

Marracci, Lodovico (1612-1700). ÜÇÜNCÜ BÖLÜM.

Kuran'ın tamamı, daha doğru olan Arapça nüshalardan kopyalanmış... Latince'ye çevrilmiş, eklenmiş [...]

Marracci, Lodovico (1612-1700). Metnin yazarı. Kuran'ın tüm metni... daha doğru olan Arapça nüshalardan alınarak...

Latince'ye çevrilmiş, her bölüme notlar ve çürütmeler eklenmiştir. 1 / . Bütün bunlara, önceki cildi dolduran

Prodromus önsözü eklenmiştir... Ludovico Marracci tarafından,.... 1698.

Kaynak gallica.bnf.fr / Fransa Ulusal Kütüphanesi

Bu kitabın çevirisi , google çeviri yardımıyla yapılmaya çalışılmıştır, kitap içerisinde ki kişilerin isimleri doğru isimler olmayabilir. Kitap içerisinde ki olaylara odaklanarak okursanız, o dönemde ki yaşanan olayları anlamaya çalışırsanız, sizlere bir fikir verebilir. Kitabın çevirisine hiçbir garanti verilmez.

La traduction de ce livre a été réalisée avec l'aide de Google Traduction. Les noms des personnes mentionnées dans le livre peuvent être erronés. Si vous lisez le livre en vous concentrant sur les événements qui y sont décrits et en essayant de comprendre les événements qui ont eu lieu pendant cette période, cela peut vous donner une idée. Aucune garantie n'est donnée pour la traduction du livre.

I N D E X C A P I T U M.

P roemium . pag.	1.	vo Testamento proferunt Doctores Moslemi .	26.
Cap. I. Precipuum vera Religionis argumentum, Sacrarum Scripturarum utrumque .	5.	Cap. VII. Alia testimonia, qua pro Mahumeto, & ejus Secta à Sacris literis falsè proferuntur Mahumetanorum Doctores .	28.
Cap. II. Probatur integritas Sacrarum Librorum .	8.	Conclusiones octo contra Mahumetos, quas nullo modo possunt negare .	31.
Cap. III. Argumenta Mahumetanorum contra integritatem Sacrarum Scripturarum .	12.	Cap. VIII. Respondetur argumentis Moslemorum .	33.
Cap. IV. Mahumetani agnoscunt integritatem Sacrarum Scripturarum, si idem abutuntur ad Mahumeto propheticum munus adstruendum .	14.	Appendix .	
Cap. V. Vaticinia, qua pro Mahumeto proferunt Doctores Moslemi ex Testamento Veteri .	15.	Cap. IX. Vaticinia alia, prognostica, ac testimonia, qua pro Mahumeto, ejusque Secta proferunt Moslemi extra Sacras Scripturas .	36.
Cap. VI. Vaticinia, qua pro Mahumeto ex Novo			

A P P E N D I X.

Quoniam in hoc meo opere sæpe Sacrorum Librorum testimonia, tam à Mahumetanis contra Christianam Religionem pro superstitione sua stabilienda, quàm à me pro eadem religione contra Agarënicam sectam propugnanda, producuntur: non erit ab re, eorundem Sacrorum Librorum, quos divinæ auctoritatis Christiani orthodoxi esse profitentur, catalogum attexere, prout in Sacrosancto Oecumenico concilio Tridentino Sessione quarta continetur.

Libri Sacri Testamenti Veteris.

Quinque Libri Moysi: nempe Genesis, Exodus, Leviticus, Numeri, Deuteronomium: qui apud nos Pentateuchus, apud Hebræos התורה apud Arabes التوراة communiter nomine appellantur: Josue: Judicum: Ruth: Quatuor Regum: Duo Paralipomenon: Eldra primus, & secundus, qui dicitur Neemias: Tobias: Judith: Esther: Job: Psalterium Davidicum centum quinquaginta Psalmorum: Parabola: Ecclesiastes: Canticum Canticorum: Sapientia: Ecclesiasticus: Isaïas: Jeremias cum Baruch: Ezechiel: Daniel: Duodecim Prophetæ minores, id est: Osee, Joel, Amos, Abdias, Jonas, Michas, Nahum, Habacuc, Sophonias, Aggeus, Zacharias, Malachias: Duo Machabæorum, primus, & secundus.

Libri Sacri Testamenti Novi.

Quatuor Evangelia, secundum Matthæum, Marcum, Lucam, & Joannem: Actus Apostolorum à Luca Evangelista conscripti: Quatuordecim Epistolæ Pauli Apostoli: ad Romanos, duæ ad Corinthios; ad Galatas; ad Ephesios; ad Philippenses; ad Colossenses; duæ ad Thimotheum; ad Titum; ad Philemonem; ad Hebræos: Petri Apostoli duæ: Joannis Apostoli tres: Jacobi Apostoli una: Judæ Apostoli una: & Apocalypsis Joannis Apostoli. Sunt igitur Veteris Testamenti quadraginta quinque libri: Novi autem viginti septem: omnes simul, duo ac septuaginta.

Quamvis autem Hebræi in Sacrorum Librorum Canonem, Tobiam, Judith, Sapientiam, Ecclesiasticum, Baruch, Libros Machabæorum, & aliquot Capita Danielis, & Esther non admittant; & de his iisdem aliquando inter nonnullos ex nostris etiam orthodoxis dubitatum fuerit: nunc tamen, cum, communitotius Ecclesiæ consensu, hos etiam divinæ auctoritatis esse declaratum fuerit, ulterius de illis à nobis dubitare non licet. Ipsi etiam Sapientiores Hebræi eodem, ut *ספרות*, nempe sanctos ac pios, agnoscunt, ac recipiunt, imò per *ספרות* Filium vocis, nempe divinum afflatum, ferè omnes scriptos fuisse affirmant; ut ex testimonio Doctorum Hebræorum ostendit doctissimus vir Joseph de Voisin in observationibus in Proemium Pugnionis Fidei P. Rainundi Martini Ordinis Prædicatorum, pag. 102. Quamobrem mirum esse debet, quod Heterodoxos nostros, dum hos libros continent, ac rejiciunt, se Hebræis deteriores offendere non pudeat.

BÖLÜMLER DİZİNİ.

EK

Bu çalışmamda, hem Müslümanlar tarafından Hristiyan dinine karşı batıl inançlarını kanıtlamak için, hem de benim tarafımdan aynı dini Agaryan mezhebine karşı savunmak için Kutsal Kitapların tanıklıkları sık sık ortaya konduğundan, Ortodoks Hristiyanların ilahi otoriteye sahip olduğunu iddia ettikleri, Trent Kutsal Ekümenik Konseyi'nin Dördüncü Oturumunda yer alan aynı Kutsal Kitapların bir kataloğunu eklemek yersiz olmayacaktır.

Kutsal Eski Ahit'in Kitapları.

Musa'nın beş kitabı: Yaratılış, Çıkış, Levililer, Sayılar, Tesniye: Biz bunlara Pentateuch (Tevrat) diyoruz, İbraniler

התורה

ve Araplar

التوراة

bunlara yaygın adlar veriyorlar: Yeşu: Hakimler: Rut: Dört Kral: İki Tarihler:

Birinci ve ikinci Ezra, Nehemya diye adlandırılır: Tobias: Judit: Ester: Eyüp: Davut'un Mezmurlar Kitabı, yüz elli Mezmur: Özdeyişler: Vaiz: Neşidelerin Neşidesi: Bilgelik: Vaiz: İşıya: Yeremya ile Baruk: Hezekiel: Daniel: On iki küçük peygamber: Hoşea, Yoel, Amos, Obadya, Yunus, Mika, Nahum, Habakkuk, Sefanya, Hagay, Zekeriya, Malaki: Birinci ve ikinci iki Makabi.

Kutsal Yeni Ahit'in Kitapları.

Matta, Markos, Luka ve Yuhanna'ya göre Dört İncil; Evanjelist Luka tarafından yazılan Elçilerin İşleri; Elçi Pavlus'un On Dört Mektubu; Romalılara; ikisi Korintlilere; Galatyalılara; Efeslilere; Filipililere; Koloselilere; ikisi Selanik'e; ikisi Timoteos'a; Titus'a; Filemon'a; İbranilere: Petrus'un iki elçisi: Yuhanna'nın üç elçisi: Yakup'un bir elçisi: Yahuda'nın bir elçisi: ve elçi Yuhanna'nın Vahiy Kitabı. Öyleyse Eski Ahit'in kırk beş kitabı var: ama Yeni Ahit'in yirmi yedi kitabı var: hepsi birlikte yetmiş iki. İbraniler, Tobit, Judith, Hikmet, Ecclesiasticus, Baruch, Makabiler Kitapları ve Daniel ve Ester'in bazı bölümlerini Kutsal Kitaplar Kanonuna dahil etmeseler de; Ve aynı şeyler hakkında zaman zaman bazı Ortodoks adamlarımız arasında şüpheler olmuştur: fakat şimdi, tüm Kilise'nin ortak onayıyla bunların da ilahi otoriteye ait olduğu ilan edildiğinden, bunlardan daha fazla şüphe etmemize izin

verilmez. Hatta daha bilge İbraniler bile *ἀγιογράφας* ile aynı şeyi, yani kutsal ve dindarlığı kabul eder ve

בַּת קוֹל

onaylarlar; hatta neredeyse hepsinin Sesin Kızı tarafından, yani ilahi ilhamla yazıldığını iddia ederler; En bilgili adam Joseph de Voisin'in, Vaizler Tarikatı'ndan P. Raymond Martin'in İnanç Kılıcı'nın (İsa'nın öldürüldüğü kanlı kılıç Kaynak : OPUSCULES MARONITES Doğum 340 -350 Ölüm 410) önsözüne ilişkin gözlemlerinde İbrani Doktorlarının tanıklığından gösterdiği gibi, 102. Bu nedenle, Heterodokslarımızın bu kitapları hor görmelerine ve reddetmelerine rağmen, kendilerini İbranilerden aşağı göstermekten utanmamaları gariptir. Müslümanlar, hem Eski hem de Yeni Ahit'in hemen hemen bütün kitaplarını kabul ediyor ve onları kutsal ve tanrılardan gelen kitaplar olarak kabul ediyor gibi görünüyorlar. Çünkü yalnız bize karşı değil, İbranilere karşı da tanıklık ediyorlar; Fakat aynı zamanda kendi mezheplerini güçlendirmek ve Hz. Muhammed'in peygamberlik görevini vurgulamak amacıyla da her yerde bunu kullanırlar: ve kendi görüşlerini ileri sürdükleri zaman, *قوله تعالى* Yüce Allah'ın söylediği formülü ileri sürerler; Kuran ayetlerine atıf yaparken kullandıkları bu tabir, bizim bu çalışmamızda tartışılanlardan da açıkça anlaşılmaktadır. Bu nedenle Tigurinuslu Hottinger, Müslümanların Kutsal Yazıları bize karşı ciddi bir şekilde kullanmadıklarını, onları Tanrı'nın sözü olarak kabul etmediklerini, ancak (söylendiği gibi) onları insan için kullandıklarını yalan ve aptalca bir şekilde beyan etmektedir. Ve Kur'an, yalnız *التوراة والإنجيل* Attaurat (Muzik) û Alangil'i, yani Tevrat'ı ve İncil'i onlara Kutsal Kitaplar olarak ve Tanrı tarafından indirilmiş olarak sunmasına rağmen; Tevrat adı altında onlar, Eski Ahit'in bütün Kitaplarını ve İncil'i, Yeni Ahit'in tamamını, başka bir yerde onların tanıklığından da gösterdiğimiz gibi, yaygın olarak kabul ederler.

PRODROMI

AD REFUTATIONEM

ALCORANI.

PARS SECUNDA,

In qua, nullis unquam veris miraculis Mabumetum, aut Mabumetanos, Sectam suam confirmasse; quemadmodum Cbristus, & Cbristiani Religionem suam confirmavere, probatur.

Kuran'ın Çürütülmesine Dair Önsözler. İKİNCİ BÖLÜM.

Hız. Muhammed'in ve Müslümanların hiçbir zaman gerçek mucizelerle mezheplerini doğrulamadıkları, tıpkı Hız. İsa'nın ve Hıristiyanların dinlerini doğrulamadıkları gibi ispat edilmektedir.

PRO O E M I U M.

Viduis jam, nullum in Sacris veteris, novique Testamenti Scripturis Mahumeticam Sectam fundamentum habere; quamvis Mahumetus in Alcorano tam frequenter earundem auctoritatem pro se jactet: & quidquid in illis docet, Prophetarum, & Apostolorum scitis, & oraculis conforme prorsus esse, simplicioribus, & ignavis persuadere conetur. Testimonia etiam illa, quæ Moslemi Doctores ex aliis libris nobis ignotis, vel ex rancida majorum traditione, ad Prophetæ suæ fidem, auctoritatemque conciliandum congerunt; vana, ficta, & nullius momenti esse manifestè demonstravimus.

Sequitur nunc, ut alterum Moslemiticæ superstitionis fundamentum, quod in miraculorum auctoritate consistit, tamquam nullius subistentiæ, & mendacis, ac fabulis, non veris miraculis substructum, convellamus, penitusque amoliamur; id quod in secundo hoc Tractatu, Deo favente, feliciter, ut spero, faciemus.

CAPUT PRIMUM.

*Utrum ad certum vera Religionis argumentum mi-
racula necessarii requirantur: & quid pro-
pria sit miraculum in sensu
à nobis requisito.*

Ulli dubitare fas est, qui poterit
Deus Optimum Maximus, abique ul-
lo miraculorum adminiculo, legem
suam hominibus evulgare, veram-
que Religionem inter eos institue-
re, indicatamque esse salutem viam,
terat quippe vim, quam ad per-
fundendum habent miracula, internorum affluatium
efficacia supplet, ac luce adeo clara intellectum
illustrat, ut nullo modo proferat de iis, quae sibi
censenda, vel facienda proponeretur, dubitare.
Nilominus magis hominum utilitati congruum,
supremisque legibus, uti debemus, est, ut
quicquid, si una cum probabilitate eorum, quae pro-
ponitur, miraculorum etiam argumenta conjunge-
ret, ut humanas mentes ad verum verbis suis ac-
hibent, & securis iis, quae praeceptit, obtem-
perant, efficacius attraheret. Hinc factum est, ut
legem Moysen, quam Evangelicam pluram
quidem, sed non tam manifestam esse, quae
eius leges ipse perseveranter persequeretur. Id
Mabiusque ipse in Alcorano expressimè praedicat,
Prole, ad refut. Alcorani. Pars II.

& Mahumetan i ultro confitentur. Quamobrem summa omnino temeritatis, atque impietatis censuram merentur illi, qui miraculorum notam, ac proprium veluti signum, & characterem à vera Religione auferre moliantur, supervacanea hæc, vel etiam falsa & ficta esse affirmantes: cum ex Sacris Scripturis, atque ex ipsa experientia oppositum omnino teneatur.

Mahumetani hanc in re multis ex nostris Novatoribus sapientiores, ac magis pii, in testimonium veræ Religionis hæc miracula exigi ingenuè fatentur . Celeberrimus inter eos Doctor ابو عينا *Eno-Sina*, quem nos Antivenetum vulgo appellamus , in 42. Metaphysicæ, seu Theologicæ fidei effatus, agens de Prophetâ illo, qui divinas leges mortalibus sit promulgaturus, hæc habet : *وافضل هؤلاء من المحدثين* : *والفضل للقدوة وهو الذي في قواك الغفلاوية* : *عصميت نلت نذكرها* : *وبمع كلام الله تعالى يربي ملايكته* : *وقد تعولت على صورة إبراهيم* : *وقد بيضا كنفية هذا* : *وبما ان الله يوحى اليه تسبح لده* : *اللايكته* : *وحدثت في معص صوته* : *بمع كفى من قبل الله تعالى* : *واللايكته* : *فمع من غير ان يكون ذلك كلاماً من الذين والعجوا والارض* : *وهذا ليوحي اليه* .

Prodromi

.... فلو لم يكن الله أن يوجد شيء واحد من يكون
إنساناً واحد من يكون له خصوصية ليحب لغير
الشيء حتى يستمتع بالشيء فيه أمراً لا يوجدنا لهم
فيتميز به معلوم فنكون له المعجزات التي أمرنا
بها: فهذا الإنسان إذا وجد يجب أن يحب الله في
أمرهم منبأ بأن الله تعالى وأمره وحده وإرادته
الروح القدس عليه السلام الأبدى فيما
منه تعزفهم إليهم أن لهم صلياً واحداً

[illegible]

فبقول اليهود حقيقة العجرات. وقول المتنبي ومذا نوحدي في حق محمد بن عبد الله كما لا تتصلف. وقد جحد موسى وإن كانت العجرات لا تقبض النبوة بلهمهم أن يعتقدوا نبوة موسى ع.م. فإن أفادت بغيرهم اعتقاد نبوة محمد، وأما قلنا أنه جاد بالمعجزة لأنه جاد بالقرآن في زمان الصفاة والمعانيه. ولعل من جميعهم أن كانوا بمنزلة فاعلمهم.

Dicitur autem Iudeis: Veritas miraculorum non habet differentiam: & hac repetit est iam in Mahometo filio Adalad, quam in Moysē. Quod si miracula non iungunt ad probandum prophetiam (id est veritatem Religionis, quæ à Propheta assertur) compelluntur Iudei non confiteri prophetiam Moysi, cui sit pax. Si autem iungunt: coguntur confiteri prophetiam Mahometi. Dicitur enim illam fecisse miraculum, cum attulit Alcoranum tempore viatorum eloquentissimorum, & facundissimorum. Et cum requisisset ab illis omnibus, ut aliquid simile conficerent, non potuerunt.

Fatentur itaque Sapientes Moslemi, ad conciliandam novæ Religionis fidem, exigi miracula, & hæc à Deo fieri vel per se immediate, vel per Prophetam, quem mittit ad eam Religionem fundandam, ad hoc, ut homines credant, illamque se-

[illegible]

quidam miracula dei. D. Thoma 1. 2. p. 105. art. 6.
7. virtutis eius definitur: *Quidvis fieri extra ordinem
confectum casuum secundum nobis notatum. Mi-
raculorum vero, ita generatim definitum, in tres pri-
mas species dividitur. Præterea, quædam sunt, præ-
cipue quæ non excedit vires naturæ, sed licet eveniant
per causas nobis ignotas. Aliæ sunt, quæ ex causa
naturæ omnino non procedunt, sed sunt supernaturaliter,
quod per causas nobis non debemus habere potestatem autorem.*
Aliud denique partim naturæ, partim supernaturaliter,
quatenus licet virtus naturæ habeatur, sed modum
Angeliæ fieri potest quod sublimitatem divinæ fieri potest
tamen, virtute potentum quod divina fieri potest
Ad primam speciem pertinet, quæcumque extra
communem ordinem naturæ extrahit eveniunt; eujusmo-
di sunt, quæ sunt, sanguine pluvie, plures folia in
arboribus apparere; hominem bicapitem, quæ motum
terre feracitate, et alia hujusmodi, quæ motum, et transmuta-
tionem, quæ miracula dei possunt. Aliæ sunt, quæ
autem speciem spectant, non creatæ, et alia familia
quæ conflantur, aliis non modum, vel per virtutem ejus
quæ effectus instantaneæ, vel brevissimo tempore cutantur:
eiusmodi sunt, quæ sunt, quæ sunt, quæ sunt, quæ sunt,
efficere, ut subito pecunie, vel cibi aliquid appareat, et
ut fons repente scateat, vel unum eorum, Hæc fi-
subito convertatur, et alia hujusmodi, quæ etiam ho-
mitem tam Deum, quod autorem, cum hoc tam en-
dinem habere potestatem autorem, cum hoc tam en-
fermine, et alia hujusmodi, quæ sunt, quæ sunt, quæ sunt,
creantur instantaneum effectum: nec quod modum, ut
etiam habent virtutem, ut vim causæ naturæ, et
ad finem tantummodo bonum, ut modum, ut modum,
finem dirigitur. Cum vero mali Daemonis opera
efficiuntur.

ÖNSÖZ.

Muhammedî mezhebinin Eski ve Yeni Ahit'in kutsal metinlerinde hiçbir temeli olmadığını daha önce gördük; Muhammed, Kuran'da kendisi için de aynı otoriteye sahip olduğunu sık sık iddia etse de ve daha basit ve cahil olanları, Kuran'da öğrettiği her şeyin Peygamberler ve Havarilerin bilinen öğretileri ve kehanetleriyle tamamen uyumlu olduğuna ikna etmeye çalışsa da. Ayrıca Müslüman Kapıları'nın, Peygamberlerinin inancını ve otoritesini kazanmak için bizim bilmediğimiz diğer kitaplardan veya atalarının kokuşmuş geleneklerinden topladıkları o tanıklıklar da vardır; Bunların boş, uydurma ve hiçbir öneme sahip olmadıklarını açıkça ortaya koyduk. Şimdi, Müslümanların mucizelere dayanarak kurdukları, hiçbir dayanağı olmayan, yalan ve masallara dayanan, gerçek mucizelere dayanmayan diğer hurafe temellerini yıkıp tamamen ortadan kaldırmamız gerektiği sonucu çıkıyor; ki bu ikinci Risalede, inşallah, bunu başarıyla gerçekleştireceğiz, ümidim bu.

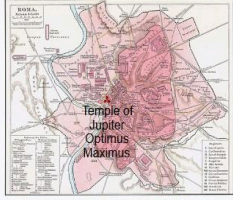
BİRİNCİ BÖLÜM.

Mucizelerin dinin belli bir doğru argümanı için zorunlu olarak gerekli olup olmadığı ve bizim tarafımızdan gerekli görülen anlamda bir mucizenin ne olduğu? Hiç kimse, “Deus Optimus Maximus” Yüce Tanrı'nın,

Temple of Jupiter Optimus Maximus

Speculative model of the first Temple of Jupiter Optimus Maximus, 509 BC

Shown in ancient Rome

Click on the map for a fullscreen view

Coordinates 41°53'32"N 12°28'54"E

mucizelerin yardımı olmaksızın, insanlara yasasını duyuramayacağından ve aralarında gerçek Dini tesis edemeyeceğinden ve onu kurulduğu haliyle koruyamayacağından şüphe etme hakkına sahip değildir. Mucizelere sahip olmalı, içsel ilhamların etkinliğini tamamlamalı ve anlayışı, kendisine inanılması veya yapılması önerilen şeyden hiçbir şekilde şüphe edemeyecek kadar berrak bir ışıkla aydınlatılmalıdırlar. Bununla birlikte, mucizelerin kanıtlarını da, insan zihinlerini sözlerine inanmaya ve emrettiği şeylere güvenle itaat etmeye daha etkili bir şekilde çekmek için, önerdiği şeylerin olasılığıyla bir araya getirmesinin, insanların yararına ve kendi yüce takdirine daha uygun olacağına karar verdi. Böylece, Musa'nın kanunu ve İncil kanunu var olduğu ve var olmaya devam edeceği sürece, hem Musa'nın kanunundan önce hem de sonra birçok mucize meydana geldi. Hz. Muhammed'in Kuran'da sık sık vurguladığı ve Müslümanların da itiraf ettiği şey budur. Bu nedenle, mucizelerin izini ve adeta kendi işaretlerini ve karakterlerini gerçek dinden kaldırmaya çalışanlar, bunların gereksiz, hatta yanlış ve uydurma olduğunu iddia ederek en büyük pervasızlık ve dinsizliğin kınanmasını hak ederler; oysa Kutsal Yazılar ve bizzat deneyim bunun tam tersini doğru kabul etmektedir. Bu konuda bizim birçok bid'atçimizden daha akıllı ve daha dindar olan Müslümanlar, bu mucizelerin dinin hakiki bir şahidi olarak gerekli olduğunu açıkça kabul ediyorlar.

Bunların arasında en meşhuru, İbn Sina diye bildiğimiz Doktor **ابن سینا** İbn Sina, Metafizik veya Teoloji adlı eserinin 42. şerhinde, ölümlülere ilahi kanunları bildirecek olan Peygamberden bahsederken şöyle diyor:

وأفضل هؤلاء هو المستعد
لمرتبة النبوة وهو الذي في قوالت النفاذ
خصائص تلك نكودها ويجمع كلام الله تعالى وبني
ملائكته وقد تحولت على صورة نراها وقد بينا
كيفية هذا وبيننا أن الذي يوحى إليه تسمي لـ
الملائكة ويحدث في مجمع صوت يسمع يكون من قبل
الله تعالى والملائكة فيجمع من غير أن يكون ذلك
كلاماً من الناس والمحيي الأرض وهذا الموحى إليه
...

... فواجب إذن أن يوجد شيء واجب أن يكون
إنساناً واجب أن يكون له خصوصية ليست لغيره
الناس حتى يستشعر الناس فيه أمراً لا يوجد لهم
فيتميز به منهم فتكون له المعجزات التي أخبرنا
بها: فهذا الإنسان إذا وجد يجب أن يمن الناس في
أمورهم صنفاً بأن الله تعالى وأمره وحيه وأزالته
الروح للقدس عليه ويكون الأصل الأول فيما
صنفه تعريفهم إياهم أن لهم صانعاً واحداً.

Bunların en faziletlisi, peygamberlik mertebesine hazırlanmış olan kimsedir. Ruhun üç faziletini de kendisinde bulunduran kimsedir ki, bunları zikretmiştik. O, Yüce Allah'ın sözünü işitir. ve meleklerinin görünür bir şekle dönüştüğünü görür. Bunun nasıl yapıldığını daha önce açıklamış ve kendisine İlâhî vahiy gelen kimsenin, Allah'tan ve meleklerden gelen duyulur bir sesle meleklerin şarkısını işittiğini ve bu sesin bir insan veya yeryüzündeki bir hayvanın konuşması olmamasına rağmen işittiğini göstermiştik. İşte bu, kendisine İlâhî vahiy gelen kimsedir. Ve biraz sonra. Dolayısıyla, birisinin peygamber olması, bir insan olması ve diğer insanların kendilerinde bulunmayan şeyleri onda bulmalarını sağlayacak özel ayrıcalıklara sahip olması ve bu sayede onlardan ayırt edilmesi gerekir; ve anlattığımız mucizeler ona olsun. Bundan dolayı, bu adam bulunduğu zaman, Tanrı'nın iradesi, emri ve vahyiyle ve aynı Tanrı'dan gelen Kutsal Ruh'un onun üzerine inmesiyle, insanların işlerine ilişkin yasaları ona bildirmesi doğru olacaktır. Ve O'nun kuracağı şeylerde ilk kök bu olacaktır ki, onlara bir Yaraticıları olduğunu ikrar ettirsin. Buraya kadar İbn-i Sina, İdris oğlu أحمد ابن ادریس Ahmed adında bir başka tabibin de katıldığı bir yazıda Yahudilere karşı şöyle yazmaktadır.

ونقول لليهود حقيقة المعجزات
لا تختلف وهذا وجد في حق محمد بن عبد الله كما
وجد في حق موسى وإن كانت المعجزات لا تفيدهم
النبوة بلزمتهم أن لا يعتقدوا نبوة موسى عم. فإن
أفادت بلزمتهم اعتقاد نبوة محمد. وإنما قلنا أنه
جاء بالمعجزة لأنه جاء بالقرآن في زمان الفصحاء
والمعلاء وصل من جميعهم أن باتوا بمثله فاعجزهم.

Fakat biz Yahudilere diyoruz ki: Mucizelerin hakikati farklı değildir ve bu, Abdullah'ın oğlu Muhammed'de olduğu kadar Musa'da da bulunmuştur. Ve eğer mucizeler peygamberliği (yani Peygamberin getirdiği Dinin doğruluğunu) ispat etmeye yardımcı olmazsa, Yahudiler Hz. Musa'nın (a.s.) peygamberliğini itiraf etmemeye mecbur kalırlar. Fakat yardım ederlerse, Hz. Muhammed'in peygamberliğini itiraf etmek zorunda kalırlar. Zira biz, en fasih ve belagatli adamların zamanında Kur'an'ı getirerek mucize gösterdiğini söylüyoruz. Ve hepsinden benzer bir şey yazmalarını istediğinde, yazamadılar. Bu nedenle akıllı Müslümanlar, yeni bir dine imanı kazanmak için mucizelerin gerekli olduğunu ve bunların Tanrı tarafından ya doğrudan doğruya ya da o dini kurmak üzere gönderdiği bir peygamber aracılığıyla yapıldığını, böylece insanların ona inanıp onu yücelttiğini kabul ederler. Zira akıl ve tabiat nuru onlara emreder, tıpkı kralın bir elçisi veya veziri, kralın mektuplarını göstermedikçe kabul edilmez; bu mektuplarda, kendisinin prensi tarafından gönderildiği herkesçe açıkça anlaşılmaktadır: Böylece, kendisinin Tanrı tarafından gönderildiğine tanıklık eden bir peygambere inanılabilir; Kendisinden, Tanrı'dan başka hiç kimsenin veya Tanrı'nın kudretinin yapamayacağı mucizeler, tanıklık mektupları göstermesi istenmelidir. Bu nedenle Mesih Rab Yuhanna. Bölüm 5 . Yahudileri kendisine inanmaya zorlamak için şöyle dedi: Baba'nın bana tamamlamam için verdiği işler, yaptığım işler, Baba'nın beni gönderdiğine tanıklık ediyor. Ve ç. 10. Size söylüyorum, ama inanmıyorsunuz: Babamın adıyla yaptığım işler, benim hakkımda tanıklık ediyor. Ve biraz sonra: Eğer Babamın işlerini yapmazsam, bana iman etmeyin. Fakat yaparsam ve bana iman etmek istemezseniz, işlere iman edin ki, Babanın bende, benim de Babada olduğumu bilesiniz ve iman edesiniz. İşte bu işler onun yaptığı mucizelerdi. Ve Mark böl. 16. Yeni bir dinin kurulması ve insanların ikna edilmesi için mucizelere ihtiyaç olduğunu açıkça göstermektedir; Bu sözlerde: Ve inananları şu işaretler izleyecek: Benim adımla cinleri kovacaklar: yeni dillerle konuşacaklar: yılanları tutacaklar, vb. Fakat çok sayıda tanıklık, özellikle de bu konuda en ufak bir şüphesi olan Müslümanlar tarafından bu kadar açık bir şeyi kanıtlamak gereksizdir: ve bu yüzden onlar bizi, Peygamberleri Muhammed'in, vaaz ettiği Dinin doğruluğuna tanıklık etmek için çok sayıda ve en büyük mucizeleri gerçekleştirdiğine ikna etmeye çalışırlar. Bunun doğru olup olmadığını yakında göreceğiz. Ama önce mucizenin ne olduğunu dikkatlice tartışmamız gerekiyor. Bu nedenle, Aziz Thomas I'den bir mucize, s. S. 105. madde. 6. 7. Bizim bildiğimiz ikincil nedenlerin olağan düzeninin dışında gerçekleşen her şey olarak tanımlanabilir. Genel olarak bu şekilde tanımlanan mucizeler üç ana tipe ayrılabilir. Bir başka şey ise doğaldır; çünkü bizim bilmediğimiz sebeplerle meydana gelse bile, tabiatın güçlerini aşmaz. İnsan ve melek olmak üzere bütün tabiatı aşan, Allah'tan başka yaratıcısı olmayan bir başka doğaüstü varlık. Son olarak, bir diğeri kısmen doğal, kısmen

Fakat şeytanın kötü işleri gerçekleştiğinde: ya bunlar sadece hayal ürünü ve apaçıktır; ve bunların gerçek ve hakiki bir etkisi de yoktur: ya tamamen doğal yollarla, yani etkeni edilgene uygulayarak, ya da bir şeyi görünmez bir şekilde bir yerden bir yere aktararak yapırlar: ya da yabancı türler tanıtılarak, böylece ölü bir kişi gerçekten yaşayan birine, ya da bir eşek bir insana, ya da en görkemli saray bir iğrenç kulübeye, ya da bir koruya benzer. Ancak bunlar her zaman kötü bir amaca yönelirler ve çoğu zaman da bu amaca ulaşırlar. Bunlar, eskiden iblislerin boş tanrıların suretleri aracılığıyla gösterdikleri şeylerdi: İnsanları çeşitli hastalıklardan veya bazı talihsizliklerden kurtarmak; isteyenlere bazı iyilikler bahşederek ve en azından manevi bir tabiatın kapasitesini aşmayacak şekilde bu türden başkalarını da gerçekleştirerek. Bu nedenle Firavun'un bilgeleri asaları yılana, suları kana, tozu kurbağaya çevirdiler veya çevirmiş gibi göründüler.

("Tanrı birdir", bunu sanki çok tanrılılık yanlışısını ortadan kaldırmak istercesine söyledi, sonra önce hepsi kanla kirlenmiş olan Satürn putunu, sonra köpekler, gelincikler, maymunlar, kertenkeleler ve sürüngenler de dahil olmak üzere rengarenk bir topluluk olan diğer tüm iblis putlarını [bunlar Mısırlıların eski dininden kalmadır] ve son olarak da figürü tahtadan yapılmış olan asi yılanı yere attı. Bana öyle geliyor ki, tapınanları, bu şekilde tapınılma isteğinden, ilk yaratılanın isyanını odunla (3) tahrik ettiğini gösteriyorlar. OPUSCULES MARONITES
Doğum 340 -350 Ölüm 410)

Aynı şey, gelecekteki, gizli veya yok olan şeylere dair kehanetler ve alametler için de hissedilmelidir. Çünkü bunların ya tesadüfen, ya sadece tahminler sonucu, ya da kötü ruhlardan alınan bilgiler sonucu meydana geldiği düşünülmelidir. İsa Mesih'in Matta 11. bölümde söylediği şeyler de buna benzerdir. 24. Sahte peygamberlerin ve sahte Mesihlerin ortaya çıkacağını şu sözlerle önceden bildirdi: Çünkü sahte Mesihler ve sahte peygamberler ortaya çıkacak ve büyük belirtiler ve harikalar gösterecekler. Ve Pavlus'un bizi uyardığı şey, Deccal tarafından Selanikliler'e yazdığı 2. Mektupta yazıldığı gibi yapılacaktır. Bölüm 2. Onun gelişi, Şeytan'ın her türlü kudreti, belirtileri ve yalan mucizeleriyle işlemesiyle olacaktır. Ve Vahiy Kitabı Aziz John ne diyor. Bölüm 13. Bunu, aynı Deccal'i ve onun önemli yoldaşı olan başka bir baştan çıkarıcıyı önceden haber veren iki canavar tarafından yapıldığını gördüğünü tanıklık eder: Bunlardan birincisi hakkında şunları bilir: Ve Ejderha (yani İblis) ona gücünü ve büyük yetkiyi verdi: ve başlarından birinin sanki ölüme öldürüldüğünü gördüm: ve ölümcül yarası iyileşti: ve bütün dünya canavarın peşinden hayrete düştü. Fakat ikincisi için şöyle diyor: Ve ilk canavarın bütün gücünü kullandı; Ve büyük mucizeler yaptı; öyle ki, insanların gözü önünde gökten yere ateş yağdırdı. Ve yeryüzünde oturanları, kendisine yapması için verilen mucizelerden dolayı saptırdı. Ve biraz sonra: Ve ona canavarın heykeline ruh verme ve canavarın heykelini konuşturma yetkisi verildi. Aynı şekilde, ilahi güç tarafından yapılan bu şeyin gerçek bir mucize sayılması da şaşırtıcı görünmemelidir: Eğer bir cin tarafından yapılmışsa, aynı gerçeklikten olsa bile, buna gerçek bir mucize denemez. Gerçekte, bir cin, faaliyet gösterirken, doğal güçlerini aşamaz, oysa bunlar insan güçlerinden çok daha üstündür; ve ancak doğal yollarla hareket edebilir. Fakat Tanrı aynı şeyleri ve diğer daha büyük şeyleri, ya kendi başına ya da hizmetkarları aracılığıyla, hiçbir doğal vasıtaya ve hiçbir sanata ihtiyaç duymadan, sadece kendi iradesi ve emriyle gerçekleştirir. Ve eğer bazen kutsal adamlar mucizeler yaratmak için Haç işareti, arınma suyu, kutsal imgeler ve bu türden diğerleri gibi bazı araçlar veya araçlar kullanırlarsa: bunların bu işleri üretmek için doğal bir güçleri veya oranları yoktur: ancak Tanrı, onların yerine, kendi emriyle mucizeler yaratır. Ve eğer biri büyücülerin, sihirbazların ve sihirbazların, fiziksel bir gücün üretmediği sözcükleri ve şeyleri kullanarak birçok harika şey ürettiklerine itiraz ederse, biz yine de bu şeylerin Şeytan tarafından, bizim bilmediğimiz, ancak onun bildiği, doğal olarak orantılı araçlarla üretildiğinin kesin olduğunu söyleriz; veya bunların sadece kurgu, boş hayaletler ve insanları daha kolay kandırmak için yapılmış şakalar olduğu. Şimdi gerçek mucizeleri sahte mucizelerden ayırırken, etkili sebebe, yola, araca, amaca ve olayın kendisine dikkat etmek gerekir. Zira gerçek mucizeler daima ve yalnız Tanrı'dan geldiği için, bunlar ancak insanlar tarafından gönüllü olarak Tanrı'ya, ya da en azından yalnız O'nun adına ve kudreti ile ve O'nun bizzat emrettiği veya onayladığı vasıtalarla yapılabilir. Ayrıca gerçek mucizeler hiçbir zaman kötü bir amaç için, örneğin sahte dogmaları doğrulamak için gerçekleştirilemez. Zira eğer durum böyle olsaydı, Allah'ın şahitliğiyle yalanları ve hataları ortaya koyması imkânsızdır. Bundan dolayı, eğer herhangi bir dinde onu doğrulamak için gerçek mucizelerin gerçekleştiğini görürsek; Zorunlu olarak o dinin hak olduğuna ve Tanrı tarafından tesis edildiğine inanmak zorundayız.

("Ve Kutsal Bakire ile ilgili olarak, onun Tanrı'nın annesi olduğunu itiraf ediyoruz, çünkü o Emmanuel'i doğurdu, yani Tanrı bizimleydi ve onu önceden adlandıran peygamber Emmanuel biraz daha ekliyor:" OPUSCULES MARONITES
Doğum 340 -350 Ölüm 410)

Buraya kadar söylenenlerden ve Müslümanların kapasitelerine göre kısaca ifade edilecek olursa, mucizeler iki kısma ayrılır: Birincisi, maddi ve şekilsel mucizeler, ikincisi ise sadece şekilsel mucizeler. Birinci türden olanlar ancak Tanrı tarafından veya onun kudretiyle yapılabilir: ölüleri diriltmek, yoktan yeni bir şey yaratmak, körlere gözlerini geri vermek, vb. Bu şeyler bir iblis tarafından ancak fantastik ve görünüşte yapılabilir. İkinci tür mucizeler, yöntemleri bakımından, hiçbir şekilde bir iblis tarafından gerçekleştirilemez; her ne kadar sadece özde olsa da, yetkileri bundan fazla değildir. Ancak şimdi, bu mucizelerin Allah'tan mı, yoksa şeytandan mı olduğunu nasıl ayırt edeceğimiz konusunda sizi uyardık. Ayrıca, eğer herhangi biri bu mucizeler meselesi hakkında daha ayrıntılı bilgi

edinmek isterse, En Ünlü ve Bilge Kardinal Laurentius Brancati de Laurea'nın John Duns Scotus'un Cümleler'inin üçüncü kitabı üzerine yaptığı yorumları okumasını rica ediyorum, tom. 4. göster. 20. En bilgili ve en mükemmel şekilde davrandığı yer. Hristiyanlar ile Müslümanların hemfikir olmaları gereken, gerçekten de hemfikir oldukları bu temelleri koyduktan sonra, geriye hem Hristiyan dininin hem de Müslüman mezhebinin, özellikle de her iki dinin veya mezhebin kurucularının kendi yasalarını doğrulamak için ortaya koydukları mucizeleri tartışmak kalıyor.

İKİNCİ BÖLÜM.

Mesih İsa'nın İncil yasasını duyurma ve dinini kurma yolunda yaptığı mucizelerden.

Burada çok fazla çabalamamıza gerek kalmayacak, çünkü bizim düşmanlarımız çok iyi dostlarımızdır; hatta biz onlardan daha fazlasını talep etsek bile, onlar bize daha fazlasını verirler. İsa Mesih'in ilahi kudretiyle birçok mucize gerçekleştirdiğini ve dolayısıyla bunların sahte veya uydurma değil, gerçek ve hakiki olduğunu açıkça itiraf ediyorlar. Bunu dinlerinin ve imanlarının en kesin dogmaları arasına koyarlar. Elbette ki Kur'an bunu emrediyor. Önce onun şerhleriyle birlikte tanıklıkları; Daha sonra diğer Müslüman bilginlerin eserlerini inceleyeceğiz. Bu nedenle Kur'an, Amran ailesiyle ilgili üçüncü surede **آل عمران**, Cebrail'in haber verdiği Meryem Ana'dan Mesih'in hayranlık uyandıran gebe kalışını anlattıktan sonra, aynı Mesih'i Yahudilere şöyle seslenir:

أَنِّي قَدْ جِئْتُكُمْ بِآيَةٍ مِنْ رَبِّكُمْ أَنِّي أَخْلَقُ لَكُمْ

مِنَ الطَّيْرِ كَهَيْئَةِ الطَّيْرِ فَانْفُخْ فِيهِ فَيَكُونُ طَيْرًا
بِأَمْرِ اللَّهِ وَإِنِّي الْأَكْمَةُ وَالْأَبْرَصُ وَالْحَيُّ الْمَوْتِيُّ بِأَمْرِ
اللَّهِ وَإِنِّي كُمْ بِمَا تَأْكُلُونَ وَمَا تَدْخُرُونَ فِي بُيُوتِكُمْ
أَنَّ فِي ذَلِكَ لَآيَةً لَكُمْ أَنْ كُنْتُمْ مُؤْمِنِينَ.

Size Rabbinizden bir mucize getirdim: Ben sizin için çamurdan kuş biçiminde bir şey yaratacağım, ona üfleyeceğim ve Allah'ın izniyle o kuş uçacaktır. Ve doğuştan körü, ve cüzzamlıyı iyileştireceğim; ve Allah'ın izniyle ölüleri dirilteceğim. Ve size ne yiyeceğinizi ve evlerinizde ne depolayacağınızı söyleyeceğim. Eğer iman

ediyorsanız, bunda sizin için mutlaka bir mucize vardır. Ve Mensa Suresi'nin **المائدة** 5. ayeti, 93. ayette Tanrı'nın bu şeyleri doğruladığı ve böylece Mesih'in göğsü alınmasından sonra O'nunla konuştuğu anlatılmaktadır:

يَا عِيسَى ابْنَ مَرْيَمَ اذْكُرْ نِعْمَتِي
عَلَيْكَ وَعَلَى الْوَالِدَتِكَ إِذْ أَبَدْتُكَ بِرُوحِ الْقُدُسِ تَكَلَّمَ
النَّاسُ فِي الْمَهْدِ وَكَهَلًا وَإِذْ عَلَّمْتُكَ الْكِتَابَ
وَالْحِكْمَةَ وَالتَّوْرَةَ وَالْإِنْجِيلَ وَإِذْ تَخْلُقُ مِنَ الطِّينِ
كَهَيْئَةِ الطَّيْرِ بِأَمْرِي فَتَنْفُخُ فِيهَا فَيَكُونُ طَيْرًا بِأَمْرِي
وَتَمْشِي الْأَكْمَةُ وَالْأَبْرَصُ بِأَمْرِي وَإِذْ تَضْحَكُ الْمَوْتِيُّ وَإِذْ
كَلَّمْتُ بَنِي إِسْرَائِيلَ عَنْكَ إِذْ جِئْتَهُمْ بِالْمِيزَانِ فَقَالَ
الَّذِينَ كَفَرُوا مِنْهُمْ إِنَّ هَذَا إِلَّا سَحَرٌ مِمَّنْ

Ey Meryem oğlu İsa! Sana ve annene olan iyiliklerimi hatırla. Beni Ruh'u'l-Kudüs ile destekledin, beşikteki çocuklara ve ihtiyarlara hitap ediyordun. Sana yazıyı, hikmeti, Tevrat'ı ve İncil'i öğretiyordum. İznimle çamurdan kuş şeklinde bir şey yaratmıştın, ona üflemiştin, o da iznimle kuş olmuştu. Anadan doğma körü, cüzzamlıyı iznimle iyileştiriyordun. Ölüleri iznimle diriltiyordun. Ve sen, İsrailoğullarına apaçık mucizelerle geldiğinde, seni onlardan korumuştum. İçlerinden inkâr edenler, "Bu, apaçık bir sihirden başka bir şey değildir" demişlerdi. Biraz sonra aynı surede Müslümanlar arasında en meşhur mucize olan, Hz. İsa'nın, havarilerinin isteği üzerine Allah'tan aldığı ve gökten indirdiği Sofra mucizesini anlatır. Hangi rivayette Hz. Muhammed'in Hz. İsa'nın Son Akşam Yemeği'nde hazır bulunduğu şüphem yoktur; En İlahi Efkaristiya Sakramentini tesis ettiği bu kitapta, Hristiyanlardan duyduğu fakat anlamadığı şeylerden, bir bakıma şu sözlerle bir hayal ürünü uydurmak istemiştir:

اذ قال الحواريون يا عيسى ابن مريم
هل نستطيع ربك ان ينزل علينا مائدة من السماء
قال اتقوا الله ان كنتم مومنين قالوا نريد ان ناكل
مدها ونطمئن قلوبنا ونعلم ان قد صدقت وتكون
عليها من الشاهدين قال عيسى ابن مريم اللهم ريد
انزل علينا مائدة من السماء تكون لنا عيدا لا اول
ولا اخرنا واية منك وارزقنا وانت خير الرازقين قال الله
اني منزلها عليكم فمن يكفر بعد ذلك فاني
اعذبه عذابا لا اعذبه احدا من العالمين

Havariler şöyle demişlerdi: Ey Meryem oğlu İsa! Rabbin seni bize gökten bir sofraya indirir mi? O da: "Eğer sadık iseniz Allah'tan korkun" diye cevap verdi. Havariler dediler ki: Biz ondan yemek istiyoruz, gönüllerimize huzur bulmak istiyoruz, senin doğru olduğunu bilmek istiyoruz, şahitlerden ve ona ortak olmaktan istiyoruz. Meryem oğlu İsa dedi ki: Ey Rabbimiz Allah'ım! Üzerimize gökten bir sofraya indir ki, bizim için ilk ve son bayramımız ve senden bir mucize olsun. Bizi doyur. Çünkü sen, doyurucuların en hayırlısı. Allah cevap verdi: Evet, ben onu sana indireceğim; Fakat sizden kim bundan sonra sadakatsizlik ve nankörlük ederse, ona öyle bir azap ederim ki, hiçbir yaratığa asla azap etmem. Müslümanların bu yeri anlatırken ne kadar çok saçmalık uydurduklarını anlatmak mümkün değil. Belki de Kur'an'ı çürütürken onlara başvuracağım. Gelaeddin'in tek örneğini burada yayınlayacağım. O zaman o:

فزلت الملائكة بها من السماء عليها مائدة أرغفة
ومبعة أحوات فاكلوا منها حتى شبعوا قاله ابن
عيسى. وفي حديث أنزلت المائدة من السماء خبزاً
ولحمًا فأمرُوا أن لا يبخسوا ولا يدخروا لغيرهم ففعلوا
وأنشروا ورفعوا فمسخوا قردة وحملاً

Bunun üzerine melekler gökten o sofrayı getirdiler. Masanın üzerinde yedi ekmek ve yedi balık vardı. Melekler doyuncaya kadar bunlardan yediler. Bunu İbn Abbas rivayet etmiştir. Ve bir rivayette şöyle denilmektedir: Sofra, ekmek ve etle birlikte gökten indi; Ve onlara, ondan hiçbir şeyi kırmamaları ve ertesi güne kadar saklamamaları emredildi. Fakat onu geri koyup yanlarında götürdüler; böylece maymunlara ve domuzlara dönüştüler. Birçok şeyi bir araya topluyor ve hasta bir adamın rüyası gibi uyduruyor ve karıştırıyor: yani, Efkariyya'nın kurulması: yedi somun ekmek ve balık mucizesi: ve çölde manna hakkında neler yaşandığı. Bu nedenle Müslümanlar

kronolojilerinde hata yapmaya alışmışlardır. Sure 17 مريم, Meryem ile ilgili ayet. 17. ve benzeri. O, Mesih'in hayranlık uyandıran anlayışını tekrar anlatır ve yorumcuların onun doğumunda gerçekleştiğini iddia ettikleri bazı mucizelere değinir: yani, aynı yerde aniden bir pınar fışkırmıştır; uzun zamandır kurumuş olan bir hurma ağacı aniden yeniden büyümüş ve aynı zamanda olgun meyveler vermiştir; ve bebek Mesih, Yahudilerin iftira atarak kirletmeye çalıştıkları annesinin onurunu korumak için açıkça konuşmuştur. Dolayısıyla Kur'an'ın ve tefsircilerinin tanıklığından, Hz. İsa'nın, şeriatını ve dinini doğrulamak için, ancak ilahi güçle yapılabilecek pek çok gerçek mucize gerçekleştirdiği açıkça anlaşılmaktadır. Bunlardan bir kısmının apokrif olması, İncil yazarları tarafından rivayet edilmemiş olması ve Hristiyanlar tarafından kabul edilmemiş olması da pek önemli değildir. Zira kesin ve doğru olarak bildirilen şey bizim için yeterlidir. Ama geri kalanını sadece, dedikleri gibi, ad hominem, onları kesin ve doğru sayan hasımlarımıza karşı kullanırız. Üstelik Müslümanların Hz. İsa'ya atfettikleri mucizeler pek çoktur; ama çoğu masal ya da kurgu kokuyor. Bunları, sanırım, Heretikler ve Şizmatikler'in apokrif kitaplarından aldılar. Ama onlar bunu doğru ve meşru görüyor olsalar bile, bizim onlara kendi silahlarıyla karşı koymamızı hiçbir şey engelleyemez. Bunlardan bazılarını, meşhur Arapların kitaplarında bulduğum kadarıyla, burada aktaracağım.

İsa, Yüce Tanrı'nın adını anmıştı (sanırım, Talmud'daki hahamların bile İsa'nın mucizeler yarattığını iddia ettikleri

tetragrammaton **יהוה**: adını kastediyordu). O (yani Sam) kabrinden kalktı, başının yarısı ağarmıştı ve şöyle dedi: Şimdi kıyamet günü geldi mi? İsa onlara şöyle cevap verdi: Hayır, kesinlikle değil; ama ben seni Yüce Tanrı'nın adıyla çağırıyorum. Fakat o zamanlar insanlar ihtiyarlamıyorlardı; ve Nuh'un oğlu Sam beş yüz yıldır yaşıyordu ve kendisi de ağarmıştı. İsa ona: "Öl" dedi. Şem cevap verdi: Öleceğim; ancak Allah'ın beni ölüm sancılarından kurtarması şartıyla. Bir günde elli bin hastayı dualarıyla iyileştirdiği, Gelaeddin ve onunla birlikte olan diğerleri tarafından doğrulanmaktadır.

("Yıllardır ölü olan bir adamı aramalıyız ki, eğer İsa onu diriltebilirse, onun Tanrı'nın bir peygamberi olduğunu ve doğru olduğunu bilelim. Artık Nuh'un oğlu Sam'dan daha uzun süre ölen kimse yok; dirilmesi gereken kişi bu. Sonra kararlarını İsa'ya anlattılar. İsa sordu: Nuh'un oğlu Sam'ın mezarı nerede? Ona şöyle cevap verdiler: Falanca yerde. İsa çok sayıda insanı bir araya topladı ve mucizeyi gerçekleştireceği zamanı belirledi, böylece herkes belirlenen yerde olacaktı. Sam'ın mezarının önünde büyük bir kalabalık toplandı. Daha sonra İsa görkemle öne çıkıp dua etti. Tanrı onun duasını yanıtladı. İsa yüksek sesle haykırdı ve şöyle dedi: Ey Nuh'un oğlu Sam, Tanrı'nın izniyle kalk. Aynı anda mezar biraz açıldı ve Şem başını mezardan dışarı çıkardı. Şem'in saçları ve sakalı pamuk gibi beyazlamıştı. İsa, "Ey Nuh'un oğlu Şem" sözlerini söylediğinde Şem cevap verdi.... " Abu-Cafar Muhammed-ben-Carir-ben Yezid Tabari Kronikle: Abou Ali Muhammed'in Farsça versiyonundan çevrildi. Tabar, Muhammed ibn arr ibn Yezd el- (0839?-0923). Kaynak gallica.bnf.fr Fransa Ulusal Kütüphanesi)

Müslümanlar arasında tanınmış bir yazar olan Alsaddius da aynı pasajı açıklarken, Yahudilerin, çağdaşları olan ve mucizeler gösterdiği için sihirbaz saydıkları Hz. İsa ile daha fazla tanışmamak için küçük oğullarını bir eve kapattıklarını anlatır. Bu arada (yazar diyor ki)

جاء عيسى بطائهم
قالوا ليحوا مامدا قال فما في البيت قالوا خدازير قال
عيسى كذلك يكون ففتحو البيت فاذا هم خدازير

İsa onları aramaya geldi. Ve kendisine denildi ki: Onlar burada değiller. Fakat dedi ki, "Bu evde kim var?" Ona cevap verdiler: Domuzlar. İsa da: Evet, öyle dedi. Ve eve vardıklarında, işte, domuzlar onlara göründü. Aynı Yazar, aynı surenin elliinci ayetini tefsir ederken şöyle diyor: Hz. İsa, annesinin duası üzerine, kaplardaki suyu ete çevirdi; Fakat testilerdeki suyu şaraba dönüştürdüler; böylece bir yoksulun ihtiyacını gidermiş oldular; ve ayrıca, ölmüş bir kralın genç oğlunu tekrar hayata çağırdı. Belki de ilk mucizeye, Celile'nin Kana kentindeki düğünde

yaşananlara gönderme yapıyor. Joan. I. Thelabian'ın aktardığına göre **مصعب** Masaab adlı bir yazar şu mucizeyi aktarır:

الخواريون
اتباعوا رجلاً اتبعوه فان جاءوا قالوا يا روح الله جعد
فيضرب الارض فيخرج لكل انسان رغيغان فلما
هطشوا ضرب الارض فيخرج الماء فيشربون

Havariler, yani on iki kişi, onu (yani İsa'yı) izlediler; Acıkınca ona dediler ki: Ey Allah'ın Ruhu, açız. Fakat yere çarptı ve her biri için ikiyeşer kek çıktı. Fakat susayınca yere vurdu, su çıktı ve içtiler. Fakat Müslümanların İsa'ya atfettiği ve çoğu uydurma sayılabilecek bu mucizeler hakkında ne söylenirse söylensin, Müslümanların bile inkar etmediği veya inkar edemeyeceği en kesin ve gerçek anlatımları dört İncil yazarından alıyoruz. Bunları burada anlatmanın gereği yok, çünkü bunlar herkes tarafından iyi biliniyor veya en azından İnciller'de herkes tarafından okunabiliyor.

BÖLÜM ÜÇ.

Hz. Muhammed'in mezhebini ispatlamak için herhangi bir mucize gösterip göstermediği.

Artık hem bizim hem de Müslümanların görüşüne göre, Mesih Rab'bin, kendi şeriatını ve kurduğu dini doğrulamak için birçok gerçek mucize gerçekleştirdiği sabittir: öyle ki hiç kimse her ikisinin de gerçek ve Tanrı tarafından aktarılmış olduğundan şüphe edemez. Artık geriye Hz. Muhammed'in Kur'an'ın ve mezhebinin doğruluğunu bir mucize ile doğrulayıp doğrulamadığı, böylece onun gerçek bir Peygamber ve gerçek ve dosdoğru bir dinin kurucusu olduğuna dair hiçbir şüphe kalmaması mı gerektiği kalıyor. Halkımızın yaygın kanaati, benim

görebildiğim kadarıyla, onun hiçbir mucize göstermediğidir: Zira kendisi, Kur'an'da hiçbir mucize gösteremeyeceğini açıkça itiraf ettiği halde, kendisinin mucizeler ve harikalar göstermek için değil, insanları uyarmak ve dinini zorla ve silahla empoze etmek için gönderildiğini, sözlerin işe yaramayacağını ileri sürmüştür. Müslümanlar ise bunu inkar ediyorlar: Hatta Kur'an'ın kendisinden pek çok harika ve harikulade şey çıkarmaya çalışıyorlar. Anlaşmazlığa Kur'an'ın kendisi karar versin ve sonunda bu anlaşmazlığa son versin. Amram ailesiyle ilgili üçüncü sure, ayet 182. Yahudiler, Muhammed'e inanmayı reddetmelerinin nedenini açıklayarak şöyle dediler:

إِنَّ اللَّهَ مَعِدُ الْبَيْنَا، لَا نُؤْمِنُ لِرَسُولٍ
حَتَّى يَأْتِيَنَا بِقُرْبَانٍ تَكُونُ الْبَارِ

Allah bizimle bir antlaşma yaptı; bize bir kurban sunmadıkça ve onu ateş yakıp yok etmedikçe hiçbir elçiye güvenmeyeceğiz. Fakat burada Allah'ın Muhammed'e şöyle dediği iddia ediliyor:

قُلْ
قَدْ جَاءَكُمْ رَسُولٌ مِنْ قَبْلِي بِالْبَيِّنَاتِ وَبِالَّذِي قُلْتُمْ
فَلَمْ تَقْتُلُوهُمْ أَن كُنتُمْ صَادِقِينَ. فَإِنْ كَذَّبُوكَ
فَقَدْ

فَقَدْ كَذَّبَ رَسُولٌ مِنْ قَبْلِكَ جَاءُوا بِالْبَيِّنَاتِ وَالزُّبُرِ
وَالْكِتَابِ الْمُنِيرِ

Onlara cevap ver: Sana benden önce elçiler delillerle (Gelalis'in **بالمعجزات** açıklamasına göre mucizelerle) ve senden istenen şeyle (yani kurbanla) geldiler. Eğer doğru söylüyorsan, neden onları öldürdün? Fakat seni yalancılıkla itham ederlerse: senden önce gönderilen elçilere de yalancı denildi. Onlar mucizelerle, kanunlarla (Gelal. **كصيف إبراهيم** İbrahim'in kitabı gibi) ve aydınlatıcı bir kitapla (Gelal. **هو التوراة والإنجيل** işte Tevrat ve İncil) geldiler. Dolayısıyla Yahudilerin, Hz. Muhammed'den, kendi şeriatlarına bir delil olarak bir mucize, özellikle de Allah'a sunacağı kurban üzerine gökten ateş inmesini talep ettikleri açıktır. Tevrat'ta Tanrı'nın Yahudilere, gökteki ateş tarafından yakılmak üzere bir kurban sunmadığı sürece hiçbir elçiye veya peygambere inanmamaları gerektiği yönünde bir şart koyduğu iddiası yanlıştır. Aynı tefsirin eklediği şey ise çok daha yanlıştır:

وَعَهْدَ إِلَى بَدِي
إِسْرَائِيلَ ذَلِكَ إِلَّا فِي الْمَسِيحِ مُحَمَّدٍ

Allah, İsrailoğullarıyla, Hz. İsa ve Hz. Muhammed hariç, bu ahdi yaptı, çünkü onlardan hiçbiri böyle bir kurban sunmayacaktı. Fakat Yahudiler bir mucize talep ettiklerinde, Muhammed'in hiçbir mucize gösterememesi, onun şanına en utanç verici şekilde gölge düşürüyor; En soğuk bahaneyle, önceki peygamberler mucize göstermiş olsalardı bile, onları yalancı ve sahtekâr olarak öldüreceklerini ileri sürdüler. Açıkça hiçbir mucize yaratmadığını, çünkü bunların tamamen yararsız ve boş olacağını itiraf ediyor. Ve eğer bu yüzden onun yalancı olduğu hükmedilirse, ona sabretmesi farz kılınmıştır; Kendisini bu kadar çok belirtiyen mühürleyen aynı kişilerin yalancı ve sahtekâr ilan edileceklerini. 6. Sığır Suresi, 7. ayet: Mekkeliler, kendileri de izlerken, Hz. Muhammed'den Allah'ın kendisine gökten bir kitap indireceği bir mucize talep ettiklerinde (El-Hasan'ın yazdığına göre, Cahîa oğlu Selam tarafından nakledilmiştir): Çünkü o, Allah'ın kendisine Cebrail aracılığıyla Kur'an'ın cümlelerini gizlice vahyedeceğini övünüyordu, Allah'ın kendisi de Hz. Muhammed'e şu şekilde iltifat ediyormuş gibi görünmektedir:

وَأَنْ نَزَّلْنَا
عَلَيْكَ كِتَابًا فِي قُرْآنٍ فَلَمَسُوهُ بِأَيْدِيهِمْ لَقَالِ
الَّذِينَ كَفَرُوا أَنْ هَذَا إِلَّا عَجْرٌ مِمْسٍ. وَقَالُوا لَوْلَا أَنْزَلَ
عَلَيْهِ مَلَكٌ وَأَنْزِلْنَا مَلَكًا لَفُتِنَا بِهِ الْأَمْرُ ثُمَّ لَا
يَنْظُرُونَ وَلَقَدْ أَنْزَلْنَا إِلَيْكَ الْكِتَابَ فَخَافَ الْبَاطِلُ
مِنْهُمْ مَا كَانُوا بِهِ يَحْتَسِبُونَ

Andolsun ki sana, kâğıt üzerinde yazılı bir kitap indirdiğimizde, onlar da ona elleriyle dokunsalar, inanmayı reddedenler mutlaka: "Bu, apaçık bir aldatmacadan başka bir şey değildir" derler. Ve dediler ki: "Ona bir melek inmedikçe biz ona inanmayız." Eğer sana bir melek gönderseydik, iş çoktan bitirilmiş olurdu: ve onlardan artık tövbe etmeleri beklenmezdi. Andolsun ki senden önce gönderilen peygamberlerle de alay edilmişti. Fakat alay edenler, alaylarının hak ettikleri ekmeği aldılar. Burada ayrıca Sahtekâr'ın, Mekkelilerin kendisinden talep ettikleri mucizeleri neden göstermediğine dair anlamsız nedenselliklerini de görüyorsunuz: Çünkü, yani, Tanrı ona gökten bir kitap indirmiş olsa bile; ve kendi elleriyle dokunarak bunun hayal ürünü olmadığını, gerçek olduğunu kanıtlamışlardı: yine de bunu bir aldatmaca ve bir büyü olarak ilan etmişlerdi. Eğer gerçekten de istedikleri Meleğin gökten düşmesine sebep olmuş olsaydı; Hepsisi de tamamen bitmiş olurdu; ve tevbeleri reddedilseydi, onlar tamamen mahvolmuş olurlardı. Son olarak, eğer onların gerektirdiği işaretleri göstermediği için bir aptal ve bir sahtekâr olarak alay konusu olmuş ve reddedilmiş olsaydı, önceki Peygamberlerin örneğini izleyerek bunu sakinlikle karşılamalıydı; ama alay edenler cezasız kalmıyordu.

وَأَن كَانَ كِبَرَ عَلَيْكَ أَعْرَاضَهُمْ فَإِنِ اسْتَطَعْتَ
أَن تَبْتَغِيَ مَرْبًا فِي الْأَرْضِ أَوْ سَلَمًا فِي السَّمَاءِ فَتَاتِبَهُمْ
بِآيَةِ لَوْ شَاءَ اللَّهُ لَجَمَعَهُمْ عَلَى الْهَدْيِ فَلَا تَكُونُ مِنَ
الْجَاهِلِينَ .

Eğer insanların öfkesi sana ağır geldiyse ve sana sıkıntı verdiyse, yerde bir delik açabilirsen; Veya göğe doğru bir merdivenle (çıkacak) ve böylece onlara bir mucize gösterecek. Allah dilerse onları mutlaka bu yolda toplayacaktır. O halde cahillerden olmayın. Gelaeddin anlatıyor.

وَأَن كَانَ عَظَمَ
عَلَيْكَ أَعْرَاضَهُمْ مِنَ الْإِلَهَامِ بِجَرِّكَ عَلَيْهِمْ فَإِنِ
اسْتَطَعْتَ أَن تَبْتَغِيَ مَرْبًا فِي الْأَرْضِ أَوْ سَلَمًا مَّصْعُودًا
إِلَى السَّمَاءِ فَتَاتِبَهُمْ بِآيَةٍ عَمَّا اقْتَرَحُوا فَاغْفِرْ لِلْعَنَى
أَنَّكَ لَا تَسْتَطِيعُ ذَلِكَ فَاصْبِرْ حَتَّى يَحْكُمَ اللَّهُ فَلَا
تَكُونُ مِنَ الْجَاهِلِينَ بِذَلِكَ .

Eğer onların, bütün gayretin ve çalışkanlığıyla kendilerine tebliğ ettiğin Dinden uzak durmaları sana yük olduysa; eğer kendine yerin derinliklerine kadar kazabileceğin bir kuyu, ya da göğe çıkabileceğin bir merdiven yapıp oradan onların istediği mucizeyi gösterebilirsen, bunu yap. Anlamı şudur: Elbette bunu asla başaramayacaksın. Bu nedenle sabırlı olun ve Tanrı yargılayıncaya kadar sabredin; Ve sakın bundan habersiz olanlardan olmayın. Burada bile kendisini mucize yaratmaktan nasıl ustalıkla muaf tuttuğunu görüyorsunuz. Aynı., ayet 35. Mekkeliler, Hz. Muhammed'den bir mucize görmedikçe ona inanmayacaklarını söylediklerinde, her zamanki gibi dediler.

لَوْلَا نَزْلُ

عَلَيْهِ آيَةٌ مِنْ رَبِّهِ .

Ona Rabbinden mucizevi bir işaret indirilmediği sürece, yani ona asla inanmayacağız (Fakat Gelal'in söylediğine göre, onlar bir mucize istediler: كَالْمَائِقَةِ وَالْعَصَا وَالْمَائِدَةِ Hz. Salih'in devasa devesi, Musa'nın asası ve Hz. İsa'nın sofrası gibi): Tanrı'nın Muhammed'e şöyle dediği hayal ediliyor:

قُلْ أَنِ اللَّهُ قَادِرٌ عَلَى أَنْ يَنْزِلَ آيَةٌ
وَلَكِنْ أَكْثَرُهُمْ لَا يَعْلَمُونَ

Onlara cevap ver: utik; Allah mucizevi bir mucize gönderebilir; fakat onların çoğu bilmezler ki, bu mucizeleri yapan Muhammed değil, Allah'tır. Gerçekten savaş ve keyifli bir kaçış. Yunus'un onuncu bölümü: **يُونُسُ** ayet 20. Aynı

وَيَقُولُونَ لَوْلَا أُنْزِلَ عَلَيْهِ آيَةٌ مِنْ رَبِّهِ

قُلْ أَنَّمَا الْغَيْبُ لَدَى اللَّهِ فَانْتَظِرُوا إِنِّي مَعَكُمْ مِنَ الْمُنْتَظِرِينَ .

şey hemen hemen doğrudur: çünkü orada şöyle okuyoruz:

Allah, dilediğini imana yöneltir, dilediğini de dilediği zaman imandan saptırır. Ne kadar acınası bir bahane! Aynı yerde. ayet 31 . Mekkelilerin şöyle dediklerini okuyoruz:

وَلَوْ
أَنَّ قُرْآنًا مَّيِّتٌ بِهِ الْجِبَالُ أَوْ قُطِعَتْ بِهِ الْأَرْضُ أَكَلَمَ
بِهِ الْمَوْتِيُّ بَلْ لَّهَ الْأَمْرُ جَمِيعًا أَفَلَمْ يَأْسَ الَّذِينَ آمَنُوا
أَن لَّوِ يَشَاءَ اللَّهُ لَهْدِي النَّاسَ جَمِيعًا.

Ve eğer onun kudretiyle dağlar yürütülecek veya yer yarılacak veya ölüler konuşacak bir Kur'an olsaydı (duyduk, mutlaka inanırdık). Ama bu iş tamamen Allah'a aittir. İman edenler, Allah dilerse bütün insanları imana

eriştireceğinden habersiz mi oldular? Gelal ekliyor. **فَلَا يُؤْمِنُ إِلَّا شَاءَ**. Bu sebeple dilediğine inanmaz. Ve bu son

sözlerin, ^{لَمَّا أَرَادَ الْمُصْحَابَةُ} ^{الْمُطَهَّرَاتُ اقْتَرَدُوا طَاعَةً فِي إِيْمَانِهِمْ إِلَّا الْإِيْمَانُ مِنْ غَيْرِ} ^{لَيْتَ} Hz. Muhammed'in ashabının, imanlarını güçlendirmek için talep ettikleri mucizenin gösterilmesini istemeleri üzerine nazil olduğunu ekler. Fakat iman mucizesiz olmaz. Yani iman için mucize şart değildir. Aynı tefsirci, ilk sözlerin Hz. Muhammed'e hangi vesileyle vahyedildiğini de şöyle açıklar:

نَزَلَ لَمَّا قَالُوا لَيْتَ إِنْ كُنْتُ نَبِيًّا
فَسِيرَ جِبَالٍ مَكَّةَ أَوْ اجْعَلْ لَنَا فِيهَا أَنْهَارًا أَوْ مِثْرًا
لِنَعْرُسَ وَنَزْرِعَ وَابْعَثْ لَنَا أَبَاءَنَا الْمَوْتَى بِكَلِمَاتٍ.

Bu sözler, ona: Eğer bir peygamber isen, Mekke'nin dağlarını yerinden oynat, orada bizim için ırmaklar ve kaynaklar çıkar ki, ekelim, dikelim; ölmüş babalarımızı da bizim için dirilt ki, bizimle konuşsunlar, denildiği zaman nazil oldu. Cahia bin Selâm ile Muhammed bin Abdullah bin Ebû Zamanin de hemen hemen aynı görüşte olup, Cottad'ın otoritesini şu sözlerle ileri sürmektedirler:

ذَكَرَ
لَمَّا إِنْ قَرِئَهَا قَالَتْ لِلنَّبِيِّ مَنْ إِنْ مَرَّكَ تَتَّبِعُكَ
فَحَيْرَ لَنَا جِبَالٍ تَهَامَةٌ وَزِدْ لَنَا فِي حَرَامِنَا حَيٍّ
نَتَّخِذُ قَطَائِعَ نَحْتَرُونَ فِيهَا أَوْ أَحْيِي فَلَانَا وَفَلَانَا
وَفَلَانَا إِنَّا مَرْتُونَ فِي الْجَهَالِيَّةِ فَانْزِلْ اللَّهُ هَذِهِ الْآيَةَ
يَقُولُ لَوْ فَعَلَ هَذَا بَقْرَانِ غَيْرِ قُرْآنِكُمْ فَعَلْ بِقُرْآنِكُمْ:

Corasinos (Horasan) halkının Hz. Muhammed'e (onların kendi vatandaşlarıydı) şöyle dediğini duyduk: Eğer sana uymamızı istersen, Mekke'nin dağlarını bizim için yerinden oynat, mukaddes yerlerimizi bizim için genişlet ki, orada karıklar ^(1. bahçe sulamak için açılmış küçük ark. 2. bu arklar arasında kalan, sebze ekili toprak parçası.) açalım, ekim yapalım veya putperestlik yolunda ölmüş olan şu ve şu adamları bizim için dirilt. Ve Allah bu ayeti indirerek sanki şöyle diyor: Allah bunu sizin Kur'an'ınızdan başka bir Kur'an'da yapsaydı, sizin Kur'an'ınızda da yapardı. Böylece Veterator, Mekke halkının ve takipçilerinin talep ettiği mucizeleri göstermekten kendini muaf tuttu: çünkü bu durumda mucizeler işe yaramazdı: çünkü İdler, mucizeler olmaksızın dilediğine inanma lütfunu bahşeden Tanrı'nın bir armağanıdır. Peki, durum böyleyse, Müslüman doktorlar Peygamberlerinin mucizeler yarattığını göstermek için neden bu kadar uğraşıp didiniyorlar? Aynı yerde. v. 37. Bunların kendisine Cebrail aracılığıyla Allah tarafından bildirildiğini düşünür:

وَلَقَدْ أَرْسَلْنَا رُسُلًا مِنْ قَبْلِكَ وَجَعَلْنَا
لَهُمْ آيَاتٍ وَآيَاتٍ وَمَا كُنْ لِرُسُلٍ بِآيَةٍ إِلَّا بَاطِلٌ
اللَّهُ

Andolsun ki, biz seni göndermeden önce elçiler gönderdik ve onlara eşler ve çocuklar verdik. Ve Allah nasip etmedikçe elçinin herhangi bir mucize göstermesi söz konusu olamaz. Yahudiler (burada Gelal ve Cahiyas'ın anlattığı gibi) Hz. Muhammed'i kadınlara aşırı düşkün olmakla, çok sayıda karısı olmakla ve tebliğ ettiği kanunu teyit eden hiçbir mucize göstermemekle suçluyorlardı ve bu yüzden de kendisine peygamber unvanını yanlış bir şekilde veriyordu. Ancak kendisi, birçok karısı ve çocuğu olan önceki Peygamberlerin örneğiyle, ilk kısım konusunda kendisini aydınlatır. İkincisine gelince; Mucizelerin Allah'ın eseri olduğunu, Allah dilemedikçe peygamberlerin mucizeler yaratamayacağını savunur. Sure 16 النحل Arı. v. 44. Bunların kendisine Cebrail aracılığıyla Allah tarafından söylendiğini sanır.

وما أرسلنا من قبلك إلا رجالاً
نوحى إليهم فسلموا أهل الذكر إن كنتم لا تعلمون
بالبينات والزبور وأنزلنا الذكر لتبين للناس ما نزل
إليهم ولعلهم يتفكرون

Senden önce de ancak kendilerine vahyettiğimiz adamları gönderdik. Eğer bilmiyorsanız, Cemaat ailesine (Tevrat ve İncil konusunda uzman olan Gelal'e ^{العلماء بالتوراة}) sorun. (Gel, ^{فإنهم يعلمونه} : Gel, çünkü bunu kendileri de biliyorlar) Gösterilerle ve Kitaplarla: Sana da bu zikri (Jahias , ve Gelal ^{القرآن} .Kur'an'ı) indirdik ki, kendilerine indirileni insanlara açıklayasın ve onlar da düşünüp anlasınlar. Yukarıda gördüğümüz gibi ^{البينات} , Gelalis ^{المعجزات} 'in mucizeleri açıklamasına göre, Gösteriler adı, burada onları açık deliller olarak açıklasa da, anlaşılmalıdır: ki bu eşdeğerdir: ^{الحجج الواضحة} çünkü hiçbir delil bir mucizeden daha açık bir şekilde düzenlenemez. Oysa o, Kur'an'ın aslında bir ibret olmasını istiyor ^{الذكر} . Bu nedenle Peygamberini diğerlerinden ayırıyor, onun mucizelerle ve kitaplarla gönderildiğini, ama burada sadece mucizesiz Kur'an kitabıyla gönderildiğini söylüyor. Sure 17 ^{الاسرى} Gece Yolculuğu. ayet 60. Böylece Allah, Muhammed'le konuşurken tanıtılmış olur:

وما منعنا أن
نرسل بالآيات إلا أن كذب بها الأولون وأنبياءهم
الماتة مبصرة فظلموا بها وما نرسل بالآيات إلا تصديقاً

Ve O, seni mucizelerle göndermemizi bizden esirgemedi; ancak öncekiler onları yalanladılar. Andolsun ki Semud kavmine güzel görümlü bir deve verdik, ama ona kötü davrandılar. Biz mucizeleri ancak korkutmak için göndeririz. Yani, kâfirleri korkutmak için göndeririz ki, iman etsinler. Gelal'in anlattığına göre. Bu cümlelerin tamamını şöyle yorumluyor:

وما منعنا أن نرسل
بالآيات التي اقترحها أهل مكة إلا أن كذب بها
الأولون لما أرسلناهم فأهلكناهم إلى مولاة لكذبوا
بها واستحقوا الأهلاك وقد حكمنا بأمهالهم لانتم
أمر محمد

Ve Mekkelilerin istediği mucizelerle seni göndermemize engel olan biz olmadık. Ancak, onları gönderdiğimiz öncekilerin onları yalanlamaları ve bu yüzden onları yok etmemiz oldu. Eğer biz onları bu kavme gönderseydik, mutlaka onu yalanlayıp inkâr ederlerdi; ve bu yüzden de yıkımı hak etmiş olurlardı. İşte bu yüzden onlara sabırla katlanmaya karar verdik ki, Hz. Muhammed görevini tamamlayabilsin. Aynı durum Salam oğlu Cahyas için de geçerlidir. Muhammed'in mucize yaratmadığını ispatlamak için bundan daha açık bir şey ileri sürülemez; zira Mekkelilerin ne kadar talepte bulunmuş olurlarsa olsunlar, Allah'ın, Mekkelilerin inatçılıkları yüzünden onlara yıkım

ve yok olmaktan başka bir şey vermeyecekleri için, onun aracılığıyla mucize yaratmadığını iddia etmesi gerekir. Sure 10. Yunus. v. 99. Dini kabul etmede mucizelerin faydasız olduğunu göstermek için; ve bu nedenle, bunları yapmadığı için (ki bunda hem kendisini hem de Doktorlarını çeliştirir ve Yenilikçilerimizi büyük ölçüde kayırır), Tanrı'yı veya Cebrail'i tanıtır ve kendine şöyle hitap eder:

وَلَوْ هَاءَ رَبِّكَ لَأَمْنٌ مِنَ الْاَرْضِ كُلِّهِمْ
جَمِيعًا أَفَأَنْتَ تُكْرِهُ النَّاسَ حَتَّى يَكُونُوا مُؤْمِنِينَ وَمَا
كَانَ لِنَفْسٍ أَنْ تُؤْمِنَ إِلَّا بِإِذْنِ اللَّهِ وَيَجْعَلُ الرَّحْمَنُ عَلَى
الدِّينِ مَا يَشَاءُ قُلْ أَتُظَنُّونَ أَنْ يَأْتِيَنَّكُمْ السَّمَاوَاتُ وَالْأَرْضُ
وَمَا تَغْنِي الْآيَاتُ وَالنَّذْرُ عَلَى قَوْمٍ لَا يُؤْمِنُونَ.

Eğer Rabbin dileseydi, yeryüzünde bulunanların hepsi toptan iman ederdi. Şimdi sen, bir kimseye isteği dışında iman mı ettireceksin? Allah nasip etmedikçe insanın inanması mümkün değildir. Ve anlamayanların üzerine iğrenç bir şey gönderecek. De ki: Göklerde ve yerde olanlara bakın! Mucizeler ve hidayetler, inanmayan bir kavme hiçbir fayda vermez. Bu nedenle Yuhanna burada şu sonuca varıyor: **أَمَّا يَوْمٌ مِنْ يَوْمٍ** Şüphesiz ki Allah'ın iman etmesini dilediği kimse iman eder. Gökte ve yerde olan mucizeler, Allah dilemedikçe hiç kimseye iman etme

hususunda hiçbir fayda vermez. Sure 4. **النِّعَاءُ** Kadınlar, ayet 152. Yahudiler, Allah'ın kendisine gizlice vahyettiği Kuran'la övünen Hz. Muhammed'den gökten bir kitap indirmesini istediler. Fakat o, bu konuda kendisine verilen ilahi kehaneti derhal onlara bildirdi:

بِسْمِكَ أَهْلَ الْكِتَابِ أَنْ تَنْزِلَ عَلَيْهِمْ كِتَابًا مِنْ
السَّمَاءِ فَقَدْ سَأَلُوا مُوسَى أَكْبَرَ مِنْ ذَلِكَ فَقَالُوا إرِنَا آلِهَةً
جَهَنَّمَ فَاخِذْهُمْ الصَّاعِقَةَ بَظُلْمِهِمْ ثُمَّ اتَّخَذُوا الْعِجْلَ
مِنْ بَعْدِ جَاءَتْهُمْ الْبَيِّنَاتُ

İncil yazarları (1 Yahudiler) senden kendilerine bir felaket kitabı getirmeni isteyecekler. Şimdi Musa'dan bundan daha büyüğünü istediler ve: "Bize Allah'ı açıkça göster" dediler. Bu yüzden onlara saldırdı ve suçlarından ötürü onları göksel ateşle yaktı. Sonra apaçık mucizeleri görünce bir buzağı heykeli yaptılar. Zira Gelal **الْبَيِّنَاتُ** burada şöyle tefsir edilmiştir: Gösteriler **الْمُعْجَزَاتُ**, yani mucizeler. Fakat bu, sanki şöyle demiş gibi olur: Yahudilerin sizden bu kadar küstahça bunu istemeleri şaşırtıcı değildir; siz Musa'dan daha da büyük şeyler istediniz. Fakat sen onların istediklerini versen bile, bu onları döndürmeye veya daha iyi bir hasada döndürmeye yine de bir fayda sağlamaz. Zira onlar Musa'nın bu kadar mucizesini gördükten sonra bile, Allah'ı reddederek, en büyük bir küfürle altın buzağıya tapıyorlardı. Bu arada, bu gayet hafif iddialarla kendisini mucize göstermekten muaf tutuyor. Sure 6, **الْاِنْعَامُ** ayet 105. Idololatris (**Putperest-Heykellere değer verenler**) Mekkelilerden şöyle bahseder:

(" S. Catulus, Capitol'ün açılışını yaptıktan sonra iki rüya gördü: Birincisinde, Jüpiter'in sunağının etrafında oynayan bir grup çocuk gördü; Jüpiter bunlardan birini kenara çekip, elinde tuttuğu cumhuriyet sancağını koynuna koydu; İkincisinde, aynı çocuğu Jüpiter'in kollarında gördü; ve onu kaldırmak istediğinde, tanrı buna karşı çıktı ve bu çocukta cumhuriyetin desteğini yetiştirdiğini söyledi. SUETONIUS'UN ON İKİ SEZARI.

Gaius Suetonius Tranquillus (y. MS 69 – MS 122'den sonra), yaygın adıyla Suetonius, erken Roma İmparatorluk döneminde yaşamış Romalı tarihçiydi.

") **Burada bahsedilen Jüpiter yine cümle içerisindeki Tanrının ta kendisidir.** (Jüpiter'in Idololatris'i-Tapınağı)

وَأَقْبَحُوا لِلَّهِ جَهْدَ أَيْمَانِهِمْ لِيُنْزِلَ عَلَيْهِمْ
آيَةً لِيُؤْمِنُوا بِهَا قُلْ أَمَّا الْآيَاتُ عِنْدَ اللَّهِ وَمَا يُشْعُرُكُمْ
أَنَّهُ إِذَا جَاءَتْ لَا يُؤْمِنُونَ وَيَنْقَلِبُ أَفْيُتُهُمْ وَأَبْصَارُهُمْ
كَأَمْ يَوْمَنُوا بِهِ أُولَئِكَ هُمُ الَّذِينَ فِي أَفْيَاتِهِمْ بَعَثُوا
وَأَوَّاهُوا نَزَّلْنَا إِلَيْهِمُ الْمَلَائِكَةَ وَكَلَّمَهُمُ الْمَوْتَى وَطَشَرْنَا
هَلِيمَهُمْ كُلَّ شَيْءٍ قَبْلًا مَا كَانُوا لِيُؤْمِنُوا إِلَّا بَعْثَ اللَّهِ
وَلَكِنْ أَكْثَرُهُمْ يَجْهَلُونَ

حين قالوا ابعث لنا موسى نعلم احق ما تقول ام باطل
ولقولهم لولا انزل علينا الملائكة ولقولهم نتلي بالله
والملائكة قبيلاً يقول لى فعلنا هذا مهم حتي يروه
عياناً ما كانوا ليومدوا الا ان شاء الله

Hani ona demişlerdi ki: "Bizim için ölüleri dirilt, ister doğruyu söyle, ister yanlış. Biz Müslüman olalım." Ve demişlerdi ki: "O, bize melekleri indirmedikçe." Ve onlar, "Yahut Allah gelsin, melekler de bölük bölük gelseler" dedikleri zaman, Allah, "Eğer biz onlara bunu yaparsak, bunu gözleriyle görsünler diye yapsak, Allah dilemedikçe onlar inanmazlar" demişti. Ve ayet 120. Çorbayı ısıtmaya devam ediyor:

واذا جاءتهم
آية قالوا لن نؤمن حتي نوتي مثل ما اوتى رسل
الله: الله اعلم حيث يجعل رسالته

Onlara bir mucize gelince: "Allah'ın elçilerine verilen bize de verilmedikçe asla inanmayız" derler. Allah, elçiliğini nereye kuracağını en iyi bilendir. Bu sözlerin anlamı şudur: Mekkeliler, Hz. Muhammed'in kendilerine okuduğu bir ayeti veya bir ayeti duyduklarında, diğer peygamberlerin ve Allah'ın elçilerinin yaptıklarını kendilerine yapmadıkça buna asla inanmayacaklarını söylediler. Fakat Muhammed, her peygamber veya elçi aracılığıyla ne yapması gerektiğini en iyi Tanrı'nın bildiğini söyledi. Oysa Gelali'nin açıklaması şu mahiyettedir: Onlar bir mucize görseler, şöyle derler: Bize de elçilik ve vahiy nasip olmadıkça asla inanmayız. Ama Tanrı asla böyle bir şey yapmazdı, çünkü onlar bunlara layık değildiler. Sure 17. İsrâ Suresi, 93. ayet: Aynı Mekkelilerle ilgili olarak şunlar da söylenmektedir:

وقالوا لن نؤمن لك حتي
تفجير لنا من الارض ينموها او تكون لك جنة من
نخل وعنب فتفجير الانهار ذلالها تفجيراً ان تعظم
العماء كما زعمت علينا كففاً ان تأتي بالله والملائكة
قبيلاً ان يكون لك بيت من زخرف ان ترقي في
العماء ولا نؤمن لرثيك حتي تنزل علينا كتاباً نقرؤه
قل مبطلان ترى هل كنت الا بشراً رسولا

Dediler ki: "Sen bizim için yerden bir kaynak fışkırtmadıkça sana asla inanmayacağız." Veya hurma ve asmalarla dolu, içinden ırmaklar akıttığın bir bahçen var; Yahut kendine yakıştırdığın gibi, gökyüzünü parça parça başımıza yıkıyorsun; veya bize Allah'ı ve melekleri açıkça göster; veya altından bir evin var; veya göğ'e kadar yükseltilmiş bir merdivenin var. Ve fakat sen bize okuyacağımız bir kitap indirmedikçe, senin oraya yükseldiğine asla inanmayız. Cevap: Elçi, Rabbime hamd olsun! Ben sadece bir insan mıyım? Bakın, ne kadar kısa bir zamanda, ne kadar çok ve ne kadar büyük taleplerden kendini kurtarıyor. O da elbette ki kendisinin Tanrı tarafından gönderilmiş bir adam olduğunu ve insana yakışan şeylerden başka bir şey yapamayacağını söyler. Oysa Mekkelilerin sözlerinden anlaşıldığına göre kendisi de bu mucizelerin hepsini veya bir kısmını

gerçekleştirebileceğini iddia ederek övünmüştür. Sure 7. الاعراف Alârefe: ayet 194. Allah'ı kendi kendine şu

واذا اتاهم بآية قالوا لولا احتسبنا

sözlerle tanıtır: قل انما ابعث ما يوحي الي من ربي: Ve sen onlara bir mucize göstermedikçe (veya onlara bir mucize getirmedikçe), "Sen onu kendi gücünle göstermedikçe biz asla inanmayız" derler. Cevap: Ben, Rabbimin bana vahyettiğine uyarım. Gelal anlatıyor. Ve kendi gücümle bir şey yapmam mümkün değildir. Burada da mucizelerin gücünün şimdiye kadar kendisinden esirgendiğini gösteriyor. Mekkeliler'in Hz. Muhammed'den kendi gücüyle mucizeler yaratmasını istemelerinin sebebi, Hz. Muhammed'in mucize yaratmaktan kendisini muaf tutmasıdır; çünkü bunlar ancak Allah'ın gücü ve izniyle yapılabilir. Sure 21. Peygamberler Suresi 5. ayette aynı Mekkelilerden bahsederken şunları söylüyor:

بَلْ قَالُوا أَصْغَاتُ أَحْلَامٍ بَلْ
افْتَرَاهُ بَلْ هُوَ شَاعِرٌ فَلْيَأْتِنَا بِآيَةٍ كَمَا أُرْسِلَ الْأَوَّلُونَ مَا
أَمْنَتْ قَبْلَهُمْ مِنْ قُرْيَةٍ أَمْلَكْنَاهَا أَنْهُمْ يُومِنُونَ :

Bazıları da şöyle dediler: Bu Kur'an karışık bir rüya koleksiyonudur. Gerçekten o, onu uydurmuştur. Hatta kendisi de bir şairdir. Önceki gönderilenlerin yaptığı gibi, o da bizim önümüzde bir mucize gösterebilir. Onlardan önce helâk ettiğimiz memleketlerden hiçbiri iman etmemişti. Şimdi bunlar mı iman edecekler? Bu son sözler Allah'a atfedilmiştir, sanki Allah şöyle demektedir (Yuhanna'nın ifadesiyle): Eğer o milletler yalanlarıyla Peygamberlerini suçlasalar ve onlardan mucizeler isteselerdi; aynı mucizeleri görmelerine rağmen; Fakat inanmadılar ve Allah da onları helak etti. Acaba bu insanlar mucize gördüklerinde inanırlar mı? Onlar görseler bile asla inanmazlar.

Burada Hz. Muhammed neden mucize göstermediğinin açık bir sebebini ortaya koymaktadır. Sure 2 . **البقرة**
İnek : v. 118. Böylece şunu okuyoruz:

وَقَالُوا الَّذِينَ لَا يَعْلَمُونَ لَوْلَا يُكَلِّمُنَا اللَّهُ إِنْ تَأْتِينَا
آيَةٌ :

آيَةٌ : كَذَلِكَ قَالَ الَّذِينَ مِنْ قَبْلِهِمْ مِثْلَ قَوْلِهِمْ
تَشَابَهَتْ قُلُوبُهُمْ قَدْ بَيَّنَّا الْآيَاتِ لِقَوْمٍ يُوقِنُونَ أَنَّ
أَرْسَلْنَاكَ بِالْحَقِّ بَشِيرًا وَنَذِيرًا وَلَا تُسَلِّ عَنْ أَهْلِ
الْجَهَنَّمَ

Ve bilmeyenlere (yani Araplara) şöyle diyorlardı: Allah bizimle konuşmadıkça veya bize bir mucize gelmedikçe, Muhammed'e inanmayacağız. Onlardan öncekiler de tıpkı bunların söyledikleri gibi konuşuyorlardı. Kalpleri birbirine benzedi. Biz kesin olarak iman edenlere âyetleri açıkça bildirdik: Biz seni, hem müjdeleyici, hem de kötüleyici olarak hak ile gönderdik. Sen cehennem halkına hesap vermeyeceksin. Yahya, "Biz zaten âyetleri

bildirdik, ya da mucizeleri gösterdik" **قَدْ بَيَّنَّا الْآيَاتِ** sözleriyle, Muhammed'in daha önce uydurduğu mucizelere işaret ettiğini düşünüyor: çünkü şöyle yazıyor: **من آياته:** Hz. Muhammed (s.a.v.) şöyle demiştir: (Kur'an'ın bir tefsiri vardır) Burada Hz. Muhammed'in gösterdiği mucizeler kastedilmektedir; Ay'ın

yarılması ve diğer mucizeler gibi. Fakat yazar burada yanıltıyor; çünkü söylenenlerden açıkça anlaşılıyor ki, bu, Hz. Muhammed'in mucizeleri hakkında bir söylev değil, önceki peygamberlerin gerçekleştirdikleri mucizeler hakkında bir söylevdir. Bu durum, Kur'an'da bu mucizelerin iman edenlere kesin bir inançla gösterildiği şeklinde ifade edilmesiyle de sabittir. Fakat Hz. Muhammed, Mekkelilerin inanmadığı ve inanmaları da muhtemel olmayan mucizeler gerçekleştirmediklerini sık sık ileri sürer. Şunu da ekleyelim ki, Ay'ın yarılması Mekkelilerin Hz. Muhammed'e inanmalarını sağlamadığı gibi, onları ondan uzaklaştırmıştır da; çünkü onlar bu yarılmayı bir büyü

hilesi olarak görmüşlerdir. Ama bu tür mucizelere biraz sonra değineceğiz. Tah Suresi, **طه** 134. ayet: Mekkeliler, Hz. Muhammed'in mucize göstermediğinden şikâyet ettiklerinde ve bu yüzden ona inanmak istemediklerini ileri

أَوَلَمْ تَأْتِهِمْ بَيِّنَةٌ مَا فِي الصَّحُفِ

: **الاولى:** sürdüklerinde, Allah'ın şöyle cevap verdiği varsayılmaktadır:

Yoksa onlara ilk ciltlerde (Ayette) olan delil gelmedi mi? Muhammed ve Cahîa bu sözleri şöyle açıklıyor:

يعنسي آيات ما في الصحف

الاولى التوراة والانجيل

Bununla, Birinci Tevrat'ın ve İncil'in ciltlerinde bulunan mucizeler kastedilmektedir. Sanki şöyle diyor: Sen Muhammed'den mucize beklemiyorsun, çünkü sen zaten Tevrat'ta ve İncil'de mucizeler gerçekleştirmişsin. Onlara inanmıyorsanız, onun mucizelerine de inanmazsınız. Bundan da anlaşılıyor ki, Kur'an'da daha önceki mucizelerden söz edildiğinde, kastedilen Hz. Muhammed'in mucizeleri değil, Hz. Musa ve diğer önceki peygamberlerin mucizeleridir. Sure 19. **العنكبوت** Örümcek: ayet 50. Mekkelilerin aynı şikâyetine Hz.

Muhammed'in şu şekilde cevap vermesi emredilir: قُلْ أَنَّمَا الْآيَاتُ عِنْدَ اللَّهِ لَئِمَّا أَنَا ذَرِيرٌ مَبِينٌ : Cevap: Mucizeler elbette Allah'ın kudretindedir; fakat ben apaçık bir tebliğciden başka bir şey değilim. Kendisinden bir mucize

كُنَافَةٌ صَالِحٌ

istediler (diyor Gelal). وَعَصَى مُوسَىٰ وَمُرْدَةُ عِيسَىٰ

ki bu, Salih'in Devesi, Musa'nın Asası ve İsa'nın

Sofrası gibi bir şey olsun. Fakat Hz. Muhammed'in atölyesinden mucizeler değil, sadece sözler ve çöpler

çıkıyordu. Sure 28. الْقَصَصُ Anlatım; ayet. 48. Böylece şunu okuyoruz:

فَلَمَّا جَاءَهُمْ الْحَقُّ مِنْ رَبِّهِمْ قَالَوا لَوْلَا أُنْتِي مِثْلُ مَا أُنْتِي مُوسَىٰ أَوْ لَمْ يَذْكُرُوا بِمَا أُنْتِي مُوسَىٰ مِنْ قَبْلُ
قَالُوا مَحْرَانٌ تَظَاهَرَا أَنَا بِكُلِّ كَافِرٍ

Ve onlara tarafımızdan Hak (yani Kur'an, Gelal tefsirleriyle Muhammed) gelince, dediler ki: Musa'nın gösterdiği mucizeler gibi o da mucize göstermedikçe biz ona asla inanmayız. Daha önce Musa'ya helal kılınan şeyleri

yalanlamadılar mı? Dediler ki: İki sihirbaz çıktı veya birbirlerine yardım ettiler (başkaları da مَحْرَانٌ iki sihirbaz okudu), biz bunu yalanlıyoruz. Bu son sözler, Gelali'nin açıklamasına göre, Tevrat'ı ve Kuran'ı iki sihirbaz aracılığıyla anlayan Mekkeliler tarafından söylenmiştir; fakat Hz. Musa ve Hz. Muhammed tarafından söylenmiştir. Kuran'dan birçok tanıklık toplanmasına karar verildi ki, Hz. Muhammed'in hiçbir mucize gerçekleştirmediği daha açık bir şekilde ortaya çıksın: Çünkü Kuran'da ileri sürülen nedenler bunu kesin olarak kanıtlamaktadır. Fakat bunlar şunlardır: Birincisi, iman Tanrı'nın özgür bir armağanıdır ve mucizeler de hiçbir şeye yol açmaz, bu da Tanrı'nın özgür ve özgür iradesine bağlıdır. İkincisi, onlardan önce gelmiş olan peygamberler, özellikle Hz. Musa ve Hz. İsa, Mekkelilerin ve diğer kâfirlerin inanması için yeterli sayılabilecek birçok mucize göstermişlerdi. Üçüncüsü, eğer kendisi herhangi bir mucize gerçekleştirmiş olsaydı, bu onlara hiçbir fayda sağlamayacağı gibi, aynı zamanda büyük bir zarar da verecekti; ki bunu geçmiş milletlerin örnekleriyle defalarca ispat etmektedir.

Dördüncüsü, kendisi Tanrı tarafından mucizeler yaratmak için değil وَبَشِيرٌ وَنَذِيرٌ , sadece var olmak, yani yorumcuların açıkladığı gibi, müminlere cennet mutluluğunu duyurmak için gönderilmişti; Fakat kâfirler için cehennem azabı tehdit edilecekti. Son olarak, mucizelerin gücü yalnızca Allah'a aittir ve O tarafından bütün peygamberlere değil, yalnızca O'nun bu gücü verdiği kişilere verilmiştir. Bütün bu nedenler, kendi başlarına önemsiz ve anlamsız olsalar da, Hz. Muhammed'in hiçbir mucize gerçekleştirmediğini fazlasıyla kanıtlamaktadır. Eğer gerçekten bir şey yapmış olsaydı; Mekkelilerin, kendisinden bir mucize görmedikçe asla kendisine inanmayacaklarını sık sık ileri sürmelerine rağmen, o, kendilerinden önce birçok mucize veya harika işler yaptığını ve bunların onların inanmaları için yeterli olabileceğini söylemişti. Ama onun böyle bir cevap verdiğini hiç okumadık. Ve buna rağmen Müslüman doktorlar aynı Kuran'dan tam tersini gösteren pek çok şey getiriyorlar.

Öncelikle 2. İnek Suresi الْبَقَرَةُ , ayet 98. Böylece Tanrı'nın Muhammed'e hitap ettiği düşünülüyor:

وَلَقَدْ أَنْزَلْنَا إِلَيْكَ

آيَاتٍ بَيِّنَاتٍ وَمَا يَكْفُرُ بِهَا إِلَّا الْفَاسِقُونَ

Andolsun ki, sana apaçık âyetler indirdik. Onları ancak zalimler inkâr

eder. Gelaledin'in şu tespiti dikkat çekicidir: رَدُّ لِقَوْلِ بْنِ صَوْرٍ النَّبِيِّ مَا جِئْتَنَا بِشَيْءٍ "Ebno- Suria" Ebnu-Suria (İbni Sina?) 'nin Muhammed'e söylediği sözlerle şu sözlerle cevap verelim: Sen bize hiçbir şey getirmedi: Yani bize hiçbir mucize göstermedin. Yahudilerin öğretmeni Ebnu-Suria (İbni Sina?) idi. İkincisi. Sure

37. الصَّافَّاتُ Ayet, V. 12. Sahtekâra, Cebrail veya Allah tarafından Mekkelî cariyeleri hakkında şöyle denilir:

بَلْ عَجِبْتَ وَيَسْخَرُونَ وَإِذَا رَأَوْا آيَةً يَسْتَسْخَرُونَ وَقَالُوا
نُذَكِّرُوا لَا يَذْكُرُونَ : وَإِذَا رَأَوْا آيَةً يَسْتَسْخَرُونَ وَقَالُوا
: أَن هَذَا إِلَّا مَحْرَمِينَ

لقد صدق
الله رسوله الرويا بالحق لتدخلن المسجد الحرام
ان شاء الله امنين مخلصين رؤسكم ومقصرين لا
تضادون فعلم ما لم تعلموا فجعل من دون ذلك
فتننا قريبا .

Gerçekten Allah, elçisinin rüyasını hak ile doğrulamıştır. İnşaallah siz, başlarınız tıraşlı ve saçlarınız kesilmiş olarak Mekke'deki mescide gireceksiniz. Korkmazsınız; çünkü Allah yaptıklarınızı bilir. Ve bunlardan başka size yakın bir fetih verecektir. Kuran'da daha başka kehanetler ve Muhammed veya Müslümanlar tarafından yapılmış veya uydurulmuş mucizeler de vardır ki, bunlar da yeri geldiğinde tartışılacaktır. Şimdi yukarıda sıraladığımız hususlara cevap verelim. Dolayısıyla, birinci yere, Hz. Muhammed'e, "Andolsun, sana apaçık mucizeler gönderdik." denildiği yere, Gelaeddin, bu sözlerin Hz. Muhammed'in herhangi bir mucize gerçekleştirdiğine bizi

hiçbir şekilde ikna etmediği cevabını alır: çünkü daha önce de belirttiğimiz gibi, Arapçada **آية** işaret anlamına gelen Ajaton kelimesi belirsizdir; ve Kur'an'da ve Müslümanlar arasında genellikle Kur'an'ın bir ayeti olarak kabul

edilir. Ve her surenin başına ayetlerin numarası, ayetlerin isimlerinin **آيات** altında yer alır. Dolayısıyla yukarıdaki sözlerin meşru anlamı, gördüğümüz gibi Arapların her zaman kendisinden bekledikleri gerçek mucizeler değil, Kur'an ayetleridir. İkinci soruya da aynı şekilde cevap verilir: Zira Mekkeliler, Hz. Muhammed'le alay ettiler; çünkü o bir mucize gösterdi; Fakat onlara Kuran'dan bir ayet okuduğu veya papirüs üzerine yazılmış bir ayet gösterdiği için, bunun kendisine Allah tarafından vahyedildiğini iddia ediyordu ve özellikle de içinde ölülerin diriltilmesinden söz ediliyordu. Bunun üzerine Mekkeliler hemen şunu eklerler:

أَئِذَا مُنْتَبَهِتْنَا تَرْأَوْنَا عِظَامًا أَنَا
لَمَعْتُونَ أَوِابِلًا الْأُولَى

Yoksa, biz öldükten, toprak ve kemik haline geldikten sonra, biz ve eski atalarımız yeniden diriltilecek miyiz? Kuran'da ölülerin diriltilmesi konusuna çok sık yer verilmektedir. Mekkeliler, tıpkı eski Atinalılar gibi, bunu da alay konusu yaptılar ve bir aldatmaca olarak değerlendirdiler. Bu, aynı kelimeleri kullanan Kuran'ın iki ünlü tefsiri olan

Muhammed ve Cahide tarafından da doğrulanmaktadır. **وَإِذَا رَأَوْا آيَةً** : Ve bir işaret gördüklerinde onu örtbas ederler. **وَإِذَا تَلَيَّتْ**

ederler. **عَلَيْهِمْ آيَةٌ** : Ve sen onlara Kur'an'dan bir ayet nasıl okuyabilirsin? Aynı şekilde bu iki müfessir ve Gelaeddin de altıncı sure olan Sığır **الأنعام** Suresi'nin dördüncü ayetini şöyle açıklıyorlar:

وَمَا تَنْبِئُهُمْ بِآيَةٍ مِنْ آيَاتِ رَبِّهِمْ إِلَّا كَذِبًا :
: مِنْهَا مَعْوِضِينَ

Ve sen onlara Rablerinin âyetlerinden hiçbir âyet getiremezsin ki, ondan tamamen yüz çevirsinler. Gelal.

بِآيَةٍ مِنْ آيَاتِ رَبِّهِمْ إِلَّا كَذِبًا . Rablerinin ayetlerinden bir ayet: Yani Kur'an ayetlerinden bir ayet. Muhammed ve Cahiyas: **بِآيَةٍ مِنْ آيَاتِ رَبِّهِمْ إِلَّا كَذِبًا**

Rablerinin ayetlerinden bir ayet Kur'an'ı işaret eder; yani Kuran'ın işaretleri veya ayetleri. Yukarıda zikredilen kelimeleri ikinci surenin ayetinde açıklayan iki müfessire neden şaşıyorum? On sekizinci: Biz, Muhammed'in (s.a.v.) gerçekleştirdiği mucizelere, örneğin ayın yarılması olayına işaret etmek istediklerine kesin olarak inanan kimselere âyetleri açıklamıştık. Nasıl gördüklerinin söylenmesinin, ne zaman duyduklarının söylenmemesinin de bir önemi yoktur **إِذَا رَأَوْا** ; Zira Kur'an dönemlerinden

bahsediyoruz. Zira Arapçada **رَأَى** "Tohum" kelimesi, tıpkı İbranicede **רָאָה**, olduğu gibi, hem görme hem de işitme duyularını ifade eder. Her iki dilin uzmanları arasında da bu konuda herhangi bir şüphe yoktur. Üçüncüsü: Saat yaklaştı ve ay yarıldı: ve eğer herhangi bir işaret görseler, uzağa çekilirler ve: Güçlü bir alamet, derler, tam

olarak aynı şekilde cevaplanır. Çünkü bu sözlerin anlamı şudur: Kıyamet günü yaklaştı (Yuhanna İncili'nin 5. bölümünde buna Saat de denir). O gün Ay yarılacaktır. Ve eğer Mekkeliler, Hz. Muhammed'in, Kıyamet Günü'nün en sık geçtiği Kur'an surelerinden bu türden bir şey okuduğunu duyarlarsa, hemen şöyle diyeceklerdir: bu geçerli bir iddiadır: ya da başkalarının tercüme ettiği gibi, sürekli ve sebat edendir: çünkü o her zaman aynı şarkıyı söylerdi. Fakat mucizeler için aynı şeyi söyleyemezlerdi, çünkü sürekli olarak başkalarından mucizeler talep ettiler, fakat hiçbir zaman elde edemediler. Ama bakalım Kuran'dan Hz. Muhammed'in gerçekten gerçekleştirdiği bir mucize çıkarılabilir mi?

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM,

Kuran'dan Müslümanların ortaya koyduğu Hz. Muhammed'in mucizeleri ele alınmaktadır.

Muhammed'in mucizelerini Kur'an'dan çıkarmaya çalışırken Müslüman doktorların ne kadar şiddetle çarpıttıklarını ve eğrilttiklerini söylemek inanılmazdır. Oysa gördüğümüz gibi, Hz. Muhammed mucizeler yaratmak için değil, sadece vaaz etmek için gönderildiğini sık sık söylemiştir. Açıkça görülüyor ki, Peygamberler mucizeleri şiddetle kendilerine atfederken, ya onu ya da kendilerini apaçık yalancılar olarak kınamaktadırlar. **Hz. Muhammed** zamanındaki meşhur yazarlardan Ebû Muhammed Mustafa Cenâbî, Kur'an'ın Hz. Muhammed tarafından gösterilen altmış bin işaret veya mucize içerdiğini ileri sürmektedir. Thraso (kişileştirilmiş cesaret) burada muhtemelen Kuran'daki tek tek kelimeleri mucize olarak sıralamıştır. Zira Müslüman hekimlerin mucize olarak gördükleri ve hayranlık duydukları alametler olarak adlandırdıkları bu dönemin sayısı, benim tahmin ettiğim kadarıyla, iki veya üç bini geçmez. Abdal-Halim oğlu Ahmed ise mucizevi Yalancı Peygamberlerini sayarken biraz daha mütevazı davranarak şunları söyledi:

وهذا غير الآيات والبراهين المستفادة
بالقرآن فان تلك قد تحصرتها طوائف من المسلمين
ذكروا من أنواعها وصفاتها ما هو مبسوط في غير هذا
الموضع حتي بينوا ان ما في القرآن من الآيات يزيد على
عشرات الألوف من الآيات .

İşte bunlar, Kur'an'dan alınan işaretler ve delillerin yanı sıra; zira bunlar, daha önce çeşitli Müslüman milletler tarafından toplanmış, onların türlerini ve niteliklerini zikretmişlerdir; Başka bir yerde daha ayrıntılı olarak yazılacak olan bu mucizeler, Kur'an'da bulunan mucizelerin birkaç bin yılı aştığını açıklığa kavuşturursunlar diyerdir. Ama bu aynı zamanda Thrasonic'te de var. Fakat burada aynı Yazar, bunları sıralarken oldukça cimri davranıyor: Sanırım bunun nedeni, bunlardan yoksun olmasıydı. Bunlar ne kadar çok olursa olsun, ne olursa olsun, gelin bu bulutun içinden bakalım. İlk mucize 105. Sure الفيل olan Filler'den alınmıştır: Bu surede Allah, Hz. Muhammed'e şöyle konuşmaya ikna edilir:

ألم تر كيف فعل ربك بأصحاب الفيل
ألم يجعل كيدهم في تضليل: وأرسل عليهم طيراً
إبائيل: ترميهم بحجارة من سجيل: فجعلهم
كعصى مأكول

Rabbinin fil önderlerine ne yaptığını duymadın mı? Onların hilelerini sapıklığa çevirmedi mi? Ve üzerlerine uçan kuş sürüleri gönderdi. Bunlar üzerlerine pişmiş topraktan taşlar attılar. Ve onları otlanmış otlar gibi yaptı. Bu sözler, Gelaeddin'in burada şu şekilde anlattığı belli bir hikâyeye veya masala belirsiz bir şekilde işaret ediyor:

أبرمة ملك اليمن وحشة بنا صنعا كريمة
ليصرف إليها الحاج عن مكة فأحدث رجل من
كنانة ولطمع قبالتها احتقاراً بها فخلق أبرمة
ليهدم الكعبة فجاء مكة بجيشه على أفيال
مقدمها محمود فحين توجهوا لهدم الكعبة أرسل

ألم عليهم ما قصه في قوله كل واحد منهم رمي
بعضاً فيه أمه ومن أكبر من العذبة وأصغر من
الحمصة يضرق البيضة والرجل والفيل ويصل إلى
الأرض وكان هذا عام مولد النبي محمد.

Refah içindeki Arabistan'ın kralı Hz. İbrahim, hacıların Mekke tufanından kaçmalarını sağlamak amacıyla Etiyopya'nın başkenti Sana'da bir kilise inşa ettirdi. Fakat Kenanlı bir adam, bağırsaklarını boşaltıp aynı kilisenin önünü aşağılayarak gübreye kirletti. Bunun üzerine İbrahim, Mekke'nin Delubrum'unu yok edeceğine yemin etti ve filler üzerinde bir orduyla Mekke'ye geldi. (Bunların arasında kralı taşıyanın adı **Mahmud**'du.) Delubrum'u yok etmeye çalıştıkları sırada Allah, Kur'an'da söylendiği gibi, onlara taşlarla vuran kuşlar gönderdi. Fakat her biri üzerine adının yazılı olduğu bir taşla vuruldu. Ve bu daha büyüktü, daha küçüktü, cicere idi. Ve miğferleri, adamları ve filleri yaktı ve sonra yere düştü. Bu olay Hz. Muhammed'in doğduğu yılda meydana geldi. Aly'nin oğlu İsmail'i de ekliyor. İbrahim, güvenmediği fili Mekke'ye doğru iterken kendini yere atıp uyuyakalmıştı. Fakat başka bir yöne doğru giderken hemen ayağa kalkıp hızlı hızlı yürümeye başladı. Fakat o kuşlar, diye yazıyor, Deniz bölgesinden geliyorlardı ve sayıları çoktu ve kırlangıçlara benziyorlardı: ve her biri gagasında ve iki ayağında olmak üzere üç taş taşıyordu. Ve onların çoğu öldürüldüğünde, Allah bir sel gönderdi, cesetleri denize sürükledi; fakat vurulan İbrahim kaçtı ve uzuvları düşerek Sana'da öldü. Bu hikâyenin bir aldatmaca olduğunda veya bütün bunların kötü iblislerin işiyle gerçekleştiğinde şüphe yoktur. Birincisi, Kral'ın devesi, kuşlar, çakıl taşlarına çarpanların isimlerinin yazılması ve benzeri önemsiz şeyler hakkında söylenenler açısından ikna edicidir. Peki Arap yazarların böyle harikalar yaratması âdet midir? İkincisi ikna edicidir, zira Ahmed oğlu Abdülhalim de

كان جبران البيت مشركين يعبدون

özüründe itiraf ediyor: **الأوثان ودين المصريين دينهم**: Delubr'a tapanlar Mekkeli putperestlerdi, putlara tapıyorlardı; fakat Hristiyanların dini onların dininden daha üstündü; çünkü elbette o zamanlar Hristiyan dini, Müslümanların görüşüne göre bile haklı. Bu nedenle, Tanrı'nın böylesine olağanüstü bir mucizeyle kendini putperestliğin savunucusu olarak gösterdiğine inanmak dindarlık değildir; ve Mekke'nin Hristiyan dinine ve gerçek dine karşı olan hurafeleri, Hristiyan Kral İbrahim'in savunduğu; Zira Allah, bir bakıma kendi aleyhine savaş açmış olurdu. O halde şunu söylemek gerekir ki, eğer Müslümanların burada aktardıkları doğru ise; Kötü iblisin işlerinin, imanı batıl inançlarıyla uzlaştırmak için gerçekleştiğini. Şeytanların ölümlüleri bu tür hilelerle aldatmaya ilk kez kalkışmaları da o zaman değildi. Bu sahtekarlığın hem Yunan hem de Latin yazarlar tarafından anlatılan altı yüz şeytani örneği var ki, bunların hepsinin uydurulmuş olması kesinlikle imkânsız görünüyor. Burada yukarıda anlatılanlara çok benzeyen ve Cicero'nun kitabından bir tanesini aktarmak benim için yeterli olacaktır. 1. Bu sözlerde kehanet hakkında anlatılanlar anlatılır. Gerçekte var olmayan, ama var gibi görünen biçimlere de sık sık itiraz edilir: Brennus ve Galyalı kuvvetlerinin, Delphi'deki Apollon tapınağına karşı savaş açtığı sırada başına gelenlerin bu olduğu söylenir.

cum ferunt ex Oraculo hac fatam esse Pythiam: Ego
pervenit rem istam, et alba Virgines. Ex quo scilicet, ut
videretur virgines ferre arma contra; et nive Gal-
lorum obrueretur exercitus. Addit Valer. Maximus l. 1.
c. 1. Brenus Gallorum Dux Delphis Apollinis Tem-
plum ingressus, Dei voluntate in se manus vertit. An
non similitudo est hoc factum illi, quod contigit in
dactylobus Elephantiis, cumque Rege Abrahā.
Verum, sit hac historia; sit fabula; sit præsti-
gium: quid attinet ad Mahumetum, ejusque mira-
cula? Quia (inquit Auctor) contigit eo anno, quo
natus est Mahumetus. Ridiculum caput! Quasi ve-
ro quicquid miri contigit anno, quo Mahumetus
natus est, debeat illius miraculum censeri. At enim
(inquit Ahmed) Templum illud Meccasum Deus
futuri voluit, non propter idola, quae in eo colaba-
tur, sed quia edificatum fuerat ab Abraham, &
Mahumetus cultum in eo divinum, simulacris effra-
ctis, relicturus erat. Sed hoc est divinare. Ne-
que credi potest Deum, qui Hierosolymitanum Tem-
plum idolatriae habere locatum, & Chaldaeis delru-
itum, licet & Davide, & Salomone constructum
fuisse, & postea instauratum, & Christianis invien-
dum fore: Meccasum Delubrum, quamvis ab Abraham
extructum (licet hoc falsum sit) & ad Mahumeto
pergendum, tanto miraculo servare voluisse, cum
esse idolatriae, & impietatis Asylum; praeter-
quam cum tam insigni clade eorum, qui veram Religionem
profitebantur, & injuriam Ecclesiae Deo dicatae factam,
vindicare conabantur. Jam igitur effluxit, & evanuit
primum Mahumeti miraculum ex Alcorano peti-
tum.

Secundum ex Alcorano miraculum desumitur ex
Sura 72. الجن. Genii, in qua ita legitur v. 1. Ma-
humetum loquentem: اوحى اليّ الله نعمتي نفوس
الجن فقالوا انا معنا قريبا عما يهوي اليّ الرب
الجن فقالوا انا معنا قريبا عما يهوي اليّ الرب
الحق: Revelatum fuit mi-
hi, eorum quaedam Geniorum: cum attentè audis-
set lectionem Alcorani, dixit: Nos quidem audi-
mus lectionem mirabilem Libri, qui dirigit ad re-
ctam instructionem. Creditur igitur in eam: &
postea nullum deum dominum, praeter Mahumeto-
rum. Deinde v. 8. ita loquuntur iidem Genii:
وانا لسنا العلة فوجدناها ملئت حياءً شديداً ونبهاً
وانا كنا نعد منها مقاعد للجمع فمن اجمع ان
نحن له بها وما. Et nos quid tentavimus propius
accedere ad eum: sed invenimus illum undique mu-
nitionem: custodia, veritatem, & flammis scintillantibus.
& nos tanti animi sedebamus in parte ejus in sedibus ad
audendum: nunc vero qui tentaverit accedere ad au-
diendum, inveniet in flammis appostas ad custodiam.
Duplex hic habetur miraculum. Primum est, con-
versio Geniorum ad cultum unius Dei ab idolatria
ad unum lectionem Alcorani. Secundo, depulso
eorum Geniorum poli adventum Mahumeti, per
jatum flammarum, ab orbibus Caelelibus, in quibus
assidebant ad divinas revelationes per Angelorum.
ministerium delatas, furtivis auribus captandas. De
hoc secundo satis diximus in prima parte. De primo
autem nunc pauca dicenda.

Sciendum est autem tam Hebraeos, quam Arabes ex
Hebraeorum disciplina, crediderunt, quod id genus
creaturarum intellectuum, medium inter Angelos, &
homines, quibus nonnulla cum hominibus, nonnulla vero

cum Angelis communis sunt: الجن. seu hos Arabes
appellant, quae vox Latina Genii, sono proflus respon-
det. Nos Dæmones, seu Spiritus familiares commu-
niter vocamus. De his ita Buxtorphius in suo Lexico
Caldaico in radice ܓܢ, ex Thalmud in Bereschit
Rabba, sect. 36. Sex proprietates dicuntur de De-
monibus. In tribus similes sunt Angelis: & in tri-
bus affimilantur hominibus. Habent alas sicut Ange-
li: & volant ab una extremitate Mundi ad alteram
sicut Angelis: & sicut futura sicut Angelis. Edunt,
& bibunt sicut homines: gignunt, & multiplicantur
sicut homines; & moriuntur sicut homines. Praeter-
ea, non sine summa impietate & amentia tradunt He-
braei, hujusmodi Dæmones, seu Genios ab Adam
genitos fuisse eorum annorum spatio, quo ab pecca-
tum suum vixit in anathemate, & veluti excommuni-
catus à Deo, nimirum per centum, ac triginta annos.
Ita habemus in Thalmud: Dixit R. Jeremias filius
Eleazar: Omnibus spiritibus annis, quibus fuit Adam
in anathemate, genuit spiritus, & Dæmones, & spe-
stra nocturna. Ubi addit R. Salomon: spiritus istos, seu
Dæmones generatos fuisse ex fluxu feminis no-
cturni eo toto tempore, quo Adam excommunicatus,
& ab uxore separatus fuit. Alii tamen videntur con-
fiteri, etiam ante Adam plures ex his Dæmonibus
fuisse. Nam in Bereschit Rabba sect. 20. & 24. legitur:
Dixit R. Simon: Omnibus centum, ac triginta annis,
quibus separata fuit Heva ab Adam: spiritus masculi
conveniebant cum ea: & ipsa pariebat illorum o-
pera. Et spiritus feminae succubuerunt Adamo, &
pariebat ex illo. Nihil vel magis obscenum, vel
magis impium poterat excogitari.

Arabes tamen volunt, Genios non ab Adam, &
Heva: sed ab Eblis, vel Diabolo, genitos
fuisse. Hinc Geseledinus in expositione Surae 18.
الجن قبل هم نوع من اللابكة: Revelatum fuit mi-
hi, eorum quaedam Geniorum: cum attentè audis-
set lectionem Alcorani, dixit: Nos quidem audi-
mus lectionem mirabilem Libri, qui dirigit ad re-
ctam instructionem. Creditur igitur in eam: &
postea nullum deum dominum, praeter Mahumeto-
rum. Deinde v. 8. ita loquuntur iidem Genii:
وانا لسنا العلة فوجدناها ملئت حياءً شديداً ونبهاً
وانا كنا نعد منها مقاعد للجمع فمن اجمع ان
نحن له بها وما.

Et nos quid tentavimus propius
accedere ad eum: sed invenimus illum undique mu-
nitionem: custodia, veritatem, & flammis scintillantibus.
& nos tanti animi sedebamus in parte ejus in sedibus ad
audendum: nunc vero qui tentaverit accedere ad au-
diendum, inveniet in flammis appostas ad custodiam.
Duplex hic habetur miraculum. Primum est, con-
versio Geniorum ad cultum unius Dei ab idolatria
ad unum lectionem Alcorani. Secundo, depulso
eorum Geniorum poli adventum Mahumeti, per
jatum flammarum, ab orbibus Caelelibus, in quibus
assidebant ad divinas revelationes per Angelorum.
ministerium delatas, furtivis auribus captandas. De
hoc secundo satis diximus in prima parte. De primo
autem nunc pauca dicenda.

Sciendum est autem tam Hebraeos, quam Arabes ex
Hebraeorum disciplina, crediderunt, quod id genus
creaturarum intellectuum, medium inter Angelos, &
homines, quibus nonnulla cum hominibus, nonnulla vero

creavitque eos ex purissimo igne; & Eblis in eos. Et pro-
bitur illis Deus, ne offunderentur sanguinem beliarum,
neque offendi filii inobedientes. Sed offunderent illam: &
exercentur inter ipsos injurias, & hostilitatem. Cum
autem vidisset Eblis eos ab hoc non desistere, rogavit
Deum, ut sublevarer se in eorum: fuitque ibi cum Ange-
lis, & studiofissimum cultu Deum venerabatur. Nihil au-
tem Deus contra Genios, qui fuerant filii Eblis, contem-
quendam, quae destruxit eos in mare: & occidit ex eis
quatuor voluit Deus. Postquam Deus Eblis super ca-
lam luna custodem. Sed incidit in pelvis ejus superbia.

Placuit haec ex Hebraeis, ac Mahumetanis retere-
re, ut intelligat Lector, quo fundamento fixerit
Mahumetus, Genios, seu Dæmones, audita Alco-
rani fidei lectione, ab idolatria ad unius Dei cultum,
& ad sectam suam conversos fuisse: quia scilicet hi
non secus ac homines, libero pollent arbitrio ad bo-
nè, vel malè operandum, & peccandum, & ad pre-
nitendum, ac respiciendum. Verum cum ex Sacris
litteris hi veteris, quam novi Testamenti nihil de
hujusmodi Geniis habeamus, manifestè patet, hæc
omnia signa esse, & mendacia. Nulli enim re-
perimus in Sacris Scripturis, aliam præter Angelos,
& homines, intellectuales creaturas à Deo condita
tam fuisse. Certum etiam est, quod Angelis quodam
beatos esse, caelestis elementis commorantur. Ex
his, malos eos esse credimus, qui homines offendent,
vel domos, aliae loca infestant, & multimodis lu-
dibriis miseros mortales vexant, & decipiunt. Hos
omnes Sacrae litteræ iidem nominibus indifferenter
satana, Dæmonis, Diaboli, & spiritus immundi, spi-
ritus nequam, Angeli mali, vel alius hujusmodi
conliverunt appellare. Veteres Ethnici, ut dixi,
Genios vocaverunt, nomine Arabico confimili. Neque
Hebraei, neque Arabes possunt ullam legitimam hu-
jusmodi Geniorum, quales ipsi fingunt, originem
offendere, nisi eam ex cerebro suo velint crueri.

Tertium Mahumeti ex Alcorano miraculum, apud
Moslem celeberrimum, & apud Christianos etiam
non ignotum, est quod Lunam in duas partes didicerit.

Causam dederunt commento verba Surae 54. القمر
انقسم الساعفة ريشة القمر وان يروا اية
لuna: & si vidissent signum aliquod,
Jugè recedat, ac dicat: Trafigimus perseverans.
Hæc de re audiendi est Ahmed filius Abdalhalim in
Apologia, cujus verba Arabica, quia prolixiora sunt,
hic latius fideliter exhibeo. Sic igitur ille: Et jam
quidem mentio facta est de scissione lune: & manifestè
ostendit illam fuisse alio, & relatam in Alcorano
propter duo magna mysteria, quorum primum fuit
ad ostendendum illius prophetiam. Cum enim petis-
set infideles ab eorum: ostendit illis scissionem
lune. Alterum vero, quia fuit indicium prophetiae
scissionis Firmamenti, quae ipsi erant signum affir-
mationis divinitatis eorum, quam prædicarent Pro-
pheta. Et propterea dixit Al-Mufasss: Appropina-
vit hora, & scissa est Luna: & si viderint aliquod
signum, longe recedat, & dicat: Trafigimus perse-
verans. Et mentionem fecit appropinquationis hora,
& scissionis lune. Et posuit signum in scissione Lu-

nae, non autem Solis, & reliquarum Stellarum: i-
quia illa est terra propinquior, quam Sol, & Stel-
lae: & quia hæc est corpus rotundum, in quo appa-
ret scissio cuiusque eam videris, apparentia, quæ
non perseverat. Et jam viderant eam homines, &
testes fuerant illius. Mahumetus vero legebat hanc
suram in conventionibus precipit, ut audirent homi-
nes id, quod continetur de signis prophetiae, & ar-
gumentis illius: & difficultatem circa id, quod erat
in ea. Omnes vero homines confitebantur hoc, no-
que negabant: & conflant, scissionem lune non
fuisse apud homines universales. Et in Salmi Mo-
lemi habetur, quod Omar filius Alchathab interro-
gavit Abu-Jacked Laithem de eo, quod legebat Ma-
humetus in Fello solemnis sacrificii, & in Fello so-
lutionis jejunii. Ille vero respondit, eum in utroque
legere consuevisse Suram 50. & Ter Alcoranum glo-
riofum: & Suram 54. Appropinquavit hora, & scis-
sa est Luna. Et necessariè apparet ex consuetudine con-
fessionis, quod si Luna scissa non fuisset, celerè fuisset
fideles in hoc negando, magis quam infideles hostes
eius, & impii. Constat etiam illam fuisse fortissimum
omnium mortalium, ut verum haberetur à populo, &
haberet illum scissionem. Quod si non fuisset scissa Lu-
na, certe id non apparet, nec legisset omnibus homi-
nibus demonstrando hoc, & prædicando tanquam mira-
culum suum. Et in Salmi ex relatione Anas filii
Male habetur, ut eam Meccani petierunt à Trophea.
Mahumetus, ut ostenderet ipsis miraculum: ostendit
illis scissionem lune duabus vicibus. Et ex eodem ha-
bentur, quod Meccani posuissent à Legato Dei, ut of-
fenderet eis aliquod signum, & scissa est Luna in duas
partes. Refert hoc Tarmadani. Et in Salmi ex re-
latione Ebn-Masand habetur: scissa est Luna tempore
Legati Dei in duas partes: & dixit Legatus Dei: Teles
eloce. Ex relatione item Ebn-Masand habetur: Vidis-
quit, Lunam scissam in duas partes in Mecca, antequam
egredieretur ex Legatus Dei. Una pars illius constitit
super montem Aluhkis, & altera pars super Almann-
da. Dixeruntque infideles Corasini Meccanis: Hic homo
fascinavit vos. Dixit Ebn-Alm-Kabfisi: Expellite
vires, nam si hi viderint iuxta id, quod vos vidistis,
hic homo est verax. Si autem non viderint sicut vos vi-
distis, hic fuit filius Magi. Interrogati sunt igitur viato-
res, qui ex omni parte adveniant: & hi responderunt
vidimus. Refert hoc Alchathab, & Moslem. Re-
fert præterea idem Alchathab, dixisse Ebn-Alm-Ab-
basi: Divisa est Luna, & hoc accidit tempore Prophetæ Ma-
humeti: & divisa est in duas partes: una pars ultra-
montem, & altera intra montem. Dixitque Mahame-
tas: O Deus ostendit. De Gaoibet filio Motabam ha-
betur, quod dixerit: Divisa est Luna, dum nos seque-
mur in Mecca, itant appaerunt de eadem partes separatas,
quarum una visibatur super unum montem, & altera
super alium. Dixeruntque homines: Dementavit nos
Mahumetus. Respondit autem quidam: Si dementa-
vit vos, certe non dementavit homines universos. Re-
fert hoc Tarmadani.

Verum hujusmodi miraculum magnum est Ma-
humetorum signum. Cum enim, ut superius vi-
dimus, toties Meccani signum aliquod à Mahumeto in
legis suæ testimonium efflagarent, si vel hoc, vel
aliud ex his, quæ illi Moslemi affingunt, effecisset
potuisset temper illis obicere: nec fuisset, quod per-
petuo responderet, se ad miracula patrandam missum,
non fuisse, sed tantummodo ad prædicandum, homi-
nibus in quibuslibet prodere: fidem non à miraculis, sed
à Dei voluntate dependere; & alia hujusmodi, quæ

Çünkü o zaman Pythia'nın Kahin'den şu kehaneti söylediğini söylerler: Bunu ve beyaz bakireleri öngörüyorum. Hatta öyle oldu ki, bakirelerin bile ona karşı silah çektiği görüldü; ve Galyalıların ordusu kar altında kalacaktı. Valer ekliyor. Maximus 1. I. c. 2. Galyalıların önderi Brennus, Delphi'deki Apollon tapınağına girdikten sonra, Tanrı'nın isteğiyle ellerini kendisine karşı çevirdi. Bu olay, Fil Reisleri ve Kralları İbrahim'in başına gelen olaya çok benzemiyor mu? Ama hikaye şöyle olsun; Bir hikaye olsun; Bu bir itibar meselesidir: Bunun Muhammed'le ve onun mucizeleriyle ne alakası var? Çünkü (Yazar diyor ki) bu olay Hz. Muhammed'in doğduğu yılda meydana gelmiştir. Ne saça ma bir kafa! Sanki Hz. Muhammed'in doğduğu yıl gerçekleşen her harika şey onun mucizesi sayılmalıymış gibi. Fakat (Ahmed ısrar ediyor) Allah, Mekke'deki tapınağın korunmasını, içinde tapılan putlar yüzünden değil, İbrahim tarafından inşa edilmiş olması ve Muhammed'in putları yıkarak orada ilahi ibadeti yeniden tesis edecek olması yüzünden istemişti. Ama bu bir kehanettir. Putperestlik lekesiyle kirletilen Kudüs Tapınağı'nın Keldaniler tarafından yıkılmasına izin veren Tanrı'nın da; David ve Süleyman tarafından inşa edilmiş ve sonradan onarılmış olmasına rağmen, Hz. İsa tarafından ziyaret edilmiş olması gerekir: Mekke Delubrum'u, Hz. İbrahim tarafından inşa edilmiş olmasına rağmen (ki bu yanlıştır) ve Hz. Muhammed tarafından temizlenmiş olmasına rağmen, putperestliğin ve dinsizliğin sığınağı olması nedeniyle böyle bir mucize ile korunmuş olması gerekirdi; özellikle de gerçek dine inananların böylesine çarpıcı bir şekilde katledilmesi; ve Tanrı'ya adanmış Kilise'ye yapılan zararın intikamını almaya çalışıyorlardı. Artık Kur'an'da aranan Hz. Muhammed'in ilk mucizesi

sönüp gitmiştir. Kur'an'daki ikinci mucize ise 72. sureden alınmıştır. الجن Cin, V. I. Muhammed'in şöyle konuştuğunu okuyoruz:

أوحى إليّ أنه امتنع نفر من
الجن فقالوا أنا ممعنا قرآنًا عبثًا يهدي إلى الرشـد
: فامنا به ولن نشرك بربنا أحدًا

Bana vahyedildi ki, cinlerden bir kedi, Kur'an'ın okunmasını dikkatle dinledikten sonra şöyle dedi: Biz, gerçekten, doğru yolu gösteren harikulade bir Kitap okuduk. İşte bu yüzden ona iman ettik. Artık Rabbimiz'den başkasına ibadet etmeyeceğiz. Daha sonra 8. ayette aynı Cinler şöyle diyor:

وإذا لمسنا السماء فوجدناها ملئت حوصًا شديدًا ونهبًا
وإذا كنا نقعد منها مقاعد للجمع فمن يجمع الآن
يجد له شهابًا رصداً .

Ve biz göğ'e yaklaşmaya çalıştık, fakat onu her taraftan korkunç bir muhafızla ve parlak alevlerle sarılmış bulduk. Ve gerçekten biz onun bir kısmında oturup dinliyorduk. Fakat şimdi kim yaklaşmaya ve dinlemeye çalışırsa, orada muhafız olarak konulmuş alevler bulur. Burada çifte bir mucize var. Birincisi, cinlerin Kur'an-ı Kerim'i duymaları sebebiyle putperestlikten çıkıp tek Allah'a ibadete yönelmeleridir. İkincisi, Hz. Muhammed'in gelişinden sonra aynı cinlerin, meleklerin hizmetiyle gelen ilahi vahiyleri gizlice kulaklarıyla yakalamak için oturdukları gök kürelerinden alevler saçılarak kovulmalarıdır. Bu ikinci kısım hakkında birinci bölümde yeterince konuştuk. Ama şimdi ilki hakkında birkaç şey söylemek gerekiyor. Ancak bilinmelidir ki, hem İbraniler hem de Araplar, İbranilerin öğretisinden hareketle, melekler ile insanlar arasında, bazı yönleri insanlarla, bazı yönleri de meleklerle ortak olan

belirli bir tür entelektüel yaratıkların varlığına kesinlikle inanıyorlardı: جن ya da bunlara جنة Arap diyorlardı; Latince Genii kelimesi tam olarak sese karşılık gelmektedir. Biz bunlara genellikle Şeytanlar ya da ruhani varlıklar deriz.

Bunlardan Buxtorphus, Keldani Sözlüğü'nde, שזר kökü Talmud'dan, Beresith Rabba mezhebinde söylüyor. 36. Cinler hakkında altı özellik söylenmektedir. Üç hususta meleklerle benzerler; üç hususta da insanlara benzerler. Melekler gibi kanatları vardır ve melekler gibi dünyanın bir ucundan öbür ucuna uçarlar ve melekler gibi geleceği bilirler. İnsanlar gibi yiyip içiyorlar; insanlar gibi üreyip çoğalırlar; ve insan gibi ölürler. Bunun yanı sıra, İbraniler, büyük bir dinsizlik ve çılgınlık içinde, bu tür cinlerin veya şeytanların, Adem'in günahı yüzünden lanetli ve adeta Tanrı tarafından aforoz edilmiş bir şekilde yaşadığı yüz otuz yıllık dönemde, yani bu dönemde doğduğunu söylerler. Böylece Talmud'da şunu görüyoruz: Eleazar'ın oğlu R. Jeremiah şöyle dedi: Adem'in lanet altında olduğu bütün bu yıllar boyunca, Ruhlar, Cinler ve gecenin hayaletleri doğurdu. R. Solomon şunları ekliyor; Bu ruhlar veya iblisler, Adem'in aforoz edildiği ve karısından ayrıldığı tüm bu zaman zarfında kadınların gece boşalmalarından ortaya çıkmıştır. Bazıları ise Adem'den önce bile bu şeytanların çok sayıda olduğunu düşünüyor. Zira Beresith Rabbah mezhebinde 20. ve 24. ayetlerde şunu okuyoruz: R. Simon şöyle dedi: Havva'nın Adem'den ayrı kaldığı yüz otuz yıl boyunca; Erkek ruhlar onunla yatıyordu ve o onların eserlerini doğuruyordu. Ve dişi ruhlar Âdem'e boyun eğdiler ve ondan çocuklar doğurdular. Bundan daha müstehcen, daha dinsiz bir şey düşünülemez.

Araplar ise cinlerin Adem ile Havva'dan değil, إبليس Iblis yani Şeytan'dan doğduğunu ileri sürerler. İşte Celaledin'in 18. sureyi tefsirinde söylediği gibi. الكهف mağara :

الجن قيل هم نوع من الملائكة
وابليس أبو الجن فله ذرية ذكوت معه والملائكة لا
ذرية لهم .

Cinlerin melek türleri olduğu söylenir. İblis, cinlerin babasıdır ve kendisi gibi erkek cinsiyetten olan yavruları vardır. Fakat meleklerin çocukları yoktur. Fakat onlar, İblis'in, yani Şeytan'ın bir Melek olmasını isterler; Fakat Adem'e tapınmayı reddettiği için Tanrı tarafından kınandı. Bununla birlikte, Zekeriya oğlu Faris oğlu Ebu'l Hüseyin Ahmed,

Müslüman bilginlerinin oybirliğiyle kabul ettiği gibi, Şeytan'la birlikte diğer Cinlerin de Tanrı tarafından derhal yaratıldığını varsayar:

وَإِنَّ اللَّهَ تَعَالَى لَمَّا كَانَ فِي الْأَرْضِ
لَمَّا فَرَّغَ مِنْ خَلْقِهَا الْجِنِّ قَبْلَ أَنْ يَخْلُقَ
مِنْ نَارِ الْإِبْلِيسِ فِيهِمْ فَتَهْلِكُ اللَّهُ أَنْ يَسْفِكُوا دَمَ
الْبَهَائِمِ وَيُظْهِرُوا الْمَعْصِيَةَ فَسَفَكُوا وَعَدَا بَعْضُهُمْ عَلَى
بَعْضٍ فَلَمَّا رَأَاهُمْ إِبْلِيسُ لَا يَفْقَهُونَ عَنْ ذَلِكَ قَالَ اللَّهُ
لَنْ يَرْفَعَهُ إِلَى السَّمَاءِ فَصَارَ مَعَ الْمَلَائِكَةِ يَعْبُدُ اللَّهَ أَشَدَّ
عِبَادَةً وَأَرْسَلَ اللَّهُ إِلَى الْجِنِّ وَهُمْ حَزَبُ إِبْلِيسَ قَبِيلًا
فَطَرَدَهُمْ إِلَى الْمَحْضَرِّ وَقَتَلُوا مِنْ شَأْنِ اللَّهِ مِنْهُمْ وَجَعَلَ
اللَّهُ إِبْلِيسَ عَلَى مِمَّا الدُّنْيَا خَازِنًا فَوَقَعَ فِي صَدْرِهِ كَمَرٌ

çünkü şöyle yazar: ve gerçekten de Yüce Tanrı, Adem'den önce yeryüzünü yarattıktan sonra Cinleri orada ikamet ettirdi ve onları en saf ateşten yarattı, bunların arasında İblis de vardı. Allah onlara hayvan kanı dökmeyi ve kendisine itaat etmeyi yasakladı. Fakat onu döktüler ve kendi aralarında düşmanlık ve haksızlık çıkardılar. Fakat İblis, onların bundan vazgeçemediklerini görünce, Allah'tan kendisini göğsüne kaldırmasını istedi. O da orada meleklerle birlikte bulunuyordu ve en büyük bir ibadetle Allah'a ibadet ediyordu. Fakat Allah, İblis'in yoldaşları olan cinlere karşı bir kavim gönderdi. Onlar onları denize sürdüler ve onlardan Allah'ın dilediği kadarını öldürdüler. Ve Allah, İblis'i ayın koruyucusu olarak gökyüzüne yerleştirdi. Fakat gurur göğsüne çöktü. İbraniler ve Müslümanlardan bu şeyleri aktarmak hoş olurdu, böylece okuyucu Muhammed'in Kur'an'ın okunuşunu duyduktan sonra Cinlerin veya Şeytanların putperestlikten tek Tanrı'ya ibadet etmeye ve kendi mezhebine geçmeye dönüştüğünü hangi temele dayanarak hayal ettiğini anlayabilirdi: yani, bunlar da insanlardan farklı olmayan bir şekilde, iyi veya kötü yapma konusunda özgür irade gücüne sahiptirler; günah işlemek, tövbe etmek, tövbe etmek. Fakat Eski ve Yeni Ahit'in Kutsal Yazılarında bu tür Cinler hakkında hiçbir şey bulunmadığından, bunların hepsinin kurgu ve yalan olduğu açıkça ortadadır. Çünkü Kutsal Yazılar'da melekler ve insanlar dışında Tanrı tarafından yaratılmış herhangi bir akıl varlığına dair hiçbir şey bulamayız. Meleklerden bir kısmının kutsanıp cennete girdiği de kesindir; bir kısmının ise cennetten atılıp cehennemde ebedî azaba mahkûm edildiği de kesindir; Bunlara genellikle İblisler, Şeytanlar veya İblisler denir: gerçekte ise bunların başları veya Prensleri genellikle İblis ve antonomasia tarafından Şeytan olarak adlandırılır. Fakat hem iyi hem de kötü meleklerden birçoğu yeryüzünde ve diğer unsurlarda yaşar. Bunlardan, insanları kuşatan, evlere ve başka yerlere musallat olan ve çeşitli hilelerle zavallı ölümlüleri taciz edip aldatanların kötü yaratıklar olduğuna inanıyoruz. Kutsal Yazılar bunların hepsini aynı isimlerle, yani Şeytan, Cin, İblis, Kirli Ruh, Kötü Ruh, Kötü Melek veya bunlara benzer isimlerle ayırım gözetmeksizin çağırmaya alışkındır. Dediğim gibi, eski putperestler Cinlere Arapçadakine benzer bir isim takıyorlardı. Ne İbraniler ne de Araplar, kendi beyinlerinden çıkarmak istemedikçe, hayal ettikleri cinlerin meşru bir kökenini gösteremezler. Hz. Muhammed'in Kur'an'daki üçüncü mucizesi, Müslümanlar arasında en meşhur, Hristiyanlar arasında ise bilinmeyen, Ay'ı ikiye bölmesidir. 54. surenin sözleri tefsire sebep olmuştur.

اِقْتَرَبَتِ السَّاعَةُ وَانْشَقَّ الْقَمَرُ وَإِنْ يَرَوْا آيَةً

القمر

يعرضوا ويقولون سحر مستمر

Ay ;

Saat yaklaştı ve ay yarıldı. Eğer bir alâmet görselerdi, hemen

geri çekilirler ve: "Sürekli bir yanılsamadır" derlerdi. Bu konuda Ahmed bin Abdülhalim'in Savunması'nı dinlemek gerekir; bu eserin Arapça kelimeleri uzun olduğundan burada Latince olarak aynen aktarıyorum. Bu nedenle şöyle dedi: Ve gerçekten Ay'ın yarılmaması daha önce zikredilmişti: ve bunun Allah tarafından yapıldığı açıkça gösterilmişti ve Kur'an'da iki büyük sırdan dolayı anlatılmıştı; bunlardan birincisi, onun peygamberliğini göstermekti. Zira kâfirler kendisinden mucize istediklerinde, onlara ayın ikiye yarılışını göstermişti. İkincisi, bu olayın, Peygamberlerin haber verdiği göklerin yarılmamasının apaçık bir işareti olacağı ve göklerin yarılmamasının kaçınılmaz olacağı gerçeğinin bir işareti olması sebebiyledir. Ve bundan dolayı Yüce Allah şöyle dedi: Saat yaklaştı ve Ay yarıldı: ve eğer herhangi bir işaret görseler, uzaklara kaçacaklar ve şöyle diyecekler: Sürekli bir yanılsama. Ve kıyametin yaklaştığını ve Ay'ın yarılmamasını söyledi. Ve Ay'ın yarılmamasında bir işaret koydu, fakat

Güneş'te ve diğer yıldızlarda değil; çünkü güneşe ve yıldızlara göre dünyaya daha yakındır; ve bu yuvarlak bir cisim olduğundan, onu gören herkese bir yarık görünüyor, ama bu yarık kalıcı olmuyor. Ve şimdi insanlar bunu gördüler ve buna tanık oldular. Hz. Muhammed bu sureyi özel toplantılarda okurdu ki, insanlar içinde peygamberliğin alametleri ve delilleri ile içindekilerle ilgili zorlukları duysunlar. Bütün insanlar bunu itiraf ettiler ve inkâr etmediler: ve Ay'ın yarılmasının insanlar arasında evrensel olarak bilindiği açıktır. Sahih-i Müslim'de ise Ömer oğlu El-Hattab'ın, Ebu Vac Ked'e, Muhammed'in Kurban Bayramı'nda ve İftar Bayramı'nda ne okuduğunu sorduğu kaydedilmektedir. O da, 50. sureyi okumaya alışkın olduğunu söyledi. S. Şu yüce Kur'an'la: ve 54. sureyi: Saat yaklaştı ve Ay yarıldı. Ve âdetin sonucundan da zorunlu olarak anlaşılıyor ki, eğer Ay yarılmamış olsaydı; Sadıklar, bu gerçeği inkar etmekte, kafir düşmanlarından ve dinsizlerden daha çabuk davranırlardı. Ayrıca onun bütün ölümlülerin en kurnazı olduğu, öyle ki halk tarafından doğru sözlü sayıldığı ve kendisine taraftar edildiği de açıktır. Ve eğer Ay yarılmamış olsaydı, kesinlikle bunu iddia etmezdi, bunu herkese okuyup ispat etmez ve bunu kendi mucizesi olarak ilan etmezdi. Sahibin'de ise Enes oğlu Mâlik'in rivayetinde, Mekkelilerin Hz. Peygamber'den kendilerine bir mucize göstermesini istedikleri ve Hz. Peygamber'in onlara Ay'ın iki defa yarılmasını gösterdiği belirtilmektedir. Aynı yerden, Mekkelilerin Allah'ın elçisinden kendilerine bir alâmet göstermesini istedikleri ve Ay'ın iki parçaya bölündüğü anlaşılıyor. Bunu Termanius bildiriyor. Sabiheyne'de ise, İbn-i Mesud'un rivayetinde şöyle denilmektedir: Ay, Resulullah (s.a.s.) zamanında ikiye ayrıldı. Resulullah (s.a.s.) şöyle buyurdu: Şahit olun. Ebnü-Mesud da şöyle rivayet etmiştir: "Resulullah (sav) Mekke'den çıkmadan önce, ayın ikiye ayrıldığını gördüm." Bir kısmı "Montem Abu Kis" (Abu Kis Dağı)'nda, diğer kısmı ise "Alsaunada" (Alsaunada)'da bulunuyordu. Horasan kâfirleri Mekkelilere: "Bu adam sizi büyüledi" dediler. Ebn-i Ebu-Kabsciat dedi ki: Yolcuları bekleyin; Çünkü eğer bunlar sizin gördüklerinize göre görüyorlarsa; Bu adam doğru söylüyor. Eğer onlar sizin gördüğünüz gibi görmezlerse, şüphesiz bu bir sihirbazdır. Bunun üzerine her taraftan gelen yolculara soru soruldu ve onlar: "Gördük" dediler. Bunu Albocharius (buhari?) ve Müslim rivayet etmektedir. Ayrıca aynı Albocharius, İbn Abbas'ın şöyle dediğini rivayet eder: Ay ikiye bölündü ve bu olay Hz. Muhammed zamanında gerçekleşti ve iki parçaya ayrıldı: Bir parçası dağın ötesinde, diğeri de dağın bu tarafında. Ve Hz. Muhammed dedi ki: Allah'ım, şahit ol. Cübeyr bin Mutahhim'den rivayet edildiğine göre o şöyle demiştir: Biz Mekke'de iken ay ikiye ayrıldı, ondan iki parça çıktı; bunlardan biri bir dağın üzerinden, diğeri de diğer bir dağın üzerinden görünüyordu. Ve insanlar dediler ki: Muhammed bizi deli etti. Fakat birisi cevap verdi: Eğer seni delirttiyse, kesinlikle bütün insanları delirtmemiştir. Termanius bunu bildiriyor. Doğrusu bu tür büyük mucizeler Müslümanların hayal ürünüdür. Zira yukarıda gördüğümüz gibi Mekkeliler, sık sık kendi şeriatlarına delil olarak Hz. Muhammed'den bir işaret talep ediyorlardı; Eğer o, bunları veya o Müslümanların zannettikleri şeylerden herhangi birini yapmış olsaydı; Onlara her zaman itiraz edebilirdi; ayrıca mucizeler yaratmak için gönderilmediğini, sadece insanları vaaz etmek ve uyarmak için gönderildiğini, mucizelerin Tanrı'ya yönelik olduğunu, inanmayanlara hiçbir faydasının olmadığını, imanın mucizelere değil, Tanrı'nın iradesine bağlı olduğunu sürekli olarak cevaplayamazdı; ve bu türden diğer şeyler, onun daha önce hiçbir işaret yapmadığını, hatta bundan sonra da hiçbir işaret yapmayacağını açıkça göstermektedir. Aksi takdirde kendine karşı gelmiş olurdu. Eğer mucizeler bir işe yaramıyorsa, neden burada mucizeler yaptı? Zira Kur'an'ın şahitliğinden de açıkça görüldüğü gibi, mucizeler bir işe yaramıyor.

quod illam non solum nulla antea signa fecisse, sed nec potest factum esse manifeste demonstrant. Aliis sibi ipse advertit videtur. Si enim miracula nulla faciebant, quid non erat profectus? quare hic fecit, ubi etiam ex Alcorani testimonio patet nihil profectus?

Propterea ex ipso Alcorani verbis dignoscitur, nullum hic miraculum significari. Ita enim habent: *Appropinquantur Hora; & si scisset Luna: & si videretur signum aliquod, longe recedent, ac dicent, Praefigium perpetuum: & mendacii infirmulaverunt* (Mahumetum) & sedati sunt libidines suas. Omnes, quos vidi, Interpretes conveniunt, hoc loco الساعة horam, sapientem iudicii diem significare: Scissemus verò Luna, ejusdem diei signum fore, communi est Moslemorum sententia: idque inter alios afferit Gelaedus in expositione Saraz 47. القتال bellum.

v. 17. dicens: من علاماتها بعث النبي محمد واشتقاق القمر والدخان

Inter signa illius (nempe diei iudicii) sunt missio Prophetæ Mahumeti, & scissio Luna, & fumus. Cuiusmodi dicit, scissio est prophetium thylum afficit, utens tempore praterito pro futuro, ut alibi non raro in Alcorano. Ridelium verò est afferre, adventum Mahumetum vel scissio Luna, & alia, vel necesse quoniam sumum, qui Mahumeti tempore apparuit, superne Mundi dici indicia fuisse, & cuncta intervalla hæc ab illa diliterint. Legitimus ergo Alcoranicorum verborum sensus est: Propit est dies iudicii, & scissio Luna, quod erit præambulum illius signum. Cum verò Meccani audierint hæc sibi prædicari, non fecerunt præstigia accipient, & terga vertentes, Mahumetum mendacem proclamabant, & in infidelitate sua persistebant. Nec obstat, quod dixerunt, se viderint aliquod signum: nam in idiomate tam Hebraico, quam Arabico, videre lapsillum accipitur pro audire: ut norunt omnes utriusque lingue periti, & crebris Alcorani exemplis confirmatur, ut jam superius vidimus. Siqui verò nomine Alcoranicis peritos pleneque designari, Mahumeti ipsi fatentur. Notandum verò, non dici, cum viderint, vel cum vidissent: sed, si viderant, vel, si viderint, conditionate. Propositio verò conditionata, juxta Dialecticos, nihil ponit in e. Neque momenti alius esse debet testimonium eorum, qui afferunt, se viderint Luna scissam à Mahumeto: nam, ut alibi vidimus, testimonium est Arabibus, & ab eis hæc hujusmodi testimonia contingere. Postremo ipsi Arabes doctores agnovisse, non agi hic de miraculo aliquo Mahumeti, sed de scissione Luna, quæ fiet paulo ante diem iudicii, testantur duo inter Arabes celeberrimi Interpretes, Beidavius, & Zamchafce-

rius: quorum primi hæc sunt verba: *وكان رسول الله إله فأنشأ القمر وقيل معناه*

ماروا رسول الله إله فأنشأ القمر وقيل معناه

ماروا رسول الله إله فأنشأ القمر وقيل معناه

ماروا رسول الله إله فأنشأ القمر وقيل معناه

ماروا رسول الله إله فأنشأ القمر وقيل معناه

ماروا رسول الله إله فأنشأ القمر وقيل معناه

ماروا رسول الله إله فأنشأ القمر وقيل معناه

ماروا رسول الله إله فأنشأ القمر وقيل معناه

ماروا رسول الله إله فأنشأ القمر وقيل معناه

ماروا رسول الله إله فأنشأ القمر وقيل معناه

ماروا رسول الله إله فأنشأ القمر وقيل معناه

ماروا رسول الله إله فأنشأ القمر وقيل معناه

ماروا رسول الله إله فأنشأ القمر وقيل معناه

ماروا رسول الله إله فأنشأ القمر وقيل معناه

ماروا رسول الله إله فأنشأ القمر وقيل معناه

ماروا رسول الله إله فأنشأ القمر وقيل معناه

ماروا رسول الله إله فأنشأ القمر وقيل معناه

ماروا رسول الله إله فأنشأ القمر وقيل معناه

ماروا رسول الله إله فأنشأ القمر وقيل معناه

ماروا رسول الله إله فأنشأ القمر وقيل معناه

ماروا رسول الله إله فأنشأ القمر وقيل معناه

ماروا رسول الله إله فأنشأ القمر وقيل معناه

ماروا رسول الله إله فأنشأ القمر وقيل معناه

ماروا رسول الله إله فأنشأ القمر وقيل معناه

ماروا رسول الله إله فأنشأ القمر وقيل معناه

ماروا رسول الله إله فأنشأ القمر وقيل معناه

ماروا رسول الله إله فأنشأ القمر وقيل معناه

ماروا رسول الله إله فأنشأ القمر وقيل معناه

ماروا رسول الله إله فأنشأ القمر وقيل معناه

ماروا رسول الله إله فأنشأ القمر وقيل معناه

ماروا رسول الله إله فأنشأ القمر وقيل معناه

ماروا رسول الله إله فأنشأ القمر وقيل معناه

ماروا رسول الله إله فأنشأ القمر وقيل معناه

ماروا رسول الله إله فأنشأ القمر وقيل معناه

ماروا رسول الله إله فأنشأ القمر وقيل معناه

ماروا رسول الله إله فأنشأ القمر وقيل معناه

ماروا رسول الله إله فأنشأ القمر وقيل معناه

Ceterum, etiam si certo certius foret, Mahumetum Lunam bipartitam, vel quadripartitam Meccanum vivendam ostendisse: non tamen verum miraculum patrafale evinceretur. Nihil foletimus Sagis, ac Venericis, quum hujusmodi præstigia in Luna ostentare. Unde Virgilius eck 4.

Carmina vel calo possunt deducere Lunam.

Ubi, carmina, juxta omnes Interpretes, excantationes significant. Et Ludovicus de la Cerda Vir eruditissimus, hæc verba exponens: E cunctis, inquit, astris, Luna veteribus ita credebatur subdita esse præstigiis carminibus, ut quoties his liberet, ea e celo, vel invisa deduceret.

Ex dictis patet responso ad argumentum Adversarii. Nam quando Mahumetum Alcorani verba prope legabat, vel illud tantum intendebat, ut hominibus perliaderet, Lunam scindendam esse prope diem iudicii: vel volebat, ut eroderent, ipsum reverè illam in duas partes didicisse. Si primum, nihil ad Mahumetum miraculum pertinebat. Si secundum, merito credebant Meccani, illud fuisse præstigiū: cum hujusmodi signa à Magis ac Venericis in Luna frequenter fieri non ignorarent.

Quæritur ex Alcorani miraculum obicere innuitur in Sur 17. القدر القدر: v. r. ubi dicitur: من علاماتها بعث النبي محمد واشتقاق القمر والدخان

من علاماتها بعث النبي محمد واشتقاق القمر والدخان

من علاماتها بعث النبي محمد واشتقاق القمر والدخان

من علاماتها بعث النبي محمد واشتقاق القمر والدخان

من علاماتها بعث النبي محمد واشتقاق القمر والدخان

من علاماتها بعث النبي محمد واشتقاق القمر والدخان

من علاماتها بعث النبي محمد واشتقاق القمر والدخان

من علاماتها بعث النبي محمد واشتقاق القمر والدخان

من علاماتها بعث النبي محمد واشتقاق القمر والدخان

من علاماتها بعث النبي محمد واشتقاق القمر والدخان

من علاماتها بعث النبي محمد واشتقاق القمر والدخان

من علاماتها بعث النبي محمد واشتقاق القمر والدخان

من علاماتها بعث النبي محمد واشتقاق القمر والدخان

من علاماتها بعث النبي محمد واشتقاق القمر والدخان

من علاماتها بعث النبي محمد واشتقاق القمر والدخان

من علاماتها بعث النبي محمد واشتقاق القمر والدخان

من علاماتها بعث النبي محمد واشتقاق القمر والدخان

من علاماتها بعث النبي محمد واشتقاق القمر والدخان

من علاماتها بعث النبي محمد واشتقاق القمر والدخان

من علاماتها بعث النبي محمد واشتقاق القمر والدخان

من علاماتها بعث النبي محمد واشتقاق القمر والدخان

من علاماتها بعث النبي محمد واشتقاق القمر والدخان

من علاماتها بعث النبي محمد واشتقاق القمر والدخان

من علاماتها بعث النبي محمد واشتقاق القمر والدخان

من علاماتها بعث النبي محمد واشتقاق القمر والدخان

من علاماتها بعث النبي محمد واشتقاق القمر والدخان

من علاماتها بعث النبي محمد واشتقاق القمر والدخان

من علاماتها بعث النبي محمد واشتقاق القمر والدخان

من علاماتها بعث النبي محمد واشتقاق القمر والدخان

من علاماتها بعث النبي محمد واشتقاق القمر والدخان

من علاماتها بعث النبي محمد واشتقاق القمر والدخان

من علاماتها بعث النبي محمد واشتقاق القمر والدخان

من علاماتها بعث النبي محمد واشتقاق القمر والدخان

من علاماتها بعث النبي محمد واشتقاق القمر والدخان

من علاماتها بعث النبي محمد واشتقاق القمر والدخان

من علاماتها بعث النبي محمد واشتقاق القمر والدخان

من علاماتها بعث النبي محمد واشتقاق القمر والدخان

من علاماتها بعث النبي محمد واشتقاق القمر والدخان

من علاماتها بعث النبي محمد واشتقاق القمر والدخان

rex, nec attendi quis esset. Eandem vocem audivit à finitima parte vis: neque de illa quidquam curavit. Cum ad Templum Hierosolymitanum pervenisset, alligavit junctionem ad anulos, ad quos Prophetæ illud alligabant. Deinde ingressus in Templum oravit in eo, bis se incurvando. Postea inde egresso, obtulit ei Gabriel vas vini, & vas lactis: ille verò vas lactis accepit. Laudavit de hoc illum Gabriel, qui expulso ei, vocem illam, quam à dextris audierat in via, fuisse invitationem ad judaismum, quam si attendisset, certè judaizasset gens ejus. Vocem verò, quam audierat à finitima via, fuisse invitationem ad Religionem Christianam: quam si attendisset, certè Christianissimum gens ejus suscepisset. Deinde narrat, se vidisse mulierem speciosissimam, ornatum omni moniliis, & manducitaram genetes, quæ elatis manibus, ter rogavit eum, ut paulisper subsisteret: se verò nec aliquid respondidisse, nec eam penitus curasse. Hanc autem, dixit ei Gabriel, fuisse Mundum, cui traditus fuisset, si ejus verba, vel aspectum curasset. Pergit deinde Mahumetum referens visionem, seu delirium suum: tem

انيا بالمرح فذا لحسن ما خلق الله فعدنا فم

فرج بنا حي انتهينا الي حله الدنيا وعلينا ملك

فقال له لمعلم جده سمعون الى ملك جندك

ملك سمعون الف ملك. فاستفتح جبرائيل فقبل

من هذا قال جبرائيل قبل ومن بعد قبل

أودع بعث الله قال نعم: قالوا مرحباً به وأبهم الجي

جاء ففتح لنا ذنوبنا على آدم فقلت يا جبرائيل من

هذا قال هذا أولك آدم فوجد بني آدم في بطن

وإذا الأرواح تمرن عليه فذا مر به روح مريم قال

روح طيب وروح طيب. وإذا مريم روح كثر قال روح

خير من روح خبيث

Deinde pervenimus ascendendo ad locum omnium pulcherrimum, ibique confestim: deinde ascendimus ad celum Luna, cui præsedebat Angelus, nominis Asmail, qui habebat exercitum septuaginta milium Angelorum, quorum singuli habebant item exercitum septuaginta milium Angelorum, quorum singuli habebant item exercitum septuaginta milium Angelorum.

Tulzavit igitur Gabriel januum: responsumque est: Quis est hic? Dixit, Ego sum Gabriel. Dilectum est illi: Et quis est tecum? Respondit: Mahumetum. Dilectum fuit illi: Jam ne scissas eum anima sedis, dixerat: Utique, dixerunt illi: Fausit feliciterque adveniens.

Aperta est ergo nobis janua, & obryum habui Adam, & dixi: O Gabriel, quis est hic? Respondit: Hic est pater tuus Adam. Tunc ille salutavit me, & sancta mihi appareat est. Et ecce anima sedis obducent illi: cuncta transiret juxta eum anima sedis, dixerat: Spiritus bonus, & halitus habui Adam, & dixi: O Gabriel, quis est hic? Respondit: Hic est pater tuus Adam. Tunc ille salutavit me, & sancta mihi appareat est. Et ecce anima sedis obducent illi: cuncta transiret juxta eum anima sedis, dixerat: Spiritus bonus, & halitus habui Adam, & dixi: O Gabriel, quis est hic? Respondit: Hic est pater tuus Adam. Tunc ille salutavit me, & sancta mihi appareat est. Et ecce anima sedis obducent illi: cuncta transiret juxta eum anima sedis, dixerat: Spiritus bonus, & halitus habui Adam, & dixi: O Gabriel, quis est hic? Respondit: Hic est pater tuus Adam. Tunc ille salutavit me, & sancta mihi appareat est. Et ecce anima sedis obducent illi: cuncta transiret juxta eum anima sedis, dixerat: Spiritus bonus, & halitus habui Adam, & dixi: O Gabriel, quis est hic? Respondit: Hic est pater tuus Adam. Tunc ille salutavit me, & sancta mihi appareat est. Et ecce anima sedis obducent illi: cuncta transiret juxta eum anima sedis, dixerat: Spiritus bonus, & halitus habui Adam, & dixi: O Gabriel, quis est hic? Respondit: Hic est pater tuus Adam. Tunc ille salutavit me, & sancta mihi appareat est. Et ecce anima sedis obducent illi: cuncta transiret juxta eum anima sedis, dixerat: Spiritus bonus, & halitus habui Adam, & dixi: O Gabriel, quis est hic? Respondit: Hic est pater tuus Adam. Tunc ille salutavit me, & sancta mihi appareat est. Et ecce anima sedis obducent illi: cuncta transiret juxta eum anima sedis, dixerat: Spiritus bonus, & halitus habui Adam, & dixi: O Gabriel, quis est hic? Respondit: Hic est pater tuus Adam. Tunc ille salutavit me, & sancta mihi appareat est. Et ecce anima sedis obducent illi: cuncta transiret juxta eum anima sedis, dixerat: Spiritus bonus, & halitus habui Adam, & dixi: O Gabriel, quis est hic? Respondit: Hic est pater tuus Adam. Tunc ille salutavit me, & sancta mihi appareat est. Et ecce anima sedis obducent illi: cuncta transiret juxta eum anima sedis, dixerat: Spiritus bonus, & halitus habui Adam, & dixi: O Gabriel, quis est hic? Respondit: Hic est pater tuus Adam. Tunc ille salutavit me, & sancta mihi appareat est. Et ecce anima sedis obducent illi: cuncta transiret juxta eum anima sedis, dixerat: Spiritus bonus, & halitus habui Adam, & dixi: O Gabriel, quis est hic? Respondit: Hic est pater tuus Adam. Tunc ille salutavit me, & sancta mihi appareat est. Et ecce anima sedis obducent illi: cuncta transiret juxta eum anima sedis, dixerat: Spiritus bonus, & halitus habui Adam, & dixi: O Gabriel, quis est hic? Respondit: Hic est pater tuus Adam. Tunc ille salutavit me, & sancta mihi appareat est. Et ecce anima sedis obducent illi: cuncta transiret juxta eum anima sedis, dixerat: Spiritus bonus, & halitus habui Adam, & dixi: O Gabriel, quis est hic? Respondit: Hic est pater tuus Adam. Tunc ille salutavit me, & sancta mihi appareat est. Et ecce anima sedis obducent illi: cuncta transiret juxta eum anima sedis, dixerat: Spiritus bonus, & halitus habui Adam, & dixi: O Gabriel, quis est hic? Respondit: Hic est pater tuus Adam. Tunc ille salutavit me, & sancta mihi appareat est. Et ecce anima sedis obducent illi: cuncta transiret juxta eum anima sedis, dixerat: Spiritus bonus, & halitus habui Adam, & dixi: O Gabriel, quis est hic? Respondit: Hic est pater tuus Adam. Tunc ille salutavit me, & sancta mihi appareat est. Et ecce anima sedis obducent illi: cuncta transiret juxta eum anima sedis, dixerat: Spiritus bonus, & halitus habui Adam, & dixi: O Gabriel, quis est hic? Respondit: Hic est pater tuus Adam. Tunc ille salutavit me, & sancta mihi appareat est. Et ecce anima sedis obducent illi: cuncta transiret juxta eum anima sedis, dixerat: Spiritus bonus, & halitus habui Adam, & dixi: O Gabriel, quis est hic? Respondit: Hic est pater tuus Adam. Tunc ille salutavit me, & sancta mihi appareat est. Et ecce anima sedis obducent illi: cuncta transiret juxta eum anima sedis, dixerat: Spiritus bonus, & halitus habui Adam, & dixi: O Gabriel, quis est hic? Respondit: Hic est pater tuus Adam. Tunc ille salutavit me, & sancta mihi appareat est. Et ecce anima sedis obducent illi: cuncta transiret juxta eum anima sedis, dixerat: Spiritus bonus, & halitus habui Adam, & dixi: O Gabriel, quis est hic? Respondit: Hic est pater tuus Adam. Tunc ille salutavit me, & sancta mihi appareat est. Et ecce anima sedis obducent illi: cuncta transiret juxta eum anima sedis, dixerat: Spiritus bonus, & halitus habui Adam, & dixi: O Gabriel, quis est hic? Respondit: Hic est pater tuus Adam. Tunc ille salutavit me, & sancta mihi appareat est. Et ecce anima sedis obducent illi: cuncta transiret juxta eum anima sedis, dixerat: Spiritus bonus, & halitus habui Adam, & dixi: O Gabriel, quis est hic? Respondit: Hic est pater tuus Adam. Tunc ille salutavit me, & sancta mihi appareat est. Et ecce anima sedis obducent illi: cuncta transiret juxta eum anima sedis, dixerat: Spiritus bonus, & halitus habui Adam, & dixi: O Gabriel, quis est hic? Respondit: Hic est pater tuus Adam. Tunc ille salutavit me, & sancta mihi appareat est. Et ecce anima sedis obducent illi: cuncta transiret juxta eum anima sedis, dixerat: Spiritus bonus, & halitus habui Adam, & dixi: O Gabriel, quis est hic? Respondit: Hic est pater tuus Adam. Tunc ille salutavit me, & sancta mihi appareat est. Et ecce anima sedis obducent illi: cuncta transiret juxta eum anima sedis, dixerat: Spiritus bonus, & halitus habui Adam, & dixi: O Gabriel, quis est hic? Respondit: Hic est pater tuus Adam. Tunc ille salutavit me, & sancta mihi appareat est. Et ecce anima sedis obducent illi: cuncta transiret juxta eum anima sedis, dixerat: Spiritus bonus, & halitus habui Adam, & dixi: O Gabriel, quis est hic? Respondit: Hic est pater tuus Adam. Tunc ille salutavit me, & sancta mihi appareat est. Et ecce anima sedis obducent illi: cuncta transiret juxta eum anima sedis, dixerat: Spiritus bonus, & halitus habui Adam, & dixi: O Gabriel, quis est hic? Respondit: Hic est pater tuus Adam. Tunc ille salutavit me, & sancta mihi appareat est. Et ecce anima sedis obducent illi: cuncta transiret juxta eum anima sedis, dixerat: Spiritus bonus, & halitus habui Adam, & dixi: O Gabriel, quis est hic? Respondit: Hic est pater tuus Adam. Tunc ille salutavit me, & sancta mihi appareat est. Et ecce anima sedis obducent illi: cuncta transiret juxta eum anima sedis, dixerat: Spiritus bonus, & halitus habui Adam, & dixi: O Gabriel, quis est hic? Respondit: Hic est pater tuus Adam. Tunc ille salutavit me, & sancta mihi appareat est. Et ecce anima sedis obducent illi: cuncta transiret juxta eum anima sedis, dixerat: Spiritus bonus, & halitus habui Adam, & dixi: O Gabriel, quis est hic? Respondit: Hic est pater tuus Adam. Tunc ille salutavit me, & sancta mihi appareat est. Et ecce anima sedis obducent illi: cuncta transiret juxta eum anima sedis, dixerat: Spiritus bonus, & halitus habui Adam, & dixi: O Gabriel, quis est hic? Respondit: Hic est pater tuus Adam. Tunc ille salutavit me, & sancta mihi appareat est. Et ecce anima sedis obducent illi: cuncta transiret juxta eum anima sedis, dixerat: Spiritus bonus, & halitus habui Adam, & dixi: O Gabriel, quis est hic? Respondit: Hic est pater tuus Adam. Tunc ille salutavit me, & sancta mihi appareat est. Et ecce anima sedis obducent illi: cuncta transiret juxta eum anima sedis, dixerat: Spiritus bonus, & halitus habui Adam, & dixi: O Gabriel, quis est hic? Respondit: Hic est pater tuus Adam. Tunc ille salutavit me, & sancta mihi appareat est. Et ecce anima sedis obducent illi: cuncta transiret juxta eum anima sedis, dixerat: Spiritus bonus, & halitus habui Adam, & dixi: O Gabriel, quis est hic? Respondit: Hic est pater tuus Adam. Tunc ille salutavit me, & sancta mihi appareat est. Et ecce anima sedis obducent illi: cuncta transiret juxta eum anima sedis, dixerat: Spiritus bonus, & halitus habui Adam, & dixi: O Gabriel, quis est hic? Respondit: Hic est pater tuus Adam. Tunc ille salutavit me, & sancta mihi appareat est. Et ecce anima sedis obducent illi: cuncta transiret juxta eum anima sedis, dixerat: Spiritus bonus, & halitus habui Adam, & dixi: O Gabriel, quis est hic? Respondit: Hic est pater tuus Adam. Tunc ille salutavit me, & sancta mihi appareat est. Et ecce anima sedis obducent illi: cuncta transiret juxta eum anima sedis, dixerat: Spiritus bonus, & halitus habui Adam, & dixi: O Gabriel, quis est hic? Respondit: Hic est pater tuus Adam. Tunc ille salutavit me, & sancta mihi appareat est. Et ecce anima sedis obducent illi: cuncta transiret juxta eum anima sedis, dixerat: Spiritus bonus, & halitus habui Adam, & dixi: O Gabriel, quis est hic? Respondit: Hic est pater tuus Adam. Tunc ille salutavit me, & sancta mihi appareat est. Et ecce anima sedis obducent illi: cuncta transiret juxta eum anima sedis, dixerat: Spiritus bonus, & halitus habui Adam, & dixi: O Gabriel, quis est hic? Respondit: Hic est pater tuus Adam. Tunc ille salutavit me, & sancta mihi appareat est. Et ecce anima sedis obducent illi: cuncta transiret juxta eum anima sedis, dixerat: Spiritus bonus, & halitus habui Adam, & dixi: O Gabriel, quis est hic? Respondit: Hic est pater tuus Adam. Tunc ille salutavit me, & sancta mihi appareat est. Et ecce anima sedis obducent illi: cuncta transiret juxta eum anima sedis, dixerat: Spiritus bonus, & halitus habui Adam, & dixi: O Gabriel, quis est hic? Respondit: Hic est pater tuus Adam. Tunc ille salutavit me, & sancta mihi appareat est. Et ecce anima sedis obducent illi: cuncta transiret juxta eum anima sedis, dixerat: Spiritus bonus, & halitus habui Adam, & dixi: O Gabriel, quis est hic? Respondit: Hic est pater tuus Adam. Tunc ille salutavit me, & sancta mihi appareat est. Et ecce anima sedis obducent illi: cuncta transiret juxta eum anima sedis, dixerat: Spiritus bonus, & halitus habui Adam, & dixi: O Gabriel, quis est hic? Respondit: Hic est pater tuus Adam. Tunc ille salutavit me, & sancta mihi appareat est. Et ecce anima sedis obducent illi: cuncta transiret juxta eum anima sedis, dixerat: Spiritus bonus, & halitus habui Adam, & dixi: O Gabriel, quis est hic? Respondit: Hic est pater tuus Adam. Tunc ille salutavit me, & sancta mihi appareat est. Et ecce anima sedis obducent illi: cuncta transiret juxta eum anima sedis, dixerat: Spiritus bonus, & halitus habui Adam, & dixi: O Gabriel, quis est hic? Respondit: Hic est pater tuus Adam. Tunc ille salutavit me, & sancta mihi appareat est. Et ecce anima sedis obducent illi: cuncta transiret juxta eum anima sedis, dixerat: Spiritus bonus, & halitus habui Adam, & dixi: O Gabriel, quis est hic? Respondit: Hic est pater tuus Adam. Tunc ille salutavit me, & sancta mihi appareat est. Et ecce anima sedis obducent illi: cuncta transiret juxta eum anima sedis, dixerat: Spiritus bonus, & halitus habui Adam, & dixi: O Gabriel, quis est hic? Respondit: Hic est pater tuus Adam. Tunc ille salutavit me, & sancta mihi appareat est. Et ecce anima sedis obducent illi: cuncta transiret juxta eum anima sedis, dixerat: Spiritus bonus, & halitus habui Adam, & dixi: O Gabriel, quis est hic? Respondit: Hic est pater tuus Adam. Tunc ille salutavit me, & sancta mihi appareat est. Et ecce anima sedis obducent illi: cuncta transiret juxta eum anima sedis, dixerat: Spiritus bonus, & halitus habui Adam, & dixi: O Gabriel, quis est hic? Respondit: Hic est pater tuus Adam. Tunc ille salutavit me, & sancta mihi appareat est. Et ecce anima sedis obducent illi: cuncta transiret juxta eum anima sedis, dixerat: Spiritus bonus, & halitus habui Adam, & dixi: O Gabriel, quis est hic? Respondit: Hic est pater tuus Adam. Tunc ille salutavit me, & sancta mihi appareat est. Et ecce anima sedis obducent illi: cuncta transiret juxta eum anima sedis, dixerat: Spiritus bonus, & halitus habui Adam, & dixi: O Gabriel, quis est hic? Respondit: Hic est pater tuus Adam. Tunc ille salutavit me, & sancta mihi appareat est. Et ecce anima sedis obducent illi: cuncta transiret juxta eum anima sedis, dixerat: Spiritus bonus, & halitus habui Adam, & dixi: O Gabriel, quis est hic? Respondit: Hic est pater tuus Adam. Tunc ille salutavit me, & sancta mihi appareat est. Et ecce anima sedis obducent illi: cuncta transiret juxta eum anima sedis, dixerat: Spiritus bonus, & halitus habui Adam, & dixi: O Gabriel, quis est hic? Respondit: Hic est pater tuus Adam. Tunc ille salutavit me, & sancta mihi appareat est. Et ecce anima sedis obducent illi: cuncta transiret juxta eum anima sedis, dixerat: Spiritus bonus, & halitus habui Adam, & dixi: O Gabriel, quis est hic? Respondit: Hic est pater tuus Adam. Tunc ille salutavit me, & sancta mihi appareat est. Et ecce anima sedis obducent illi: cuncta transiret juxta eum anima sedis, dixerat: Spiritus bonus, & halitus habui Adam, & dixi: O Gabriel, quis est hic? Respondit: Hic est pater tuus Adam. Tunc ille salutavit me, & sancta mihi appareat est. Et ecce anima sedis obducent illi: cuncta transiret juxta eum anima sedis, dixerat: Spiritus bonus, & halitus habui Adam, & dixi: O Gabriel, quis est hic? Respondit: Hic est pater tuus Adam. Tunc ille salutavit me, & sancta mihi appareat est. Et ecce anima sedis obducent illi: cuncta transiret juxta eum anima sedis, dixerat: Spiritus bonus, & halitus habui Adam, & dixi: O Gabriel, quis est hic? Respondit: Hic est pater tuus Adam. Tunc ille salutavit me, & sancta mihi appareat est. Et ecce anima sedis obducent illi: cuncta transiret juxta eum anima sedis, dixerat: Spiritus bonus, & halitus habui Adam, & dixi: O Gabriel, quis est hic? Respondit: Hic est pater tuus Adam. Tunc ille salutavit me, & sancta mihi appareat est. Et ecce anima sedis obducent illi: cuncta transiret juxta eum anima sedis, dixerat: Spiritus bonus, & halitus habui Adam, & dixi: O Gabriel, quis est hic? Respondit: Hic est pater tuus Adam. Tunc ille salutavit me, & sancta mihi appareat est. Et ecce anima sedis obducent illi: cuncta transiret juxta eum anima sedis, dixerat: Spiritus bonus, & halitus habui Adam, & dixi: O Gabriel, quis est hic? Respondit: Hic est pater tuus Adam. Tunc ille salutavit me, & sancta mihi appareat est. Et ecce anima sedis obducent illi: cuncta transiret juxta eum anima sedis, dixerat: Spiritus bonus, & halitus habui Adam, & dixi: O Gabriel, quis est hic? Respondit: Hic est pater tuus Adam. Tunc ille salutavit me, & sancta mihi appareat est. Et ecce anima sedis obducent illi: cuncta transiret juxta eum anima sedis, dixerat: Spiritus bonus, & halitus habui Adam, & dixi: O Gabriel, quis est hic? Respondit: Hic est pater tuus Adam. Tunc ille salutavit me, & sancta mihi appareat est. Et ecce anima sedis obducent illi: cuncta transiret juxta eum anima sedis, dixerat: Spiritus bonus, & halitus habui Adam, & dixi: O Gabriel, quis est hic? Respondit: Hic est pater tuus Adam. Tunc ille salutavit me, & sancta mihi appareat est. Et ecce anima sedis obducent illi: cuncta transiret juxta eum anima sedis, dixerat: Spiritus bonus, & halitus habui Adam, & dixi: O Gabriel, quis est hic? Respondit: Hic est pater tuus Adam. Tunc ille salutavit me, & sancta mihi appareat est. Et ecce anima sedis obducent illi: cuncta transiret juxta eum anima sedis, dixerat: Spiritus bonus, & halitus habui Adam, & dixi: O Gabriel, quis est hic? Respondit: Hic est pater tuus Adam. Tunc ille salutavit me, & sancta mihi appareat est. Et ecce anima sedis obducent illi: cuncta transiret juxta eum anima sedis, dixerat: Spiritus bonus, & halitus habui Adam, & dixi: O Gabriel, quis est hic? Respondit: Hic est pater tuus Adam. Tunc ille salutavit me, & sancta mihi appareat est. Et ecce anima sedis obducent illi: cuncta transiret juxta eum anima sedis, dixerat: Spiritus bonus,

şeyi varlığa getirmez. Muhammed'in Ay'ı ikiye böldüğünü iddia edenlerin tanıklıklarının da bir önemi yoktur: Çünkü, başka yerlerde gördüğümüz gibi, Araplar ve İbraniler için bu tür tanıklıkları uydurmak son derece ciddi bir iştir. Son olarak, Arapların en ünlü iki yorumcusu olan Beidavius ve Zamchascerius, daha bilgili Arapların bile, bunun Muhammed'in herhangi bir mucizesiyle ilgili olmadığını, ancak Kıyamet Günü'nden kısa bir süre önce gerçekleşecek olan Ay'ın yarılmasıyla ilgili olduğunu kabul ettiklerini ifade etmektedir: Bunlardan ilki şu sözlerdir:

روي أن الكفار
سألوا رسول الله آيةً فأنشق القمر: وقيل معناه
مبشّر يوم القيامة

Kâfirlerin Resûlullah'tan bir alâmet istedikleri ve bunun sonucunda ayın yarıldığı rivayet edilmektedir. Bazıları ise bu yerin anlamının kıyamet günü ayın ikiye ayrılması olduğunu söylemişlerdir. İkincisi:

وعن بعض الناس أن معناه ينشق
: يوم القيامة

Ve bundan sonra burada bazı anlamlar var: (Ay) Kıyamet Günü'nde ikiye ayrılacaktır. Ayrıca eğer o mucizenin bu kadar çok şahidi olsaydı, Kur'an'ın lafzı hakkında Müslüman alimler arasında bu kadar görüş ayrılığı olmazdı ve hiç kimse tarafından şüpheye düşürülmezdi. Ancak Hz. Muhammed'in Mekkelilere iki parçalı veya dört parçalı Ay'ı gösterdiği daha kesin olsa bile, onun gerçek bir mucize gerçekleştirdiği ispat edilemez. Sihirbazlar ve büyücüler için, bu tür hileleri ayda sergilemekten daha büyük bir tören yoktur. Bu nedenle Virgil hariç. 4.

Şarkılar gökyüzünden ayı bile indirebilir. (şairlerden bahsediyor) Bütün yorumculara göre şarkılar, kaçışları ifade eder. Ve çok bilgili bir adam olan Louis de la Cerda bu sözleri şöyle açıklıyor: Bütün yıldızlar arasında, diyor, Ay'ın eski zamanlarda cadıların şarkılarına o kadar maruz kaldığına inanılıyordu ki, onlardan kurtulduğu her seferinde, istemeden de olsa, cennetten aşağı indiriliyordu. Söylenenlerden, Hasım'ın iddiasına verilecek cevap açıktır. Zira Hz. Muhammed Kur'an'ın sözlerini insanlara okuduğunda; Ya bunu sadece insanları Ay'ın Kıyamet Günü'ne yakın bir zamanda yarılacağına inandırmak için yapmıştı; veya kendisinin gerçekte onu ikiye böldüğüne inanmalarını istiyordu. Birincisi: Hz. Muhammed'in mucizesiyle alakası yoktur. İkincisi: Mekkeliler haklı olarak bunun bir prestij olduğuna inanıyorlardı; Zira onlar, Ay'da Magi ve büyücülerin bu tür işaretleri sık sık gördüklerinden habersiz

değillerdi. Kur'an'daki dördüncü mucize ise 17. surede belirsiz bir şekilde ima edilmektedir. Gece لاسري
yolculuğu: V. 1. Burada şöyle denilmektedir:

مبصّر الذي أسري بعبد له ليلاً من المسجد
الحرام إلى المسجد الأقصى الذي بركنا حوله ليريه
من آياتنا .

Hamd, kulunu bir gece Mekke'nin hareminden, her tarafını bereketlendirdiğimiz en uzak hareme götüren Allah'a mahsustur; böylece kendisine ayetlerimizi gösterelim. Bu sözleri tefsir eden Müslüman müfessirlerin hepsi, bunların, Sünnet kitabında Hz. Muhammed'in bizzat naklettiği bir rüyaya işaret ettiği konusunda hemfikirdirler; bu rüya, diğer müfessirlerin de ittifak ettiği Cahîas oğlu Selam ve Muhammed oğlu Abdullah tarafından şöyle anlatılmıştır:

أن رسول الله ﷺ
بينما عند البيت إذ أوتيت شرف النحر فاستخرج
القلب فغسل بماء زمزم ثم أعيد مكانه: ثم أوتيت
هداية أبيض يقال له المراق فوق الحمار ورون
المغل مضطرب الأذنين يفسح خطوة عند منتهوي
طرفة فحملت عليه فسار بي نحو بيت المقدس فإذا
مبداً ينادي من يمين الطريق يا محمد إلى رسولك
إمّاك يا محمد إلى رسولك إمّاك يا محمد إلى رسولك
إمّاك فمضيت فلم أخرج عليه .

Allah'ın Elçisi Muhammed (s.a.v.) Mekke Tapınağı'nın yakınında iken, bana bir adam geldi, boynumun altından göğsümü yardı, kalbimi çıkardı ve onu Zemzem suyuyla yıkadı; sonra onu yerine koydu. Sonra bana Alborac adında, eşekten büyük, katırdan küçük beyaz bir hayvan getirildi. Kulaklarını sallıyor ve ayaklarını görüş alanının sonuna koyuyordu. Ona bindirildikten sonra Kudüs Tapınağı'na doğru yola çıktım. Ve işte sen yolun sağ tarafından şöyle bağıırıyordun: Ey Muhammed, biraz dur, yalvarırım sana: Ey Muhammed, biraz dur, yalvarırım sana: Ey Muhammed, biraz dur, yalvarırım sana: Fakat ben yürüdüm, kim olduğuna dikkat etmedim. Yolun sol tarafından aynı sesi duydu; ama aldırmadı bile. Kudüs Tapınağı'na vardığında hayvanı Peygamberlerin bağladığı halkalara bağladı. Sonra mabede girdi ve orada iki kez eğilerek dua etti. Sonra oradan çıkan Cebrail ona bir kap şarap ve bir kap süt sundu; fakat o süt kabını aldı. Cebrail, bu durumu kendisine açıklayınca onu övdü; Yolda sağ taraftan duyduğu o ses, Yahudiliğe bir davetti; eğer kulak vermiş olsaydı, şüphesiz milletini Yahudileştirecekti. Yolun sol tarafından duyduğu ses, Hristiyan dinine bir davetti: Eğer o bu davete kulak vermiş olsaydı, milleti mutlaka Hristiyanlığı kabul edecekti. Sonra her çeşit mücevher ve takılarla donatılmış çok güzel bir kadın gördüğünü, kadının ellerini kaldırarak kendisinden üç kez bir an durmasını rica ettiğini; fakat onun ne bir cevap verdiğini, ne de kadına ilgi gösterdiğini anlatır. Fakat Cebrail ona, eğer sözlerine ya da görünüşüne önem vermiş olsaydı, kendisinin kurtulacağı Dünya'nın bu olduğunu söyledi. Hz. Muhammed daha sonra vizyonunu veya hezeyanını anlatarak devam eder:

ثم
اتينا بالعراج فاذا احسن ما خلق الله فقعدنا فيه
فخرج بنا حتي انتهينا الي سماء الدنيا وعليها ملك
يقال له لمعيل جده سمعون النبي ملك جند كل
ملك سمعون الف ملك. فاستفتح جبرائيل فقبل
من هذا قال جبرائيل قبل ومن معك قال محمد قبل
أوقد بعث اليه قال نعم: قالوا مرحباً به وانعم المحبي
جاء ففتح لنا فأتيت على آدم فقلت يا جبرائيل من
هذا قال هذا آدم فرحب بي ودعا لي بخير: قال
واذا الارواح تعرض عليه فاذا مر به روح مؤمن قال
روح طيب وريح طيب: واذا مر به روح كافر قال روح
خبث وريح خبيث: —————

Sonra en güzel yere çıktık ve orada oturduk. Sonra Ay'a çıktık, onun başında Asmail adında bir melek vardı. Onun da yetmiş bin melekten oluşan bir ordusu vardı. Her melekten yetmiş bin melek vardı. Her melekten yetmiş bin melek vardı. Bunun üzerine Cebrail kapıyı çaldı ve kapı açıldı; Bu kim? "Ben Cebrail'im" dedi. Kendisine: "Yanında kim var?" denildi. O da: Muhammed, diye cevap verdi. Kendisine: "O artık resul mü oldu?" denildi. O da: "Elbette," dediler. "Sağ salim ve mutlu bir şekilde geldi." Kapı bize açıldı, Adem'le karşılaştım ve: Ey Cebrail, bu kimdir? dedim. O da: "Bu baban Adem'dir" diye cevap verdi. Sonra bana selam verdi ve iyi şanslar diledi. Ve işte, canlar kendisine sunuluyordu. Ve yanından sadık bir can geçtiğinde, "Güzel ruh, güzel nefes" diyordu. Fakat kâfir bir kimse ona yaklaşıncı: "Cin ve kötü nefes" derdi. Daha sonra bazı insanların çürümüş et kokusu aldığını gördüğünü anlatır; Fakat taze ve güzel etler mide bulandırıcıydı ve Cebrail'den onların zina eden ve fuhuş yapan kimseler olduklarını anladı. Sonra ağızları açık, şaşkın başkalarını da gördü; Diğerleri ise, müstehcen yerlerinden çıkardıkları ateşli taşları açık ağızlarına atıyorlardı. Bunların, yetimlerin ve çocukların yeteneklerini gasp edenler olduğunu anladı. Sonra başkalarının da pençeleriyle kendilerini parçaladıklarını ve küfür gibi sesler çıkardıklarını gördü; bunların kötüyeyici, aleyhtar ve iftiracı olduklarını anladı. Göğüslerinden asılmış, yılanlar ve akrepler tarafından ısırılan güzel kadınlar da gördü; ve çocuklarını öldürenlerin bunlar olduğunu anladı. Sonra bu kadınların, çeşitli yerlerden gelen başkalarıyla birlikte Cehennem'e, Firavun'a götürüldüklerini gördü. Onlar onun yanına vardıklarında, ateşin önüne uzandılar, böylece ateşin yakıcı sıcaklığında azap gördüler. Nihayet, kocaman göbekli bazı adamlar gördü; bunlar, ayağa kalkmak istediklerinde sırtüstü ve karınları üstüne düşüyorlardı. Bu adamlar, Firavun'un huzurunda suçlanıp, onun emriyle ayakları dibinde öldürüldüler. Bunların tefeci olduğunu

anladı. Sonra Cennet'e yolculuğuna her zamanki önemsiz şeylerle devam eder: çünkü her cennette, Ay cennetine ait olan aynı şarkı vardır:

فاستفتح جبرائيل فقبل من هذا: فقال جبرائيل
قبل ومن معك: فقال محمد: قبل أوقد بعث: قال
نعم: قالوا مرحباً ونعم المحمدي جله ففتح لندسا:

Cebrail kapıyı çaldı ve ona şöyle denildi: Kapıyı çalan kim? Ve o, Cebrail diye cevap verdi. Ve ona denildi: Peki, seninle beraber kim var? O da şöyle cevap verdi; Muhammed. Ona söylendi. Yoksa peygamberlik görevini yerine getirmek için mi gönderilmişti? Ona cevap verdi: O zaten gönderildi. İçeridekiler, Faust'un sağ salım ulaştığını söylüyorlardı. Ve sonra ikisinin de içeri girebilmesi için kapıyı açtılar.

ابني الحالة

Böylece ikinci katta teyzelerinin iki oğlu Yahya ve İsa'yı buldular (bu, İsa'nın Annesi ile Vaftizci Yahya'nın Annesi'nin kız kardeş olduğunu düşünen Müslümanların yanlışlamasından kaynaklanmaktadır): bunlar Muhammed'i selamladılar ve ona iyi dileklerini ilettiler. Üçüncü semada kendisine olağanüstü bir güzellik bahşedilmiş olan Hz. Yusuf'u buldular: Hz. Muhammed'i aynı şekilde, hayırlı bir takdirle selamladı. Dördüncü semada Hz. Muhammed'e

aynı hizmeti sunan Edris' (yani Enok'u) buldular. Beşinci katta Harun'u buldular. O şöyle diyordu: Sakalının yarısı bembeyaz, yarısı da simsiyahtı. Bu adam Hz. Muhammed'i seleflerinin karşıladığı gibi karşıladı. Altıncı semada Hz. Musa'yı buldular; Hz. Musa, al al bir tene sahipti ve her zamanki gibi selam verdikten sonra, sanki kardeşini tanıyormuş gibi şöyle dedi :

تزعيم بنوا اسرائيل انسي اكرم
الخلق على الله: وهذا اكرم على الله منسي:

İsrailoğulları, benim Allah katında en şerefli yaratık olduğumu sanıyorlardı. Hâlbuki bu (Muhammed'i kastediyor)

benden daha şerefidir. Yedinci gökte İbrahim'i, "Ziyaret Edilen" المعمر

Ad Refutat. Alcorani. 19
juratus vestibus albis, pars verò cinerei coloris erat
istius, fedissimè erant convivii. Intellectusque, hos
describi, qui misceantur opéra bona cum malis; fed
namque facta bonum; & locum illum fore habitationem
sanctam, & genitrix suæ . Pergit Mahumetus .
ثم انهدنا الي الحرة اللذي في اذا في لحمي ما خاف
الله وذا البردة من وها لو فطدت بها هذه الامة
لعلمهم ثم انهد من تحتها السليمان ثم انهد
من السليمان يوران بهر البردة فذكر لي ما تقدم من نبي وها
تلمعن ثم ابيض الحنجر فطعتني في لغربي
في الجنة فاذا طائرنا كارتنا نال وياون لي حاربه
فقلت اني انبي با حاربه ثابث لكوني بن حاربه قال
نارت لي البار فاذا اني عدلي بنى لخير لا تتركه
للحارة ولا الجدد: قال ثم رعدت لي الحرة اللذي
فغصيا من امر الله ما عني ورايع شي كل وراية
ماك وراية الله بايده: ورايع شي كل يوم وراية
خبرين صلاة فودعت لي موسي فقال بيا فزين
ملكك ريك فقلت فرض علي في كل يوم وراية
خبرين صلاة فقال ريج لي ريك فقلت التحفي
فاني املك لا تحفي ذلك فاني قد ردت بايسي
لرايدل وفوديم فودعت لي ربي فقلت لي ربي
من امني فاني لقي لا تحفي ذلك فخط عني
خسا قال فودعت لي موسي فقال ما فرض ملكك
ريك فقلت خا فاني فخط فقال ريج لي ريك
فقلت التحفي فاني املك لا تحفي ذلك فاني
فودعت لي ربي فخط فاني خسا قال فاني ما
رني ودي موسي فاني لال لا مجد لا تبدل له لا
بدل الذي الذي في خن صلات في كل يوم وراية
لحلي مفر فذاك خبرين صلاة: فاني فودعت لي
موسي فادعوت فقال ريج لي ريك فقلت التحفي
فقلت قد رادعتني في السجود من ماس:

Doinde pervenimus ad arborum Sedram, ultra quam
transire nemo licet . Erat autem pulcherrima om-
nium rum, quæ creavit Deus: & summa ejus fo-
livia, si foliis illis hucusque (id est, genti tota Ara-
biæ) circumspiceretur totum . Sub ea verò em-
anabat fons salubris, ex quo ibi fons effluens, &
nomen dabantus & candelabra . Ego verò lavamini
in istius, & dimittite mihi peccata mea tam præ-
terita, quam futura (ita, tam præterita, quam
futurorum). Deinde iterum lavamini in istius
candelabro, & per eam navigio vestro perveni in Para-
disum, in quo erant arborum arborum pulcherrima
Terribis . Fuit autem ibi pulcherrima, cui dicitur: Cælestis
delicia estis, & pacis: Respondit: 2. id est filia Ma-
homet . Deinde iterum dicitur: & ecce agnovi
pari, & Domino meo infingens, efficit fons pulcherrimus

20 Prodromi
في الفردوس عند المظلم ورايسم والجران
الجنات حينئذ عابده ما ركون: لولاه وراية
مهم في الحمار الى البراءة لئلا لتسير المراكبة كالبها
تعال الخصى و في بركتي في البحر لتعركه ملجده
حالا وراية ماسد حاربا ع:

Fons Alcantaræ paret in longitudine, ac latitudine,
quantum efficit iter septuaginta millium dierum, cuius-
que aqua dulcis sunt . Sunt autem ibi calices ad bi-
bendum toti universi, quæ sunt filiera in celo: &
pauca, & puri ministrantes in Paradiso ad man-
ducandum, & bibendum: & adolefcentulæ pulcher-
rimæ, quantum cogitari possit, & quæ si sua appa-
reret in celo, vel in cere videretur tempore, illumi-
naret mundum universum, non solum, ac si efficit sol
luculentissimus: & si jaceat in mare, certe mare totum
fulgidum ejus in mari, & amaranthæ æquarum ejus
in dilectionem, ac suavitatem . Prosequitur Ricar-
dus ex Auctore Mahumetano, relictos verbis Ma-
hometi, id quod ipsemet videret in septimo celo:
Vidi, inquit, populum Angelorum: prolixitas unius
cujusque multo multo multo major erat: & in
quibus habebat septuaginta nullia capitum, & in
quibus erant septuaginta nullia ora, & in quali-
bet ore septuaginta nullia linguarum laudantium .
Iuxta septuaginta nullia admodum . Et alibi
etiam Angelum fuisse, & quævis causam fuisse
illius: & respondit, se præterea efficit: ego autem ma-
gis præterea . Ecce Gabriel conveniens me alteri An-
gelo, &: ille alii, & sic decipere, quousque isti co-
ram me, & tribuendi ejus: & teig: me Deus mi-
hi fuit inter hunc et istum, ut medullam fuisse
dorsum mei septuaginta nullia ejus portaretur . Ita Ri-
cardus, qui extiterit, quæ supra dicta sunt, enarravit,
concludit: Videri autem hunc plerumque quod diximus
mus, quam quod enarramus . Exitus profertur .

Hanc istam visionem istam Mahumetus Meccani-
us, veluti tuba canens, propagavit: utque fidei cre-
derent, quemadmodum scribit Auctor libri sequenti
directum, afferens, se eodem nocte dum regressus
retulisset, reperisse mercatores Corasinos, qui Mahometum
animum quærentes, & bibulis ex aqua valis corum,
restituendo illis effudit: & prædicante pollicitus
Mercatores erat illis fidei Solis ortum auctores,
præcunte illis camelo rufo dubios facies orato: .
Verum cum illis non fatis essent hæc signa, inter-
rogaverunt eum, quomodo illud ad Templum Hiero-
solymitanum transilium se fuisse pectat, & quot
essent illis portus, quot candelabra, & quot ady-
ta . Tunc vero Gabriel apposuit figuram illius Tem-
pli esse faciem eam: quemcumque ille ad omnia ad-
mulum respondit . Neque tamen præter fidei ul-
lam Meccani illi alibi.

Concedunt illi hujusmodi miracula Mahome-
ti, qui quilibet mentis compos, delirantis hominis
inventa esse cognoscit . Verum cum fidei hoc
miraculum merebatur, cuius Mahumetus unus testis
fuit? Quis etiam proderat illud dicit in vulgus il-
lum delirare, & tunc levare in auro Meccano-
rum obtrudere? Quot porro in eo mendacia depren-
duntur? Dicitur hic, illum & Paradiso regressum,
invenisse in itinere prope Mecca mercatores Co-
rasinos, & deinde Meccam venisse: quod certe non
potuit, nisi mane contingere . At Ebn-Abbas quorum

propriæ divinæ auctoritatis afferunt, se audisse ex ore
ipsius Mahumeti, ipsum eadem nocte & Paradiso re-
gressum concubuisse statim cum Chadije . Ita redere
Auctor libri de signis directum:
ان رسول الله لما
لمني به دخل الجنة واكمل من ذاكهة الجنة
وزين من ماء الجنة فذل من لجنه فوضع في
عدجة ففصل بفالمة ففصل اجل فالفه من ماء
الجنة وزله ايضا انبي صلي من النسبي .

Legatus Dei postquam transivit fuit nocte, ingres-
sus in Paradisum, comedit de fructibus Paradisi, &
bibit de aqua illius: & descendit statim eadem nocte,
& concubuit cum Chadije, quæ concepit Phatema:
fuitque concepit Phatema ex aqua Paradisi . Agere
hoc etiam Ebn-Abbas ait dicitur ad Prophetam Maho-
meto . Potes scilicet, & alibi Paradisi adeo impor-
tunum libidinem in Mahometo extorquebat . Deinde
afferunt Mahumetus, se vidisse in Templo Hiero-
solymitano porticus, adyta, & candelabra, & ambo,
ad quos Prophetæ allegantur Alboræ, vel jumenta
sua . At Templum Hierosolymitanum fecerunt ferd
annis antè destructum fuerat, neque de eo lapis
super lapidem remaneret . Quid si revera illud vi-
deret eadem nocte, cur non poterat illius porticus,
& adyta, & candelabra Meccani recendere, alibi
eo, quod Gabriel ipsum illius oculis ejus exhiberet
eo? At enim non omnia attentè contempleretur . Ello;
præcipue saltem poterat exponere, excusando se,
si non lingua ac minoribus attentius inspicisset .
Neque tamen fidei omnia adamum expulisset, fatis
fuisse ad illius veracitatem in visione probandum:
poterat enim hæc omnia ex alium relatione didicisse .
Multò minorem fidem facit, quod Mahometus in
itinere invenisset mercatores Corasinos, & quærentes
canelem animum, & quod libere aquam ex corum
vale, & residuum aquæ effuderit: & quod crastina
die illam Mercatores adventuri essent, præcedente
camelo rufo dubios facies orato . Hæc enim om-
nia ipse naturaliter fecerat, vel potest fecit . Mi-
rum verò, quod cum in eadem Surâ decima septima
veri. 98. dicerent Corasini, se acceri Meccani Ma-
hometo . ان رسول الله حي في الجنة .

quam credendum tibi, donec per istam missam ad vos?
Per quod ingenuè confessus est, se utpote hominem,
non posse miracula ista, quæ Meccani recabant, effi-
cere . Jam nimirum (quippe qui non efficit omnino in-
finum) leniter, hæc iam visionem nimis frigidam,
& ineptam effudit faciem mendacis fuit fidem . Do-
minique etiam aliquam hujusmodi visionem, seu fo-
rum Mahometo concederetur, efficit ne statim
miraculi hoc sufficiens, præteritum tunc figmentum
se delitris permittam? Ne ipse quidem Mahometum
ignorant, Dæmones frequenter hujusmodi spectris
hominum.

بدخله كل يوم

سبعون ألف ملك ولا يعودون اليه ان تقوم الساعة

olarak adlandırılan Ev'e yaslanmış halde buldular. Çünkü her gün yetmiş bin melek onu ziyaret eder ve onlar, Kıyamet Günü'ne kadar oraya geri dönmeyeceklerdir. Hz. Muhammed de ona selam verdi, kendisi de ona selam vererek iyi dileklerini ilettiler. Ayrıca Hz. İbrahim'in yakınında (onun şeriatını benimseyecek olan) bir Müslüman kavim vardı: Bunların bir kısmı beyaz, bir kısmı gri elbiseler giymişti, fakat bunlar karışıktı. Ve bunların, iyi işleri kötülükle karıştıran kimseler olduğunu anladı; ama hepsi de iyi niyetliydi: ve orası onun ve milletin meskeni olacaktı. Muhammed devam ediyor.

ثم انتهينا إلى الصدر المنتهي فإذا هي أحسن ما خلف
الله وإذا الورقة من ورقها لو غطيت بها هذه الأمة
لغطتهم ثم انفجر من تحتها السلسيل ثم انفجر
من السلسيل نهران نهر الرحمة ونهر الكونور
فاغتسلت من الرحمة فغفر لي ما تقدم من ذنبي وما
تأخر ثم أعطيت الكونور فسلكته حتى انفجرتني
في الجنة فإذا طابرها كالحدائق ونظرت إلى جارية
فقلت من أنت يا جارية قالت لزبد بن حارثة قال ثم
نظرت إلى النار فإذا إن عذاب ربي لشديد لا تقوم له
الحجارة ولا الحديد: قال ثم رجعت إلى الصدر المنتهي
فغشيتها من أمر الله ما غشي ووقع على كل ورقة
ملك وأيدما الله بأيده: وفرض على كل يوم وليلة
خمسین صلاة فرجعت إلى موسى فقال بما فرض
عليك ربك فقلت فرض على في كل يوم وليلة
خمسین صلاة فقال أرجع إلى ربك فأمله التضعيف
فإن امتك لا تطيق ذلك فإني قد بلوت بابي
إسرائيل وخبرتهم فرجعت إلى ربي فقلت أي ربي حظ
من أمي فإن أمي لا تطيق ذلك فحط عني
بخمس قال فرجعت إلى موسى فقال ما فرض عليك
ربك قالت حط عني خمساً فقال أرجع إلى ربك
فأمله التضعيف فإن امتك لا تطيق ذلك قال
فرجعت إلى ربي فحط عني خمساً قال فلم أزل ما بين
ربي وبين موسى حتى قال يا محمد لا تبديل أنه لا
يبدل القول الذي هي خمس صلوات في كل يوم وليلة
لكل عشر فتلك خمسون صلاة: قال فرجعت إلى
موسى فأخبرته فقال أرجع إلى ربك فأمله التضعيف
فقلت قد راجعته حتى استعصمت منه:

Sonra kimsenin geçmesine izin verilmeyen Sedir ağacının yanına geldik. O, Allah'ın yarattığı şeylerin en güzeliydi; eğer onun altında bütün bir millet (yani bütün Arap milleti) bulunsaydı, şüphesiz onun bir yaprağı her şeyi örterdi. Altından Selsebil kaynağı akıyordu ve bu kaynaktan Airahmat ve Acautber adlı iki nehir çıkıyordu. Andolsun ki, ben rahmetimi aldım, geçmiş ve gelecek (veya öncesinde ve sonrasında) günahlarım bağışlandı. Sonra Aikauther nehrine girdim ve bir kayıkla nehrin karşı kıyısına geçirildim; orada İran develerine benzer kuşlar vardı. Fakat orada bir kız gördüm ve ona dedim ki: Ey kız, sen kimin için yaratıldın? O da: Haretha'nın oğlu Zeydo, diye cevap verdi. Sonra cehennem ateşini gördüm. Rabbimin vereceği azabın pek çetin olduğunu gördüm. Onlara ne taş, ne demir karşı koyabilir. Nihayet, ötesine geçilemeyen sedir ağacına geri döndüm. Allah'ın emriyle onu örten şey (yani sayısız kuşlar ve melekler topluluğu) onu örttü ve her dalına bir melek indi. Allah da onu elleriyle destekledi. Ve kendisi bana her gün için elli vakit namaz tayin etti. Ve Musa'nın yanına döndüğümde bana: "Rabbin sana ne emretti?" dedi. Bana gelince: Bana her gün ve gecede elli vakit namaz farz kıldı. Musa dedi ki: "Rabbine dön ve onların azalması için O'na dua et. Çünkü senin kavminin buna gücü yetmez." Ve doğrusu ben bunu İsrailoğulları arasında daha önce de denedim. Bunun üzerine Rabbime döndüm ve dedim ki: Ey Rabbim, kavmimin dualarını azalt, çünkü onlar dualarını yerine getiremeyecekler. Fakat o, bana beş saydı. Musa'nın yanına döndüğümde bana: "Rabbin senin için ne takdir etti?" dedi. Ben de: "Evet, beş vakit namazım var" dedim. Fakat o, "Rabbine dön ve daha da azaltması için dua et; çünkü senin ümmetin buna güç yetiremez" dedi. Bunun üzerine Rabbime döndüm, o da bana beş vakit daha namaz kıldırdı. Ve ben Musa'dan Allah'a gitmekten ve dönmekten vazgeçmedim, ta ki Allah bana: Ey Muhammed! Artık hükmümü değiştirmek istemiyorum, dedi. Çünkü Allah'ın sözleri değişmezdir: Her gün ve gecede size beş vakit namaz farz kılınmıştır. öyle ki her biri on'a eşdeğerdir; ve böylece toplam elli vakit namaz olsun. Bunun üzerine Musa'ya döndüm ve ona bunları anlattım. Fakat bana: "Rabbine dön" dedi ve: "Bu sayıyı da azalttı" dedi. Fakat ben cevap verdim: Ben ona o kadar çok döndüm ki, bir daha dönmekten utaniyorum. Burada okuyucuya, Müslümanların Kur'an ile eşit derecede kabul edip saygı gösterdikleri Sonna kitabında yer alan, Muhammed'in bu vizyonu ile ilgili her şeyin bu yazarlar tarafından aktarılmadığını hatırlatmanın gerekli olduğunu düşünüyorum; ama sadece daha mütevazı bir şekilde. Zira başka yazarlar tarafından anlatılan daha birçok korkunç ve dehşet verici olay vardır. Richard, ya da diğerlerinin ona taktığı adla, Vaizler Tarikatı'ndan Ricoldus, Kuran'ı çürütmede, 1. böl. 14. Bir Müslüman yazarın, Muhammed'in Alborac adlı canavara binmek istediğinde canavarın kaçmaya çalıştığını okuduğunu yazıyor. Fakat Muhammed ona: "Dur!" dediğinde, "Muhammed senin yukarı çıkmanı istiyor." dedi. Hayvan, "Ben onun için mi gönderildim?" diye cevap verdi. Ve Cebrail cevap verdi: Elbette. Bunun üzerine canavar: "Onun çıkmasına izin vermem, ta ki önce benim için Allah'a dua edene kadar." dedi. Hz. Muhammed ise hayvanın üzerine çıkması için Allah'a dua etti ve bu sayede hayvanın üzerine kolayca bindi. P. Philippus Guadagnolus, yukarıda Apologia

Arabica'da övülmüştür. 2. Kur'an-ı Kerim, s. 2. altı. 2. Hacer kitabından, **أن محمد وعد البراءى محمد الفردوس** Hz. Muhammed'in Alborac adlı hayvana cennetin ihtişamını vaat ettiğini ekler. Ve gerçekten de Müslümanlar buna inanıyorlar, Alborac, tıpkı İbrahim'in koçunun ve Muhammed'in devesinin cennette olduğuna, tıpkı bizim Yahuda'nın cehennemde olduğuna inandığımız gibi. Aynı Guadagnolus aynı bölümde şunu da ekliyor. 3. bölüm. 3. Alcauther Nehri ve diğer nehirlerden bahsederken, Hz. Muhammed'in Cennette gördüğü nehirlerden bahsederken, Sonna kitabından:

عين الكوثر طولها وعرضها سبعين ألف
يوم وميلها عذبة وكلمات فيها للشرب كم هي
نجوم في السماء والصفية والخلفان الذين يخدمونهم
في

في الفردوس عند ماكلهم وشرابهم والجواري
الحسينات حهنهن غاية ما يكون: لو ظهرت واحدة
منهن في السماء أو الهواء لبالا لتنير العالم كله كأنها
شعاع الشمس ولو بزقت في البحر لتحو له ملحه
عشلا وملاحة مياهه جلوا عذباً.

Alcauther kaynağının uzunluğu ve genişliği yetmiş bin günlük bir mesafeye kadar uzanır ve suları tatlıdır. Fakat orada içmek için kadehler var, gökteki yıldızlar kadar çok; cennette yiyip içmek için hizmet eden kızlar ve oğlanlar var; ve hayal edilebilecek en güzel genç kadınlar var; Bunlardan biri gökte veya geceleyin havada belirse, sanki en parlak Güneşmiş gibi bütün dünyayı aydınlatırdı; denize tükürse, tuzluluğunu bala, sularının acılığını da tatlılığa ve lezzete çevirirdi. Richard, Muhammed'in yedinci gökte gördüğünü Muhammed'in sözleriyle aktararak, Müslüman Yazar'dan devam ediyor: "Meleklerden oluşan bir halk gördüm," diyor, "her birinin uzunluğu dünyadan binlerce kat daha uzundu: her birinin yedi yüz bin başı, her başında yedi yüz bin kulağı, her ağzında yedi yüz bin dili vardı ve bunlar yedi yüz bin deyimle Tanrı'yı övüyordu." Ve bir meleğin ağladığını gördüm ve ağlamasının sebebini sordum: ve o, Günah işlediğini söyledi ve ben de onun için dua ettim. Ve böylece Cebrail beni başka bir meleğe emanet etti, sonra o da bir başkasına ve bu böyle devam etti, ta ki ben Tanrı'nın ve onun mahkemesinin önünde durana kadar: ve Tanrı eliyle eklemelerimin arasına dokundu, öyle ki elinin soğukluğu omurgamın iliğine kadar geçti. Böylece Richard, yukarıda söylenenlerin geri kalanını anlattıktan sonra şu sonuca varıyor: Fakat bu vizyonda, anlattıklarımızdan daha fazlasını atladık. Tamamen boş. (Bu iki nehir Fırat ve Dicle dir.) Mekkeli Muhammed, sanki bir trompet çalar gibi, gördüğü bu rüyayı hemen dile getirdi: Ve Designis Directionis kitabının yazarının yazdığına göre, ona inanmaları için, aynı gece geri dönerken, kayıp bir deveyi arayan Horasanlı tüccarlarla karşılaştığını iddia etti; ve kaplarındaki sudan içtiler ve kalanını döktüler: Ve aynı tüccarların ertesi gün gün doğarken hazır bulunacaklarını önceden bildirdi; Onlara iki çuvalla dolu kırmızı bir deve gönder. Fakat bu belirtiler onlara yetmeyince, Yeruslaim Tapınağı'na götürüldüğünü övünerek anlatan İsa'ya, orada kaç eyvan, kaç şamdan ve kaç kutsal yer olduğunu sordular. Sonra Cebrail o Tapınağın heykelini yüzünün önüne astı: Bunun üzerine o da her şeyi ayrıntılı olarak cevapladı. Ama bu sebeple Mekkelilere hiçbir inanç atfetmiyorum. Elbette bu tür mucizelerin Hz. Muhammed'e atfedildiğini kabul ediyoruz; akli başında herhangi bir kimse bunları deli bir adamın belirtileri olarak kabul eder. Peki, Hz. Muhammed'in tek şahidi olduğu bu mucizeye ne kadar iman edilebilirdi? Bunu derhal halk arasında yaymanın ve böylesine hafif bir şekilde Mekkelilerin kulağına zorla duyurmanın başka ne faydası olabilirdi ki? İçinde ne kadar çok yalan ortaya çıkıyor! Burada anlatılana göre, Cennet'ten dönerken Mekke'den çok uzakta olan yolculuğu sırasında Horasan'dan gelen tüccarlarla karşılaşmış ve Mekke'ye gelmiştir: Bu kesinlikle sabah olmadan gerçekleşmiş olamaz. Fakat ilahi bir otoriteye yakın bir yazar olan İbn Abbas, Hz. Muhammed'in aynı gece cennetten döndükten sonra hemen Şadige (Hatice) ile yattığını bizzat kendisinin ağzından duyduğunu iddia eder. Nitekim yön işaretleri kitabının yazarı şöyle aktarıyor:

ان رسول الله لما
أمري به دخل الجنة وأكل من فاكهة الجنة
وشرب من ماء الجنة فنزل من ليلته فوق ع
حديقة فحملت بفاطمة فكان حمل فاطمة من ماء
الجنة ورواه أيضا ابن عباس عن النبي ص.

Allah'ın elçisi cennete girdi, cennet meyvelerinden yedi ve suyundan içti; hemen aynı gece indi ve Şadige (Hatice) ile yattı; Şadige (Hatice) , Hatice , Fatıma'ya gebe kaldı; Fatıma da cennet suyundan gebe kaldı. Bunu Hz. Peygamber'den duyan İbn-i Abbas da rivayet etmiştir. Elbette ki, cennetin içeceği ve yemeği Hz. Muhammed'de istenmeyen bir şehvet uyandırmıştı. Daha sonra Hz. Muhammed, Kudüs Tapınağı'nda revaklar, mabetler, şamdanlar ve peygamberlerin atlarını veya hayvanlarını bağlamak için kullandıkları halkalar gördüğünü belirtir. Fakat Kudüs Tapınağı yaklaşık altı yüz yıl önce yıkılmıştı ve üstünde tek bir taş bile kalmamıştı. Ve eğer gerçekten aynı gece görmüş olsaydı, Mekke'deki revaklarını, mabetlerini ve şamdanlarını Cebrail'in onun gözlerine bir örneğini sunmadan neden tarif edememiş olabilirdi? Ama her şeyi dikkatle düşünmemişti. Olsun; En azından ana noktaları açıklayabilirdi, tek tek ve ayrıntılı ayrıntıları daha dikkatli incelememiş olsaydı özür dilerdi. Fakat her şeyi ayrıntılı olarak anlatmış olsa bile, gördüğü rüyanın doğruluğunu kanıtlamaya yetmeyecekti; çünkü bütün bunları başkalarının anlattıklarından da öğrenebilirdi. Hz. Muhammed'in kaybolan deveyi ararken yolculuğu sırasında Horasanlı tüccarlarla karşılaştığı ve onların kaplarından su içip kalan suyu döktüğü iddiası çok daha az inandırıcıdır; ve aynı tüccarların ertesi gün, iki çuval yüklü kırmızı bir deveyle gelecekleri söylendi. Çünkü o, bütün

bunları doğal olarak biliyordu veya bilebilirdi. Gerçekten de aynı surenin on yedinci ayeti 96. ayette, Harezen halkı

ve Mekke'nin geri kalanının Muhammed'e şöyle demesi gariptir: **لَسْ دُونُكَ حَتَّى تَرْقِي فِي السَّمَاءِ** Cennete

bir merdivenle çıkmadıkça sana asla inanmayacağız. Cevap vermedi: Ben zaten göğe çıktım, hayır, yedi kat göğe çıktım; ve daha da harikası, bir merdiven olmadan çıktım; ve tüccarlarınızın gelişinde ve Kudüs'teki Tapınak'ta olan şeylerin tam olarak açıklanmasında size bunun açık kanıtlarını verdim; neden bir merdivenle göğe çıkmamı

istiyorsunuz? Ama onun cevabı şu oldu; **سَمِعْتَنِي رَبِّي هَلْ كُنْتُ إِلَّا بَشَرًا رَهُولًا** : Rabbime hamd olsun! Ben

size gönderilmiş bir insan mıyım? Bu sözleriyle Mekkelilerin kendisinden istediği mucizeleri gerçekleştiremeyeceğini açıkça itiraf etti. Zaten (tamamen delirmemiş olduğu için) bu vizyonunun çok soğuk olduğunu ve yalanlarına inanmanın çok aptalca olduğunu anlamıştı. Son olarak, Hz. Muhammed'in bu türden bir vizyon veya rüya gördüğünü kabul etsek bile, bu kadar çok kurgu ve vehimlerle karışık olduğu için, bunu hemen bir mucize olarak kabul etmez miyiz?

Ad Refutat. Alcorani.

21

homines ludificare; nec aliquid solidi ad veritatis probationem in illis contineri.

Quintum ex Alcorano miraculum innuitur in Sura

قَدْ كَانَتْ لَكُمْ آيَةٌ فِي قُرْآنِيهِ أَنْ يَأْتِيَ الْبَشَرُ بِكَلِمَةٍ مِثْلِهِمْ أَوْ يَنْبِئَهُمْ أَنَّ اللَّهَ كَانَ مُبْصِرًا

وَلَقَدْ نَصَرَكُمُ اللَّهُ بِدَرْءِ قَوْمِكُمْ أَفَلَا تَعْقِلُونَ

وَلَقَدْ نَصَرَكُمُ اللَّهُ بِدَرْءِ قَوْمِكُمْ أَفَلَا تَعْقِلُونَ

وَلَقَدْ نَصَرَكُمُ اللَّهُ بِدَرْءِ قَوْمِكُمْ أَفَلَا تَعْقِلُونَ

وَلَقَدْ نَصَرَكُمُ اللَّهُ بِدَرْءِ قَوْمِكُمْ أَفَلَا تَعْقِلُونَ

وَلَقَدْ نَصَرَكُمُ اللَّهُ بِدَرْءِ قَوْمِكُمْ أَفَلَا تَعْقِلُونَ

وَلَقَدْ نَصَرَكُمُ اللَّهُ بِدَرْءِ قَوْمِكُمْ أَفَلَا تَعْقِلُونَ

وَلَقَدْ نَصَرَكُمُ اللَّهُ بِدَرْءِ قَوْمِكُمْ أَفَلَا تَعْقِلُونَ

وَلَقَدْ نَصَرَكُمُ اللَّهُ بِدَرْءِ قَوْمِكُمْ أَفَلَا تَعْقِلُونَ

وَلَقَدْ نَصَرَكُمُ اللَّهُ بِدَرْءِ قَوْمِكُمْ أَفَلَا تَعْقِلُونَ

وَلَقَدْ نَصَرَكُمُ اللَّهُ بِدَرْءِ قَوْمِكُمْ أَفَلَا تَعْقِلُونَ

وَلَقَدْ نَصَرَكُمُ اللَّهُ بِدَرْءِ قَوْمِكُمْ أَفَلَا تَعْقِلُونَ

وَلَقَدْ نَصَرَكُمُ اللَّهُ بِدَرْءِ قَوْمِكُمْ أَفَلَا تَعْقِلُونَ

وَلَقَدْ نَصَرَكُمُ اللَّهُ بِدَرْءِ قَوْمِكُمْ أَفَلَا تَعْقِلُونَ

وَلَقَدْ نَصَرَكُمُ اللَّهُ بِدَرْءِ قَوْمِكُمْ أَفَلَا تَعْقِلُونَ

وَلَقَدْ نَصَرَكُمُ اللَّهُ بِدَرْءِ قَوْمِكُمْ أَفَلَا تَعْقِلُونَ

وَلَقَدْ نَصَرَكُمُ اللَّهُ بِدَرْءِ قَوْمِكُمْ أَفَلَا تَعْقِلُونَ

وَلَقَدْ نَصَرَكُمُ اللَّهُ بِدَرْءِ قَوْمِكُمْ أَفَلَا تَعْقِلُونَ

وَلَقَدْ نَصَرَكُمُ اللَّهُ بِدَرْءِ قَوْمِكُمْ أَفَلَا تَعْقِلُونَ

وَلَقَدْ نَصَرَكُمُ اللَّهُ بِدَرْءِ قَوْمِكُمْ أَفَلَا تَعْقِلُونَ

وَلَقَدْ نَصَرَكُمُ اللَّهُ بِدَرْءِ قَوْمِكُمْ أَفَلَا تَعْقِلُونَ

وَلَقَدْ نَصَرَكُمُ اللَّهُ بِدَرْءِ قَوْمِكُمْ أَفَلَا تَعْقِلُونَ

وَلَقَدْ نَصَرَكُمُ اللَّهُ بِدَرْءِ قَوْمِكُمْ أَفَلَا تَعْقِلُونَ

وَلَقَدْ نَصَرَكُمُ اللَّهُ بِدَرْءِ قَوْمِكُمْ أَفَلَا تَعْقِلُونَ

وَلَقَدْ نَصَرَكُمُ اللَّهُ بِدَرْءِ قَوْمِكُمْ أَفَلَا تَعْقِلُونَ

وَلَقَدْ نَصَرَكُمُ اللَّهُ بِدَرْءِ قَوْمِكُمْ أَفَلَا تَعْقِلُونَ

وَلَقَدْ نَصَرَكُمُ اللَّهُ بِدَرْءِ قَوْمِكُمْ أَفَلَا تَعْقِلُونَ

وَلَقَدْ نَصَرَكُمُ اللَّهُ بِدَرْءِ قَوْمِكُمْ أَفَلَا تَعْقِلُونَ

وَلَقَدْ نَصَرَكُمُ اللَّهُ بِدَرْءِ قَوْمِكُمْ أَفَلَا تَعْقِلُونَ

وَلَقَدْ نَصَرَكُمُ اللَّهُ بِدَرْءِ قَوْمِكُمْ أَفَلَا تَعْقِلُونَ

وَلَقَدْ نَصَرَكُمُ اللَّهُ بِدَرْءِ قَوْمِكُمْ أَفَلَا تَعْقِلُونَ

وَلَقَدْ نَصَرَكُمُ اللَّهُ بِدَرْءِ قَوْمِكُمْ أَفَلَا تَعْقِلُونَ

وَلَقَدْ نَصَرَكُمُ اللَّهُ بِدَرْءِ قَوْمِكُمْ أَفَلَا تَعْقِلُونَ

وَلَقَدْ نَصَرَكُمُ اللَّهُ بِدَرْءِ قَوْمِكُمْ أَفَلَا تَعْقِلُونَ

وَلَقَدْ نَصَرَكُمُ اللَّهُ بِدَرْءِ قَوْمِكُمْ أَفَلَا تَعْقِلُونَ

وَلَقَدْ نَصَرَكُمُ اللَّهُ بِدَرْءِ قَوْمِكُمْ أَفَلَا تَعْقِلُونَ

وَلَقَدْ نَصَرَكُمُ اللَّهُ بِدَرْءِ قَوْمِكُمْ أَفَلَا تَعْقِلُونَ

وَلَقَدْ نَصَرَكُمُ اللَّهُ بِدَرْءِ قَوْمِكُمْ أَفَلَا تَعْقِلُونَ

وَلَقَدْ نَصَرَكُمُ اللَّهُ بِدَرْءِ قَوْمِكُمْ أَفَلَا تَعْقِلُونَ

وَلَقَدْ نَصَرَكُمُ اللَّهُ بِدَرْءِ قَوْمِكُمْ أَفَلَا تَعْقِلُونَ

وَلَقَدْ نَصَرَكُمُ اللَّهُ بِدَرْءِ قَوْمِكُمْ أَفَلَا تَعْقِلُونَ

وَلَقَدْ نَصَرَكُمُ اللَّهُ بِدَرْءِ قَوْمِكُمْ أَفَلَا تَعْقِلُونَ

وَلَقَدْ نَصَرَكُمُ اللَّهُ بِدَرْءِ قَوْمِكُمْ أَفَلَا تَعْقِلُونَ

وَلَقَدْ نَصَرَكُمُ اللَّهُ بِدَرْءِ قَوْمِكُمْ أَفَلَا تَعْقِلُونَ

وَلَقَدْ نَصَرَكُمُ اللَّهُ بِدَرْءِ قَوْمِكُمْ أَفَلَا تَعْقِلُونَ

وَلَقَدْ نَصَرَكُمُ اللَّهُ بِدَرْءِ قَوْمِكُمْ أَفَلَا تَعْقِلُونَ

وَلَقَدْ نَصَرَكُمُ اللَّهُ بِدَرْءِ قَوْمِكُمْ أَفَلَا تَعْقِلُونَ

وَلَقَدْ نَصَرَكُمُ اللَّهُ بِدَرْءِ قَوْمِكُمْ أَفَلَا تَعْقِلُونَ

وَلَقَدْ نَصَرَكُمُ اللَّهُ بِدَرْءِ قَوْمِكُمْ أَفَلَا تَعْقِلُونَ

وَلَقَدْ نَصَرَكُمُ اللَّهُ بِدَرْءِ قَوْمِكُمْ أَفَلَا تَعْقِلُونَ

وَلَقَدْ نَصَرَكُمُ اللَّهُ بِدَرْءِ قَوْمِكُمْ أَفَلَا تَعْقِلُونَ

وَلَقَدْ نَصَرَكُمُ اللَّهُ بِدَرْءِ قَوْمِكُمْ أَفَلَا تَعْقِلُونَ

وَلَقَدْ نَصَرَكُمُ اللَّهُ بِدَرْءِ قَوْمِكُمْ أَفَلَا تَعْقِلُونَ

وَلَقَدْ نَصَرَكُمُ اللَّهُ بِدَرْءِ قَوْمِكُمْ أَفَلَا تَعْقِلُونَ

وَلَقَدْ نَصَرَكُمُ اللَّهُ بِدَرْءِ قَوْمِكُمْ أَفَلَا تَعْقِلُونَ

وَلَقَدْ نَصَرَكُمُ اللَّهُ بِدَرْءِ قَوْمِكُمْ أَفَلَا تَعْقِلُونَ

وَلَقَدْ نَصَرَكُمُ اللَّهُ بِدَرْءِ قَوْمِكُمْ أَفَلَا تَعْقِلُونَ

وَلَقَدْ نَصَرَكُمُ اللَّهُ بِدَرْءِ قَوْمِكُمْ أَفَلَا تَعْقِلُونَ

وَلَقَدْ نَصَرَكُمُ اللَّهُ بِدَرْءِ قَوْمِكُمْ أَفَلَا تَعْقِلُونَ

res, quæ essent, videbantur. Postremò Mahometus pugillam pulveris, seu lapillum accipiens, coniecit in hostes, dicens: Deformetur facies eorum. Nullusque fuit ex illis, cujus oculus pulvis coniectus non oppleret. Occisi sunt autem ex hostibus septuaginta circiter viri, ac totidem capti. Quatuordecim verò tantum ex Mahometanis interfecit fuit.

Immo filius Aly scribit, Mahometum à principio exhaustis, pueri omnes præter unum, ex quo sui bibere possent: præterea construxisse sibi domum ligneam, in qua cum Abubacar se tueretur. Fuerunt autem (eodem Auctore) qui intra nubem equorum strepitum audire, & quendam clamantem.

أَقْدَمَ حِزْبُ

أَقْدَمَ حِزْبُ

أَقْدَمَ حِزْبُ

أَقْدَمَ حِزْبُ

أَقْدَمَ حِزْبُ

أَقْدَمَ حِزْبُ

أَقْدَمَ حِزْبُ

أَقْدَمَ حِزْبُ

أَقْدَمَ حِزْبُ

أَقْدَمَ حِزْبُ

أَقْدَمَ حِزْبُ

أَقْدَمَ حِزْبُ

أَقْدَمَ حِزْبُ

أَقْدَمَ حِزْبُ

أَقْدَمَ حِزْبُ

أَقْدَمَ حِزْبُ

أَقْدَمَ حِزْبُ

أَقْدَمَ حِزْبُ

أَقْدَمَ حِزْبُ

أَقْدَمَ حِزْبُ

أَقْدَمَ حِزْبُ

أَقْدَمَ حِزْبُ

أَقْدَمَ حِزْبُ

أَقْدَمَ حِزْبُ

أَقْدَمَ حِزْبُ

أَقْدَمَ حِزْبُ

أَقْدَمَ حِزْبُ

أَقْدَمَ حِزْبُ

أَقْدَمَ حِزْبُ

أَقْدَمَ حِزْبُ

أَقْدَمَ حِزْبُ

أَقْدَمَ حِزْبُ

أَقْدَمَ حِزْبُ

أَقْدَمَ حِزْبُ

أَقْدَمَ حِزْبُ

أَقْدَمَ حِزْبُ

أَقْدَمَ حِزْبُ

أَقْدَمَ حِزْبُ

أَقْدَمَ حِزْبُ

أَقْدَمَ حِزْبُ

أَقْدَمَ حِزْبُ

أَقْدَمَ حِزْبُ

أَقْدَمَ حِزْبُ

أَقْدَمَ حِزْبُ

أَقْدَمَ حِزْبُ

أَقْدَمَ حِزْبُ

أَقْدَمَ حِزْبُ

أَقْدَمَ حِزْبُ

أَقْدَمَ حِزْبُ

أَقْدَمَ حِزْبُ

أَقْدَمَ حِزْبُ

أَقْدَمَ حِزْبُ

أَقْدَمَ حِزْبُ

أَقْدَمَ حِزْبُ

أَقْدَمَ حِزْبُ

أَقْدَمَ حِزْبُ

أَقْدَمَ حِزْبُ

أَقْدَمَ حِزْبُ

أَقْدَمَ حِزْبُ

22

Prodromi

mus mille Meccanis ex improvviso, & per infidias invasis, & quod pejus est, pulvere excacatis, decerant. Possent hic plura prælia referre, in quibus Christiani paucissimi cum innumeris Mahometanis pugnantibus, plerique ex hostibus interfectis, cum nulla vel exigua suorum clade, non sine manifesta divina opæ assistentia victores evaserunt. Anno Christi 1340. quemadmodum ex probatissimis Auctoribus refert P. Oloricus Rinaldus in suis Annalibus ad hunc annum: Alboacenus Rex Marrochii in Africa, adortus est Alfonso Regem Castellæ, & ceteros Hispanie Christianos. Ducebat enim Alboacenus sexaginta milia virorum, & sexcenta milia peditum, præter milites, quos Ioseph Rex Beticæ, seu Granatæ, addiderat. Cum Alfonso verò erant tantummodo quatuordecim milia equitum, & viginti quatuor milia peditum. Christiani in fummo se dicuntur conficientes, solennibus supplicationibus, precibus, & lachrymis res suas Christo commendabant. Commisum est prælium: Mahometanorum decem milia periere: inter quos duo Alboaceni Regis filii fuere. Tot spolia capta sunt, ut villissimi preti mercede venderentur. Captivorum autem numerus via posit recenseri. Quod verò de Christianis? Vix credi potest: non nisi viginti ex illis ceciderunt. Hoc verò miraculum dicendum est. Neque procul à miraculo esse videtur illud, quod neque contigit in occasione Viennæ Austriæ, ubi trecenta milia Turcorum Mahometanorum à nostris longè numero minoribus, tamquam villissimis pecedis, partim occisi, partim in fugam versa sunt, innumeri ex iisdem spoliis relati. Primum illud fortasse Mahometani negabunt. Hunc secundum negent, si possunt, cum universi mortales testes illius fuerint; & Mahometani ipsi adhuc cladem suam deplorant, non sine timore majoris mali. Verum non est quod à miracula recurramus. Darius Rex Persarum cum trecentis milibus (alii volunt sexcenta milia fuisse) partim equitum, partim peditum, Alexandro Macedonum Regi, quem Arabes أبو قهر id est gignentem appellant, occurrit. Erant cum Alexandro equitum quinque milia, peditum verò triginta duo milia. Commisum est prælium: uno certamine cæcia sunt ex Persis centum milia peditum, equitum decem milia. In exercitu Macedonico quingenti, & quatuor fauci (de quibus non est habita ratio in prælio Bedrensi, cum probabile sit, plures utrinque vulneratos fuisse) centum quinquaginta equites, & triginta duo pedites occisi sunt. Si rectè computum in eas utriusque exercitus, & victoriam, & cladem utrinque acceptæ, fateberis, victoriam illam Mahometanorum cum hac Macedonica collatam, esse profus victoriam stramineam. Et tamen nulli hic Angeli, nullæ alicuius Prophetæ preces, nulla oculorum per pulveris jactum excacatio. Mahometus tantum, ac ferro pugnatum est inter homines infideles. Quis verò hoc dixit miraculum fuisse? Mahometus erit illud belli Bedrensis.

أَقْدَمَ حِزْبُ

أَقْدَمَ حِزْبُ

أَقْدَمَ حِزْبُ

أَقْدَمَ حِزْبُ

أَقْدَمَ حِزْبُ

أَقْدَمَ حِزْبُ

أَقْدَمَ حِزْبُ

أَقْدَمَ حِزْبُ

أَقْدَمَ حِزْبُ

أَقْدَمَ حِزْبُ

أَقْدَمَ حِزْبُ

أَقْدَمَ حِزْبُ

أَقْدَمَ حِزْبُ

أَقْدَمَ حِزْبُ

أَقْدَمَ حِزْبُ

أَقْدَمَ حِزْبُ

أَقْدَمَ حِزْبُ

أَقْدَمَ حِزْبُ

أَقْدَمَ حِزْبُ

أَقْدَمَ حِزْبُ

أَقْدَمَ حِزْبُ

أَقْدَمَ حِزْبُ

أَقْدَمَ حِزْبُ

أَقْدَمَ حِزْبُ

أَقْدَمَ حِزْبُ

أَقْدَمَ حِزْبُ

أَقْدَمَ حِزْبُ

أَقْدَمَ حِزْبُ

أَقْدَمَ حِزْبُ

أَقْدَمَ حِزْبُ

أَقْدَمَ حِزْبُ

أَقْدَمَ حِزْبُ

أَقْدَمَ حِزْبُ

أَقْدَمَ حِزْبُ

أَقْدَمَ حِزْبُ

أَقْدَمَ حِزْبُ

أَقْدَمَ حِزْبُ

أَقْدَمَ حِزْبُ

أَقْدَمَ حِزْبُ

أَقْدَمَ حِزْبُ

أَقْدَمَ حِزْبُ

أَقْدَمَ حِزْبُ

أَقْدَمَ حِزْبُ

أَقْدَمَ حِزْبُ

أَقْدَمَ حِزْبُ

أَقْدَمَ حِزْبُ

أَقْدَمَ حِزْبُ

أَقْدَمَ حِزْبُ

أَقْدَمَ حِزْبُ

أَقْدَمَ حِزْبُ

أَقْدَمَ حِزْبُ

أَقْدَمَ حِزْبُ

أَقْدَمَ حِزْبُ

أَقْدَمَ حِزْبُ

أَقْدَمَ حِزْبُ

أَقْدَمَ حِزْبُ

أَقْدَمَ حِزْبُ

أَقْدَمَ حِزْبُ

أَقْدَمَ حِزْبُ

logia, pag. mibi 355. (omitto Arabicæ ejus verba referre, & satis esse puto ea fideliter interpretari.) Ita consequenter per diffinita tempora scripta sunt de eo varia species miraculorum, & prædictionum, quas non est possibile enumerare: & continent pulcherrimum ingenium, & potestatis crece multitudine: & nunciationes de rebus occultis futuris diffinitæ, non aliter ac si vidisset eas oculis suis: nec evenit aliud eorum, nisi quomodo ipse prædixerat. Hoc autem nunquam evenit, nisi in eo qui sit Propheta. Porro Arioli, & Astrologi, & hujusmodi homines se mentiuntur, licet aliquando veraciter reporian- tur, nec enunciant futura diffinitæ. Terris inter eos, qui principatu, & bonitate præditi sunt, præcipui manifestè prænunciant pauca ex his: itant non perveniant ad decimam partem eorum, quæ Mahometus prænunciavit. Neque prænunciant ea diffinitè, sicut ille fecit, & maxima species potentia, & facultatis supra naturalem conjecturæ. In quibus verbis tria omnino falsa sunt. Primum, quod prædixit.

أَقْدَمَ حِزْبُ

أَقْدَمَ حِزْبُ

أَقْدَمَ حِزْبُ

أَقْدَمَ حِزْبُ

أَقْدَمَ حِزْبُ

أَقْدَمَ حِزْبُ

أَقْدَمَ حِزْبُ

أَقْدَمَ حِزْبُ

أَقْدَمَ حِزْبُ

أَقْدَمَ حِزْبُ

أَقْدَمَ حِزْبُ

أَقْدَمَ حِزْبُ

أَقْدَمَ حِزْبُ

أَقْدَمَ حِزْبُ

أَقْدَمَ حِزْبُ

أَقْدَمَ حِزْبُ

أَقْدَمَ حِزْبُ

أَقْدَمَ حِزْبُ

أَقْدَمَ حِزْبُ

أَقْدَمَ حِزْبُ

أَقْدَمَ حِزْبُ

أَقْدَمَ حِزْبُ

أَقْدَمَ حِزْبُ

أَقْدَمَ حِزْبُ

أَقْدَمَ حِزْبُ

أَقْدَمَ حِزْبُ

أَقْدَمَ حِزْبُ

أَقْدَمَ حِزْبُ

أَقْدَمَ حِزْبُ

أَقْدَمَ حِزْبُ

أَقْدَمَ حِزْبُ

<

Karşı karşıya gelen iki orduda sizin için bir mucize daha gerçekleşmiştir: Bir ordu Allah dini uğrunda savaşıyordu, diğeri ise müşrik orduları. Onları (yani müşrikler, müminleri) göz gözüyle kendilerinden iki kat daha büyük gördüler. Fakat Allah, dilediğini yardımıyla destekler. Şüphesiz bunda, göz sahibi olanlar için harika bir şey vardı. Ve ayet 122.

وَلَقَدْ نَصَرَكُمُ اللَّهُ بِبَدْرٍ وَأَنْتُمْ أَنْتُمْ إِنْ
تَقُولُ لِلْمُؤْمِنِينَ أَلَنْ يَكْفِيَكُمْ أَنْ يُمَدَّكُمْ رَبُّكُمْ
بِثَلَاثَةِ أَلْفٍ مِنَ الْمَلَائِكَةِ مُزِيلِينَ بَلَىٰ أَنْ تَصْبِرُوا
وَتَتَّقُوا وَيَأْتُوكُم مِّنْ فُورِهِمْ هَذَا يُمَدُّكُمْ بَخْصَمَةِ الْآفِ
مِنَ الْمَلَائِكَةِ مَعْصُومِينَ

Andolsun ki Allah size Beder'de yardım etmişti de siz zayıf düşmüştünüz. Müminlere ne zaman: "Rabbinizin size üç bin melek indirmesi yeterli olmaz mı?" diyeceksiniz? Elbette bu yeterli olacaktır. Eğer sabreder ve takva sahibi olursanız ve düşmanlarınız ansızın üzerinize geliverirlerse, Rabbiniz size beş bin mühürlü melek verir. Ve الانفال

أَنْ تَسْتَغِيثُونَ رَبُّكُمْ
فَلَجِئْتُمْ لَكُمْ أَنِّي مُمَدِّكُمْ بِالْآفِ مِنَ الْمَلَائِكَةِ

Menubiyye'nin sekizinci suresinde. V 9. مُرْدِفِينَ :

Rabbinizden yardım istediğinizde,

O size şöyle cevap vermişti: "Elbette arkanızdan bin melek daha göndereceğim." Bütün tefsirciler, yukarıda zikredilen ayetlerin Bedrense Savaşı ile ilgili olduğunda ittifak etmişlerdir. Bu savaş, Bedrense (Bedir) Savaşı

olarak da adlandırılan bir başka savaştan dolayı Büyük Bedrense (Bedir) غزوة بدر الكبرى Savaşı olarak adlandırılmıştır. İşte yön işaretleri kitabının yazarı Ahmed b. Abdülhalim ve diğer Müslüman tarihçiler de tarihlerini aşağı yukarı bu şekilde anlatıyorlar. Hicretin ikinci yılında Hz. Muhammed, Harbi oğlu Ebu Sofiyan'ın Suriye'den dönen Horasanlı tüccarlardan kırk atıyla birlikte yaklaştığını duydu. Üç yüzden fazla atıyla yola çıktı.

Arkadaşlarının çoğu piyadeydi. Yanında seksen deve vardı (bazıları seksen at olduğunu yazar). Fakat Ebu Sofiyan, Hz. Muhammed'in ordusuyla Medine'den yola çıktığını duyunca, eşyalarını deniz kıyısına götürüp Mekke halkına haber göndererek onlardan yardım istedi. Fakat ona iki yüz atıyla birlikte bin kadar asker gönderdiler; Onlarla birlikte bazı kadınlar da davul çalarak büyük bir küstahlıkla Müslümanlara hakaretler yağıdırıyorlardı. Hz. Muhammed, Mekke ile Medine arasında bulunan Bedr'e vardığında (burası, aynı adı taşıyan kuyudan dolayı bu isimle anılır), düşmanla karşılaşp karşılaşmamak konusunda takipçileriyle bir tartışma yaşadı. Onlar da bunu onaylayınca, Beder yakınlarında onlarla buluşmak üzere hazır bulundu. Savaş başlayınca Allah, Müslümanlara yardım etmek üzere önce bin, sonra üç bin ve en sonunda da beş bin melek gönderdi. Üstelik Müslümanlar düşmanlara, kendilerinin iki katı kadar çok görünüyordardı; Müslümanlara karşı olan düşmanlar ise, olduklarından çok daha az görünüyordu. Sonunda Hz. Muhammed bir tutam barut (toz ?) veya çakıl taşı alıp düşmanlara fırlattı ve şöyle dedi: Yüzleri kararsın. Ve içlerinden hiçbirisi yoktu ki, gözleri havaya savrulan tozla dolmasın. Düşmandan yetmiş kadar adam öldürüldü, bir o kadarı da esir alındı. Müslümanlardan sadece on dört kişi öldürüldü. Ali'nin oğlu İsmail, Hz. Muhammed'in başından beri halkının içebileceği bir kuyu hariç bütün kuyuları kuruttuğunu, ayrıca kendisine küçük bir ahşap ev yaptırdığını ve burada Ebubekir ile birlikte kendilerini koruduklarını yazar. Fakat

(yazarın ifadesine göre) bulutun içinde atların gürültüsünü duyanlar ve birinin, أقدم حيزوم "Koş, ey Haizum" (Kısarak) diye bağırdığını duyanlar vardı. Elbette melekler de vardı ve Cebrail, Haizum (Kısarak) adlı atının üzerinde onların lideriydi. Honeyf oğlu Sahal bu savaşta gördüğü bir mucizeyi daha anlatır: Herhangi bir Müslüman kılıcını çekip bir kâfiri öldürmek istediğinde, kendisi kılıcıyla dokunamadan başının kesildiğini görürdü. Ayrıca kafaların havada uçuştığı, ancak kimsenin kafaları kestiği görülmediği görüldü. Ayrıca İbn-i Abbas'a göre bu savaşta melekler omuzlarına kurdeleler asılı beyaz etekler giymişlerdi. Adı geçen yazar, meleklerin bu savaş dışında hiçbir savaşa katılmadıklarını, diğerlerine ise sadece sayılarını artırmak için katıldıklarını belirtmektedir. Yön İşaretleri Üzerine adlı kitabın yazarı, Muhammed'in attığı o çakıl taşlarının bütün düşmanların gözlerini doldurduğunu, fakat Müslümanların meleklerle birlikte onları yakalayıp öldürmeye başladıklarını, çünkü hepsini yüzüstü yere kapanmış halde bulduklarını, gözlerinden çakıl taşlarını çıkaracak bir Hekim veya Cerrah

çağırabilecekleri bir yer aradıklarını ekler. Son olarak yazar İbn-i Abbas, düşmanlardan birinin burnunun ezildiğini ve yüzünün bir meleğin kalkanla vurmasıyla yarıldığını belirtir. Okuyucu, Hz. Muhammed'in mucizesini duydun, öyle ki bu mucize Kur'an'da ve Müslümanların kitaplarında terennüm edilmektedir: Bu mucizede Horatian'ın şu kutsal sözü duyulmaktadır:

Dağlar doğuracak, gülünç bir fare doğacak.

Bu kadar harika olaydan sonra, Müslümanlar düşmanlarına kendilerinden çok daha kalabalık göründüler; düşmanların aslında Müslümanlara göre daha az olduğunu; ilk önce bin, sonra üç bin, en sonunda da beş bin meleğin Cebrail önderliğinde gökten gönderilerek Müslümanlar adına savaştıkları; Muhammed'in, toz ve çakıl taşlarıyla bütün düşmanlarını öylesine kör ettiğini ki, onların yere kapanıp ağların altındaki küçük kuşlar gibi yakalanıp öldürülebildiklerini; Cebrail'in Haizum (Kısrak) adlı atını onlara karşı bu kadar şiddetle kışkırtması; Melekler tarafından kesilen başlarının, göksel ve yeryüzündeki bu tür silahların kullanılmasıyla havada uçtuğunu; Düşmanın yaklaşık bin kadarından yetmiş kişi öldürüldü; ve aynı sayıda kişi esir alındı; fakat sayıları dört yüze yakın olan Müslümanlardan on dört kişi öldü. Peki bu bir mucize olarak mı değerlendirilmeli? Hizkiya'nın duası üzerine, bir melek, bir gecede, bir saldırıyla Sanherib'in ordusundaki yüz seksen beş bin Asurluyu yok etti. Burada, Muhammed dua ederken ve düşmanlarının gözlerini kör ederken, beş, hatta dokuz bin melek ve hatta üç yüz on yedi Müslüman'ın yardımıyla, bin düşmanından ancak yetmişini öldürmeyi başardılar. Neredeyse düşmanların haksız yere savaşmasına rağmen zafer kazandıklarını söyleyebilirim. Oysa dokuz bin Melek ve üç yüzden fazla güçlü savaşçı, sayıları bini geçmeyen Mekkelilere karşı savaşmışlardı. Mekkelilerin hiç beklenmedik bir anda ve pusuya düşürülerek saldırıya uğramaları ve daha da kötüsü toz toprak içinde kalmaları onları kör etmişti. Burada, çok az sayıda Hristiyanın, sayısız Müslümanla savaştığı ve düşmanların çoğunun öldürüldüğü, ancak kendi halklarına hiçbir kayıp vermeden veya çok az kayıp vererek, ilahi yardımın açıkça varlığı olmaksızın zafer kazandığı birçok savaşı anlatabilirim. Miladi 1340 yılında, en güvenilir yazarlardan biri olan P. Odoric Rinald'ın bu yıla ilişkin Yıllıklar kitabında belirttiğine göre: Afrika'daki Fas Kralı Alboacenus, Kastilya Kralı Alfonso'ya ve İspanya'daki diğer Hristiyanlara saldırdı. Alboacenus, Baetica veya Granada Kralı Joseph'in eklediği askerlerden başka, altmış bin atlı ve altı yüz bin piyadeyi de beraberinde götürüyordu. Alfonso'nun yanında ise sadece on dört bin atlı ve yirmi dört bin piyade vardı. Hristiyanlar kendilerini en büyük tehlike altında gördükleri için, işlerini ciddi yakarışlarla, dualarla ve gözyaşlarıyla Mesih'e emanet ettiler. Bir savaş oldu: İki yüz bin Müslüman öldü; bunların arasında Kral Alboacen'in iki oğlu da vardı. O kadar çok ganimet alındı ki, mallar olabilecek en ucuz fiyata satıldı. Tutukluların sayısı neredeyse sayılamazdı. Peki ya Hristiyanlar? İnanılacak gibi değil: Sadece yirmi tanesi düştü. İşte buna gerçekten mucize denmesi gerekir. Avusturya'nın Viyana kuşatmasında yaşananlar da mucizevi olmaktan uzak görünmüyor. O kuşatmada, bizim sayıca çok daha az olan ordularımız tarafından üç yüz bin Müslüman Türk, bir kısmı öldürülmüş, bir kısmı da en aşağılık hayvanlar gibi kaçırılmış, sayısız ganimet ele geçirilmişti. Belki Müslümanlar önce bunu inkar edecekler. Eğer mümkünse bu ikincisini inkar edeceklerdir, çünkü tüm ölümlüler buna tanıklık etmiştir; ve Müslümanlar bile daha büyük bir kötülük korkusuyla yenilgilerinden dolayı hâlâ ağıt yakıyorlar. Ama mucizelere başvurmamıza gerek yok. Pers Kralı Darius, üç yüz bin (bazılarına göre altı yüz bin) kişilik bir kuvvetle, kısmen süvari, kısmen piyadeyle,

ذی قریب— Arapların İki Boynuzlu adını verdiği Makedonya Kralı İskender'in karşısına çıktı. İskender'in beş bin süvarisi ve otuz iki bin piyadesi vardı. Bir savaş oldu: Bir çarpışmada Perslerden yüz bin piyade ve on bin süvari öldürüldü. Makedonya ordusunda beş yüz elli süvari ve otuz iki piyade ölmüş, dördü yaralanmıştı (Bedrenus (Bedir) Muharebesi'nde bunlardan hiçbiri dikkate alınmadı, ancak her iki taraftan da çok sayıda yaralı olması muhtemeldir). Her iki ordunun sayılarını ve her iki tarafın aldığı galibiyet ve mağlubiyetleri doğru bir şekilde hesaplarsanız, Müslümanların zaferinin, Makedonya'nın bu zaferi ile karşılaştırıldığında tamamen yanlış bir zafer olduğunu kabul edersiniz. Ve fakat burada ne bir melek var, ne bir peygamberden bir dua, ne de tozların saçılmasıyla gözlerin kör olması. Kâfirler arasında ancak elle ve kılıçla savaşıldı. Buna mucize diyebilecek olan var mı? Bedrense (Bedir) savaşının durumu ise çok daha az olacak.

BEŞİNCİ BÖLÜM .

Hz. Muhammed'in Kur'an'daki Peygamberlikle İlgili Mucizeleri.

Müslümanların Kur'an'dan getirdikleri diğer mucizeler ise kehanet veya kehanetlerle ilgilidir. Ahmed oğlu Abdülhalim, Savunma adlı eserinin s. 217'sinde bu konulardan bahsetmektedir. Benim 355 tane var. (Arapça kelimelerini aktarmayı atlıyorum ve onları sadakatle yorumlamanın yeterli olduğunu düşünüyorum.) Dolayısıyla, onun hakkında belirli zamanlarda, sayılması mümkün olmayan çeşitli türde mucizeler ve kehanetler yazılmıştır: ve bunlar, gelecekteki gizli şeyler hakkındaki birçok türdeki bildiriler hakkında bilgi ve kudretin güzelliğini, sanki bunları kendi gözleriyle görmüş gibi açıkça içerir: ve bunlardan hiçbiri, kendisinin öngördüğü dışında gerçekleşmemiştir. Fakat bu, ancak Peygamber olan kimsede olur. Ayrıca falcılar, astrologlar ve bu gibi kişiler, bazen doğru söyledikleri ortaya çıksa bile, çoğu zaman yalan söylerler ve geleceği açıkça haber vermezler. Hatta beylik ve hayırla mükellef olanların ileri gelenleri, bu şeylerin birkaçını açıkça haber veriyorlar: Öyle ki, Hz. Muhammed'in haber verdiği şeylerin onda birine bile ulaşamıyorlar. Ve onlar, onun yaptığı gibi, bunları açıkça önceden bildirmiyorlar; ve doğal âdetlerin üstünde bir güç ve yetenek türüne göre. Bu sözlerde üç şey tamamen

ف يات من الإخبار

yanlıştır. Birincisi: خبر الآكام أخبر به

öngördüğü şeylerin hiçbiri gerçekleşmedi. İkincisi, büyük

لا يبلغ عشر معشار ما

peygamberlerin haber verdiği şeyler meydana gelmiştir; أخبر به النبي

Hz. Muhammed'in

haber verdiği şeylerin onda biri bile gerçekleşmemiştir. Üçüncüsü, aynı Peygamberler, Muhammed'in yaptığı gibi,

لا يخبرون بها مفصلة كخبره على أنواع من القدرة

önceden bildirdikleri şeyleri والتصرف الجارى للعادة

açıkça veya doğal âdet veya örf ve adetin ötesinde

bir güç ve yetenek türüne göre önceden bildirmiyorlar. Zira Muhammed, ileride göreceğimiz gibi, pek çok şeyi önceden haber vermişti; ama bunlar çok az veya çeşitli şekillerde gerçekleşti. Ve gerçek peygamberlerin birçoğu, Hz. Muhammed'den daha fazlasını ve daha açık bir şekilde haber vermiştir. Ve nihayet, gerçek peygamberliğin doğal veya geleneksel tarzı aşmaması veya Hz. Muhammed'in peygamberliğinin diğer peygamberlerin peygamberlik tarzını aşması iğrençtir; Çünkü bütün gerçek kehanetler biçim bakımından eşittir ve hepsi doğanın üstündedir. Bir kehanetin, önceden bildirilen nesne veya şey açısından diğerinden daha büyük olduğu söylenebilir: ancak Muhammed'in, Mesih'ten, İşaya'dan veya diğer peygamberlerden daha ciddi ve daha büyük şeyleri önceden bildirmesini dileyecek kadar çılgın kim olabilir? Fakat Ahmed ve Müslümanların Kuran'da olduğunu iddia ettikleri Muhammed'in bu kehanetlerinin neler olduğuna bir bakalım: zira diğerlerini daha sonra

göreceğiz. Önce 30. sureden yola çıktılar. الروم Romalılar, V. I.

خلفت الروم في أدنى الأرض وهم بعد علمهم —
يفعلون في بضع سنين: لله الأمر من قبل ومن بعد:

Romalılar yakın bir yerde yenildiler ve onları yendikten sonra birkaç yıl içinde orayı da fethedecekler: Bu, Allah'ın

فعلت

hem öncesi hem de sonrası için takdiridir. Ahmed ekliyor: الروم فارت

Ve Romalılar

Persleri birkaç yıl sonra yendiler. Zamchaserius bunu sanki bir tripoddan konuşuyormuş gibi söylüyor:

وهذه الآية من الآيات المبينة
امشأ

الشاهدة على صحة النبوة وإن القرن من عند الله
لأنها أنبأ عن علم الغيب الذي لا يعلمه إلا الله:

والارض ارض العرب
لان الارض المعورة عند العرب ارضهم والمعني غلبوا
في ادني ارض العرب منهم وفي اطراف الشام:

Ve "toprak" ismiyle (diyor ki) Arabistan toprakları kastedilmektedir; Zira Arapların meskun olduğu topraklar onların topraklarıdır. Anlamı şudur: Bunlar Arap topraklarında, Romalıların yakınlarında bulunuyorlardı. İbn-i Abbas, bu

في الاردن وفلسطين savaşın Filistin'de Ürdün Nehri yakınlarında gerçekleştiğini düşünmektedir. Son olarak Hz.

Muhammed, Romalıların kendilerini köleleştirdikleri kişileri fethetmeleri için kesin bir zaman öngörmedi,

بضع ancak on yıllık bir süre içinde fethedeceklerini söyledi. Ayrıca bir boşluk, ya da üçten dokuza veya ona kadar olan rakam vardır. Dolayısıyla bu öngörünün ne zaman ve doğrulanıp doğrulanmadığını bilmek mümkün değildir. Ve yine Ahmed, yukarıda gördüğümüz gibi, diğer

مفصلة peygamberlerin peygamberliklerinin açık ve belirsizliğe yer vermeyecek şekilde olduğunu ileri sürmüştür. Zamchascerius, Romalıların bu zaferinin yedi yıl sonra Hadibia (Hadibia) Muharebesi'nde gerçekleştiğini yazar, daha doğrusu kehanet eder. Fakat bu, Hicretin altıncı yılında, Farslar ve Romalılar arasında değil, Müslümanlar ve Horasanlılar arasında gerçekleşti; Ne Perslerin, ne de Romalıların yakınında bir yerde; Ancak Hadibia'da, yazar Muhammed Ebu Giafer'in yazdığına göre, : هو موضع قريب مكة Mekke'ye yakın bir yer. Diğerleri ise aynı Zamchascerius'un aktardığına göre

النصر يوم بدر Bedrius savaşında zaferin bu olmasını diliyorlar. Fakat bu olay hicretin ikinci yılında gerçekleşti; Savaşın ve zaferin Romalılar üzerinde hiçbir etkisi olmadı; Ama sadece Müslümanlara, Mekkelilere ve Horasanlılara. İşte görüyorsunuz, bu Muhammed peygamberliği kaç ayaktan aksamaktadır. İkincisi ise Sure

24'den nakledilmiştir. النور Lux, V, 53. bu kelimelerle :

وعد الله الذين آمنوا بكم وعملوا
الصالحات ليحتضنهم في الارض كما استخلف الذين من
قبلهم وليمكن لهم الذي ارادهم لهم
وليبدلهم من بعد خوفهم امنا.

Allah, içinizden iman edenlere ve salih ameller işleyenlere, kendilerinden öncekileri nasıl üstün kıldıysa, onları da mutlaka yeryüzünde üstün kılacağını, kendileri için hoşnut olacakları dinlerini kökleştireceğini ve korkularını da mutlaka güvenliğe çevireceğini vaat etmiştir. Ve Ahmed'in söylediğine göre, tahmin ettiği gibi oldu:

المخلف
الله للمؤمنين في الارض ومكن لهم دينهم في مشارق
الارض ومغاربها

Çünkü Allah yeryüzünde Sadık Halefleri المخلف (yani Müslümanları) yarattı ve onlara dinlerini yeryüzünün doğu ve batı taraflarında yerleştirdi. Fakat bu, bir halef veya herhangi bir şekilde bir vekil tayin etmek veya bırakmak anlamına gelse de: burada, yorumcuların sağduyusuna göre, bir krallıkta veya imparatorlukta bir halef tayin etmek anlamına gelir: sanki Muhammed burada, Müslümanların imparatorluğunu ve dinlerinin bütün dünyaya yayılmasını önceden haber vermiş gibi. Düşman da böyle hissediyor. Fakat Kur'an tefsircileri Ahmed gibi doksan dokuzun kenarlarını açıyorlar. Gelaleddin şöyle açıklıyor:

ليحتضنهم
بدل الكفار كما استخلف الذين من قبلهم من بني
اسرائيل بدلا عن العجبارين

Onları kâfirlerin yerine geçirecekti, tıpkı kendilerinden önce gelenleri, yani İsrailoğullarını, Kenan diyarında

الانبياء والمؤمنين : Tıpkı daha bulunan devlerin yerine geçireceği gibi. Jahias (Yahya?) : Onları kâfirlerin yerine geçirecekti, tıpkı kendilerinden önce gelenleri, yani Peygamberlerin ve Müminlerin yerini almaları gibi. Zamchascerius:

وَعَدَهُمُ اللَّهُ أَنْ يَنْصُرَ الْإِسْلَامَ عَلَى الْكُفْرِ
وَيُورِثَهُمُ الْأَرْضَ وَيَجْعَلَ مِنْهُمْ خُلَفَاءَ كَمَا فَعَلَ بِمُوسَى
إِسْرَائِيلَ حِينَ وَرَثَهُمْ مِصْرَ وَالْعَامَ بَعْدَ الْجَبَابِ .

Allah, onlara, küfür üzerine galip geldiği sürece İslam dinine yardım edeceğini ve tıpkı İsrailoğullarına yaptığı gibi, onları da yeryüzünde halifeler ve mirasçılar kılacağını vaat etti. İsrailoğullarını, Mısır ve Şam'a, devlerin, güçlülerin ve kibirlilerin yerine yerleştirmişti. Hz. Muhammed, imparatorluk ve takipçilerinin dini veya hurafeleri hakkında ne öngörmüşse, bunu olası bir tahminden yola çıkarak öngörmüş olabilir: veya takipçilerini cesaretlendirecek ve onlara iyi bir ümit verecek şekilde konuşmuş olabilir. Yeni bir mezhebin bütün mucitlerinin, kendilerine bu tür hayırlı işaretlerle taraftar topladıkları hususunda şüphe yoktur; Bunlardan pek çok örneği bulmak mümkündür. Hz. Muhammed'in peygamberliğinin başarıyla yerine getirildiği; Başkalarının da başına gelir; ve bu ya Şeytan'ın yardımıyla, ya Tanrı'nın adil yargılarıyla, ya da tesadüf eseridir; ve ayrıca zamanların, yerlerin, insanların vb. çeşitli koşullarından. Bunların hepsi, İblis'in çok iyi öngörmesi veya tahmin etmesi nedeniyle, Muhammed aracılığıyla veya ona benzer herhangi bir kişi aracılığıyla tahmin edebilirdi. Sonuç olarak, Kur'an'ın sözleri doğru bir şekilde tartıldığında, içindeki her şeyin şüpheli ve belirsiz olduğu ve bunlardan kesin bir sonuç çıkarılamayacağı görülecektir. Hz. Muhammed, inanan ve doğru işler yapanların, kendilerinden öncekilerin halefleri olduğu gibi, yeryüzünde kendilerinden sonra geleceklerini vaat ediyor; Ve Allah, kendilerine hoşnut oldukları dinlerini yerleştirecek ve korkularını güvenliğe çevirecektir. Birincisi, bu vaat yalnızca iman edip salih amel işleyenlere yapılmıştır, yani bir şarta bağlıdır; ve doğru inanan ve doğru hareket eden az sayıda insan bulunduğundan; Bu vaat ya ortadan kalkacak ya da çok az kişinin elinde kalacak. Sonra onlara yeryüzünde halife olacakları vadedildi. Fakat neye, kime ve hangi yere halife olacakları belirtilmedi. Sadece kendilerinin, kendilerinden öncekilerin halife olduğu gibi halife olacakları söylendi. Fakat onlardan önce kimler vardı, Kur'an bunu belirtmiyor, fakat tefsirciler onların İsrailoğulları veya peygamberler ve Mısırlılar ile Kenanlıların yerine geçerek onların topraklarını ele geçiren müminler olduğunu ileri sürüyorlar. Fakat İsrailoğullarının Mısırlıların yerine krallık yaptıkları iddiası yanlıştır. Kenanlıların yerini aldılar, ama sonunda topraklarından kovuldular ve şimdi dünyanın dört bir yanında sefil bir şekilde dolaşıyorlar. Eğer Müslümanların başına böyle bir şey gelecekse, Hz. Muhammed'in kehanetine hemen katılırız. Fakat din ve emniyet konusunda vaat edilen şeyler şunlardır: Yeni bir mezhep kuran bir kimse, bunları kendi taraftarlarına rahatlıkla vaat edebilir. Aynı Sarin'in üçüncü kehaneti ise

هِيَ الَّذِي أُرِثَ رَسُولُهُ

بِالْهَدْيِ وَدِينِ الْحَقِّ لِيُظْهِرَ عَلَى الدِّينِ كَلِمَةً وَكَفَى

48. sureden alınmıştır. **الفَخ** Zafer V.31 . **بِاللَّهِ شَهِيدًا** : O (Allah), elçisini hak din ve hak din ile gönderendir. Böylece bütün dinlerin üstünde görünsün. Ve bu hususta Allah şahid olarak yeter. Ve tahmin ettiği ve vaat ettiği gibi de oldu diyor Ahmed. Fakat Şeytan'ın bunu önceden görmüş olabileceği ve hatta Hz. Muhammed'in burada vaaz edilen şeyleri büyük ihtimalle kendisine vaat etmiş olabileceği kolayca cevaplanabilir. Çünkü o, böyle bir kanun neşretmiş ve böyle bir mezhep vaaz etmişti ki, gevşekliği ve serbestliği sebebiyle herkes tarafından kolayca benimsenmişti; Özellikle Yahudi ve Hristiyan dinlerinden karıştırılanlardan bir miktar doğruluk ve dindarlık maskesi eklenmişti; bunun için Tanrı'nın tanıklığına da gerek yoktu. Ve yine de biz, Muhammedî hurafenin bugüne kadar yalnızca kutsallık, dürüstlük, mucizeler, doktrin ve diğer erdemler bakımından değil, aynı zamanda onu savunanların sayısı bakımından da Hristiyan Dini'nin üstüne çıkarıldığını güvenle reddediyoruz. Zira Müslümanların yaşadığı hiçbir yer yoktur ki, çok sayıda Hristiyan bulunmasın: fakat hemen hemen hiçbir Hristiyan eyaletinde, esir veya yabancı olmadıkça, hiçbir Müslümana rastlanmaz. Ayrıca Hristiyanlık dini bütün dünyaya yayılmış olup, Yeni Dünya'nın büyük bir bölümünü kaplamaktadır. Ancak aynı şey Müslüman mezhebi için söylenemez. Fakat dinin mükemmelliği ve doğruluğu inananların sayısına bağlanmamalıdır: Aksi takdirde, Roma İmparatorluğu iktidardayken putperestlerin hurafeleri, Yahudilerin inandıkları gerçek dinden ve belki de bugün var olan Muhammedî dinden bile üstün olurdu. Dolayısıyla Kuran'ın bu üçüncü kehaneti de Hz. Muhammed'in yalanları arasında sayılmalıdır. Dördüncü peygamberlik 17. sureden

De ki: Eğer insanlar ve şeytanlar biraraya gelip bunun gibi bir Kur'an'ı yazsalar, içlerinden bir kısmı diğer bir kısmına yardımcı da olsalar,

وان

Mesih ile konuştuğu anlatılıyor. **كفروا إلي يوم القيمة** Ey İsa! Sana uyanları kıyamet gününe kadar sana inanmayanlardan üstün tutacağım. Ve bu doğrudur: diyor Ahmed. Biz de bunun çok doğru olduğunu itiraf ediyoruz: Yani, Mesih'e inanan Yahudiler ve diğerleri, O'na inanmayı reddeden Yahudiler ve diğerlerinden üstündüler. Fakat Hz. Muhammed, çok önceden gerçekleşmiş ve bütün dünya tarafından bilinen bir olayı gelecekte olacak şekilde haber vermiştir.

ahmed. Biz de bunun çok doğru olduğunu itiraf etmeyi reddeden Yahudiler ve diğerlerinden dolayı bütün dünya tarafından bilinen bir olayı

*Promisit vobis Deus pradas multas, quas capturi
sis: & felinatio concessit has vobis, & cohibuit a v
bis manus hominum: & ut sit signum fidelibus. D
xit etiam: Certè ingrediemi Templum Meccanum,
Deus voverit, securi abrasi capita, & attonsi comas
non timebitis. Nescit Deus id, quod vos nescitis. I
præ hoc, concessit vobis victoriam propinquam*

Ahmed, Kuran'dan yedinci kehaneti getiriyor (ama sureyi hatırlamıyorum: yine de kelimeler surede yer alıyor) 54 ‘

القمر Ay . Ayet 46.)

وَأَنزَلَ فِي مَكَّةَ مِيقَاتِهِمُ
الْجَمْعَ وَيَوْمَئِذٍ الَّذِينَ كَفَرُوا وَقَالَ وَلِي قَاتِلِكُمُ الَّذِينَ
كَفَرُوا لَوْلَا أَلَدِمَارْتُمْ لَا يَحْدُونَ وَلِيَا وَلَا نَصِيرًا وَكَانَ
كَالْخَمْرِ .

Ve Mekkelilerle ilgili olarak şöyle bir kehanette bulundu: Cemaatler dağılacak, kâfirler de arkalarını dönecekler. Ve yine buyurdu ki: Eğer kâfirler sizinle savaşılırsa mutlaka arkalarını dönüp kaçarlara ve kendilerine ne bir dost, ne de bir yardımcı bulurlar. Ve tahmin ettiği gibi oldu. Ben cevap veriyorum; Hz. Muhammed, Mekkelilerden çok daha güçlü olduğunu gördüğünde bunu kolayca tahmin edebilirdi. Düşmanlarıyla el ele verecek olan askerine, onların moralini yükseltmek ve cesaretlerini artırmak için zafer vaat etmeyen bir komutan var mıdır? Fakat Hz. Muhammed'in sözleri sadece Mekkelilere yönelik değil, aynı zamanda takipçilerinin tüm düşmanlarına yöneliktir. Müslümanların, farklı dinlere mensup olanlarla savaşırken sık sık sürgün edilip öldürüldüklerini kim bilmez?

Beşinci surenin sekizincisi. المائدة (Mensa) Tablo : V. 15 .

وَالَّذِينَ قَالُوا أَنَا نَصَارَى أَخَذْنَا مِيثَاقَهُمْ فَنَعُوا حَقًّا مَا
ذَكَرُوا بِهِ فَأَعْرَبْنَا بَيْنَهُمُ الْعَدَاوَةَ وَالْبَغْضَا إِلَى يَوْمِ
الْقِيَمَةِ

Ve Hristiyanım diyenlerden de mutabakatlarını aldık. Fakat kendilerine hatırlatılan şeylerden bir kısmını unuttular. Bunun üzerine Biz de aralarına kıyamet gününe kadar düşmanlık ve kin saldık. Ahmed her zamanki gibi ekliyor: Ve öyle de oldu. Hz. Muhammed'in bu sözleriyle Hristiyan dininin Tanrı tarafından onaylandığını itiraf etmesi yerindedir: çünkü bu, Hz. Muhammed'in onların ahdini kabul ettiği ve onlara ne yapmaları gerektiğini hatırlattığı anlamına gelir. Fakat onların kendilerine hatırlatılan şeyleri, yani uymaları gereken şeyleri unuttuklarını ve bundan dolayı Allah'ın aralarına düşmanlık koyduğunu ve bu nefretin Kıyamet Günü'ne kadar süreceğini de ekler; Tahmin tamamen saçma. Zira ya Hristiyanlar arasında dünyevi krallık yüzünden kin ve düşmanlık vardır, ya da din yüzünden. Birincisi, aynı dine mensup olsalar bile, farklı hükümdarlar arasında neredeyse sürekli savaşlar ve anlaşmazlıklar olduğunu kim bilmez? Bu durum yalnızca Hristiyanlar arasında değil, aynı zamanda İsraililer arasında da yaşandı; İsrailoğullarının birçok kralı vardı. Müslümanlar, sadece birden fazla Halife veya İmparatorları varken değil, aynı zamanda kendi tarihlerinden de anlaşılacağı gibi, tek bir Prens'in yönetimi altındayken bile, gerçekten de kendi aralarındaki bu düşmanlık ve nefretten muaf mıydılar? Ve bu zamanda bile Türkler ile Farslar arasında ebedi düşmanlıklar ve amansız nefretler yeşermiyor mu? Aşağıda Hz. Muhammed'in, bu düşmanlık ve nefretin kıyamete kadar takipçileri arasında da var olacağını öngördüğünü göreceğiz. İkincisi, Müslümanlar dindeki ayrılıklar yüzünden bizi kin ve düşmanlıkla suçlayamazlar; halbuki kendileri bu konuda çok daha ciddi bir hastalığa yakalanmış durumdadırlar; Zira kendileri de, kendi mezheplerinde Hristiyan dinindekinden daha fazla hizipleşme ve sapkınlık olduğunu itiraf ediyorlar. Bu nefret ve düşmanlıkların kıyamet gününe kadar Hristiyanlar arasında devam etmesi muhtemeldir; zira Pavlus'un söylediğine göre, sapkınlıklar olmalıdır ve Hz. İsa şöyle buyurmuştur: Günahların gelmesi zorunludur. Ama bunu Allah bilir, Muhammed değil. Dokuzuncusu, aynı sureden: Ayet. 70.

وَقَالَتِ الْيَهُودُ
يَدُ اللَّهِ مَغْلُوبَةٌ فَلَمَّا جَاءَهُمْ وَلَعْنُوا بِمَا قَالُوا بَلْ يَدُ
مُوسَى خَالَتُ بَنِي إِسْرَءِيلَ كَيْفَ يَهْدِيهِمْ وَلِيَزِيدَ كَثِيرًا مِنْهُمْ
مَا أَنزَلَ إِلَهُكَ مِنْ رَبِّكَ طُغْيَانًا وَكُفْرًا وَالْقِيَمَا بَيْنَهُمْ
الْعَدَاوَةُ وَالْبَغْضَا إِلَى يَوْمِ الْقِيَمَةِ كُلَّمَا أَوْقَدُوا نَارًا لِلْحَرْبِ
لَطَفْنَا لَهُمْ سَكِينًا وَكَانَ كَأَنَّهُمْ لَا يَعْلَمُونَ

Yahudiler ise: "Rabbin eli bağılıdır" dediler. Elleri bağlansın, söylediklerinden dolayı küfür etsinler. Hayır, Rabbin elleri açıktır; O, dilediğini verir. Andolsun ki, Rabbinden sana indirilen, onlardan çoğunun azgınlığını ve azgınlığını artıracaktır. Fakat biz onların arasına kıyamet gününe kadar düşmanlık ve kin saldık. Onlar savaş için bir ateş yaktıklarında Allah onu söndürür. Ahmed şöyle devam ediyor: Ve tahmin ettiği gibi oldu. Bu öngörüye, sanki aynı

saman çöpünden çıkmış gibi şunu da ekleyebiliriz. Üçüncü surenin onuncu ayeti **آل عمران** Amran Ailesi: V. 110.

لَنْ يَضُرَّكُمْ إِلَّا إِيَّايَ وَإِنْ يَقَاتِلْكُمْ يَتْلُوكُمْ
الْأَذْيَارُ لَمْ يَنْصُرُوا عَلَيْهِمُ الذَّلَّةَ إِنَّمَا
يَقْتُلُوا الْإِيْمَلَ مِنَ اللَّهِ وَحَمَلٌ مِنَ النَّاسِ وَبَلَاءٌ بِغَضَبٍ
مِنَ اللَّهِ وَضُرِبَتْ عَلَيْهِمُ الْمَكْنَةُ ذَلِكَ بَأْنِهِمْ كَانُوا
يَكْفُرُونَ بِآيَاتِ اللَّهِ وَيَقْتُلُونَ الْأَنْبِيَاءَ بِغَيْرِ حَقِّ ذَلِكَ
بِمَا عَصَوْا وَكَانُوا يَعْتَدُونَ : وَكَانَ كَأَنَّمَا

Onlar (Yahudiler) sana ancak pek az zarar verebilirler. Eğer sizinle savaşırılsa size arkalarını dönerler ve bundan sonra kendilerine yardım da edilmez. Allah'la veya insanlarla ittifak yaptıkları yerler hariç, bulundukları her yerde tehlikeyle karşı karşıya kaldılar. Ve Allah'ın gazabına uğradılar ve üzerlerine yoksulluk düştü; çünkü Allah'ın ayetlerine inanmadılar ve haksız yere peygamberleri öldürdüler; ve isyankâr ve haddi aşan kimselerdi. Ve tahmin ettiği gibi oldu; Ahmed dedi. Ben cevap veriyorum; Buna ne kehanet ne de peygamberlik denilebilir, çünkü hem Muhammed döneminde hem de çağımızdaki gerçekliğin kendisi Yahudiler hakkında şunları göstermektedir: yani onlar zavallı, aşağılık ve sefil, güçsüz, ruhsal yücelikten yoksun ve herkese karşı kolayca yenilebilecek, hatta birleşip başkalarına savaş açsalar bile (ki buna cesaret edemezler) kolayca yenilebilecek kişilerdir. Bu, onların İsa Mesih'i kendilerinden reddettikleri zamandan beri süregelen, kendilerine özgü bir gelenektir. Hz. Muhammed'in Kur'an'da birden fazla kez itiraf ettiği şey budur: Bütün peygamberler, Hz. İsa ve onun havarileri, onlar hakkında önceden haber vermişlerdir. Bu nedenle Hz. Muhammed'in bu peygamberliği hiç hoş karşılanmaz, zira bu peygamberlikte iki yanlışlık ortaya çıkmaktadır. Birincisi, Yahudiler, Muhammed'in vaaz ettiği gibi, büyük bir yoksulluk ve sefalet içinde çalışıyorlar, oysa dünyanın hemen her yerinde onların büyük çoğunluğu çok zengindir, çünkü kendi paralarını, Hristiyanların ve hatta Müslümanların paralarını tefecilik ve dolandırıcılıkla tüketiyorlar. İkincisi, Yahudiler arasında o kadar şiddetli kin ve düşmanlık vardır ki, bunlar tövbe gününe kadar içlerinde kalacaktır. Gerçekten de Yahudilerden daha uyumlu ve birlik içinde olan başka bir millet yoktur herhalde. Hiç olmazsa dış görünüşte aralarında büyük bir birlik gösterirler: Aralarında, hiçbir milletin bağışık sayılmadığı kin ve anlaşmazlıklar bulunsun bile. 2. surenin on birincisi. **البقرة** İnek . V. 93. Burada, gelecekte kendilerinin diğer insanlardan ayrı bir saraya sahip olacaklarını ileri süren Yahudilerle alaycı bir tonda konuştuğu yer:

أَنْ كُنْتُمْ لَكُمْ الدَّارُ
الْآخِرَةُ عِنْدَ اللَّهِ خَالِصَةً مِنْ دُونِ النَّاسِ فَتَمَنَّوُا الْمَوْتَ
أَنْ كُنْتُمْ صَادِقِينَ وَلَنْ يَتَمَنَّيَ أَبَدًا بِمَا قَدِمْتُمْ
أَيْدِيَهُمْ وَاللَّهُ عَلِيمٌ بِالظَّالِمِينَ وَلَتَجِدْنَهُمْ أَحْرَصَ مِنَ
النَّاسِ عَلَى حَيَاةٍ وَمِنَ الَّذِينَ أَشْرَكُوا: وَقَالَ قُلُوبُهُمْ
الَّذِينَ هَادُوا أَنْ زَعَمْتُمْ أَنْكُمْ أَوْلِيَاءُ لِلَّهِ مِنْ دُونِ
النَّاسِ فَتَمَنَّوُا الْمَوْتَ إِنْ كُنْتُمْ صَادِقِينَ: فَاخْبَرَهُ
الْيَهُودُ أَنَّهُمْ لَنْ يَتَمَنَّوُا الْمَوْتَ أَبَدًا وَكَانَ كَأَنَّمَا
تَتَمَنَّوُا الْيَهُودُ الْمَوْتَ أَبَدًا وَهَذَا دَلِيلٌ مِنْ وَجْهِينَ مِنْ
جِهَةِ إِخْبَارِهِ فَانْهَ لَا يَكُونُ أَبَدًا وَمِنْ جِهَةِ صَرْفِ اللَّهِ
لِدَوَائِي الْيَهُودِ عَلَى تَمَنِّي الْمَوْتَ مَعَ أَنْ ذَلِكَ مَقْدُورٌ
لَهُمْ وَهَذَا مِنْ أَعْجَابِ الْأُمُورِ الْعَارِضَةِ لِلْعَادَةِ وَهُمْ مَعَ
حُرْصِهِمْ عَلَى تَكْذِيبِهِمْ تَنْبَغِي دَوَائِيهِمْ لِأَعْلَى
تَكْذِيبِهِمْ بِالظَّاهَرِ تَمَنِّي الْمَوْتَ

Eğer gelecek dünyada Tanrı ile bir sarayın varsa, diğer insanlardan ayırırsan, eğer cesursan ölümü arzula. Fakat onlar, daha önce işlemiş oldukları günahlar sebebiyle bunu asla istemezler. Ama Allah kötülerin kim olduğunu bilir. Ve sen onları, diğer insanlardan ve putperestlerden daha istekli olarak yaşarken bulacaksın. Ve Allah Muhammed'e dedi ki (Sure 62, Karşılaşma 7.) De ki: Ey Yahudiler! Eğer siz insanlar arasında Allah'ın dostlarının yalnız kendiniz olduğunuzu sanıyorsanız, eğer doğru sözlü iseniz, şüphesiz ki Allah ölümü diler. Bu nedenle Yahudilere asla ölümü arzulamayacaklarını önceden bildirmişti ve söylediği gibi de oldu. Bu nedenle Yahudiler asla ölümü arzulamazlar. Ancak bu iki şekilde anlaşılabilir: Birincisi, bunun asla gerçekleşmeyeceğine dair kesin bir ifade olarak; ikincisi, çok ilahi bir mizaç olarak, Tanrı'nın Yahudileri ölümü arzulamaktan uzaklaştırması, oysa bu onlar için mümkündür: ve bu en büyük mucizedir ve olağan şeylerin düzeninin üstündedir. Fakat onlar, Hz. Muhammed'i yalancı göstermek için ellerinden geleni yapmalarına rağmen, çabaları ve çalışmaları, onun ölümü arzuladığını göstererek yalancı olduğunu ispatlama noktasına hiç ulaşmamıştır. Biz ona, onun ölümü arzuladığını, bunun çok anlamsız ve gülünç olduğunu söyleriz; çünkü Yahudilerde, diğer insanlardan daha fazla ölüm korkusu olduğu gösterilmemiştir ve kanıtlanamaz; belki de Müslümanlar ölümden Yahudilerden daha fazla korkuyorlardı. Fakat Hz. Muhammed'e göre bu adamlar diğer ölümlülerden daha çok ölümden korkuyorlar; Burada kehanetlere ne gerek vardı ki, meselenin kendisi ortadaydı? Muhammed'in bu kehanetinin doğru çıkması için, dünyadaki bütün Yahudilere, içlerinde ölümden korkmayan, hatta onu özlememiş olan herhangi birinin olup olmadığını sormak gerekir. Elbette birçok tarihte, Hz. Muhammed'in bu peygamberliğinden sonra bile, bir hayli Yahudi'nin, ölümden, hatta onun vahşetinden bile korkmadıklarını, aksine onu kararlı bir ruh ve yüzle karşıladıklarını okuyoruz. Ve birçoğunun, ne kadar yanlış olursa olsun, daha mutlu bir yaşam umuduyla; veya en azından, başlarına gelen felaketlerin verdiği yorgunluktan dolayı, çoğu zaman ölümü arzu ederler. 74. Surenin On İkinci

Suresi. المدثر Coopertus, V. II.

ذُرِّي وَمِنْ خَلْقَتْ وَحِيدًا وَجَعَلَتْ لَهُ مَالًا مَدُودًا إِلَى
قَوْلِهِ مَا صَبَلِيهِ مَقَرٌ وَمَا آيْرَاكِ مَا مَقَرٌ لَا يَبْقَى وَلَا
يَذُرُ: وَقَالَ عَنْ أَبِي لَهَبٍ عَمِّهِ تَبَّتْ يَدَا أَبِي لَهَبٍ وَتَبَّ
مَا أَغْنَىٰ عَنْهُ مَالُهُ وَمَا كَسَبَ سِغْلِي نَارًا ذَاتَ لَهَبٍ:
وَكُلَّانِ كَمَا أَجْبَرَهُمَا مَاتَ الْوَلِيدُ كَافِرًا وَمَاتَ أَبُو لَهَبٍ كَافِرًا.

Beni ve yarattığım ve kendisine birçok yetenek verdiğim kimseyi yalnız bırak. O sözlerle kadar: Onu Tatarların cezasına çarptıracağım. Peki Tartarus'un ne olduğunu sana ne anlatacak? Geride hiçbir şey bırakmaz ve hiçbir şey bırakmaz (düşmanı Almogaira'nın oğlu Elvelid'e karşı konuşur.) Ve amcası Ebu Lahib (leheb) hakkında şöyle

dedi (Sure III. أبو لهب Ebu Lahib (Leheb). V. I. Ebulaheb'in elleri kurudu ve kendisi de yok oldu. Malı ve kazandığı şeyler kendisine fayda vermedi. Yakında alevli bir ateşe atılıp yakılacak. Ve tahmin ettiği gibi oldu. Kâfir Elvelid öldü; kâfir Ebûlaheb de öldü. Ben de derim ki, Muhammed'in Elvelid ve Ebulaheb'e karşı yaptığı bu tür hakaret ve küfürler peygamberlikle hiçbir ilgisi olmayan şeylerdir. Zira herhangi bir kimse, peygamber olmasa bile, günahkâr, çok günahkâr bir adama, hele ki kâfir birine, makul bir şekilde cehennem azabıyla tehdit ve kehanetlerde bulunabilir. Ayrıca, bu ikisinin Cehennem'e mi gittiklerini, yoksa ölüm anında Allah'ın onları aydınlatıp tövbe mi ettiklerini, en azından ölümlülerin en kötüsü olan Hz. Muhammed'den nefret ettikleri ve onu yok etmek istedikleri

için mi hiç kimse kesin olarak bilemezdi. 48. surenin onüçüncüsü. الفتح Zafer. V . 23.

وَعَدَكُمْ اللَّهُ مغانم كثيرة تأخذونها ففعل لكم
هذه وكفى أيسر عدكم وليكون أيسر
للمؤمنين: وقال لقد دخلن المسجد الحرام إن شاء الله
أمنين محلوقةن رءوسكم ومقصرون لا تصافون ففعل
ما لم تعلموا ففعل من دون ذلك ففأ قريبا: وقال
قل للمخلفين من الأعراب متدعون إلي قوم أولي بأس
عديد فتقاتلوا بهم لو يعلمون فإن طبعوا يوتبكم الله
أجرا حسبا وإن تولوا كما نولينكم من قبل بعدكم
هذابا عديدا: وهذا كله وقع كما أخبر فحصلت لهم
الغنائم الكثيرة ودخلوا المسجد الحرام أمنين ودعيت
الأعراب إلي قتال الروم والفرس فتقاتلواهم—م أن
يسلمون فلا بد من القتال إن الأحلام ليس هناك
هدية بلا قتال كما كان قبل نزول الآية.

Ayrıca şöyle buyurmuştur: İçinizde oturan Araplara de ki: Siz çok savaşçı bir kavme çağrılacaksınız; ya onlarla savaşacaksınız ya da onlar sizin dininize gireceklerdir. Eğer itaat ederseniz Allah size güzel bir mükafat verecektir. Fakat daha önce yaptığınız gibi yine yüz çevirirseniz; Seni en şiddetli şekilde cezalandıracaktır. Fakat bütün bunlar (Ahmed ekler) onun öngördüğü gibi gerçekleşti: Onlara çok ganimet ulaşmış olduğundan, Mekke Tapınağı'na güven içinde girdiler. Araplar, Romalılar ve Perslerle savaşmaya çağrıldılar ve onlara karşı savaştilar veya Müslüman oldular. Ve ya savaşa katlanmaları ya da Müslüman olmaları gerekiyordu: çünkü burada savaş olmadan haraç yoktu (yani, Müslüman olmadıkça haraç ödeyerek savaştan kaçamazlardı), Kuran'ın başka türlü hükmeden ayeti nazil olmadan önce olduğu gibi. Ben, bu tür öngörülerin olası varsayımlarla yapılmış olabileceğini söylüyorum. Zira Hz. Muhammed, kendisini kuvvetçe üstün görüyordu ve asker arkadaşlarını da ganimet hırsıyla savaşa hazır ve istekli görüyordu; düşman ise zayıf ve korkaktı. Bu tür vaatler, ordu komutanlarının bu gibi durumlarda yaptığı gibi, askerlerin moralini güçlendirmek için de yapılabilirdi. Muhammed'in rüyasında kendisine bildirildiğini iddia ettiği, Mekkelilerin, kendisine uyanlarla bir anlaşmaya varacakları ve kendisinin de onların yanında güvende, başı tıraşlı ve saçları kısa kesilmiş olarak Mekke'ye ve Mekke Tapınağı'na girebileceği yönündeki kehanet ise; ayrıca, Mekkelilere veya diğer düşmanlara karşı zaferin yakın olduğu yönündeki kehanet ise doğal olarak gerçekleşebilirdi; çünkü çok arzuladığımız şeyleri, çoğu zaman rüyalar aracılığıyla elde ederiz; ve bu şeylerin daha sonra başarılı olması da nadir değildir. Ayrıca cinlerin, kesin veya muhtemel olarak gerçekleşeceğini bildikleri şeyleri rüyalar aracılığıyla insanlara telkin etmeleri de sık rastlanan bir durumdur;

böylece insanları daha kolay kandırabilirler. Son olarak, tebaasının çok savaşçı bir millete karşı savaş açacağına kehanetine gelince; Bu, o sırada yaklaşan savaşı reddeden inatçı ve tembel Arapları (zira burada konu bu, Arapların genelini değil) kışkırtmak için Tanrı tarafından daha büyük bir savaş ve cezanın uygulanacağı yönünde bir tür azarlama ve tehdit gibi görünüyor. Bu daha ikna edicidir; çünkü hangi milletin daha sonra Arapların kendisine saldırmak zorunda kalacağı kadar savaşçı olduğu konusunda vahiyçiler arasında görüş birliği yoktur.

قيل هم

بنوا حنيفة اصحاب اليمامة وقيل فارس والروم:

Gelalis'in sözleri bunu gösteriyor:

Kimileri bunların Jemama beyleri Honeifenler olduğunu söyler; kimileri ise Persler ve Romalılar olduğunu söyler. Zamchascerus ayrıca şunları da yazıyor:

يعني حنيفة قوم مسيلمة وأهل الردة
الذين حاربهم أبو بكر الصديق وقيل هم فارس
والروم: عن قتادة أنهم ثقيف وهوازن كان ذلك في
: أيام رسول الله

Önemli olanı, Sahte Peygamber Musailma'yı izleyen Honerifhensians ve Ebubekir Justus'un savaştığı Mürtedler'dir. Bazıları ise Persleri ve Romalıları simgelediğini söylüyor. Cottada bunların Thakiphenes ve Havazenes olduğunu düşünüyordu. Bu olay Hz. Muhammed hayattayken gerçekleşti. Kehanet ettiği zafer

konusunda da müfessirler arasında aynı görüş ayrılığı vardır. Gelal. : هو فتح خيبر : İşte Hayber'in zaferi. Zamchaserius.

وقيل رأي رسول الله ﷺ فتح مكة في

ممامة ورويا الانبياء فحي فتاخر ذلك الي الحنة
القبيلة فجعل فتح خيبر علامة وعنوانا لفتح مكة:

Ve Hz. Muhammed'in Mekke'nin fethini peygamberlik vahiyleri vasıtasıyla uykuda gördüğü rivayet edilir. Bu da ertesi yıla ertelendi ve Hayber zaferini bir işaret, Mekke zaferinin alameti yaptı. Ama biraz önce şöyle yazmıştı:

وقيل فتح :

: الحديمة . Ve bunun Hadibis'in zaferi olduğu söylenir. Muhammed kurnazdı ve ne o milletleri ne de zaferi belirlemişti: ama ahlaki olarak emindi (zihninde öyle kararlaştırmıştı ve gücü yeterliydi) ki birçok millete saldıracak ve en azından birkaç zafer elde edecekti. On dördüncüsü 110. sureden okunmaktadır.

النصر Auxilium (Yardım). V. 1. Burada Tanrı'nın Muhammed'le konuştuğu varsayılmaktadır.

إذا جاء نصر الله والفتح وريت الناس يدخلون
في دين الله أفواجا: فدخل الناس في دين الله أفواجا
بعد الفتح فما مات من وفي بلاد العرب كلها ليس
موضع لم يدخله الا سلام.

Allah'ın yardımı ve zaferi gelince, insanların akın akın Allah'ın dinine girdiğini görürsün. Ahmed şunları ekliyor: Ve Mekke'ye karşı kazanılan zaferden sonra insanlar büyük bir kalabalık halinde Allah'ın dinine girdiler: ve Muhammed henüz ölmeden önce, Arabistan'ın her yerinde İslam dininin girmediği hiçbir yer bulunamadı. Bu şeyler, hiçbir peygamberlik ışığı olmaksızın, muhtemel tahminlerle de tahmin edilebilirdi. Zira Muhammed'in Arapları ve özellikle Mekkelileri fethetmiş olması, onların zorla, hileyle, korkutarak veya vaatlerle Müslümanların hurafelerine kapılmalarına neredeyse kesin gözüyle bakılmasına sebep oluyordu. Ama zaferin kesinliği kuşku

götürmezdi; Zira Medine halkının tamamı ve bölgedeki diğer Araplar Hz. Muhammed'e bağlıydılar; ve Mekkelilerin birçoğu da ona bağlandı. Ancak Hz. Muhammed hayattayken onun batıl inançlarının Arabistan'ın her tarafına yayılmış olduğu hiçbir şekilde kabul edilmemeli ve inanılmamalıdır; zira Arapların kendi tarih kayıtlarında bunun aksi belirtilmektedir. 69. surenin on beşinci ayeti. الحشر Congregatio (Cemaat). V.II.

وَقَالَ تَعَالَى عَنِ الْمُنَافِقِينَ: أَلَمْ تَرَالِيَ الَّذِينَ
نَافَقُوا يَقُولُونَ لِأَخْوَانِهِمُ الَّذِينَ كَفَرُوا مِنْ أَهْلِ الْكِتَابِ
لَئِنْ أُخْرِجْتُمْ لَنَخْرُجَنَّ مَعَكُمْ وَلَا نَطِيعُ فِيكُمْ
أَحَدًا أَبَدًا وَإِنْ قُوتِلْتُمْ لَنَنصُرَنَّكُمْ وَاللَّهُ يَشْهَدُ أَنَّهُمْ
لَكَاذِبُونَ لَئِنْ أُخْرِجُوا لَا يَخْرُجُونَ مَعَهُمْ وَلَئِنْ قُوتِلُوا
لَا يَنْصُرُونَهُمْ: وَكَذَلِكَ كَانَ.

Ve Yüce Allah zalimler hakkında şöyle buyurdu: Ehl-i kitaptan (Yahudiler ve Hristiyanlar) olan kâfir kardeşlerine: "Eğer siz (Medine'den) çıkarılırsanız, mutlaka biz de sizinle beraber çıkacağız." diyen zalimleri görmedin mi? Biz de seninle beraber hiç kimseye itaat etmeyiz. Ama eğer size saldırılırsa, biz size mutlaka yardım ederiz. Fakat Allah şahittir ki, onlar yalancıdırlar. ve eğer bunlar dışarı atılırsa, onlarla birlikte çıkmayacaklar; ve eğer bunlara saldırılırsa, onlara yardım etmeyeceklerdir. Ve öyle de oldu (diyor Ahmed). Fakat bunlar, Muhammed tarafından peygamberlik ruhuyla önceden görülüp haber verilebilirdi: zira bu adamlar (ister Yahudi, ister Hristiyan olsunlar) hain ve kötüydüler ve Muhammed'e sadece korkudan bağlı kalmışlardı, aksi takdirde onu içsel bir nefretle takip ederlerdi. Ancak Ahmed'in de güvenle ifade ettiği gibi, en azından herkes için bunun gerçekleştiği kesin değil. Müslümanlar, Kuran'ın bu kadar çirkin ve saman çöpü gibi kehanetlerinden, Hz. Muhammed'in gerçek bir Peygamber olduğunu yeterince kanıtladıklarını düşünüyorlar. Ayrıca, sadece gelenekten edindikleri ve aslında aynı türden olan birçok şeyi de araya sokuyorlar; bunlardan daha sonra söz edeceğiz. Fakat Müslümanları düpedüz aptal ya da yalancı durumuna düşürmeyelim: Hatta bu şeylerden bazılarının Muhammed tarafından doğal olarak ya da kendi tahminleriyle bilinmeyeceğini kabul etsek bile; Fakat bundan onun gerçek bir Peygamber olduğu sonucu çıkmaz. Zira herkes, en parlak matematikçiler, kâhinler ve en kötüler bile, birçok şeyin şeytanların içgüdüleriyle, özellikle rüyalar aracılığıyla önceden bilinebileceğini ve haber verilebileceğini kabul eder; bunlar insanlar tarafından doğal olarak bilinemez. Bunun sayısız örneğini, özellikle Cicero'nun Kehanet kitaplarından (ki bunların Hristiyanlar tarafından uydurulduğunu en aptallar dışında kimse söylemez) getirebilirim. Ben bir şeyi daha kabul ediyorum: Gerçek peygamberlik armağanı bazen en kötü insanlarda bile bulunabilir: Tevrat'taki Balam'dan ve İncil'deki Kayafas'tan açıkça anlaşıldığı gibi. Hatta bazıları, bazı insanlarda, geleceği önceden bilme veya tahmin etme yeteneğinin doğal olarak bulunduğunu ileri sürerler; aynı şekilde, hiçbir ilaç kullanmadan bazı hastalıkları iyileştirme gücü de vardır: Bu görüşe kesinlikle katılmam. Ben sadece şunu ekliyorum ki, bazen Yahudi olmayan şairlerin kehanetlerinde Kuran'dakilerden daha açık olan bazı kehanetlere rastlanıyor. Zira Yunan Şairlerinin Prensi olan ve yaygın olarak iddia edildiği gibi Roma'nın yıkılışından yüz altmış beş yıl önce yaşamış olan Homeros, İlyada'nın yirminci kitabında Aeneas'tan bahsederken Neptün'ü şöyle tanıtır:

μόρτμον ὃ οἱ ἑσ' ἀλέαδ' ἔ
ὄφρα μὴ ἀπαρμυθεὺς γενεῇ ἔ' ἄφαντ' ὀληται
Δαρδάνε' ὃν Κρονίδης παῖς πάντων φίλατο παίδων.
Ἡ δ' ἦ γὰρ Πριάμῳ γενεῇ ἦ χ' ἔσται Κρονίων.
Νῦν δ' ὃ δὴ Αἰνεάος βίη Τρώεσσι νείκε' ἀνάξει,
καὶ παῖδες παίδων τίκεν μετόπισθε γένωνται.

Ama onun için ölümden kurtulmak ölümcüldür.
Ta ki, nesil tohumuz helak olup tamamen tükenmesin.
Jüpiter'in oğullarından çok sevdiği Dardanus.
Çünkü Jüpiter artık Priamos'un soyundan nefret ediyor;
Ama şimdi Aeneas'ın erdemi Truvalıları yönetecek,
Ve çocukların çocukları ve onlardan sonra doğacak olanlar.

Homeros burada Aeneas ve soyunun Truvalılar üzerinde hüküm süreceğini ve gerçekten de öyle olacağını öngörüyor. Fakat Roma'nın kurulmasından ve Aeneas ile soyundan gelenlerin krallığının ünü yaygınlaşmadan çok önce ölmüş olan Homeros'un bunu nasıl bildiğini kesin olarak söylemek mümkün değildir. Zira belki de Aeneas'ın İtalya'ya gelişi ve orada kurduğu makam hakkında bir şeyler duymuştu; Ancak Aeneas ve soyundan gelenlerin Truvalılar üzerinde hüküm süreceğini, Antenor'un veya daha önce çeşitli toprakları mülteci olarak işgal etmiş ve bu topraklarda hüküm sürmüş olan diğer Truvalılar'ın hüküm sürmeyeceğini öngörmesi için hiçbir neden yoktu. Latin Şairlerin Prensi Virgilius, altıncı Eclogue'unda, Mesih'in geliş zamanı hakkında hiçbir şey bilmemesine ve hatta bunu düşünmemesine rağmen, bunun çoktan yaklaştığını ve Cumaean Sibylla'nın bu konudaki kehanetlerinin yakında gerçekleşeceğini ileri sürerek şöyle övgüde bulunmuştur:

Cumae'nin şiiirinin son çağı artık geldi:

Şimdi Bakire geri dönüyor, Satürn krallıkları geri dönüyor,

Şimdi Calus'un yeni yavrusu derinlere indiriliyor.

Ve bir başkasıyla devam ediyor, bu da Mesih'in gelişine atıfta bulunması bakımından çok açık, Mesih'in zaten hazır olduğunu ilan ediyor. (Suetenos babasız doğanın Ağustos olduğunu yazar) Latinler arasında da tanınmış bir şair olan Seneca'nın, Okyanus ötesinde yeni bir dünyanın keşfedileceğini, bu olaydan bin yıldan fazla bir zaman önce öngörmüş olması da dikkat çekicidir: Oysa çoğu kişi Antipodların bir mit olduğunu ileri sürmüştür. Bu nedenle o, Medea'sının büyük bölümünde, ikinci perdenin sonunda:

Yıllar gelecek.

Okyanus'un içinde bulunduğu deniz çağları

Şeylerin bağları gevşer ve engin

Toprak açılsın, yeni çiçekler açsın.

Dünyaları ortaya çıkarsın, Thule toprakların sonuncusu olmasın.

Fakat ben bu kehanetlerin doğru olduğuna inanmıyorum; bunlar ya tesadüfen ya da bazı tahminler sonucunda gerçekleşmiş olabilir. Fakat düşman, gördüğümüz gibi, kahinlerin, büyücülerin ve diğer kâhinlerin bazen gerçeği önceden bildirmelerine rağmen, çoğu zaman aldatıldıklarını veya yalan söylediklerini iddia ediyor; ve onlar, Peygamberler kadar açık bir şekilde olayları önceden haber vermediler. Biz buna kesinlikle evet diyoruz: çünkü bu tür insanlar kehanetlerinde gerçeğe nadiren ulaşırlar ve sık sık yalancı oldukları ortaya çıkar. Oysa içlerinden birinin her zaman gerçeği vaaz etmesinde itiraz edilecek bir şey yoktur; çünkü cin ona yalnızca kesin olarak gerçekleşeceğini bildiği şeyleri telkin etmektedir. Ve böylece bu, şeytanların Kuran'da doğal ışık aracılığıyla önceden bildirilen bütün o şeyleri, önceki olaylardan ve sonuçlardan kesin olarak önceden görebilmelerini ve bunları iyi meleklerin hızlı vahiyleriyle öğrenmelerini engellemez; Tanrı böyle düzenler: çünkü bunu yalnızca Müslümanlar değil, yukarıda gördüğümüz gibi, Hristiyan doktorlar da kabul eder. Bunların arasında Julius Caesar Bulengerus da vardır, lib. 2. Falın sebebi hakkında, b. 2 . Şöyle yazıyor: Cevap veriyorum ki, cinler bazen Tanrı'nın takdiriyle, Kutsal Melekler aracılığıyla geleceğe dair şeyler öğrenip bunları insanlara açıklamışlardır. Cornelius Jansenius da tefsirinde aynı şeyi öğretiyor. kitap. 1. Krallar bölümü. 23. ve en son olarak En Ünlü Kardinal, eski Kutsal Havarî Sarayı Efendisi, Romalılar arasında en eski soylulardan biri olmasının yanı sıra her türlü bilimde en donanımlı olan Raymundus Capisuccus, en bilgili eseri Controversiarum Theologicarum selectarum'da ders vermiştir. 9 . S . 2 . O zaman şöyle cevap veririz: Muhammed'in bazı kehanetlerde bulunduğunu, tahminlerde bulunduğunu, şeytanların telkinlerinden yararlandığını veya tesadüfen ve aceleyle tahminlerde bulunduğunu kabul etsek bile, birçok şeyde açıkça yalancı olduğu ortaya çıkmıştır; ve öngördüğü şey çok karmaşık ve belirsizdir. Bunu Kur'an'dan aktardığımız kehanetlerde açıkça görüyoruz. Ama bunların dışında Kur'an'da onun apaçık bir yalan olduğunu ispatlayan başka şeyler de vardır. Öncelikle Sure 5. ^{البقرة} Mensa (Tablo veya Masa) V. 37. Cebrail'in, yani Tanrı'nın, Muhammed'e şöyle konuştuğu varsayılmaktadır:

يايها
الرسول ابلغ ما أنزل اليك من ربك وإن لم تفعل
فما بلغت رسالتك والله يعصمك من الناس .

فَإِنْ قُلْتُ إِنَّ ضَمَانَ الْعَصْمَةِ وَقَدْ
 شَجَّ فِي وَجْهِهِ وَكُفِّرَتْ رِبَاعِيَّتُهُ: قُلْتُ الْمُرَادُ أَنَّهُ
 بِعَصْمَةِ مَنْ الْقَتْلُ وَفِيهِ أَنْ عَلَيْهِ أَنْ يَحْتَمِلَ كُلَّ مَا
 دُونَ الْبَغْيِ فِي ذَاتِ اللَّهِ فَمَا أَشَدَّ تَكْلِيفَ الْأَنْبِيَاءِ
 عَلَيْهِمُ السَّلَامُ: وَقَبْلَ نَزْلِ بَعْدَ يَوْمِ أُحُدٍ وَالنَّاسِ
 الْكَافِرِ: وَتَدْلِيلُ قَوْلِهِ أَنَّ اللَّهَ لَا يَهْدِي الْقَوْمَ
 الْكَافِرِينَ هُوَ مَعْنَاهُ أَنَّهُ لَا يُمْكِنُهُمْ مِمَّا يَرِيدُونَ أَنْزَالَهُ
 بِكَ مِنَ الْهَلَاكِ: وَعَنْ أَنَسٍ كَانَ رَسُولُ اللَّهِ بِحُورٍ حَتَّى
 نَزَلَتْ فَأَخْرَجَ نَفْسَهُ مِنْ قِمَّةِ أَدَمَ فَقَالَ لِنَصْرَفُوا يَا أَيُّهَا
 النَّاسُ فَقَدْ عَصَمَنِي اللَّهُ مِنَ النَّاسِ لِحَتْمٍ عَلَى شَيْءٍ
 لِي عَلَى دِينٍ:

Peki ya şöyle dersek; Yüzü yarılmış ve dişleri azı dişleri ile köpek dişleri arasından kırılmışken, erkeklerden korunma vaadi ona nasıl yerine getirildi? Cevap veriyorum: Anlamı şudur: Tanrı onu öldürülmekten koruyacaktır: ve yine de Tüzük Tanrı'nın yokluğuydu; Ölümden başka her şeye dayanabilsin diye; Ve Peygamberlerin katlandığı daha zor ve daha sıkıntılı şeyler. Diğerleri ise bunun Hz. Muhammed'e Uhud savaşından sonra ve kâfirlere karşı vaat edildiğini söylerler. İşte Kur'an'ın ifadesinin anlamı da budur: Allah, kâfirler topluluğunu hidayete erdirmez: Anlamı şudur: Onların, sana tuzak kurup seni yok etmeyi amaçladıkları hiçbir şey onlar için mümkün olmayacaktır. Enes'in rivayetine göre, Allah'ın elçisi, yukarıda zikredilen sözler kendisine vahyedilinceye kadar kendi kendini idare etti ve sonra başını çadırdan kaldırıp şöyle dedi: Ey insanlar, geri dönün; çünkü Allah beni şimdi insanlardan kurtardı. Sen hiçbir şeysin: yani, dinsizsin, vs. Fakat Tanrı, yalnızca Muhammed'i kâfirler tarafından öldürülmekten korumayı amaçlamış olsaydı, vaadini çok fazla kısıtlamış olurdu: ve Zamchascerius bunu yersiz ve hiçbir temele dayanmadan hayal ediyor. Fakat Kur'an'daki "Allah kâfir kavimleri hidayete erdirmez" ifadesi yerinde değildir; zira "yönlendirmek" هَدَى ifadesi Kur'an'da daima iyi bir istikamet için kullanılmıştır, yani "iyiye yöneltmek" anlamındadır. Ayrıca Hz. Muhammed'in Uhud savaşındaki talihsizliğinin bu vaatten önce meydana geldiği hiçbir şekilde ispat edilemez: hem bu savaş, Hicret'in üçüncü yılında, Hz. Muhammed'in Kur'an'ı yaydığı ve tebliğ ettiği bir dönemde gerçekleşmiştir; ve ayrıca bu vaatten önce kendisini her zaman korumuştur, zira Halife (Sahabe) Enes'ten bildiriyor. Fakat Zamchascerius'a her şeyi bahşetmek gerekirse: Elbette Allah, Muhammed'i, onu bir koyun postuna sakladığı zehirle diri diri yakalayan sadakatsiz bir kadının (elbette bir Yahudi kadının) tuzaklarından muaf tutmadı: zira zehri içtikten hemen sonra hastalanmaya başladı ve hastalığın şiddeti artarak tekrarlaması sonucu talihsiz bir şekilde kısa sürede öldü. Ve böylece Allah onu ne öldürülmekten, ne de kâfirlerin şerrinden korudu. Sonra Sure 48 الفتح. Fetih: Ayet 32'yi okuyoruz:

مُحَمَّدَ رَسُولَ اللَّهِ وَالَّذِينَ مَعَهُ أَشِدَّاءُ عَلَى الْكُفَّارِ
 رِجَالًا بَيْنَهُمْ تَرْهِيمُ رَبِّكَ رُكْعًا مَجِيدًا يَنْتَفُونَ فُضْلًا مِنْ
 اللَّهِ وَرِضْوَانًا سِيمَاهُمْ فِي وُجُوهِهِمْ مِنْ أَثَرِ السُّجُودِ:
 ذَلِكَ مِثْلَهُمْ فِي التَّوْرَةِ وَمِثْلَهُمْ فِي الْأَنْجِيلِ كَزَرْعٍ
 أَخْرَجَ بَاشَاطَةً فَازَرَهُ فَاسْتَغْلَظَ فَاسْتَوَى عَلَى هَوْقِهِ يَعْجِبُ
 السَّيْرُ

: Allah'ın elçisi Muhammed ve onunla beraber olanlar, kâfirlere karşı çetin, kendi aralarında ise merhametlidirler. Onları sık sık secde ederken, ibadet ederken, Allah'ın rızasını ve lütfunu isterken görürsünüz. Yüzlerindeki işaretler hayranlığın birer izidir. İşte Tevrat'ta onların benzerliği (yani onlar hakkındaki kehanet) budur. Fakat onların İncil'deki benzerliği gerçekten şöyledir: sapını çıkaran bir tohum; Sonra onu kuvvetlendirir; Sonra kurur; sonra gövdesi üzerinde oturur; ikinciye zevk verir. Burada Hz. Muhammed, takipçilerinin birbirlerine karşı nazik, şefkatli ve merhametli, ancak farklı dinden olanlara karşı sert, vahşi ve zalim olacaklarını bildirmektedir. Bu, ikinci

kısım için çok doğrudu: fakat Peygamberlik ruhunun bunu önceden bildirmesine gerek yoktu, çünkü bütün Müslümanlar, özellikle de Araplar ve Türkler, İskit ırkından oldukları için (Bu bilgiyi bize 9 yüzyılda Mesudide verir), vahşi ve vahşi bir yapıya sahiptiler ve yabancılara karşı bütün insanlığa tamamen yabancıydılar. Birinci kısma gelince, Hz. Muhammed'in söylediği yalandan daha utanmazca bir yalan daha yoktur. Müslümanların ve özellikle burada esas olarak ele alınan ilk Arapların tarihlerini okuyanlar bunu kabul edeceklerdir. Zira Hz. Muhammed'in ilk takipçileri, vahşi hayvanlardan farksız bir şekilde, kendi aralarında o kadar vahşi ve vahşice savaşıyorlardı ki, böylesine barbarca bir çekişme ve zulmün bir örneğine başka hiçbir millette kolay kolay rastlanmaz. Zira Muhammed öldükten hemen sonra ve henüz bedeni gömülmeden önce, Aly ve Muhammed'in ailesinin geri kalanı onu gömmekle meşgulken, Müslüman liderler arasında her biri birçok şeyi etkileyen büyük bir karışıklık çıktı. Bu noktadan sonra Ebubekir, Hz. Ali'nin Hz. Muhammed'in vasiyeti gereği meşru halefi olduğu imparatorluğu kendisi için talep etme fırsatını yakaladı. Kısa bir süre sonra Müslümanlar arasında büyük nefretler ortaya çıktı ve birkaç iç savaş çıktı; bu savaşlarda Ali, Osman'ı öldürdü; Mauvia, Ali'yi katletti; Ali'nin oğlu Alhasan, Mauvia'yı öldürdü; Mauvia'nın bir akrabası da Alhasan'ı öldürdü; yemek yerken başını masanın üzerine koydu. Bunların hepsi Müslüman prenslerdi. Ve böylece, o zamandan sonra, Muhammed'in diğer halefleri, yalnızca saltanat sürme hırısı yüzünden, kendi aralarında karşılıklı öfkeyle alevlendiler: ve bugün bile, Müslümanların zorbaları, ilk kez göreve başladıkları her yerde, bütün kardeşlerini zalimce aralarından uzaklaştırıyorlar veya onları ebedi zindanlara atıyorlar. Bakın, Hz. Muhammed'in takipçileri, özellikle de daha mütevazı olanlar, birbirlerine karşı ne kadar nazik, ne kadar yumuşak, ne kadar merhametliyidiler. Fakat Hz. Muhammed'in bu konuda sahte bir peygamber olması şaşırtıcı değildir. Zira o, Tevrat ve İncil'de kendi takipçilerinin işaret ve kehanetlerinin bulunduğunu utanmadan iddia etmiştir. Oysa bunların hiçbir izi yoktur. Burada ekleyebileceğim diğer şeyleri şimdilik atlıyorum. Bir şey daha ekleyeyim, Kur'an'dan alınan kehanetlerin Hz. Muhammed tarafından mı, Hz. Ebu Bekir tarafından mı, yoksa Kur'an'ı derleyip anlatan Hz. Osman tarafından mı yapıldığını kesin olarak bilemeyiz; çünkü onların kehanet ettiği şeyler zaten olmuştur: Gelecekte olacak şeylerin kehanet edilebilmesi için, daha önceden olmuş şeylerin kehanet edildiği şairler ne biçim bağılıktır.

BÖLÜM ALTI

Kuran dışında Müslümanların da ulaştığı, gelenekle Hz. Muhammed'e atfedilen mucizeler. Hz. Muhammed, gördüğümüz gibi, Kuran'da kendisinin mucizeler yaratmadığını, zira mucizeler yaratmak için değil, insanları uyarmak ve onlara gerçek dini tebliğ etmek için gönderildiğini sık sık belirtmesine rağmen, Peygamberlerine inatla karşı çıkan Müslümanlar, onun birçok ve büyük mucizeler yarattığını ileri sürmektedirler; Gerçekten de o, bütün peygamberlerden mucizelerin yüceliğini gasp etmiştir. Müslümanlar arasında övgüyle anılan yazarlardan Cennebi'li **أبو أحمد الجنبلي** Ebu Ahmed, Hz. Muhammed'in bin mucize gösterdiğini, bazılarının iddiasına göre ise üç bin mucize gösterdiğini söyler. Albakarius parçası. 7. **الانوار** Splendorum, onun henüz çocukken hakkında şunları yazıyor: **وكان كل يوم تظهر له آيات ومعجزات** ve her gün ona mucizeler ve harikalar gösteriliyordu. Yön **لعلامه الهندي** işaretlerinin yazarında bu şeyler vardır.

ولن
عددا جميع معجزاته وأعلامه التي ذكرها المحدثون
في كتبهم لطال الكتاب فان نبينا عم أكثر
الأنبياء أعلاما وقد ذكر بعض المصنفين أن أعلامه
عم تبلغ ألفاً

Tarihçilerin kitaplarında zikrettikleri mucize ve alametlerin hepsini sıralamaya kalksak, cilt elbette büyür. Zira bizim mübarek hafızamız olan Peygamberimiz, diğer peygamberlerden çok daha fazla mucize göstermiştir. Bazı müellifler ise onun mucizelerinin binleri bulunduğunu ileri sürmektedirler. İsmail İbn-i Ali, Hz. Muhammed'in hayatı hakkında şunları yazmaktadır:

وله صلى الله عليه وسلم من المعجزات الظاهرة
والمبهمات المدهية ما هي أكثر من أن تحصى والله اعلم

Ve Hz. Muhammed'in açık öğretileri, açık ve net delilleri sayılamayacak kadar çoktur. Ve bunu Allah daha iyi bilir. Ahmed Ebu Edris de aynı şeyi şu sözleriyle teyit etmektedir:

أوتي ما
لم يوتي أحد من الآيات المتكاثرة إلي ثلاثة آلاف آية
وأكثر ولم يوتي إلا القرآن وحدة لكفي به
فضلاً مديناً على ما أوتي الأنبياء لأنه المعجزة
الباقية دون ما أوتي المعجزات

Kendisine, başka hiçbir kimseye verilmeyen mucizeleri yapma yetkisi verildi; öyle ki, bunların sayısı üç bini ve daha fazlasını buldu. Ve eğer Kur'an'dan başka hiçbir mucize göstermemiş olsaydı, peygamberlerin mucizesiyle diğerlerini geçmesi yeterli olurdu. Çünkü bu, başka hiçbir mucizeye uygun olmayan, sürekli ve devam eden bir mucizedir. Fakat akıllı Müslümanlar ne kadar gevezelik edip alay etseler de, kendi tanıklıklarına göre, Rab Mesih, bu konuda, (iddia ettiklerine göre) tek bir günde elli bin mucize gerçekleştiren Muhammed'den çok daha mükemmeldi. Bununla birlikte, burada onun kendi sahte peygamberi için tasarladığı bir dizi örneği öreceğim; İlk olarak Ahmed oğlu Abdalhalim'in Savunması'ndan, s. me 382. Tapınağın mucizeleri belirli sınıflara veya türlere ayırdığı yer. Bunlardan birincisinde, yukarıda bahsettiğimiz göksel şeylere ait şeyleri yerleştirdikten sonra şunları da yerleştiriyor:

آيات الجوء كاستحقاقه صلى الله عليه
وسلام ولتفضله وطاعة الصحاب له ونزول المطر
بدعائه

Hava ile ilgili mucizeler ise; ondan su çıkarmak, bulutlu iken havayı sakinleştirmek, bulutlara emir vermek ve dua ile yağmur yağdırmaktır. Bu ilk türe ait ayrıntıları kısaca ama içtenlikle gözden geçireceğim. Birincisi: Medine halkı yağmur eksikliğinden dolayı büyük bir kuraklık yaşıyordu. Hz. Muhammed'den (s.a.v.) ihtiyaçları konusunda yardım istediler. Ellerini kaldırıp Tanrı'ya kendisine yardım etmesi için dua etti; ellerini koymasından hemen sonra, daha önce açık olan gökyüzü, ansızın bulutlarla karardı ve öylesine bol bir yağmur yağdı ki, kaynaklar yok oldu ve

yollar kapandı. ^{ملكت} ^{الأموال وانقطعت العيول} Bunun üzerine Medineliler, yağmurun şiddetini azaltmasını, aksi takdirde hepsinin birden helak olmasını istediler. Bunun üzerine Hz. Muhammed elleriyle göğün çeşitli yerlerini işaret etmeye başladı ve işaret ettiği her yer hemen sakinleşti ve böylece yağmur durdu. İkincisi. Hicretin beşinci yılında yapılan Foveae (çukur veya hendek) savaşında, duaları ve bedduaları sayesinde düşmana karşı öyle şiddetli bir güney rüzgarı estirdi ki, düşmanın kapları devrildi, çadırları devrildi; havaya kaldırıldıklarında, aynı zamanda onları da yukarı kaldırdılar. Bazıları bu rüzgârın beraberinde çok miktarda iri taş getirdiğini ve bunlarla düşmana karşı büyük bir katliam yapıldığını ileri sürmektedir. Bu ikisinde ve Hz. Muhammed'e atfedilen diğer mucizelerde iki şeyi sorgulamamız gerekir. Birincisi, yaratılan her şey doğanın güçlerini aşacak kadar üstün müdür ki, bunları yalnızca Tanrı yaratmış olabilir mi?

içinde tutuluyordu. Muhammed'in kendisine doğru geldiğini görünce başını yere eğdi ve dizlerini onun önünde eğdi. Fakat bağlı olduğu yuları nazik efendisine geri verdi. Ve orada bulunanlara dönerek, ihtişamlı dolu bir

انه ليس شيء بين السماء والأرض إلا بعلم نبي
رسول الله الأعظم النبي

şekilde şöyle dedi: Elbette gök ile yer arasında benim Tanrı'nın elçisi olduğumu tanımayan hiçbir şey yoktur; tanrılara isyan eden cinler ve insanlar hariç. Üçüncüsü. Bir kadın cinli oğlunu ona getirdi. Fakat o, üç kere ağzına tükürdü ve cin'e gitmesini emretti. Çünkü o, Allah'ın elçisiydi. Sonra kadına dedi ki: Oğlun iyileşti, çektiği hiçbir acı ona bir daha geri gelmeyecek. Birkaç gün sonra aynı kadın, oğlunun iyi olduğunu söyleyerek ona bir şişe süt ve bir koyun hediye etti: O da hediyeyi kabul etti. Dördüncü. Gauret adında bir adam, Hz. Muhammed'i kılıç kuşanmış halde görünce, kendisini kendisine teslim etmesini ve görünmesini istedi. Fakat bir süre onu düşündükten sonra, kendisine daha da yaklaşarak şöyle dedi: Ey Muhammed! Seni öldürmeme kim engel oluyor? Ve hemen eli titredi, sanki kılıcı kayıp gidiyordu. Fakat Muhammed kılıcını çekip şöyle dedi: Ey Gauret, seni benden kim kurtarır, yoksa ben seni öldürürüm? Ama o şöyle cevap verdi: Hiçbiri. Beşincisi. Bir adam Muhammed'e geldi, yanında bir yuva getirdi, içinde bir civciv vardı, annesi ve babası da onu takip ettiler ve civciv adamın eline kondu. Sonra Hz. Muhammed orada bulunanlara dönerek şöyle dedi: Rabbiniz size, şu kuşun yavrusuna olan merhametinden daha merhametlidir. Burada mucize, harikalık, yeni bir şey var mı? Altı. Derisi çok kötü durumda olan bir başka deve de, efendisinin kendisine uzun yıllar saban sürerken kötü davrandığından şikâyetçi oldu. Deve zayıflayıp kaşınmaya başlayınca, yaşlanınca onu kesmek istedi. Bunun üzerine devenin sahibini çağırıp kendisine yapılan bu zulümden dolayı onu sert bir şekilde azarladi. Daha sonra deveyi ondan satın alıp ormanlarda dolaşmaya bıraktı ve deve uzun süre yaşadı. Başka bir devenin başına da hemen hemen aynı şey geldi. Ancak belirtmek gerekir ki Hz. Muhammed sadece develerin bu şikâyetlerini duymuş, başka bir şahidin bulunmaması söz konusudur. Yedinci. Onun emriyle birbirinden uzak iki ağaç kökünden sökülüp birbirine bağlandı. Fakat bu mucizenin başka bir surette aşağıya yerleştirilmesi gerekiyordu. Sekizli. Yedi yaşında bir deli çocuğu, ağzına tükürüp, şeytanın kendisinden çıkmasını emrederek iyileştirdi. Çünkü o, Tanrı'nın elçisiydi. Birkaç gün sonra çocuğun annesi geldi ve çocuğun her zamanki hastalıklarından hiçbirinin henüz geri dönmediğini söyledi: ve ona iki koç ve bir kap ekşi süt teklif etti: ancak Muhammed bir koç geri verdi. Sanırım, bir koç daha almış olsaydı, mucizesini fazla satmış olacağını düşünüyordu. Hayır. Cin tarafından ele geçirilmiş bir çocuğu daha göğsüne dokunarak kurtardı. Ancak dokunmanın ardından çocuk ağzından siyah, yapışkan bir madde çıktı. Onuncu. Bir adam ormana girerek, içinde yumurtalar bulunan bir yuvayı oradan aldı; Yumurtlayan kuş da onu takip etti ve Hz. Muhammed ve arkadaşlarının başlarının üzerinden uçtu. Fakat ona zarar vermelerini yasakladı ve yuvanın yerine konulmasını emretti. Bu bir mucize mi? Onbirinci. Hz. Muhammed'in azatlı kölelerinden Saphina, bir ormanda bir aslanla karşılaştı ve onu görünce çok korktu ve ona şöyle dedi: Ey aslan! Ben Hz. Muhammed'in azatlı kölesiyim, Allah'ın elçisiyim. Ama o, boynunu öne eğmiş bir halde kılıcını çekmeye başladı ve onu ormanın dışına, yola koyana kadar onu teşvik etmeyi ve sanki elinden tutmayı bırakmadı; sonra da sanki veda ediyormuş gibi hafif bir mırıltıyla onu bıraktı. On iki. Hz. Muhammed'in evinde yabancı bir hayvan vardı; bu hayvan onun yokluğunda daha da vahşi ve küstah oluyordu. Ama onun geri döndüğünü ve eve girdiğini hissettiğinde, yumuşak ve sessiz oldu. Vay canına, tam bir mucize. On üçüncü. Bir deve Hz. Muhammed'in yanına geldi ve ona ibadet etti. Fakat arkadaşları bunu görünce, onlar da ona tapmak istediler. Fakat onlara dedi ki: Eğer ben bir kimsenin başkasına tapınmasını emretseydim, kesinlikle bir kadının kocasına tapınmasını emrederdim. On dördüncü. Kurt koyunu yakalamıştı. Fakat çoban onu aldatarak koyunu onun ağzından kurtardı. Kurt çobana dedi ki: "Allah'ın bana verdiği yiyeceği benden almasından dolayı Allah'ın seni cezalandırmasından korkmuyor musun?" Çoban, kurdun insan sesiyle konuşmasına şaşıtı. Kurt ona: "Sana daha da harikulade bir şey söylememi ister misin?" dedi. Hz. Muhammed Medine'de insanlara geçmişte yaşanan olayları anlatıyor. Sonra çoban Medine'ye geldi ve bütün halkın önünde bunu Hz. Muhammed'e anlattı. O şöyle dedi:

صدق

والذي نفس محمد بيده لا تقوم الساعة حتى يكلم
السماع الانس ويكلم الرجل عذبة موطاء وسوال نعلم
ويخبر ما احدث الله به بعده :

Doğru söyledi; Muhammed'in canı elinde olan Allah'a yemin ederim ki, vahşi hayvanlar insanlara saldırmadıkça büyük yargı günü gelmeyecektir. ve adama ceketinin kayışı ve ayakkabısının kayışıyla hitap etsin; Ve uyluğu ona, ailesinin kendisinden bu yana neler yaptığını anlatsın. Onbeşinci. Bir at otluyor, dar adımlarla yürüyordu. Hz. Muhammed bir gün bunu kullandı: bir daha ekmedi: ve ondan sonra uzun mesafeler yürüdü. Onaltıncı. Aly göz rahatsızlığı çekiyordu: Muhammed onun gözlerine tükürdü; ve bundan sonra gözlerinde herhangi bir tıkanıklık veya ağrı hissetmedi. On yedinci. Cottada oğlu Ömer'in oğlu Asım, Bedrense savaşında göz çukurundan vurulmuş, gözü yanağına akmıştı. Hz. Muhammed ona dua etti ve eliyle öğrencisine dokundu; veya diğerlerinin yazdığı gibi, onu yerine yerleştirdi. İsa'nın hangi göz olduğu da henüz anlaşılamadı; doğrusu bu diğerlerinden daha iyiydi. Bu mucize hakkında biraz sonra neler söyleyeceğimi göreceksiniz. On sekizinci. Otheich'in oğlu Abdullah, düşme sonucu bacağını kırmıştı; Ve onu bir kurdele ile bağladıktan sonra Hz. Muhammed'in yanına geldi ve ona kazasını anlattı. Fakat ona ayağını uzatmasını emretti ve eliyle ayağına dokundu. Bunu yaptıktan sonra artık acı hissetmiyordu. Alakuh oğlu Selma'nın yaralı bacağına üç defa üfleyerek iyileştirdi; bacağında iz kalmasına rağmen bütün acılar dindi. Onuncu. İsa adında bir adam, gözleriyle Hz. Muhammed'e dua ederek, onların iyileşmesini diledi. Ona, çok titizlikle yıkanmasını ve Suriye Peygamberi Muhammed aracılığıyla Allah'a şifa vermesi için bazı küçük dualar okumasını emretti. Bunu yaptığında ise tamamen iyileşmişti. İkinci tür mucizelerden bazıları boştur ve mucize kokmaz; bazıları ise gülünçtür ve mucize adını hak etmez. Ancak üç tanesi gerçek mucize gibi görünüyor. Birincisi, gözü yanağına akan kişinin tekrar görme yetisine kavuşmasıdır. İkincisi, gözleri görmeyenlerin aydınlanması. Üçüncüsü, kırık kemiklerin anında tedavisidir. Ama bunların hiçbir, doğru bir şekilde değerlendirildiğinde, doğanın yaratıcı güçlerini aşamaz. Zira birincisine gelince, göz, yanaktaki yuvasından biraz öteye akmış olsa bile, köküne bağlı kalmıştır; Jatrofizikçilerin en bilginleri, görme yetisinin doğal olarak eski haline döndürülebileceğini ileri sürerler: ve bunun, İblis'in çalışmasıyla mümkün olan en kısa sürede bile yapılabileceği inkar edilemez. Nitekim ünlü tarihçi Francesco Guicciardini, İtalyan Tarihi adlı eserinin 6. kitabının sonunda Julius Atestinus'un gözlerinin kardeşi Hippolytus tarafından oyulduğunu anlatır; Fakat Julius hemen onların yerine geçerek kendini Tanrı'ya emanet etti; ve sonra onları çok iyi kullanmış ve çok dikkatli bir şekilde görmüştü. Nitekim Tarih'in şârihi Remigius bunu bir mucizeye bağlar. Ama Guicciardino'nun kitabı. 7. Bunun, hekimlerin hızlı ve özenli müdahalesi sayesinde gerçekleştiğini yazıyor. Ancak Julius'un gözlerinin tamamen kesildiğine ve yuvasından ayrıldığına inanmıyorum. İkincisine gelince, onun bir insan olmadığı ve aslında kör anlamına gelen **عمى** bu isimle anılmadığı belirtilmelidir. Fakat bir insan olarak ve bir bakıma İsa, **مسيح**, gözleriyle veya vücudunun başka bir kısmıyla gösterilmektedir. Dolayısıyla bu adam o kadar kör olabilirdi ki en azından İblis tarafından doğal yollarla iyileştirilebilirdi: Bu durumda Suetonius, kör bir adamın Roma İmparatoru Vespasian tarafından iyileştirildiğini bildirir. (Suetonius , 12 Sezar yazıtında , babasız doğanın agustos olduğunu ve Mesih adında bir yahudinin şehirde eşkiyalık yaparak halka eziyet ettiğini belirtir.) Üçüncüsü de en azından melekî tabiatın güçlerini aşar. Zira iblis, kırık bir bacağı, günümüzdeki ilaçlarla (tıpkı bir insanın bir süre sonra yapabileceği gibi) o kadar çabuk iyileştirebilir ki, kırık bacağın hiçbir izi kalmaz. Dolayısıyla bu türden diğer mucizelerin cevabı açıktır: Hepsisi doğal olarak, en azından şeytanın yardımıyla gerçekleşebilirdi. Ancak, Kuran'ın kendisine dayanarak her şeyi sanki bir kurguymuş gibi inkar etmek daha tercihe şayandır; gördüğümüz gibi, Muhammed her zaman mucize göstermekten kendini mazur görmektedir. Ama eğer böyle bir şey yapmış olsaydı, kesinlikle sessiz kalmazdı; Bedrensis'in zaferinin o zavallı, yetersiz mucizesini bu kadar sık öne sürerken, Kur'an'ın sözlerine dikkat ettiğimizde, kendisinin bunda hiçbir payı olmadığını görürüz. Ahmed, Peygamberinin üçüncü tür mucizelerine geçiyor; bu da ağaçlar ve kerestelerle ilgilidir: **على الأشجار والخشب** : İlk defa oluyordu. Hz. Muhammed Medine Camii'nde vaaz verirken, kurumuş bir hurma ağacının gövdesi omuzlarına yapışmıştı. Fakat kürsü yapılıncaya, vaazını ondan vermeye başladı; O gövdeden, yavrusunu kaybetmiş bir devenin sesi gibi bir ses duyuluyordu. Hz. Muhammed hemen sandalyesinden fırlayıp yaklaştı; Ve elini gövdenin üzerine koydu; ama o sessiz ve suskun kaldı. Diğerleri ise onun Hz. Muhammed'i kucakladığını ve gövdesini göğsüne bastırdığını yazarlar; Fakat o, küçük bir çocuk gibi acıklı sesler çıkararak, giderek sessizleşti ve sustu. Saniye. Hz. Muhammed bir gün midasını rahatlatmak için takipçilerini bırakıp gizli bir yere çekilmişti. Ama Giaber, müstehcen maddeleri yıkayabilmesi için bir su kabıyla onu takip etti. Fakat saklanabileceği bir yer bulamadığından; Bir ağaca yaklaştı, dalını yakaladı ve ağaca, "Beni

Ad Refutat. Alcorani. 33

33

Quod spectat ad dactylorum multiplicationem, multa aſſert Ahmed, & alii miracula, quæ quia ſunt omnia ejuſdem ſurſuris, hic non recenſeo, uno tantum contentus. quod ſpeciale Lectoris atque

Kızılderili veya yerli) bir a

Primò. Refert id, quod habetur in Alcorano
Deum

Uçuncü. Amerinus (Kızılderili veya yerli) bir adam, omuzları arasında taşıdığı peygamberlik mührünü kendisine

göstermesini istedi ve kendisinin ölümülerinin en iyisi olduğunu ileri sürdü. Hz. Muhammed ona: "Sana bir mucize göstermemi ister misin?" diye cevap verdi. "Elbette," dedi. Bunun üzerine Hz. Muhammed, uzaktaki bir hurma ağacını yanına çağırdı. Ağaç gürültüyle yanına geldi ve önünde durdu. Fakat onun geri dönmesini emretti. Sonra, ikincisinden omuzlarındaki peygamberlik mührünü göstermesini istedi: ama o, ona yürüyen bir ağaç gösterdi: Ey Okuyucu, eğer yapabilirsen, kahkahanı bastır. Dördüncüsü, bir Arap'ı kendi mezhebine çekmek için, bir hurma ağacının dalının kendisine inmesini emretti: ve; Aşağı inip onun önünde durdu. Tekrar ona yerine dönmesini emretti; o da itaat etti ve Arap inandı. Ancak bu, Kuran'da sıkça tekrarlanan şu gerçeğin tam tersidir; Mucizelerin Arapların din değiştirmesine bir faydası olmayacağını düşünerek mucizeler yapmazdı. Beşinci. Benzer bir mucizeyle bir başka Arabı daha Müslüman yaptı: Bir ırmağın kıyısında bulunan bir hurma ağacının kendisine gelmesini emretti; Ve gelip onun önünde durdu ve üç defa onun bir peygamber ve Allah'ın bir kulu olduğuna tanıklık etti. ve tek bir tanrıdan başka tanrının olmadığı da. Sonra onun emriyle, büyük bir gürültüyle yeri deldi ve yerine geri döndü. Altıncı. Abdurrahman'ın oğlu Muhan, babasından Mesruk'un, bir gece Hz. Muhammed'in Kur'an okurken cinlerin duyduğuna şahit olanın kim olduğunu sorduğunu ve kendisinin Kur'an'da olduğu gibi onun mezhebine geçtiğini duyduğunu söyledi; ve Mesruk'un bunu Ebubek'ten duyduğunu söylediğini; Cinlerle birlikte bulunan bir ağaç buna tanıklık etti. Yedinci. Mekke'den ayrıldığında; Hiçbir ağaç ve hiçbir dağ, kendisine rastladığında, "Selam olsun sana, ey Allah'ın Elçisi!" demesin. Sekizinci. Bir gün Mekkelilerin kendisine sopalarla vurmasından dolayı üzgün bir şekilde oturmuş ağlıyordu. Cebrail onu teselli etmek için ona göründü ve uzaktaki bir ağacı yanına çağırmasını emretti. Bunu yaptıktan sonra ağaç gelip onun önünde durdu. Sonra Cebrail ona: "Ona emret, yerine dönsün" dedi. O emretti, ağaç itaat etti. Bunun üzerine Hz. Muhammed: "Bu bana yeter." dedi.

Kötülük baştaydı; ve geri dönüş işini Cebrail üstlenmişti. Üçüncü çeşit mucizeler öyle bir şeydir ki, akıl ve mantıktan tamamen yoksun olmayan herkes, bunların ya Müslümanların uydurmaları, ya da şeytanların alayları olduğunu kolayca anlayabilir. Ve fakat Arap yazarların, bu olayların yaşandığı sırada orada bulunduklarını ve bunları gördüklerini iddia eden yazarları iddia etmeleri, daha doğrusu uydurmaları küstahlıktır. Bundan, en azından onlara ne kadar inanılabileceğini anlayabiliriz; çünkü onlar da Peygamberleri hakkında mucizevi gibi görünen şeyler anlatıyorlar. Dördüncü türden Ahmed şöyledir:

وَالنَّوْعُ الرَّابِعُ الْمَاءُ
وَالطَّعَامُ وَالنَّمَارُ الَّذِي كَانَ يَكْثُرُ بِبِرْكَتِهِ فَرَقَ الْعَادَةَ
وَهَذَا بَابٌ وَاسِعٌ نَذْكُرُ مِنْهُ مَا يَمَسُّ

Dördüncüsü, âdetin dışında bereketiyle çoğalttığı su, yiyecek ve hurmalara aittir. Bu bölümde çok şey anlatılacak ama biz birkaçına değineceğiz. Bunları da özetleyeceğim. Önce, ancak iki kişinin içmesi için yetecek kadar olan suyu bir leğene koydu, böylece yaklaşık seksen kişi bu suyla yıkanıp temizlenebilirdi. Diğer şehirlerde de durum hemen hemen aynı şekilde yaşandı. Bazen parmakları boş bir kabın içine, ya azıcık su bulunan bir kaba koymakla, ya da eli kabın içine daldırmakla; Sanki bir zamanlar suyun bolluğundan dolayı develerin boğulma tehlikesi varmış gibi, parmaklarının arasından çeşmeler fışkırıyordu. Bazen orada bulunanların anlamadığı bazı sözler mırıldanır ve böylece suları çoğaltırdı. Bazen kurumaya yüz tutmuş pınarların fışkırmasını sağlıyordu. Bazen kurumuş kuyulara tükürerek, bazen de içine arı atarak, bazı sözcükleri mırıldanarak su doldururdu. Ahmed, bu mucizelerin on yedi tanesini, her seferinde görgü tanıklarını göstererek anlatır. Gıdaların çoğaltılmasına gelince. Önce, dört ölçüdeki arpa ekmeklerini ve bir koyunun etini, hem tencereye, hem de ekmeklere tükürerek çoğalttı; öyle ki, bunlar bin kişiyi doyurmaya yetecek kadar oldu; ama ne tencere, ne de ekmekler eksildi. Benzer bir durum bir kez daha yaşandı. İkincisi. Ekmek ve tereyağlı kekleri çoğalttı, üzerlerine bazı sözler mırıldandı, öyle ki seksenden fazla kişi bunlardan doydu ve yine de bol miktarda arttı. Üçüncüsü. Bir koyun derisinden daha fazla olmayan bir miktarda hurmayı o kadar çoğalttı ki, bin dört yüz kişi bunlarla doydu. Başka bir seferinde birkaç hurmayı o kadar çoğalttı ki, bütün halk doymakla kalmadı, yolcuların çantalarını da onlarla doldurdu. Bu yapıldıktan sonra Hz. Muhammed şöyle dedi: Şahitlik ederim ki Allah'tan başka ilah yoktur ve ben Allah'ın elçisiyim. Diğerleri ise bunu farklı şekillerde dile getiriyor. Dördüncüsü. Bir kadın Hz. Muhammed'e şişesinden tereyağı ikram etti; Ve kadın ve çocukları için bile, sütünü sağıncaya kadar tereyağı dökmekten hiç vazgeçmedi. Ve Muhammed kadına dedi ki: Eğer şişeyi sağlamamış olsaydın, tereyağı hiç kesilmezdi. Beşincisi. Kendisinden yiyecek isteyen bir adama, bir eşiğin taşıyabileceği kadar arpa verdi; adam ve ailesi, o arpa miktarını ölçene kadar ondan yemeyi bırakmadılar. Ve Hz. Muhammed dedi ki: Eğer ölçmeseydi asla başarısızlığa uğramazdı. Altı. Birkaç kişi için hazırlanmış olan yahniyi üç yüzden fazla kişiye yetecek kadar artırdı; herkes doyduktan sonra, masa toplandığında, geriye ayrılandan daha fazla yemek kalmıştı. Yedinci. Bir tas sütle büyük bir kalabalığı doyuruyor, artanını da kendisi içiyordu. Sekiz. Bir koyunun ciğerinden yüz otuz kişiyi doyurmuş, iki tabak artmış. Daktilerin (Ayetler veya sureler) çoğaltılması hususunda Ahmed ve diğerleri birçok mucize ileri sürüyorlar; fakat bunların hepsi aynı türden olduğu için burada bunları anlatmayacağım; sadece okuyucunun özel dikkatini hak eden bir tanesini anlatmakla yetineceğim. Yazarın kendi ifadeleriyle, Arapçadan sadık kalarak aktaracağım. Tarmadili İmam Ahmed ve diğerleri, yazarı Ebu Horeira olan bir hikâye rivayet etmişlerdir. Ahmed dedi ki: Yunus ona anlattı, o da Hamad oğlu Zeydi'den duymuş, o da Ebu'l-Alia'dan duymuş, o da bizzat Ebu Hureyre'den duyduğunu söylemiş ve şöyle anlatmış: Ben Hz. Muhammed'e birkaç hurma ağacıyla yaklaştım ve: Bunlar üzerine Allah'ın bereketini bana ver, dedim. Fakat o, bunları elinde tuttu; sonra dua etti ve sonra bana şöyle dedi: Bunları çantana koy; ihtiyacın olduğunda elini içine koy ve onu kendinden çıkarmamaya dikkat et. Ve ben savaşta olduğum sürece ondan çok sayıda ve çok sayıda daktil (Ayet veya sure) çıkardım: ve biz yedik, ve o bize yiyecek sağladı: ve ben onu hiç belden çıkarmadım. Fakat Osman öldürülünce, uyluğumdan kesildi ve düştü. Şairin oğlu Muhammed, Ebu Hureyre'nin şu hikâyeyi anlattığını duyduğunu söyledi: Muhammed ordusuyla savaşırken erzağı tükendi. Ve bana dedi ki: Ey Ebu-Horeira, yanında bir şey var mı? Ben de: Çantamda birkaç daktil var, dedim. "Onları bana getirin" dedi. Bunu yaptıktan sonra bana deri bir yatak da getirmemi emretti; Ben

getirince, o da açtı; elini torbama sokup oradan yirmi bir drahmi çıkardı. Sonra şöyle dedi: Allah'ın adıyla. Ve her parmağını ayrı ayrı yerleştirmeye başladı, aynı kelimeleri tekrarlardı, ta ki hepsini düzenleyene kadar: ve yine aynı kelimeleri söyledi. Sonra onları topladı ve şöyle dedi: Şu adamı ve arkadaşlarını çağırın. Onlar da çağrılıp yediler, doydular ve gittiler. Sonra dedi ki: Onu ve arkadaşlarını çağırdı. Onlar da çağrılıp yediler, doydular ve gittiler. Fakat daktilolar kaldı. Sonra bana yememi ve içmemi emretti; ve ikimiz de yedik, fakat hurmalar artmıştı; Bunu aldıktan sonra keseme koydu ve bana şöyle dedi: Ey Ebu-Horeira, parmakları istediğin zaman elini keseye koy ve al: ve kapatma; ve sana yeterli miktarda daktilo tedarik edecektir. Bu nedenle, daktilolara ihtiyacım olduğunda elimi torbaya sokuyordum ve ondan elli hayvanın taşıyabileceği kadar elli kese daktilo çıkarıyordum. Fakat sırtımda bağlı bir çantam vardı: Osman'ın emriyle elimden düştü ve onu kaybettim. Aynı şekilde, bizzat Ebu Hüreyre'den bu haberi alan Ebu Mansur'un oğlu Yezid de bu gerçeği aktarmaktadır; Ancak o, bütün ordunun o hurmalardan yediğini ve doydüğünü ekler: fakat Ebu Hureyre kendisi hem yedi hem de başkalarını, Muhammed, Ebubekir, Ömer ve Osman yaşadığı sürece kesedeki hurmalardan doyurdu: fakat Osman öldürüldüğünde evine geldi ve kese yok oldu. Bu dördüncü türden bireysel mucizeleri terazide tartmak ne boş vakit işidir ne de çalışmanın değeridir. Şunu söylemek yeterlidir ki, hepsi kurgudur ve bu, özellikle Abu-Horeira'nın hikayesini birçok farklı şekilde anlattığı iddia edilen bu uğursuz çantadan açıkça anlaşılmaktadır. Fakat eğer bu kese o kadar bereketli ise, sadece bütün ordunun yiyeceğini değil, aynı zamanda Muhammed'in ve ondan sonraki üç halifenin, efendisinin ve diğerlerinin kırk yıllık dönemi için de yiyecek sağlayabilecekse, Ebu Hureyre'nin de kese ile birlikte ordularında bulunması yeterli olurdu, çünkü diğer bütün erzaklar gereksizdi. Hz. Muhammed'in ordularına bu kadar kötü baktığına ve (Yazarın yukarıda verilen örneklerde belirttiği gibi) sık sık bu kadar yoksulluğa düştüklerine, aralarında yalnızca birkaç hurma, birkaç parça ekmek veya yalnızca bir bardak su bulunduğuna kim inanırdı? Gerçekte, her şeyin en doğru olduğunu Müslümanlara teslim ederdik: ama onların gerçek mucizeler olduğu kanıtlanamazdı. Herkes (ve sanırım Müslümanlar bile) kötü cinlerin işlerinin, en azından görünüşte, suyu, meyveyi ve yiyeceği çoğaltabileceğini ve aniden en görkemli sofraları sunabileceğini bilir. Bu, onlar için çok kolaydır; oradan buradan aldıkları, belki de kendilerinin yapıp ürettikleri bu şeyleri, göz açıp kapayıncaya kadar diledikleri yere götüreceklerdir: Tıpkı Kur'an'da, bir dâhinin, göz açıp kapayıncaya kadar Habeşistan tahtını Süleyman'a getirdiğinin tasavvur edilmesi gibi. Ve Kur'an'ın yanılgılarını bir kenara bırakalım; Bu tür hilelerin örnekleri tarihte neredeyse saymakla bitmez; hatta tecrübeyle biliyoruz ki, bunlar her gün yaşanıyor. Ve eğer Müslümanlar, İsa'nın, Elişa'nın ve bazı sahte adamların bile bu türden mucizeler gerçekleştirdiğini söylerlerse: Ben daha önce cevap verdim ve onun yerine daha açık bir şekilde göstereceğim ki, bunlar gerçek mucizelerdi ve Müslümanlar da bunların gerçek olduğunu kabul ediyorlar; Fakat sihirbazların ve mecusilerin yaptıkları ve Muhammed'in yaptıkları değil; her ikisi de benzer görünse de. Bu, Musa ve Firavun'un bilgelerinin yaptıklarında açıkça görülmektedir: Çünkü hem o, hem de onlar, asaları yılanlara, suları kana, toprağı kurbağalara çevirdiler. Fakat o, gerçekten ve yalnızca Tanrı'nın gücüyle bunu yaptı. Fakat onlar, görünüşte veya doğal yollarla cinlerin

تأثير في الاحجار وتصرفه فيها وتسخيرها لـه:

yardımıyla bunu yaptılar. Beşinci tür matematiksel mucize ise;

Taşlarda yaptığı işaretler; ve onlar üzerindeki gücü; ve ona karşı gösterdikleri itaat. Bunları her zamanki gibi özet olarak aktaracağım. Birinci. Hz. Muhammed, Ebu Bekir, Ömer ve Osman'la birlikte Uhud dağında iken çok uygulandı ve dağ onların altında titredi. Fakat ayağıyla ona vurdu ve şöyle dedi: Sus, çünkü seninle beraber bir peygamber, bir salih adam ve iki şehitten başka kimse yok. (Ebubekir'in soyadı Justus'tu; fakat Ömer ve Osman savaşta öldürüldüler; bu yüzden onlara şehit denildi.) İkincisi. Samare oğlu Cabir, Hz. Muhammed'in şöyle dediğini duyduğunu söyledi: Bana peygamberlik verilmeden önce Mekke'de beni selamlayacak hiçbir taş bilmiyordum; ama şimdi biliyorum. Vay, gülünç kafa! Üçüncüsü. Ali (r.a.) şöyle dedi: Ben Muhammed ile birlikte Mekke'de idim. Oradan ayrıldığımızda kendisine: "Selam ey Allah'ın Peygamberi!" demeyen hiçbir taş veya dağa rastlamadım. Dördüncüsü. Düşman ordusuna bir avuç barut atınca, hepsinin gözleri tozla doldu ve arkalarını dönüp kaçtılar. Bu mucize hakkında yukarıda yeterince şey söylendi. İki benzer şeyi daha naklediyor, daha doğrusu aynı şeyi tekrarlıyor. Bu saçmalıkları tartışmakla vakit kaybetmemek için altıncı tür mucizeye geçiyorum

Altıncı mucizesi ise Allah'ın melekleri

35

[illegible]

Septimò. Quinque illius præcipui hostes, qui e-
rant ei supra cæteros infensi ac molesti, miserimè
periere. Nam cum Gabriel, vidente Mahumeto, di-
gitò inuissit erga venam medianam brachii Validi,
qui erat primus ex illis: hic postèa ictus fuit fugi-
tus in eadem venam. Cùmque idem Gabriel eodem mo-
do inuissit in oculum secundum, qui vocabatur Asia-
mus: hic cæcus deinde factus est, infixà spina in o-
culus ipsi. Tertiò item, qui eodem nomine vocabatur
giz, fuit eamque dam pulvis in capite (nam Ga-

Prodromi

los fuisse aduersus multos: tàm enim illi, quàm
isti in ipitis initiis non pauci nebulones, & aliqui
etiam potentius adhæsere. Quòd si etiam aliqui
si effecerunt, id fuit, quia à principio contem-
nabantur: neque ullus sibi perfuadebat, eos pernicio-
sum magnam humanis rebus esse allaturus. Porro
ex rebus gestis Mahumeti, quæ Arabes ipsi re-
runt, constat, illum nunquam palam Cossinos, &
alios Primates Meccanos contra se provocasse, in-
cùm sese aliquot tàm popularium, quàm potentium
uicibus suffultum uidit.

Primo. Mahometus ipse dixit, se tria à Deo per-
fuisse: primum, ne in totum destrueret gentem
suam (nempe Arabes). Secundum, ne permitteret
alios imperare genti suæ, vel gentem suam illis in-
gere. Tertium, ne permitteret inter suos bella ci-
vilia. Dixitque, se in duobus primis exauditus fu-
isse: tertium autem fuisse negatum; imò revelatum
ibi, non cessatura esse inter eos bella civilia, usq[ue]
ad diem Resurrectionis.

في كفاية الله له اعداء

Tanrı'nın وعصمته له من الناس وهذا فيه آية لنبوته من وجوه

rudu: Bunda onun çok başlı bir

peygamber olduğuna dair bir işaret vardır. İşte Ahmed, bu sureleri sayarken, öncelikle Allah'ın kendisine Kur'an'da verdiği sözlerin gerçekleştiğini, yani Allah'ın kendisini düşmanlarından, hatta bütün insanlardan koruyacağını ve kendisine zarar vermek isteyenlere karşı sert bir ceza vereceğini ifade etmektedir. Ancak bu, doğanın âdetlerini aşan biçimlerde gerçekleşir. Ve o, onların en önde geleniydi. Çünkü, düşmanlarının çokluğuna, güçlerine ve Mekkeliler ve onların beyleri gibi üstünlüklerine rağmen, tek başına olmasına rağmen, onlara karşı çıktı ve direndi, onların dinlerini, tanrılarını ve kutsallarını hor gördü ve yeni bir din tebliğ etti. ki bu, açıkça bir mucize olmadan kesinlikle gerçekleşemezdi, özellikle de kendisi nihai olarak galip gelmişken ve onlar yenik kalmışken. Daha sonra Hz. Muhammed'e yapılan kötülüklerden veya zararlardan dolayı Allah'ın cezalandırdığı kimselerden bahsederken, mucize olarak şu örnekleri zikreder. Birinci. Abugehel ona karşı çok düşmanca davranıyordu, onu öldürmek için saldırmaya çalışıyordu; Ne ayaklarını, ne de ellerini oynatabiliyordu. Daha sonra kendisi ile Hz. Muhammed arasında sanki bir ateş çukuru gördüğünü ileri sürmüştür. Ve Hz. Muhammed dedi ki: "Eğer Peygamber bana gelseydi, o ve melekler beni parça parça ederlerdi." İkincisi. Muhammed'in at sırtında Medine'ye doğru kaçarken onu takip eden Malec oğlu Saraca'nın atı göbeğine kadar çamura batmıştı. Fakat bir Sarazen (Türk) olarak yaptıklarından tövbe edince ve Hz. Muhammed'in kendisi için dua etmesiyle kaçıp geri döndü. Üçüncüsü. Hz. Muhammed, kılıcını ağacın dalına asmış bir halde, bir ağacın altında uyuyordu; Ormanından bir adam geldi, kılıcını çekip ona dedi ki: Seni benden kim alacak? O da: Allah, diye cevap verdi. Fakat o, kılıcını kınına koyup gitti ve Hz. Muhammed de onu daha fazla tedavi etmedi. Dördüncü. Bir adam Hz. Muhammed'in yanına oturdu; fakat Hz. Muhammed, bunun kendisine gösterilmesi gereken saygıya aykırı olduğunu düşünerek, ona: "Her zaman böyle olsun" dedi. Ve uzuvları yerinden çıktı, ölünceye kadar hareketsiz bir hayat yaşamaktan vazgeçmedi. Beşincisi, bir Hristiyan Hz. Muhammed'e inanmış ve onu bizzat yazar olarak kullanmıştır. Sonra Hristiyan inancına döndü ve şöyle dedi: Muhammed, kendisine yazılanlardan başka bir şey anlamıyor. Bunu duyan Hz. Muhammed, Allah'a onu cezalandırması için dua etti. Ve ölüp gömüldüğünde, ertesi gün toprak onu dışarı attı. Fakat Hristiyanlar, bunun Muhammed'in itibarından dolayı olduğunu sanarak onu tekrar daha derine gömdüler; fakat ertesi gün toprak onu tekrar dışarı attı. Ve daha da derine gömüldükten sonra, üçüncü kez yerden çıkarıldı. Bu nedenle Hristiyanlar onu bu şekilde mezardan çıkardılar. Altı. Bir gün Mekke piskoposları Petra denilen yerde toplanmışken, Hz. Muhammed aleyhine aralarında birçok söz tartışmaya başladılar. Bu arada o da geldi ve yanlarından geçerek Tapınağı ziyaret etti. Ve her zamanki gibi yedi kez etrafını dolaştıktan sonra, yanlarından geçerken kendisine birçok ok atıldı. Onlara karşı bilmediğim sözler mırıldandı; bunları duyunca öylesine yumuşadılar ki, ona en insani sözlerle hitap ettiler ve bu sözlerle onu tebrik ettiler. Ertesi gün Mekkeliler aynı yerde toplanmışken, onların yanından geçti; Fakat dünkü kararlarından vazgeçip, tek bir hamleyle üzerine saldırdılar. Ve onu öldürmek için taş toplamaya başladıkları sırada, Hz. Ebubekir araya girdi ve onun yalvarmaları ve gözyaşlarıyla onları gitmeye ikna etti. Yedinci. Kendisine diğerlerinden daha düşmanca ve daha sıkıntılı davranan beş baş düşmanı da feci bir şekilde yok oldular. Zira Cebrail, Muhammed'in huzurunda, ilk peygamber olan Velidûs'un kolunun orta damarına parmağıyla işaret ettiğinde, daha sonra aynı damardan gelen bir okla vuruldu. Aynı Cebrail, aynı şekilde ikinci Esved adlı adamın gözüne işaret edince, o adam kör oldu ve gözüne diken battı. Üçüncüsü, aynı isimle anılan adamın başında (Cebrail ona imada bulunmuştu) bazı sivilceler çıktı ve bunlar yüzünden öldü. Dördüncüsü Hareth'ti, öyle korkunç bir su toplamaya yakalandı ki, Cebrail karnına işaret edince ağzından pislik çıktı ve öldü. Beşincisi, Eylâs adında, Cebrail ayaklarını işaret ediyor; Bir gün yolculuk ederken, üzerinde olduğu eşeğin sırtına binip düşüp ayağına, bazılarının da yazdığına göre kafasına bir diken batmış ve bu yüzden ölmüştür. Sekizinci. Yemen Prensi veya Arabistan Felix'in huzurunda Hz. Muhammed'e karşı konuşan beş kişi daha Allah'ın çeşitli cezalarına çarptırılarak öldürüldüler. Fakat İshak oğlu Muhammed, ilk beş kişiye verilen cezayı biraz daha farklı bir şekilde aktarıyor. Hayır. Uteybe, Muhammed'in kızını reddettiğinde ve ona çok sert davrandığında, Tanrı'dan ona kötülük getirmesini istedi. Ve Uteybe, geceleyin arkadaşlarıyla birlikte Suriye'nin bir yerinde konakladığı sırada bir aslan gelip diğerlerini geride bırakarak onu öldürdü ve başını ezdi. Onuncu. Bir gün Mekke'deki mabedin önünde secdeye vardığında, hasımlarından bazıları kesilmiş koyunların artıklarını omuzlarına attılar ve o da kahkahalarla güldü. Bu arada o, hareketsiz duruyordu. Kalkınca yüksek sesle üç kez onlara lanet etti ve hepsi Bedren savaşında öldürüldüler ve ayaklarından sürüklenerek kuyuya atıldılar. Ahmed, tüm ölümlülerin, Hz. Muhammed'e ve dinine küfür ve hakarete bulunanlara

karşı Allah'ın çeşitli cezalar yoluyla verdiği intikamı görmekten ve duymaktan asla vazgeçemedikleri sonucuna varır. Ama bununla ilgili sadece iki örnek veriyor. Birincisi: Müslümanlar Suriye'de belirli bir Hristiyan kalesini kuşattıklarında, Hristiyanlar her zaman güçlü bir şekilde direndiler, ta ki Muhammed'e lanet etmeye başlayana kadar: çünkü o zaman Müslümanlar kaleye saldırdılar. Dahası (Yazar diyor ki) bu, Müslümanların sık sık deneyimlediği gibi, Tanrı'nın Kuran'da vaat ettiği şeyin gerçekleşmesi için çok hazır bir durumdur. İkincisi: Farsların Kralı Kisra, Muhammed'in mektubunu yırttığına, Allah da Kisra'nın krallığını yırttı; tıpkı tersine, İmparator Herakleios ve Mısır Kralı Almaqok'un mektuplarını onurla karşılamaları gibi, krallıkları onlar için istikrarlı kaldı. Yedinci çeşit mucizeye gelince, birincisi, Hz. Muhammed'in tek başına iken, Mekke'nin en güçlü prenslerine karşı koymayı, tanrıları, dinleri ve mukaddesatları hor görmeyi ve yeni bir mezhep çıkarmayı başarmış olmasıdır. Kesin olarak ilan ediyorum ki, bunda mucize yoktur. Zira en dinsiz mezhep liderlerinin başına da aynı şeyin geldiğini çok okuduk ve gördük. Müslümanlar arasında da, Muhammed'e ve onun Kuran'ına karşı çıkan Musailma ve diğerleri gibi, mezheplerinde örnekler yok değildir. Ancak Hz. Muhammed'in veya bunlardan herhangi birinin birçoklarına karşı tek başına oldukları da söylenemez: Zira hem o, hem de bunlar, başlangıçta, az sayıda alçak, hatta bazıları güçlü kişilerdi, onlara bağlıydılar. Ve eğer tek başlarına bir şey başardılarsa, bu başlangıçtan beri hor görüldükleri içindir: ve hiç kimse onların insan işlerine bu kadar büyük bir yıkım getireceklerine kendini inandırmamıştır. Ayrıca, Arapların kendilerinin de anlattığı Hz. Muhammed'in yaptıklarından, onun Horasan'ı veya diğer Mekke'li hahamları kendisine karşı açıkça kışkırtmadığı açıktır; ta ki Hz. Kendisinin, hem popüler hem de güçlü bazı kişilerin gücüyle desteklendiğini gördüğünde. Burada anlatılan diğer mucizeler, Müslümanların geleneksel rivayetlerine dayandırılmaktadır. Ve bunların bir kısmının gerçekleştiğini kabul etsek bile, tesadüfen veya şeytanların işi sonucu meydana gelmeyecek hiçbir şey yoktur. Bu onun benzer, hatta daha büyük mucizeleri, Paganların Tarihleri'nde, Tanrıları hor gören veya kutsal ayinlerini ihmal eden, bu yüzden çeşitli felaketlere düşen ve hatta ölüme bile uğrayan kişiler hakkında okunmaktadır. Ve her gün Magi'lerin ve Saga'ların, kendilerini hor gören veya kendilerine bir şekilde zarar verenlere en büyük zararı verdiğini görüyoruz, Tanrı da buna adil yargıları ile izin veriyor. Yukarıda gördüğümüz gibi, Allah'ın Kur'an'da Hz. Muhammed'e verdiği, onu insanlardan uzak tutacağına ve düşmanlarından koruyacağına dair vaatler son derece boştur. Yazar, Tanrı'nın Mahuti ve mezhebinden nefret edenlere uyguladığı bu tür intikamın örneklerini görmeyen veya duymayan hiçbir milletin bulunmadığını ileri sürmektedir; Bunu tamamen asılsız bir şekilde, apaçık bir yalanla ileri sürüyor. Çünkü biz böyle örnekleri ne gördük, ne duyduk, ne de hayal ettik. Buna rağmen Muhammed'den ve onun batıl inançlarından nefret ediyor, tiksiniyor ve öğreniyoruz. Bu olay Suriye'deki kalenin ele geçirildiğine dair hiçbir şeyi kanıtlamıyor. Zira Muhammed'e yapılan hakaretler değil, Hristiyanların günahları ya da Tanrı'nın başka bir adil hükmü, Muhammedîlerin o kaleyi ele geçirmesine izin vermiştir. Aksi takdirde Hristiyanlar hiçbir zaman ve hiçbir yerde Müslümanları yenemezlerdi, çünkü onlar sürekli olarak Muhammed'e ve onun mezhebine hakaret ve lanet ederlerdi. Sonuç olarak, Kisra, Herakleios ve Aymakokus hakkında anlatılanlar ya bir masaldır ya da yazarın sadece görüşüdür. Burada, Muhammed'in mektuplarına, ister onurlu ister aşağılayıcı bir şekilde, başvurmak gerekli değildir; ayrıca, çok güçlü ve çok dindar olan Hristiyan İmparator Herakleios'un, kimin olduğunu bilmediğim bir Arap haydutunun dinsiz mektuplarına saygı gösterdiğine ve hatta onları kabul etmeye bile tenezzül etmediğine hiçbir şekilde inanılmamalıdır. Kisra'nın krallığının sarsılması, Herakleios ve Almaguk'un imparatorluklarının ise büyümesi başka sebeplere bağlanmalıdır. Oysa Herakleios'la ilgili olanlarda Hasım kendi kendini çeliştiriyor. Zira aşağıda, Hz. Muhammed'in kehanetleri arasına, Herakleios İmparatorluğu'nun ortadan kaldırılacağına dair kehanetini de koyuyor, göreceğimiz gibi. Sekizinci tür ise:

في اجابة دعوته واجابة الدعاء
منه ما يكون اجابته معتادة لكثير من عباده الله
كالاغنياء واعلافية ونحو ذلك ومنه ما يكون الدعوى
به من حوارق العادات كتكثير الطعام والشراب

vb. dualarını duymaktır. Fakat bu işitme, ya Tanrı'nın diğer birçok hizmetkârı arasında gelenekseldir ve zenginlik, sağlık veya bu tür başka şeyler elde edilir; ya da yiyecek ve içeceğin çoğaltılması gibi geleneksel olmayan bir

şeydir. Bu mucizelere dair birçok örnek verir. Birincisi, Hz. Muhammed'in kendisi Allah'tan üç şey istediğini söylemiştir: Birincisi, kavmini (yani Arapları) bütünüyle yok etmemesi. İkincisi, başkalarının kendi milletini yönetmesine veya milletinin onlara ihtiyaç duymasına izin vermemelidir. Üçüncüsü, kendi halkı arasında iç savaşlara izin vermemelidir. İlk iki davada dinlendiğini, ancak üçüncüsünde dinlenmediğini söyledi; Nitekim kendisine, kıyamet gününe kadar aralarındaki iç savaşların bitmeyeceği vahyedildi. İkincisi. Enes (Malik oğlu) adında bir adam, duaları sayesinde öyle büyük bir servete kavuştu ki, Müslümanların en zengini oldu.

Ad Refutat. Alcorani.

37

nam, quæ hîc in anno fructus afferebant, & effabur ab eodem herbo habitus, quasi odor musci. Teriò. Imperavit precibus suis, ut mater Abu-Horæ, quæ erat Ethnica, & Mahumetum maxime oderat, feret Mahumetum: ut tam ipse, quam filius ejus, ab omnibus suis afficiis amarentur. Quarto. Cum benedixisset quinque drachmis auri, quas habebat Abdarrahman filius Auph, adeoq; hujus creverunt per mercatum, ut solæ famiæ, quæ capere sequi, reficere fuerint petri trecentorum viginti millium numerorum aurerum; & uxoris Mahumeti quadringenta numerum aurerum millia legaverit. Quintò. Obsecravit precibus suis, ut Omar Mahumetianus ferret, & per eum corroboret factum suum: nam hujus imperio dilatata est secta Mahumeti per Orientem, & Occidentem: & expugnata est Syria, Mædopotamia, & Ægyptus: & reliqua est victoria de exercitibus Colosse, & Cesaris. Sextò. Secerasset Mahumetus ad exonerandum ventrem: porro Ebn-Abbas clam fecutus eum, & apud illi vias aque, quæ obsecrans partes possit abire. Cum verò recitasset Mahumetus Ebn-Abbasum hac in se urbanitate usum fuisse, implexatus est eum, & precatus est Deum, ut infunderet illi omnium scientiam, tam circa religionem, quam circa civile. Tuncque in eo fuit utrumque juris scientia, ut vulgò *المرى* Mare vocaretur: nempe scientia. Septimò. Dum Geber iter faceret, camelus, cui infidebat, læsus, languidusque incedebat. Afflictus eum Mahumetus, fulte percussit camelum, oravitque pro eo: ille verò cepit currere velociter, quam unquam antea. Deinde intercepit Geberum, quomodo se haberet camelus: ille verò respondit: O primò: jam venit super illum benedictio tua. Cui Mahumetus dixit: Vendes igitur illum mihi. Octavò. Crevit quondam pro Sado, ut rediret, crevit fatigatus, & obnoctavit quidquid à Deo petisset. Nunquam verò Sados jecutus est, quin focum attigeret: nec unquam precatus est, quin existeretur. Nonò. *Ægrotabat Aly, gravique dolore cruciatur. Invitit eum Mahumetus, jussitque surgere: Surrexit ille, nec amplius sensit eum dolorem.* Decimò. Induit quondam tunica nova feminam quandam, quæ Osmochlada vocabatur, orans Deum, ut tunica illa dñi daretur. *فتبينت بنتى & bona, & integra perseveravit tunica, donec attrita est. Ita fit in omnibus vestibus citra ullum miraculum.* Undecimò. Attredavit aliquando manu sua caput, & barbam Amru, dicens: O Deus, si illum pulchrum, & confersa pulchritudinem ejus. Amrus verò perierat pulcher, nec in barba ejus capilli, cui nulli pueri, apparet, quoniam effect collegariis. Duodecimò. Cum palaret fæp manu tumorem in hominibus, vel pecoribus, illi evanescebant. Decimotertiò. Attredavit manu caput Abu-Sophian, & benedixit ei. Porro parvasierat capitis, quam tegitur, remansit nigra: reliquum autem capitis incanuit. Decimoquartò. Homo quidam comedes eum Mahumet, videretur manu finitira. Admonitus ab eo, ut daretur uterque, respondit, se non posse. Cui Mahumet: Non potes, inquit? Non impedit te, Ad Refutat. Alcor. Pars II.

nisi superbia. Neque potuit ultra adducere finitiram ori suo. Quam, oro, superbiam potest hic habere in utendo manu finitira? Porro erat ne hoc tam magnam piculum, ut esset tam gravi pena puniendum? Decimoquintò. *Predixit cuidam, occidendum eum esse in bello: & ita evenit.* Ex adhuc narrati miraculi, licet plerique frivola, & ridicula sunt, nullum est, quod naturaliter, vel factum eo Demonis fieri non poterit: omnia tamen ficta, vel post factum prolata (quod ea, quæ ad prædicationem spectant) censenda sunt, si Alcorano, & Mahumeto ipsi credere volumus, qui semper protulatus est, se miracula nulla fecere, cum ad prædicandum tantum, non ad miracula faciendū missus esset. Hic accedit, quædam hic apertè falsà deprehendit: ut, Mahumetum obnoctant à Deo, nec gens illa, nempe Arabes, hujus imperium, vel indigentiam aliquid ejus caderent, & ut verbis ipsius attulit: *ان لا ينسلط عليكم سدا من غيركم قهرهم* ne Deus imperare faceret super eos hostem, qui non esset ex ipsis, itaque eos ad indigentiam redigeret, & ita eos ad indigentiam. Jam enim videmus Arabes hujus imperio Scytharum, seu Turcarum, qui eos ad summam calamitatem redegere. Sed quando Auditor finxit vaticinium, non potuit hoc prævidere: adhuc enim Arabes imperabant. Quod verò prævidere, futura esse inter suos diffidia, & bella civilia usque ad diem Resurrectionis, illi de prædicatione supra de Christianis, & Judæis: itaque vel falsa est hæc prædictio de Arabibus suis, vel nihil habet speciale, ut ipse vult nobis persuadere, illa de Christianis, & Judæis. Sed quid magis est, hæc divinare, ac prædicere, cum nulla fit gens, in qua & bella, & diffidia futura non sint usque ad diem resurrectionis? Hæc enim proposui miracula Mahumeti, quæ Ahmed filius Abdallahim in Apologia per classes recensit: Refertur nunc illa, quæ alii Auctores in medicum adducunt: & primò quæ Auditor libri *الام* enumerat præter jam narrata. Id autem faciam summam, præcisè superfluis verborum parergis, & narrationis substantia retenta. Primò. Die quadam petierant hostes à Mahumeto miraculum in testimonium veritatis religionis, quam prædicabat: promittente, si id fecit, se statim in eum crederent. Ille, audito prius quod postulabant, dixit cuidam arbori longinquæ: O arbor, si credis in Deum, & in diem judicii, & cognoscis me esse legatum Dei, avellere eum radicibus tuis, & vendi hunc autem me. Tunc illa avulsit eum radicibus suis, venit cum capillo, & strepitum vehementem, & statim autem eum. Cūque regressus fuisset ad locum suum, postulabant Corasini, jussit ut rediret ad se medietas ejus, altera medietate remanente: & ita factum est. Deinde, iidem usquebat, præcepit illi medietatem, ut rediret ad altum medietatem, & conjungeret se eum eo. Et illa statim rediit, & conjuncta est eum sua medietate. Sed Corasini, totum tribuentes arti magicæ, renenerunt credere in eum. Sapientem Corasini, jussit ut rediret, & conjuncta est eum sua medietate. Secundò. Mulsens manibus suis ovem macie confectam, tantam lacris copiam ex illa expressit, ut

38

Prodromi

ut magna turba hominum ex eo fatiata fuerit. Iterumque nos cum mulgēs, vas amplum lacis implevit ad alios totidem existurandos. Teriò. Cūm Meccani Mahumetum Mecca fugientes infrequenter, Deus eis eorum oculo excaecavit, ut nulla fugæ ejus via posset agnoscere. Cūque is in speluncam confugisset; Deus misit araneas, quæ tegumento telarum suarum os speluncæ operire. Quomobrem illi de eo inveniente de speluncæ, regressi sunt. Præterea misit Deus duas columbas silvestres, quæ steterant in ore speluncæ. Deinde venerunt illi Meccani armati fulguribus, & gladiis; & cum vadessent columbas illas in ore speluncæ, putaverunt nullum intus latere: quomobrem & illi regressi sunt. Mahumetus autem benedixit columbis illis, & destinavit illas mercedem suam. At ille avolantes, ad Templum Meccæ cum descendissent. Alii addunt, Deum misisse Angelum, ut Mahumetum in speluncam tueretur. Nota hic obiter, Lector, superfluum fuisse aranearum telas, si Deus ita Meccanos excaecasset; & custodem Angelum illi apponere: Columbas verò in ore speluncæ stantes, postea signasse intus aliquem latere, cum ipse ingressus non auderent: præsertim cūm, visis Meccanis, inde avolerent, & cum potius in speluncam se condere debuissent. Præterea solæ aranearum telæ fati erat ad ostendendum, nullum esse in speluncæ, nec ullum opus erat columbis. Quartò. Mulier quidam Judæa, sciens Mahumetum harnis ovinis maxime delectari, obtulit ei hujusmodi harnum veneno infusum. Ille convocavit Socii, prius ex eo comedit, deinde aliis dedit comedendum. Postquam hunc harnum comederat, harnus locutus est ei, dixitque, se esse veneno infusum. Ceteri perterriti: ille verò aliquandiu vixit, sed vix veneni identidem experiebatur: & brevi ex eo mortuus est. Melior propheta fuit harnus ovium, quam Mahumetus, sed tamen insubrium se phasidi, quia non præmonuit eum antiquam comederet. Verum quia Mahumetus erat nimis gulosus, non potuit expectare, dum harnus cum præterit: & interrogata cur id fecisset, respondit: Dixi intra me: Si hic est Angelus, non neci ei venenum: si autem Propheta: Deus revelabit illi. Sed cognovit neque esse Angelum, neque Prophetam, sed magnum nebulonem. Quintò. Caprea quidam silvestris inciderat in retia. Transientem Mahumetum rogavit, ut dimitteret, quia ipse posset ad habendum pullum suum. Dixit autem ei Mahumetus: Quomodo vis, ut dimittam te cum damno illius, qui est dominus retium. Promisit illa, se quantocius rediturum. Adveniente interim domino retium, Mahumetus intercessit pro caprea, & ille dimisit eam. In hujus miraculi memoriam Sacellum huiusmodi edificatum fuit. Hic miraculum inter Ægiptias fabulas meretur censeri: & abertis pro Sacello in ejus memoriam ponenda. Sextò. Cūm exsisset in puteum, in quo erat aqua salis, & amara, hinc erexit in aquas dulces. Cum autem ausisset hoc Mafaila Pseudo propheta amulus filia Mahumeti, exiit & ipse in puteum quendam: sed aqua illa evasit salis, & amara velut lotum affinitum: & ita perierat usque ad præsentem diem. Merum figmentum: nam supponitur, Mafailam, ut Mahumeti factum æmularetur, exsuisse in pu-

teum aquæ salis, & amare. Quomodo ergo eum in eum ipsius, salis, & amara evadere potuit? nisi forte, quia Mahumetus ipso suo aquam amaram in dulcem converterat, ipse voluit dulcem in amaram mutare: quod certè miraculum fuisset non diffimile à Mahumeto. Septimò. Cum posuisset manum super caput exulceratum cujusdam pueri, sanatum est, & renati sunt capilli ejus adequantur non positi. Hoc etiam mulaturs Mafaila, ætredavit nasum suum capitaliter pueri: & statim ceciderunt capilli ejus, & calvus factus est. Figmentum prius non diffimile: cur enim volebat Mafaila æmulari factum Mahumeti, si puer, quem tangebat, caput sanum habebat, & integrum? Octavò. Quidam rogaverunt eum, ut imprimeret notam vultui eorum, per quem ab aliis distinguerentur. Ille verò imprimit digitum suum in radice auricularum ovium: & factis sunt candidissime, & perleverat usque ad hanc diem speciei eorum. Nisi tunc de erant ibi homines, qui ovibus suis aliquam notam imprimere non nocisset, quod omnes pastores norunt. Nonò. Ausugerat camela Mahumeti, & quæstus non inveniebatur: quomobrem nonnulli eum irridere dicebant: Mahumetum prophetat nobis de iis, quæ sunt in celo, & ignorat ubi sit camela sua... Id notens ille, ne populus suus scandalum pateretur, monstravit illi ubi esset camela, & ibi invennerunt eam. At si novaret ubi esset, cur antea raverat, ut tam studiosi quæreretur, neque poterat inveniri. Decimò. Quidam hydrophi laborabat. Rogavit Mahumetum, ut sanaret ipsum. Ille accepit pugillum terræ, & exiit in eam: jussitque dilui in aqua, & præberi hydrophi potandam. & cum eam potasset, hinc evasit à morbo suo. Potuit hoc Demonis arte evenire: vel figmentum exilimandum est, se mendacium; quædammodum mendacium est, quod metum accipere dona illius, quem ab hydrophi sanaverat, dicendo, se non accipere dona *المركب* *المركب*, qualis erat ille, & tamen ab Ebn-Abbasio acceptum fuisse; ab Almaccuro Rege Ægypti duas ancillas, & equum, & mulam, & adum; à Rege Alahie item mulam, & à Cesare vellem; cum ibi omnes pro Ethniciis ab eo haberentur. Itaque vel Mahumetus, vel Auditor ei mendax. Undecimò. Dum Mahumetus crearet, Abgeheli hostis ejus, arrepto fæso, accessit clam, ut contereret caput ejus: sed statim regressus est pallidus, & conterritus: manique ejus ita exaruerunt, ut lacum excluderet in terram. Et interrogatus à Corasini respondit, apparuisse inter se & Mahumetum camelum, cui nunquam similem viderat, & voluisse ipsum devorare. Fabula est: sed facile per præstigium fieri potuit. Duodecimò. Idem Abgeheli, cum urgeretur à Mahumeto ad debitum solvendum necio cui homini peregrino; affirmavit, se vidisse supra caput ejus draconem, qui minabatur ipsum devorare, si Mahumetum non obtempere. Et hæc fabula, vel præstigium. Decimotertiò. Fœmina quidam nomine Alurga filia Harbi procia fuerat à Mahumeto in quadam Sura, seu potius Satyra Alcorani: quomobrem venit irata ad eum, dum foret ubi cum Ababero. Mahumetum timens iram fœminæ, legit quædam verba

Ayrıca ona yılda iki defa meyve veren bir bahçe veya hurma bahçesi sağladı ve o bahçeden misk kokusu gibi bir koku yayıldı. Üçüncüsü. Ebu Hureyre'nin, bir Yahudi olmayan ve Hz. Muhammed'den en çok nefret eden annesinin, dualarıyla Müslüman olmasını sağladı: böylece hem kendisi hem de oğlu, Hz. Muhammed'in bütün takipçileri tarafından sevileceklerdi. Dördüncüsü. Avf oğlu Abdurrahman'ın beş drahmı altını mübarek kılınca, ticaret yoluyla serveti o kadar arttı ki, sadece esir olarak aldığı kadınların değeri üç yüz yirmi bin altın sikkeye ulaştı; ve Muhammed'in hanımlarına dört yüz bin altın miras bıraktı. Beşincisi. Dualarıyla Ömer'in Müslüman olmasını sağladı ve onun aracılığıyla mezhebini güçlendirebildi; çünkü onun yönetimi altında Muhammed'in mezhebi Doğu'da ve Batı'da yayıldı; Suriye, Mezopotamya ve Mısır fethedildi; Kısra ve Sezar'ın ordularına karşı zafer bildirildi. Altıncısı, Hz. Muhammed (s.a.s.) vaaleht ihtiyacını gidermek için çekilmişti. İbn-i Abbas da gizlice onu takip etti ve onun önüne, müstehcen yerlerini yıkayabileceği bir su kabı koydu. Hz. Muhammed, İbn Abbas'ın kendisine karşı bu nezaketi kullandığını öğrendince onu kucakladı ve Allah'a ona hem din, hem de medeni hukuk hakkında her türlü bilgiyi aşılması için dua etti. Ve her iki yasaya ilişkin bilgisi o kadar büyüktü ki, ona yaygın olarak *البحر* Bilgi Denizi deniyordu. Yedincisi, Geber yolculuk ederken bindiği deve ağır ağır ve uyusku bir şekilde hareket ediyordu. Muhammed yetişti, deveye sopayla vurdu ve onun için dua etti; fakat deve her zamankinden daha hızlı koşmaya başladı. Sonra Geber'e devenin durumunu sordu. O da: "Tamam, senin bereketin ona ulaştı." diye cevap verdi. Hz. Muhammed'in: "Öyleyse onu bana sat." dediği kişi. Sekizli. Bir zamanlar Saado'ya dua etti, oklarını doğru atabilsin diye; ve Allah'tan ne dilerse ona kavuşurdu. Ama Saad hiçbir zaman hedefi vurmadan atış yapmazdı; ve hiçbir zaman duası kabul olmadan gerçekleşmezdi. Hayır. Aly inliyordu, şiddetli bir acı içindeydi.

Hız. Muhammed onu ziyaret etti ve kalkmasını emretti: Adam kalktı, artık hiç acı hissetmiyordu. Onuncu. Bir zamanlar Ommochaleda adında bir kadın, uzun süre dayanması için Tanrı'ya dua ederek yeni bir tunik giydi.

فنقيبت جني
دكن
Ve tunik Müslümanların giydiği elbise eskiyene kadar iyi ve sağlam kaldı. Bu durum hiçbir mucize olmaksızın bütün giysilerde gerçekleşir. Onbirinci. Bir gün Amru'nun başına ve sakalına elini sürerek: "Allah'ım, onu güzelleştir ve güzelliğini muhafaza et" dedi. Ama Amruus yakışıklılığını korudu, seksen yaşında olmasına rağmen sakalında birkaçı hariç tek bir beyaz tel bile yoktu. On iki. İnsanlardaki veya sığırlardaki tümörlere sık sık eliyle dokunduğunda, bunların kaybolduğunu gördü. On üçüncü. Elini Ebu Sofiyan'ın başına koyup onu kutsadı. Ayrıca, dokunduğu başın ön kısmı siyah kalmıştı; başın geri kalan kısmı ise griye dönmüşü. On dördüncü. Muhammed ile birlikte yemek yiyen bir adam sol elini kullanıyordu. Kendisine sağ elini kullanması hatırlatıldığında ise kullanamayacağını söyledi. Hız. Muhammed'in ona: "Yapamaz mısın?" dediği Seni gururdan başka hiçbir şey engellemiyor. Sol elini artık ağzına doğru uzatamıyordu. Bu adamın sol elini kullanmaktan nasıl bir gurur duyduğunu merak ediyorum. Üstelik bu, o kadar büyük bir kefarete değil miydi ki, bu kadar ağır bir cezaya çarptırılınsın? Onbeşinci. Birine savaşta öleceğini söylemişti ve öyle de oldu. Şimdiye kadar anlatılan mucizelerin çoğu saçma ve anlamsızdır; hiçbirini doğal olarak veya en azından Şeytan'ın yardımıyla gerçekleşmiş olamaz: ancak Kuran'a ve mucizeler yaratmadığını, sadece vaaz vermek için gönderildiğini ve mucizeler yaratmak için gönderilmediğini her zaman söyleyen Muhammed'e inanacaksak, hepsinin uydurma veya (tahminle ilgili olanlar açısından) sonradan söylenmiş olduğu düşünölmelidir. İşte geliyor, burada bazı şeyler açıkça yanlış; Hız. Muhammed'in Allah'tan aldığı emir, kavmi olan Arapların hiç kimsenin yönetimi altına girmemesi veya hiç kimseye

ان لا يملط
muhtaç olmaması gerektiği, kendi ifadesiyle: **عليهم عدوا من غيرهم فيحتاجهم** Allah'ın içlerinden olmayan bir düşmanı onların başına geçirip onları muhtaç duruma düşürmemesi veya onların kendisine muhtaç olmaması gerektiğidir. **Zira şimdi Arapları, onları en büyük felakete sürükleyen İskitlerin, yani Türklerin yönetimi altında görüyoruz.** Fakat Yazar bu kehaneti uydururken bunu önceden görememişti: çünkü Araplar hâlâ iktidardaydı. Fakat o, kavminin arasında kıyamet gününe kadar ihtilaflar ve iç savaşlar olacağını önceden görmüş ve aynı şeyi Hristiyanlar ve Yahudiler hakkında da söylemiştir: öyleyse ya Araplar hakkındaki bu kehaneti yanlıştır; ya da Hristiyanlar ve Yahudiler hakkında, kendisinin bizi ikna etmeye çalıştığı gibi, özel bir şey yoktur. Fakat bu şeyleri kehanet ve tahmin etmenin büyük bir tarafı var mıdır? Zira, hiçbir millet yoktur ki, kıyamet gününe kadar savaşlar ve ihtilaflar çıkmasın? Şimdiye kadar, Ahmed oğlu Abdülhalim'in Müdafaa-i Sınıf adlı eserinde incelediği Hız. Muhammed'in mucizelerini anlattım; şimdi, başka yazarların ortaya koyduğu diğer mucizeleri de anlatacağım; Ve öncelikle yön işareetleri kitabının yazarı kimdir? Hız. Muhammed'in Hayatında daha önce anlatılanlara ek olarak şunları da sıralar. Ama ben bunu, gereksiz sözcükleri ayıklayıp, anlatının özünü koruyarak özetle yapacağım. Birinci. Bir gün Corasini Korazin halkı, Hız. Muhammed'den, tebliğ ettiği dinin doğruluğuna dair bir mucize istediler; Eğer bunu yaparsa, hemen kendisine inanacaklarına dair söz verdi. Sorduklarını işiten Hız. Muhammed, uzaktaki bir ağaca şöyle dedi: Ey ağaç, eğer Allah'a ve ahiret gününe inanıyorsan ve benim Allah'ın elçisi olduğumu biliyorsan, köklerinden tutup kendini yukarı çek ve yanıma gel. Sonra köklerinden koparılmış bir halde tıslayarak ve şiddetli bir gürültüyle gelip onun önünde durdu. Ve yerine döndüğünde; Korazinler bunu talep edince, yarısının kendisine iade edilmesini, diğer yarısının ise kalmasını emretti. Ve öyle de oldu. Sonra onları teşvik ederek, o yarının diğer yarıya dönmesini ve onunla birleşmesini emretti. Ve hemen geri döndü ve yarısıyla birleşti. Fakat her şeyi büyü sanatlarına bağlayan Korazinler ona inanmayı reddettiler. Korazinler akıllıydı. İkincisi, zayıflamış bir koyunu kendi eliyle sağıp o kadar çok süt verdi ki, büyük bir kalabalık bundan memnun kaldı. Ve kısa bir süre sonra ineği tekrar sağdı, büyük bir kabı diğerlerini de doyuracak kadar sütle doldurdu. Üçüncüsü. Hız. Muhammed Mekke'den kaçarken Mekkeliler onu takip ettiklerinde, Allah onların gözlerini öylesine kör etti ki, onun kaçışına dair hiçbir iz göremediler. Ve bir mağaraya sığınmıştı; Allah, mağaranın ağzını ağlarıyla örten örümcekleri gönderdi. Bunun üzerine onu bulmaktan ümitlerini keserek geri döndüler. Ayrıca Tanrı mağaranın ağzına iki yaban güvercini gönderdi ve güvercinler orada durdu. Sonra sopalı ve kılıklı diğer Mekkeliler geldiler; Ve mağaranın ağzında güvercinleri görünce, içerde kimsenin saklanmadığını sandılar; bu yüzden onlar da geri döndüler. Fakat Hız. Muhammed o güvercinleri kutsadı ve onlara mükafatını takdir etti. Fakat onlar uçup Mekke'deki Mabel'e indiler.

Bazıları ise Tanrı'nın Mahumentus'u mağarada korumak için bir melek gönderdiğini ileri sürerler. Bu arada, okuyucu, şunu da belirtelim ki, eğer Tanrı Mekkelileri böyle kör etmiş ve üzerlerine bir koruyucu melek koymuş olsaydı, örümcekler ve ağlar gereksiz olurdu: fakat mağaranın ağzında duran güvercinler, aslında içeride bir sır olduğunun işaretini vermişlerdi, çünkü kendileri içeri girmeye cesaret edemiyorlardı: özellikle de Mekkelileri görünce, mağaraya saklanmaları gerekirken oradan uçup gittiler. Zaten örümcek ağları bile mağarada kimsenin olmadığını, güvercinlere de gerek olmadığını göstermeye yetiyordu. Dördüncüsü. Hz. Muhammed'in koyun yününden çok hoşlandığını bilen bir Yahudi kadın, içinde zehirli bir yün bulunan bu yünden bir tanesini O'na ikram etti. Arkadaşlarını çağırıp önce kendisi yedi, sonra da başkalarına yedirdi. Fakat yemek yedikten sonra şeytan ona seslendi ve ona zehir bulaştığını söyledi. Diğerleri yok oldu: o ise bir süre daha yaşadı, ama zehirin gücünü defalarca deneyimledi: ve kısa süre sonra bundan öldü. Peygamber, Muhammed'den daha iyi bir çobandı ama yine de onu yemekten önce uyarmaması nedeniyle medeniyetsiz olduğunu gösterdi. Fakat Hz. Muhammed çok açgözlü olduğundan, Harmus'un kendisini önceden uyarmasını bekleyemezdi. O kadın, Hareth kızı Zeyneb idi. Kendisine neden böyle yaptığı sorulduğunda şöyle cevap verdi: Kendi kendime dedim ki: Eğer bu bir meleke ise ona hiçbir zehir zarar vermez; fakat bir peygamberse Allah ona bunu bildirir. Ama biliyordu ki, o ne bir melekti ne de bir peygamberdi, büyük bir aptaldı. Beşincisi. Ağlara yabancı bir karaca düşmüştü. Hz. Muhammed (s.a.v.) yanından geçerken, tayını sağabilmek için kendisini serbest bırakmasını istedi. Fakat Muhammed ona dedi ki: Ağların efendisi olan birini kaybettikten sonra seni nasıl bırakmamı istersin? En kısa sürede geri döneceğine söz verdi. Bu arada ağların sahibi gelince Hz. Muhammed dişi geyik için şefaati etti ve onu serbest bıraktı. Bu mucizenin anısına buraya bir şapel inşa edildi. Bu mucize Ezop'un masalları arasında sayılmalı ve anısına Şapel'e bir meyhane inşa edilmelidir. Altı. İçinde tuzlu ve acı su bulunan kuyuya tükürdüğünde, kuyudan hemen tatlı su fışkırdı. Fakat Muhammed'in rakibi olan yalancı peygamber Musailma bunu duyunca o da bir kuyuya tükürdü: fakat o su eşek idrarı gibi tuzlu ve acı çıktı: ve bu durum bugüne kadar devam etti. Tamamen bir uydurmadır: Zira Musailma'nın Hz. Muhammed'in yaptığını taklit etmek için kuyuya tuzlu ve acı su tükürdüğü varsayılmaktadır. O halde, ona tükürdüğü halde, tuzlu ve acı olan bu şey nasıl kaçabilirdi? Belki de Muhammed tükürüğüyle acı suyu tatlıya çevirdiği için kendisi de tatlı suyu acıya çevirmek istemiştir: Bu da şüphesiz Muhammed'in mucizesine benzeyen bir mucize olurdu. Yedinci. Elini bir çocuğun yaralanmış başına koyduğunda yara iyileşmiş, saçları yeniden çıkmış ve düzgün bir şekilde uzamıştı. Musailma da bunu taklit etmek isteyerek, eliyle başka bir çocuğun başına dokundu; Ve hemen saçları döküldü ve kel kaldı. Öncekinden pek de farklı olmayan bir uydurma: Eğer dokunduğu çocuğun kafası sağlıklı ve sağlamsa, Musailma neden Hz. Muhammed'in başarısını taklit etmek istiyordu? Sekizli. Bazıları da koyunlarının diğerlerinden ayırt edilmesini sağlayacak bir işaret koymasını istiyorlardı. Fakat o, parmağını koyunun kulak köküne bastırdı; ve çok beyaz oldular ve görünüşleri bugün bile devam ediyor. Bu adamlar, bütün çobanların bildiği gibi, koyunlarını nasıl işaretleyeceklerini bilemeyecek kadar cahildiler. Hayır. Muhammed'in devesi kaçmıştı ve arandığında bulunamamıştı. Bunun üzerine bazıları alaycı bir şekilde şöyle dediler: Muhammed bize gökte olan şeylerden söz ediyor, devesinin nerede olduğunu bilmiyor. Bunu işiten adam, kavminin başına bir bela gelmesin diye, devenin nerede olduğunu onlara gösterdi. Onlar da deveyi orada buldular. Fakat eğer nerede olduğunu biliyorsa, neden daha önce onu bu kadar titizlikle aramaya çalışmıştı da, yine de bulamamıştı? Onuncu. Bir adamın vücudu su topluyordu. Muhammed'den kendisini iyileştirmesini istedi. Bir avuç toprak alıp üzerine tükürdü ve bunun suyla seyreltilmesini ve su toplamış hastaya içirilmesini emretti; adam bunu içtikten sonra hastalığından kurtuldu. Bu, şeytanın bir hilesi olabilir; ya bir işaret ya da bir yalan olarak kabul edilmelidir; Yazarın burada yazdığı nasıl bir yalandır? **مشرکین** yani, Hz. Muhammed, su toplamasını iyileştirdiği adamın hediyelerini kabul etmeyi reddetti, kendisi gibi Yahudi olmayanların hediyelerini kabul etmeyeceğini söyledi ve buna rağmen İbn Abbas'ın bir kölesini kabul etti; Mısır Kralı Almakokus'tan iki cariye, bir at, bir katır ve bir eşek; Kral Alaila'dan da bir katır; ve Sezar'dan giysi; Çünkü bunların hepsi onun tarafından Yahudi olmayanlar olarak kabul ediliyordu. O halde ya Hz. Muhammed yalancıdır ya da Yazar. Onbirinci. Hz. Muhammed namaz kılarken, düşmanı Abuhehel bir taş alıp gizlice yaklaşıp başını ezmek istedi; fakat Hz. Muhammed hemen solgun ve dehşet içinde geri döndü; elleri de o kadar kuruydu ki, taşı yere düşürdü. Ve Korazinler tarafından sorguya çekildiğinde, daha önce hiç görmediği bir

devenin kendisiyle Muhammed arasına girdiğini ve onu parçalamak istediğini söyledi. Bu bir masaldır; ama hile ile de yapılabilirdi. On iki. Aynı Abugehel, Muhammed tarafından, kim olduğunu bilmediğim bir yabancı adama olan borcunu ödemesi için teşvik edildiğinde; Başının üstünde bir ejderha gördüğünü ve eğer Muhammed'e itaat etmezse kendisini yiyeceğini söyledi. Ve bu bir hikaye, bir prestij. On üçüncü. Harbi'nin kızı Algura adında bir kadın, Hz. Muhammed tarafından Kur'an'ın bir suresinde, daha doğrusu bir hicvinde kınanmıştı: bu nedenle Hz. Muhammed, Ebu Bekir'le birlikte otururken öfkeyle yanına geldi.

Ad Refutat. Alcorani.

verba Alcorani, & reddidit se illi invisibilem, atque ita mulier reversa est in domum suam. Validus neculofus erat Mahumetus, qui licet esset cum Abubacero viro fortissimo, adeo timuit iram unius fisionis, ut timu dudio caverit, ne ab ea videretur: & tunc inter ejus miracula posuit, quod solus omnibus Meccanis intrepidè reddiderit. Idem post eventi illi cum Abugehelo, & nonnullis aliis, qui in ejus eadem conspiraverant. Nam quoties accedebat, ut eum occiderent, vocem quidem ejus audiebant, sed ipsum nunquam videre poterant: invisibilem se quippe reddiderat. Constatum est Pragmaticis, quod ita invisibiles reddere: quemadmodum de Apollonio Tyranco, & aliis legimus.

Decimoquarto. Cum Mahumetus noctis iter ageret super camelam suam per quamdam vallem plenam arboribus, somno oppressus cepit dormitare: cumque camela in arborum quamdam sedem incidisset, didicit est arbor in duas partes, & camelam per medium earum transivit: atque ita didicisti re-

validus aliquando hanc diem: & vocatur النبي صدره Propheta. Mirum est, quod camela Mahumeti in usum tantum arborum incidit, ubi plurimum, se conferte reperiebantur; & quod vel ad decurram vel ad finitiam illius deflebat non poterat. Quod verò ad hoc miraculum probandum adductur, post tot annos, arbor illa didicisti, validè dicendum est. Innumerae videntur arbores ita didicisti, sed ab eis immemorabili, per quas tamen nullus Propheta cum camelis transit.

Decimoquinto. Erat quidam nomine Valid, senex rogatus, & eruditissimus, ac doctissimus inter Meccanos, cui ceteri eruditè recitabant opera sua; & ea sola probabantur ab omnibus, quae ipse probasset. Desiderabat hic Mahumetus, & ejus Alcoranum: nihilominus rogavit eum aliquando, ut sibi aliquid ex eo legeret. Ille vero legit ei ea verba: اسم الله الرحمن الرحيم. In nomine Misericordis, Misericordis. Cum autem audisset Valid nomen Misericordis, quod Arabice est الرحمان: Abraham, & postulos rufus erupit, putans Mahumetum habere in Deum, quemdam hominem Jemaneitem, qui vocatur Abraham. Sed cum Mahumetus nomen suum aperuisset: Valid rogavit eum, ut aliquid ad legeret sibi ex Alcorano. Legitigitur illi ea verba: فان اعزضا فقل لذكركم باخفة مثل ما خلقه فان

dit غير ذم له بقابل الحاشي. Itaque est magna, nam captivus corda hominum.

Erant Arabes Meccani rudes, & idiotae, sicut ceteri Arabes, ut patet ex testimonio ipsius Alcorani, in quo non femel vocatur الميتر. Quamobrem nefcio unde eruperit iste Valid Archimandrita Eruitorum: qui quum doctus esset patet ex eo, quod audiens ea verba: In nomine Dei Misericordis, putavit hominem Jemaneitem, qui Misericordis vocatur, haberi à Mahumeto pro Deo. Nam quis inter nos, etiam ignarissimus, audientem quem dicentem: In nomine Dei Misericordis, putaret, hominem quempiam, qui Beneficentis diceretur, haberi à quoquam pro Deo? Sapientè porro Valid, cum pronuntiaret, Alcoranum esse sermonem diffusum, maleque compaginatam: multoque magis, quando affirmavit esse Magiam.

Decimosexto. Corani communi consilio Mahumetum anathematizavit, & Deo eum anathematizavit in Templi Meccani tholo suspendit. Sed Deus misit vermiculum, qui corripit in Decreto quicquid erat iniqui, & tyrannici; reliquitque intactum nomen Dei tantummodo. Revelavit id Gabriel Mahumeto, & hic manifestavit Abutalebo patri suo, qui iurgens perrexit ad Corasinos, significavitque eis id, quod à nepote audierat. Illi vero inpeperunt Decretum, & viderunt in eo omnia corripita, & ab eis praefer hanc verba بياك اللهم in nomine

120, à Deus. Sed hanc esse fabulam probat, quod Corasini Deos suos الرحمن الرحيم exilant, & El-lorani adorabant: quare non nomen illud, id est Deus; quem, illis contradicentibus, Mahumetus praedicabat, sed nomina Deorum suorum debuisse Decretum praefigere. Deinde Abulhas filius Abdalhami refert hoc miraculum apposita ratione, affirmans vermiculum corripisse omnia nomina Dei, quae erant in Decreto, & cetera omnia reliquisse; & ita dixit Abutalebo Corasini, se audisse à nepote suo Mahumeto in abiحري في بكندي أن الله عز وجل من هذه الصيغة التي في ابدكم وكي كل اسم من كل شيء ارتك ذكركم.

Certe filius meus (1. nepos) quem nunquam mendacem reperi, praedixit mihi, Deum potentem & gloriosum, immutatum esse ab hoc vestro Decreto: ac propterea delevit omnia nomina sua, quae erant in illo, solumque reliquit ea, quae pertinent ad perfidiam vestram. Cui ergo ex his credamus? nulli.

Decimoleptimo. Convenienter Corasini in Curiam, decretum quod contra Mahumetum esset agendum, Interfuit cum eis etiam Diabolus in forma senis cuiusdam magne auctoritatis: & ex eius consilio elegerunt quidam viros, qui Mahumetum domi occiderent. Id Deus illi revelavit: cinque viros clam domum ejus effert ingressi, & Mahumetum posuit Alym generum suum in strato suo, & vestes sua cum eo commutavit, clanculumque domo ausugit. Cùmque juxta eos transisset, recitavit nefcio quae verba Alcorani, & deinde accipiens pugillum pulveris, ipsavit super eos, statimque in soporem veriti sunt. Mahumetus verò, duce Gabriele, arripuit

Prodromi

uit iter Mediam verus. Viri porro illi domum Mahumeti ingressi, virosque se illius effecit. Cum Alym tantummodo in lecto Mahumeti, vestibus ejus indutum, reperiissent, vehementer indignati sunt, & ipsum Alym probe pulsaverunt, ac vulneraverunt. Quis non agnovit hic signum? Erat scilicet Diabolus tantum otium à rebus suis, qui Corasinos negotia curaret? Sed illo. Si Mahumetus observatus aliquot veritas Alcorani, potuit se, hostibus suis invisibilem reddere, eosque pulvere jactare in soporem vertere: quid opus erat, Alym in strato suo ponere, & vestibus suis induere, miliorumque generum ipsius, verberibus, & vulneribus exponere? Nunquam andivi ludicrum hoc jucundius.

Decimoquarto. Cum homo quidam Medinensis, nomine Abdallah, reciperet Mahumetum profugum ab hospitio suo, Deus punivit illum, & universam cognationem ejus, immitto fornica exiguas, quae demolita sunt domos eorum, itaut coacti sint apud alios hospitium supplicare. Potuit hoc naturaliter, vel virtute Daemonis evenire: nam in historiis legitur, & ego ipse vidi, non solum domos, sed oppida à fornici, non quidem demolita, sed habitatoribus evacua fuisse, itaut paulatim corruerent.

Decimono. Camela Mahumeti, cum ipse iuraretur à Salebis, quae erat familia Medinensis, genus flexit ante Oratorium corumdem Salemitarum, ubi ipse erat mansurus. Nullum est hic miraculum: Cemel enim gressu flexit, ubi osera deponunt, atque ita refertur, camelam Mahumeti genus flexisse, ubiqueque se consistere volebat: nisi fortè hoc arte Daemonis contigerit.

Vigesimo. Cum Abubas adhuc Ethicus captus à Mahumetanis in bello Bedersen, negaret esse apud se pecunias, quibus se posset redimere; dixit ei Mahumetus: Usquam sunt pecuniae illae, quas depoluit in Mecca apud matrem Phadeli, cum nullus esset vobiscum? & mandalli, si mortuus fuisses in itinere, quod tunc suscipiebatur, ut haec pecunia traderetur duobus filiis Phadeli? Non mirum est, Mahumetum hanc divinae: fortasse enim mater Phadeli (ut mos est foeminarum) id quod interie, & Abdallah transactum erat, jam per totam viciniam delataverat. Caterum, per Daemonem feggehoem, multa etiam oculis facillime divinatur.

Vigesimo. Dathur Princeps Arabum nactus est Mahumetum sub arboribus quidam jacentem: cumque gladium elevarit, ut eum occideret, vidit (ut ipse postea asseruit) virum quemdam albis vestibus indutum, statim procerum, qui percussit eum in dorso, itaut cadere retrocideret: erat autem hic Gabriel. Quamobrem poenitentia ductus, factus est Mahumetanus. Vel vir ille proceras fuit aliquis natus Genius, vel nullus fuit.

Vigesimo. In bello Obodenis vulneravit quemdam nomine Obaiam, quem jam antea praedixerat, se esse occisurum. Itaque ex hoc vulnere paulisper magis tamquam taurus, interit. Nul- lum hic est miraculum. Plures alios misit autem, quam deinde illis inferunt.

Vigesimo. Cum Mahumetus graviter vulneratus fuisset in facie in bello Obodenis, regressus ad suos, excipiebatur manu sanguinem è vultu fluentem, & in serem jaciebat, nec quicquam illius redibat in terram. Tres autem, qui percuterant, ac vulneraverant eum, misere perierant. Nihil est hic, quod

miraculi nomen mereatur: cum poterit sanguis ille ar- te Daemonis per aërem diffundi, & evanescere: & hi tres ex alia causa, vel etiam opera Daemonum perire. Verum ad quid jactatio illa sanguinis in auris? quia (inquit Abubaccer) في مثل هذه على الأذن

Validus defendit pena à Deo. Sed hoc est temerè divinare. Neque probabile est, eo ipso tempore, quo Mahumet facies didicisti fuit, nihil sanguinis in terram cecidisse, quemadmodum ceciderunt duo, vel quatuor dentes, qui illi didicisti fuerunt; nec tamen defendit pena ulla à Deo.

Vigesimoquarto. Erat quidam inter afflicta Mahumeti, nomine Corasani, qui & egrossus elemofinis favebatur, & pro religione strenue pugnavit, & nihilominus praedixit Mahumetus, hunc esse Gehennae destinatum. Cum autem in bello pugnavit, vulneratus est, & domum regressus, ex dolore vul- neris seipsum sagitta interemit. Et ante mortem moretur, confessus est, se non pugnasse, nisi propter exultationem gentis suae. Audiens hoc Mahumetus dixit illi رحمت الله عليه: Tunc certè esse Legatum Dei. Non dubito hoc esse Moemalici- ejus otiosi inventum. Si tamen verum fuisset, respondendum esset, Mahumet, cum expertus fuisset Corasani illum in pugando cervicem, & se refractarium, & in eo quod non faciebat, vanum, sui- que jactatorem; facile potuisset illi comminari Gehennam. Caterum, pugnare pro exultatione gentis suae, non est peccatum, quod mereatur Gehennam, nec in sententia quidam iporum Moemlorum, qui peccata inter الحسان والمفسدان magna, & parva, sua levia, & gravis ex lumine naturae distinguere noverunt. Neque seipsum ad aliquid grave malum fugiendum intermittere, peccatum, quod Gabenonam mereatur, apud Mahumetanos esse censetur. Major cerè fuit vanitas Mahumeti, cum dñm jactaret testificatus est, se esse Legatum Dei, quàm Comasiani, quando pugnavit pro exultatione gentis suae. Caterum, cum praedestinatio sit unum ex arcibus Dei, videmus infra ex auctoritate Albohacri, Mahumetum hujusmodi arcanis penitus ignoisse.

Vigesimoquinto. Proniferat Deus quidam Molesmus nomine Alem, se nunquam tadium illum infidelem, necque palfurum, se tangi ab illo. Cum autem occisus fuisset ab Hadienibus infidelibus, & hi vellent capere ejus abscindere, ut venderent Salce filia Saad, quae vocaret, si habere potuisset caput ejus, se bibiturum in cranio ejus: misit Deus ex- amen apum, quae confutavit inter cadaver Alemi, & Hadienem, itaut hi non possent ad illud accedere. Deinde misit Deus torrentem, qui abluisset & auxit ab eis idem cadaver. Hic nullum Mahumeti miraculum video: fabulam tamen aliquam nebulois agnosco: nam si Deus ad servandam promissionem Ateni mittit examen apum, ne infideles possent cum attingere: quid necesse fuit mittere torrentem, qui cadaver ejus abluisset? Satis porro erat aurisc illud flamm torrente, sine illa apum immixtione.

Vigesimo. Judex quidam Mahumetum ex- ceperat (qui venerat ad eum nefcio quid frenori pe- titurus) iatis benigne. Sed hic, cum alii Judaei fo- cius fuisset, decrevit illum occidere. Revelavit illi

Kadının öfkesinden korkan Hz. Muhammed, Kur'an'dan bazı sözler okudu ve kendini ona görünmez kıldı, böylece kadın evine geri döndü. Hz. Muhammed çok çekingen biriydi ve Ebu Bekir gibi çok cesur bir adamın yanında olmasına rağmen, bir kadının gazabından o kadar korkuyordu ki, ona görünmemeye çok dikkat ediyordu. Ancak onun mucizeleri arasında, Mekkelilere karşı tek başına korkusuzca direnmesi de yer alır. Aynı akıbet, kendisinin ve Abugehel'in ve onu öldürmeye teşebbüs eden diğer bazılarının başına da geldi. Çünkü onu öldürmek için yaklaştıkları anda, sesini duyuyorlardı, ama onu asla göremiyorlardı; çünkü kendini görünmez yapımıştı. Büyücülerin kendilerini bu şekilde görünmez hale getirmeleri adettendir. Tyanzoslu Apollonius ve diğerlerinin hikayelerini okuyoruz. On dördüncü. Hz. Muhammed (s.a.s.) geceleyin devesi üzerinde ağaçlarla dolu bir vadiden geçerken uyku bastırdı ve uykulamaya başladı. Deve bir sedri ağacının üzerine düşünce ağaç ikiye ayrılıyor ve deve bunları ortasından geçiyor. Ve bu şekilde günümüze kadar bölünmüş olarak kaldı, صدقة الغمي ve Peygamberlerin Sedrus'u olarak anılır. Muhammed'in develerinin yalnızca bir ağaca düşmesi ve orada çok sayıda ve sıkışık bir şekilde bulunması ilginçtir; ve ne sağa ne de sola dönebileceğini söyledi. Fakat bu mucizeyi, bu kadar yıl sonra, o ağaç kesildiğinde ispat etmeye zorlanması çok gülünçtür. Çok eski zamanlardan beri bu şekilde yarılan ağaçlar görülmektedir; ancak hiçbir peygamber develeriyle bu ağaçların arasından geçmemiştir. Onbeşinci. Mekkeliler arasında Velid adında uzun ömürlü, çok bilgili ve alim bir adam vardı. Diğer bilginler ona eserlerini okurlardı; Ve yalnız onlar herkes tarafından onaylanmıştı, ki kendisi de onları onaylamıştı. Hz. Muhammed'le ve onun Kur'an'ıyla alay etti; ancak bazen ondan kendisine bir şeyler okumasını isterdi. Daha sonra şu sözleri ona okur: اللهم الرحمن الرحيم . Rahman ve Rahim olan Allah'ın adıyla. Fakat Valid,

Arapçada **الرحمان** : Rahman anlamına gelen Rahman ismini duyunca kahkahalarla gülmeye başladı. Senin, Yemenli bir adam olan ve Rahman ismiyle anılan Muhammed'i Tanrı olarak kabul ettiğini düşünüyordu. Fakat Hz. Muhammed kararını verince, Valid ondan Kur'an'dan başka bir şey okumasını istedi. Bunun üzerine ona şu

ذَانِ اَرْضُوا قَتْلَ اَنْدَرِكُمْ صَاعِقَةً مِثْلَ صَاعِقَةِ مَايَ

sözleri okudu: وَمِنْهُ .

Eğer yüz çevirirlerse de ki: Ben sizi, Adîler ve Semûdîler'e ulaşan alevin benzeri olan çılgın bir ateşle tehdit ediyorum. Fakat Valid bunu duyunca derisi ürperdi, başındaki ve sakalındaki tüyler diken diken oldu ve kalkıp gitti. Sonra kendisine Kur'an'dan ne duyduğu soruldu: Bir ayet mi? Hayır, diyor. Yoksa gevşek bir dua mı? Hayır, diyor: çünkü dağınık bir konuşma aynı zamanda birleşmiş ve bağlantılı bir konuşmadır: ama duyduğum şey dağınık ve hiçbir tutarlılık veya bağlantıdan yoksun bir konuşmadır, hiçbir kısmı diğerine benzemez, ama yine de bir güzelliği vardır. Ona dediler ki: Bu bir bilmece değil mi? "Hayır," diyor. Peki kötülük nedir? Valid cevap verdi: Bir düşüneyim. Ertesi gün kendisine bunun ne olduğu sorulduğunda şu cevabı verdi:

هو عُرْفَانُهُ اُحْدُ بَقْلُوبِ الدَّاسِ ; Bu bir sihirdir; çünkü insanların kalplerini büyüler. Mekke'li Araplar da diğer Araplar gibi kaba ve ahmaktılar; bunu Kur'an'ın bizzat kendisinden birçok yerde ahmak olarak anılmasından anlıyoruz. Bu sebeple, bu Valid, Âlimlerin Başrahibi'nin nereden geldiğini bilmiyorum: Onun ne kadar bilgili olduğu, şu sözleri duyduğunda açıkça belli oluyor: Rahman olan Allah'ın adıyla; Hz. Muhammed'in, Cimri adlı Yemenli bir adamı Tanrı olarak kabul ettiğini düşünüyordu. Zira içimizden hangimiz, hatta en cahilimiz bile, birinin: Allah adına, mübarek olsun, dediğini duyduğunda, mübarek diye adlandırılan herhangi bir adamın herhangi biri tarafından Tanrı olarak kabul edildiğini düşünür? Dahası, Valid, Kuran'ın parçalı ve kötü bir şekilde bir araya getirilmiş bir söylem olduğunu ilan ettiğinde akıllıca davranmıştır; ve onun sihir olduğunu iddia ettiğinde daha da akıllıca davranmıştır. Onaltıncı. Korazinler, ortak bir kararla Hz. Muhammed'i aforoz ettiler; ve Mekke'deki mabedin kubbesine lanet fermanını astılar. Fakat Allah, kaderde haksızlık ve zalimlik olan her şeyi kemiren bir kurt gönderdi; ve sadece Allah'ın ismini değiştirmeden bıraktı. Cebrail bunu Hz. Muhammed'e vahyetti; Ve bunu amcası Ebu Talib'e açıkladı; Kalkıp Horasinlilerin yanına gitti ve onlara yeğeninden duyduklarını anlattı. Fakat onlar Kararnameyi incelediklerinde, bu kelimeler dışında her şeyin çürütülmüş ve iptal edilmiş olduğunu gördüler

بِأَمْرِكَ اَللّٰهُمَّ . Senin adınla, ey Allah'ım. Ama bu, hikayenin doğru olduğunu, Korazinlerin tanrıları Ellata ve Elloza'ya taptıklarını kanıtlıyor: **اَللّٰهُ** neden isme, yani Tanrı'ya tapmıyorsunuz; Onlar kendisine karşı çıktıkları halde Muhammed'in vaaz ettiği; ama Tanrıların isimlerini Kararnameye eklemeleri gerekirdi. Sonra Abdalhalim oğlu Ahmed, bu mucizeyi tam tersi bir delille anlatır ve kurdun, Kader'de görünen bütün Allah isimlerini aşındırdığını, geri kalanların hepsini bıraktığını söyler ve böylece Korazinli Ebu Talib'e, torunu Muhammed'den duyduğunu söyler:

اَنْ اِيْنِيْ اُخْبِرْنِيْ وَلَمْ يَكْذِبْنِيْ اَنْ اَللّٰهُ عَزَّ

وَجَلَّ بَنِيْ مِنْ هَذِهِ الصَّحِيفَةِ الَّتِي فِيْ اَيْدِيْكُمْ وَمَحْيَا
كُلِّ اِسْمٍ هُوَ لَيْ فِيْهَا وَتَرَكَ فِيْهَا غَدْرَكُمْ :

Gerçekten, yalancı olduğunu hiç görmediğim oğlum (1. torunum), kudretli ve yüce Tanrı'nın sizin bu fermanınızdan muaf olduğunu bana tahmin etti: derhal içindeki bütün isimleri sildi ve sadece sizin hainliğinize ait olanları bıraktı. Peki bunlardan hangisine inanacağız? hiçbiri. On yedinci. Hz. Muhammed'e karşı ne yapacaklarını kararlaştırmak için Kurazinler Guria'da toplandılar. Şeytan da onlara büyük otorite sahibi yaşlı bir adam kılığında eşlik etti ve onun tavsiyesiyle, Hz. Muhammed'i evde öldürecek on beş adam seçtiler. Allah bunu ona vahyetti: Ve adamlar gizlice evine girecekleri sırada, Muhammed damadı Alim'i yatağına yatırdı, elbiselerini onunla değiştirdi ve gizlice evden kaçtı. Ve evin yanından geçerken Kur'an'dan bazı sözler okuyordu; Sonra bir avuç toz alıp üzerlerine serpti ve onlar da hemen uykuya daldılar. Fakat Hz. Muhammed, Cebrail önderliğinde Medine'ye doğru yola çıktı. Sonra o adamlar, Muhammed'in evine girdiklerinde, aldatıldıklarını anlayınca, Muhammed'in yatağında sadece Ali'yi, onun elbiseleriyle görünce, çok öfkeleniler ve Ali'yi de ağır bir şekilde dövüp yaraladılar. Bu kurguyu tanımayan var mı? Şeytanın kendi işlerinden o kadar çok boş vakti vardı ki, Horazinlerin işleriyle mi ilgileniyordu? Ama olsun. Muhammed, Kur'an'dan birkaç ayet mırıldanarak düşmanlarına

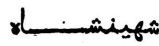
görünmez olabiliyor ve toz saçarak onları sersemletebiliyorsa, Alis'i yatağına yatırıp kendi elbiselerini giydirip, zavallı adamı damadının hakaretlerine, dayaklarına ve yaralamalarına maruz bırakmaya ne gerek vardı? Bundan daha keyifli bir oyun duymadım. On sekizinci. Medineli Abdullah adında bir adam, mülteci Muhammed'i misafirperverliğinden mahrum bırakınca, Allah onu ve bütün ailesini, evlerini yıkan küçük karıncalar göndererek cezalandırdı. Böylece onlar da başkalarına sığınmak zorunda kaldılar. Bu, doğal olarak veya İblis'in gücüyle gerçekleşmiş olabilir; çünkü tarih kitaplarında okuduk ve ben de gördüm ki, yalnızca evler değil, kasabalar da karıncalar tarafından yıkılmamış, içlerindeki sakinlerden arındırılmış ve böylece yavaş yavaş çökmüşlerdir. Ondokuz. Muhammed'in Medineli bir aile olan Salemliler tarafından davet edildiğinde devesi; Kendisi de ikamet edeceği Salemliler Oratoryumu önünde diz çöktü. Burada bir mucize yoktur; zira develer yüklerini bıraktıkları yerde çökerler ve Hz. Muhammed'in devesinin, Hz. Muhammed'in durmak istediği yerde dizlerini büküğü rivayet edilmiştir: Belki de bu, şeytanın bir hilesiyle olmuştur. Yirmi yedinci. Henüz etnik bir Müslüman olan Alabbas, Bedrens savaşında Müslümanlar tarafından esir alındığında, kendisini kurtarabilecek parası olmadığını inkar etti; Muhammed dedi ki: Seninle birlikte hiç kimse yokken Mekke'de Fadel'in annesine emanet ettiğin para nerede? Ve eğer o sırada çıktığın yolculukta ölmüş olsaydın, bu paranın Fadel'in iki oğluna teslim edilmesini emretmiştin. Muhammed'in bunları bilmesi şaşırtıcı değildir: zira belki de Phadel'in annesi (kadınların âdeti olduğu üzere) Allabas ile aralarında geçenleri bütün mahalleye yaymıştı. Ayrıca cinlerin telkinleriyle pek çok şey, hatta en gizli şeyler bile çok kolaylıkla anlaşılabilir. Yirmi birinci. Arapların Prensi Dathur, Hz. Muhammed'i bir ağacın altında yatarken buldu ve kılıcını sanki onu öldürmek istercesine kaldırdığında (sonradan kendisinin de iddia ettiği gibi) beyaz giysiler giymiş, asil yapılı bir adamın Hz. Muhammed'in sırtına vurduğunu ve Hz. Muhammed'in geriye doğru düştüğünü gördü ve bu Cebrail'di. Bu sebeple tövbeye yönelerek Müslüman oldu. Ya o uzun boylu adam kötü bir dahiydi ya da hiç de öyle değildi. Yirmi ikinci. Ohod savaşında daha önce öldüreceğini tahmin ettiği Obayah adında bir adamı yaraladı. Ve böylece, bu yaradan, bir süre sonra, boğa gibi böğürerek öldü. Burada bir mucize yok. Birçoğu başkalarını ölümle tehdit ediyor ve ardından onlara aynı şeyi uyguluyorlar. Yirmi üçüncü. Hz. Muhammed, Ohud savaşında yüzünden ağır yaralanınca; Halkının yanına dönünce yüzünden akan kanı eliyle tutup havaya fırlattı, kanın hiçbir yere geri dönmedi. Fakat onu vurarak yaralayan üç kişi feci şekilde can verdi. Burada mucize adını hak eden hiçbir şey yoktur: çünkü o kan, İblis'in hilesiyle havaya yayılabilir ve yok olabilir: ve bu üçü başka bir nedenden veya hatta İblis'lerin işlerinden dolayı yok olabilir. Peki havaya kan atmanın

لی سقط منه على الأرض

amacı ne? Çünkü (Ebubekir diyor ki) : لعزل العذاب : eğer bunlardan bir tanesi yere düşseydi, Allah'ın azabı hemen inerdi. Fakat bu, aceleci bir kehanettir. Hz. Muhammed'in yüzü yarıldığı sırada yere kan damlamış olması veya yerinden çıkan iki dört dişinin yere akmış olması da mümkün değildir; ve fakat Allah'tan hiçbir ceza gelmedi. Yirmi dördüncü. Muhammed'in takipçileri arasında Cozman adında bir adam vardı; hem sadaka vererek muhtaçlara yardım ediyordu, hem de din uğruna yiğitçe savaşıyordu; ama yine de Muhammed onun Cehennem'e gideceğini önceden haber vermişti. Fakat savaş sırasında yaralanmış ve evine dönerken yaranın acısıyla bir okla kendini öldürmüştür. Ve ölmeden önce, halkının itibarı dışında hiçbir şey için savaşmadığını itiraf etti. Bunu duyan

Muhammed dedi ki أشهد أني رسول الله Şahadet ederim ki ben kesinlikle Allah'ın elçisiyim. Bunun aylak bir Müslümanın uydurması olduğundan şüphem yok. Ancak eğer bu doğru olsaydı, cevap Muhammed olurdu; çünkü o, Cosman'ı savaşta inatçı ve asi, iyilik için yaptığı şeylerde ise kibirli ve övüngeçli olarak deneyimlemişti; Kolayca Cehennem'le tehdit edilebilirdi. Ancak, milletin namusu için savaşmak, tabiat ışığında büyük ve küçük, hafif ve büyük günahları birbirinden ayırmayı bilen bazı Müslümanların görüşüne göre, Cehennemi gerektiren الكبائر والصغائر bir günah değildir. Müslümanlar arasında büyük bir kötülükten kurtulmak için kendini öldürmek, cehennemi gerektiren bir günah olarak kabul edilmez. Elbette, Muhammed'in, Tanrı'nın Elçisi olduğunu böbürlenerek ifade ettiği zamanki kibri, Kosmas'ın milletin itibarı için savaştığı zamanki kibrinden daha büyüktü. Ancak kader, Allah'ın sırlarından biri olduğundan, aşağıda Albochari'nin rivayetine göre Hz. Muhammed'in bu tür sırlardan tamamen habersiz olduğunu göreceğiz. Yirmi beşinci. Söz vermişti. Asım adında bir Müslüman, hiçbir kâfire dokunmayacağına ve kendisine de bir kâfirin dokunmasına izin vermeyeceğine dair Allah'a yemin etti. Fakat Hadil kâfirleri tarafından öldürüldüğünde ve başını Sa'd'ın kızı Salaca'ya satmak için kesmek istediklerinde, Salaca eğer

inandıkları bilinmektedir. Fakat henüz Muhammed hakkında bunlar doğrulanmadı. Yirmi sekizinci. Arinilerden bazıları çobanları öldürüp Muhammed'in develerini kaçırmışlardı; Muhammed de develerin yakalanıp kendisine getirilmesini sağlamıştı; Ve onları getirdiklerinde, ellerini ve ayaklarını kesti, gözlerini kızgın bir demirle kör etti ve onları ölünceye kadar bu azap içinde bıraktı. Fakat Abdullah oğlu Geber, Muhammed'in onları lanetlediğini ve Allah'a onları kör etmesi için dua ettiğini yazar; ve hemen kör oldular. Birincisi (Alvacadius'tan rivayet edilen) bence en doğrusuydu. Ancak Geber'in eklediği şey, Peygamberinin vahşetini ve vahşiliğini meşrulaştırmak için uydurulmuş bir kurgudur. Böylece Müslümanlar, hatta bizzat Muhammed, en korkunç eylemleri mucizelere dönüştürüyorlar ve sen, Okuyucu, bu suç hakkında her şeyi onlardan öğreniyorsun. Yirmi dokuzuncu. Yahudi Aliasir, Enis oğlu Abdullah'ı kancalı bir asa ile vurdu. Hz. Muhammed yarasına tükürdü ve ölümüne kadar bundan hiçbir zarar görmedi. Muhammed, mucizeler yaratmak için sık sık tükürük kullanan çok soğukkanlı bir adamdı; fakat onun tükürüğü olmasaydı Abdullah, cerrahi sanatıyla bile kolayca iyileştirilebilirdi. Haber gelmeden önce, otuz kez üç arkadaşının öleceğini tahmin etti. Eğer gerçekten doğruysa, bu kehanetin mucize olmaktan çıkmasına sebep olabilecek birçok şey vardır; Ben buna inanmıyorum. Otuz birinci. Osman'ın oğlu Siayb, Hz. Muhammed'in damadı Ali'nin savaşta öldürdüğü babasını ve amcasını intikam almaya gidiyordu; Kendisi silahlarından arındırılmış halde gördüğü Hz. Muhammed'i öldürmeye teşebbüs etti; fakat ona saldırmak üzereyken duyularının giderek karardığını hissetti; tasavvur ettiği şeyi de başaramadı; bundan, kendisinin ilahi olarak korunduğunu anladı. Bunu bizzat İshak oğlu Muhammed, Şuayb'ın ağzından rivayet ediyor. Fakat Acrama bunu aynı Scioaib'in ağzından farklı bir şekilde anlatıyor. (Ben, diyor, Muhammed'i sağ taraftan aramaya gittim; ve işte orada amcası Abbas'ı gördüm, aynı gümüşten beyaz bir göğüs zırhı giymişti. Bunun üzerine onu sol taraftan aramaya yaklaştım: ama orada amcası olan Ebu Sofiyan'ı gördüm. Bunun üzerine onu arkadan aradım ve onu kılıçla vurmaktan başka çarem kalmamıştı; benimle onun arasında bir ateş alevi yükseldiğinde: bunun beni yakacağından korkarak geri bir adım attım. Fakat Muhammed döndü ve bana dedi ki: Ey Şuaybe, buraya, bana gel. Ey Tanrım, Şeytan'ı ondan uzaklaştır. Sonra gözlerimi ona kaldırdım ve içimde ona karşı bir sevgi uyandığını hissettim.) Bu basit atasözü çok doğrudur: Bir yalancı, bir topaldan daha kolay yakalanır. Aynı Scioaib'in ağzından ve kendi ifadeleriyle, aynı şeyin o kadar farklı şekillerde gerçekleştiği anlatılıyor ki, sanki bunlar tamamen farklı iki şeymiş gibi görünüyor. Ayrıca, eğer bir Molossian'ın bir domuz veya boğaya saldırması söz konusu olmasaydı, Scioaib'in önce Muhammed'in sağ tarafını, sonra sol tarafını ve en sonunda da arkasını aramasının nasıl mümkün olduğu anlaşılamazdı. Ayrıca, onun sağdan veya soldan nasıl yaklaşırsa yaklaşınsın, Hz. Muhammed tarafından önceden bilinmemesi ve bir düşman ve iyi tanıdığı bir kâfir olarak ya öldürülmesi ya da geri püskürtülmesi mümkün değildir. Ama diyelim ki hileli bir şekilde yaklaştı. Abbâs'ın birdenbire Muhammed'in sağ tarafında bir yılan gibi silahlı bir şekilde ortaya çıktığını görünce, böyle bir mucize karşısında nasıl dehşete kapılmazdı? ya da en azından Abu-Sophian'ın aniden solda belirdiğini gördüğünde, en azından nasıl oldu da hızla uzaklaşmadı? Eğer bu ikisi birdenbire ortaya çıkmadıysa ve daha önceden orada bulunuyorlardıysa, o zaman onları göremeyecek kadar nasıl kör olabildi? Ayrıca Hz. Muhammed'in sağından soluna doğru yolun hangi kısmından geçtiğini bilmek de faydalı olacaktır. Önden ise: Hz. Muhammed'in gözüne girdi. Arkadan yaklaşırsa: Soldan yaklaşmasına gerek yoktu, çünkü daha sonra denediği gibi arkadan yaklaşması daha güvenliydi. Muhammed bir kütük, bir çalı değilse ve İskitler için görünmez değilse, bunların nasıl birbiriyle ilişkili olabileceğini anlamak hiçbir şekilde mümkün değildir. Otuz ikinci. Bir adam, Kur'an okurken, bir iblisin kendisi ile okuması arasına girdiğinden şikâyetçi oldu. Hz. Muhammed ona şöyle cevap verdi: (Bu iblisin adı حترپ Hotrob'dur. O halde o sana geldiğinde hemen Allah'a kaç ve sol tarafından üç kere tükür.) Hz. Muhammed bunu yaptı ve iblis kaçtı. Eğer böyle bir şey olduysa (ki ben buna inanmıyorum), bu şeytanın bir oyunudur, ama yeni bir oyun değildir; Çünkü biliyoruz ki, cinler insanları aldatmak için, şaka yollu birbirleriyle dövüşürler ve iyi ve kötü ruhların kişiliğine bürünerek, sanki komik bir oyun oynuyormuş gibi, anlaşmazlık çıkarırlar. Soldan gelen bu üçlü tükürme kesinlikle büyük bir hurafenin kokusudur. Otuz üçüncü. Temim'den biri Âmer, diğeri Arbad adında iki adam, Hz. Muhammed'i öldürmek için birbirlerine komplo kurmuşlardı. Ve bunda da başarılı olamayınca, Amer, bunu duyunca, Hz. Muhammed'in bulunduğu bölgeyi tamamen harap edeceğine yemin etti ve Allah'a onlara karşı kendisine yardım etmesi için dua etti. Fakat onlar ayrıldıktan sonra, Amer yolda bir veba salgınından öldü, Arbad da develeriyle birlikte yıldırım düşmesi sonucu yandı. Sonra Hz. Muhammed, bu ikisine karşılık Allah'tan

kendisine iki Arap şövalyesi vermesini dua etti ve istediği oldu. Elbette İblis'in çalışmasıyla, en azından doğal olarak yapılamayacak hiçbir şey yoktur; şüphesiz İblis, Hz. Muhammed'in tarafına elinden gelenin en iyisini yaparak yardım etmiştir. Ama ben hiçbir şeye inanmıyorum. Otuz dördüncü. Zeyd adında bir adama, Medine sıcağından (bir çeşit hastalıktır) veya hummadan öleceğini kehanetinde bulundu. Fakat Naged bölgesine vardığında Medine sıcağından orada vefat etti. Sadece cinler için değil, insanlar için de bazı işaretlerden birinin hastalığını veya yakın ölümünü anlamak zor değildir. Hâlbuki böyle büyük bir Peygamberin o hastalığı tespit etmesi, fakat onu parçalamaması gerekirdi. Otuz beşinci. Hristiyan olan Nageranlıların elçileri Hz. Muhammed'e geldiler; aralarında Ebu Haretha adlı piskoposları da vardı. Ve Hristiyan dini hakkında onunla çokça konuştuktan sonra, ertesi gün bir araya gelmek üzere anlaştılar; Hristiyanlar ayrı ayrı Piskoposla, Muhammed de ayrı ayrı takipçileriyle birlikte, her iki dinin hakikatini ayırt edebilmek için, karşılıklı olarak Tanrı'nın lanetini dilemelidirler. Fakat onlar bir araya geldiklerinde, Ebu Harise, Muhammed'in önlerinde yürüdüğünü ve dizlerinin üzerine çöktüğünü gördü ve şöyle dedi: (Vallahi, o da peygamberlerin birine lanet okumak istediklerinde çöktükleri gibi çöktü.) Bu yüzden korktu ve Muhammed'e Allah'ın lanetini okumaya cesaret edemedi. Bir adamın kendisine lanet okumak için acele ettiğini gördüğünü ve eğer kendisi Muhammed'e lanet okursa, o adamın da sanki bir rüyadaymış gibi ona lanet okuyacağından korktuğunu söyledi. O Hristiyanlar da göksel intikamdan kaçamazlardı. Bunun üzerine Nageraniler, Hz. Muhammed'e iki bin adet çift kat elbise vermek üzere aralarında bir anlaşma yaparak barış yaptılar. Sonra Muhammed, Piskopos Ebu Haretha'ya, devesinin eyerini önüne koymasının kendisine göründüğünü söyledi. Böylece Ebu Harise sabahleyin yatağından kalkıp devesinin kuşaklarını çözdü ve heybelerini devenin üzerine koydu. Bunu fark edince de: (Şehadet ederim ki Muhammed Allah'ın elçisidir.) dedi. Bu saçmalıklara karşı cevabınız ne oluyor? Cevap olarak gülmek yeterli olsun. Otuz altıncı. Alamas, Alim'in şöyle dediğini rivayet eder: (Muhammed beni Yemenlilere yargıç olarak gönderdi: Ben de: Ey Allah'ın elçisi, bana onların yargıçı olarak bir genç gönderdin; ama ben yargının ne olduğunu bilmiyorum, dedim. Sonra elini göğsüme vurdu ve şöyle dedi: Ey Allah'ım, onun kalbini doğrult ve dilini kuvvetlendir. Ve ruhumun elinde olduğu Allah'a yemin ederim ki, ikisi arasında yargı vermekte hiçbir zaman tereddüt etmedim.) O kırsal kesimler arasında yargı uygulamak için büyük bir bilgiye ihtiyaç yoktu. Ancak Aly'nin iki kişi arasında hüküm verirken hiç tereddüt etmemesi, bilgiden çok cehaletten kaynaklanıyor olabilir. Hiçbir davayı en cahillerden daha emin bir şekilde karara bağlayamaz. Bartolos'a akşamla ilgili soru sorulduğunda, sabahla ilgili şu cevabı verdi; Çünkü elbette çok bilgili bir adam olduğu için fikrini söylemekte hiç acele etmiyordu, çünkü şüphe ediyordu. Otuz yedinci. Hz. Muhammed, hayatının sonlarına doğru, kızı Fatıma'ya, kendisinden sonra çok uzun yaşamayacağını, ancak yakında babasına katılacağını söylemişti ve gerçekten de öyle oldu. Bunu varsayımlardan veya doğal sebeplerden tahmin edebilirdi; veya kendisi de muhtemelen şans eseri öngördüğü gibi şans eseri gerçekleşmiş olabilirdi. Otuz sekizinci. Ommosalma, öldüğü gün elini onun göğsüne koydu ve ellerine hiçbir losyonun çıkaramadığı misk kokusu yayıldı. Bazı yazarlar Hz. Muhammed'in bu kokusuyla ilgili mucizeler anlatırlar. (Daha ihtiyatlı Arapların bile kabul ettiği) efsanenin temelini, aralarında yaşadığı köylülerin kötü nefesinden korunmak için sürekli olarak güzel kokular ve merhemlerle yıkandığı oluşturuyordu. Ve eğer kendisinde böyle hoş bir koku varsa, Hayatında okuduğumuz gibi, sık sık yabancı kokularla kendisini meshetmesinin hiçbir nedeni yoktu. Otuz bir. Hz. Muhammed, Marra kabilesinden bir kadınla nişanlanmıştı ve gelinin babası, kızının cüzzamlı olduğunu söylemişti, oysa ki kız cüzzamlı değildi. Ve baba evine döndüğünde, onu gerçekten cüzzamlı olmadığını buldu. Bu kadar büyük bir Peygamberin, kızın cüzzamlı olmadığını öngörememiş olması ilginçtir. Daha da şaşırtıcı olanı, o adamın, hali hazırda yüce bir hükümdarlığı elinde bulunduran ve kadınlara karşı bu kadar şefkatli ve merhametli olan Muhammed'e kızını vermek istememesidir. Son olarak, bu adamın, Peygamberine, kendisinin çok kolay bir şekilde yalancı olarak ortaya çıkarılabileceği ve en ağır şekilde cezalandırılabilmesi bir meseleyi anlatması, tabiri caizse, çok şaşırtıcıdır; çünkü cüzzam, dışarıdan görülen bir kötülüktür ve herkese açıktır. Şimdiye kadar Yazarın Yön İşaretleri adlı kitabında anlatılan mucizeleri anlattım. Şimdi yukarıda zikredilenlere ek olarak İsmail oğlu Ali, yaygın olarak bilinen adıyla Sciahinsciyah'ın Hz. Muhammed'in hayatı hakkında yazdıklarını nakledeceğim. Bunlardan birincisi (ve en büyüğü olduğu için, onu buraya Yazarın kendi Arapça sözleriyle koyacağım).

ومنها رجوع الشمس له حين

كان راسه في حجر عتي وهو يوحى اليه فلم يوصل على
العصر حتى غربت الشمس فقال اللهم انه كان في
طاعتك وشجاعة رسولك فاردد عليه الشمس: قالت
اما فرايتها طلعت بعدما غربت ووقعت على الجبل.

Ve bu mucizelerden biri de, Hz. Aly'nin koynunda başını tutarak ilahi vahiyleri alırken Güneş'in ona geri dönmesiydi: Hz. Aly henüz ikinci namazını bitirmemişti ve Güneş de batmak üzereydi. Ve dedi ki: Ey Allah'ım, bu senin itaatın ve elçinin hizmetindeydi. Öyleyse Güneş'i tekrar lehine çevir. (Yani ikinci namazını tamamlayabilsin diye). Ve Esmâ (bu Hz. Muhammed'in karısıydı) dedi ki: Güneşin battıktan sonra doğduğunu ve dağların üzerinde durduğunu gördüm. Yeşu'nun gerçekleştirdiği gerçekten büyük bir mucize bütün dünyayı şaşkınlığa düşürdü. Fakat bu aynı zamanda daha ihtiyatlı Müslümanların bile fark edip itiraf ettiği büyük bir yalandır. Yukarıda gördüğümüz gibi Muhammed'in bütün mucizelerini keşfeden Abdülhalim oğlu Ahmed'e kulak verin.

Ad Refutat. Alcorani.

43

على ما فيها من الغفلات لا الصالح ولا الخبيث ولا
الغدير ولا العادي ولا المير ولا غير ذلك بل بين
أهل العلم بالحدث أن هذا كذب وليس له أصل

وإلى ما فيها من الغفلات لا الصالح ولا الخبيث ولا
الغدير ولا العادي ولا المير ولا غير ذلك بل بين
أهل العلم بالحدث أن هذا كذب وليس له أصل

Secundo. Prædixerat Mahometus Corasini
die, qui regressus fuit à cælo, merces eorum
adventurus esse feria quæda octavam Solis. Sed
cum Sol esse prope occasum, nec merces adve-
niant, (bellum laud prophetam) Orazit Deum, ut
prolongaret diem per unam horam: exhibitusque est
Sol, ne occumberet, donec adveniret merces.

Figmentum, & mendacium magnum, non dissimile
præterito: cujus tamen limas nullum in testem
mulierum adducit.

Tertio. Transiit quidam diem per locum, in
quo Proceres Corasini confederati, de nec il-
lius decretum. Cùmque ille transiret, clausuram oc-
culi suos, ne illum viderent, neque ullus ei assere-
nt. Mahometus verò pugillum pulveris acceptum
coniecit in eos dicens: *فات البؤس* Deformetur

facies. Nec fuit ullus ex eis, ad quem pulvis ille
pervenit, quin oculis fuerit in bello Bedrensi. Si
Proceres illi convenerant, ut Mahometi necem de-
cernerent, mirum est, quòd illum in manibus ha-
bentes, & quidem solum, oculos clausissent, ne eum
viderent. Oportuisset verò, limasem exhibere nobis
catalogum eorum, qui pulvere conspersi sunt, &
eorum, qui in bello Bedrensi sunt occisi, ut facti
veritatem testire possumus.

Quarto. Expressit hic copiosum ex capella, quam
numquam concesserat hircus. Utrum hoc natura-
liter possit evenire, dubium mihi est. Certum ta-
men labor, Dæmonis opus fieri potuisse.

Quinto. Ex alia capella tantam lactis copiam ma-
nibus expressit, ut totus exercitus sitim, quam ex-
periebatur, bibendo extinguerit. Figmentum superio-
ris non dissimile.

Sexto. Orazit pro Aly, ut Deus immanem red-
deret eum à calore, & frigore. Ex Deus exaudivit
eum. Fortasse hoc evenit, postquam Aly mortuus
est: tunc enim non amplius calorem, aut frigus cor-
poris ejus sentit.

Septimo. Attrahendo manum pedem faucium ejus
dam ex focis fuit, statim sanavit illum. Potuit hoc
fieri arte Dæmonis, seu per præteritum.

Octavo. Benedixit camelo Giaseri, qui lentiss
cervicis intercedit, & deinde cæteros omnes præde-
bat. Fortasse Giaser valentissimus illum fuisse pullabat.
Sed de hoc vide supra.

Nono. Orazit pro Anaso, ut concederetur illi
operi, & prole, & vita diuturna. Igenuit centum,
se viginti liberos: vixit centum circiter annos: &
habuit palmatum, quod bis in anno fructus ferebat.

Decimo. Benedixit Abdalrahmano filio Alaph, &
ita opulentus evasit, ut post mortem ejus, in men-
surandis illius pecuniis, manus hominum delafaren-
tur. De hoc figmento iam supra factum didimus.

Undecimo. Plantavit Mahometus cuidam, qui
Salman vocabatur, palmam, quæ radicate fuit, &
fructum attulerunt illo eodem anno, una excepta,
quam plantaverat alius. Evellitque eam Mahometus,
& iterum plantavit eam, & attulit eidem Salmani
fructum eodem ipso anno: *وإلى ما فيها من الغفلات لا الصالح ولا الخبيث ولا الغدير ولا العادي ولا المير ولا غير ذلك بل بين أهل العلم بالحدث أن هذا كذب وليس له أصل*

من ذهب بعد أن ادعى على لسانه فون لوائيه منها
ليرد من أركنة رئيسه مائة

Et dedit ei velut ovum galline ex auro, postquam
in gyrum duxit illud super linguam suam: & appen-
dit ex eo quadraginta uncias auri amico suo: &
terridum amica ipsi remansit. Videtur Mahometus
deditisse Salmani hujusmodi ovum aureum, quod ipse
lingua sua amblerat, fortasse ad rotundum, vel au-
reum effundendum. Salman verò dedit auro, cui de-
bitor erat, ex eodem ovo quadraginta uncias: & ta-
men ovum fectus fuerat remansit. Quicquid sit, in-
ter amicos fabellas reponendum: præteritum cum nullus
illius Auditor afferat.

Duodecimo. Medius quidam Arabs obtulit
Mahometo, ut curaret illam tanquam insaniam.
At Mahometus statim coram illo arborem palmæ
vocavit ad se, quæ ibi sita erat. At illa incurvavit
se, deinde elevavit: & veniens ad eum, stetit ante
illum, & testificata est, ipsum esse Legatum Dei.

Postea, illo præcipiente, reverfa est ad locum suum.
Non est otium ad singulas hujusmodi nugæ triti-
tundæ, quolibet ubi nihil peculiaris nota dignum
occurrit, nihil ulterius addam.

Decimotertio. Præcepit Anaso, ut pergeret ad
quasdam palmas, juxta quas erat situs cippus ex
lapidibus, & diceret eis: Præcipio vobis Legatus
Dei, ut mutuo copuletis, ramisque simul confor-
tatis, ut protogatis eum, dum ventrem exoneret.

Fecit Anaso quod iussus fuerat: & juro per Deum,
inquit, quòd visus sum mihi videre eam subfille, &
currere cum radicibus, & terra illis coherere, &
cunctis invicem, ac si flecter una palma: & visus sum
etiam mihi videre cippum illum lapidum subfille, &
currere cum omnibus lapidibus suis uno post a-
lium, donec conjunctus esset cum palnis: & exultet
se unus super alium, donec efficeretur veluti pa-
rietem. Cùm autem Mahometus ovum ventris de-
posuisset, præcepit Anaso, ut juberet palmas, &
cippos regressi in locum suum: & reverfa sunt.

Decimoquarto. Obdormierat Mahometus: & ve-
nit arbor scindens terram, confisitque juxta eum.
Cùm autem evigilasset, dixit cuidam, qui viderat

arbo-

44

Prodromi

arborem venientem. Hæc arbor petiit facultatem à
Dominio suo, ut veniret ad saltandum me: & Do-
minus concessit ei.

Decimoquinto. Dum concionem haberet ad po-
pulum, innitabatur trunco arido ejusdem palme.
Cùm autem primum concionatus esset à cathedra, trun-
cus ille erupit in genitus, audientibus omnibus, velut
genitus camela. Neque cessavit gemonē, & conquisi,
donec descendens Mahometus à cathedra amplexatus
esset eum, & consolans illum, dedit ei optionem, utrum
mallet ab eo plantari in hoc Mundo, & revivifce-
re, ac fructificare: an verò fieri una ex palnis Pa-
radisi. Cùmque apposuisset aurem, ut responsum
audiret, sensit illum acuisse odorem suum. Opera
pretium fuit figmentum hoc jam supra allatum, hic
repetere, propter tam bellam, & lepidam appendi-
cam. Sed mirum, quòd cùm Mahometus aurem
trunco adnovisset, ut audiret quid responderet: il-
le odorem efflaverit ad naves.

Decimosexto. Cantavit lapillus positus in manu
ejus: & cùm pollicisset eum in manu Abuberi, item
cantavit, & idem fecit in manu Omaris, & in ma-
nu Othmanis. Cantavit item cibus, ad quem ipse
juxta veritas locos suos. Incantatio hæc fortè fuit,
non cantus.

Decimoseptimo. Duo cameli admittant, in quibus
gapiendis dominus eorum delatus fuerat, venerunt
ad Mahometum, & genua flexerunt ante eum: ad
ille capillum illis immisit, & reddidit domino suo.

Fuerat Mahometus camelarius, & facillè norat,
quomodo hoc animalium genus posset manifestari.

Decimo octavo. Die, qua Meccam expugnavit,
ingressus Templum ejus, natus digiti sui cadere fe-
cit omnia simulacra, & imagines ejus: & si innuisset
in faciem, sponte cadebant in terga; si in tergum,
in faciem ruabant. Hanc esse fabulam testatur limas
filii Aly, qui scripsit: *لم أر بذلك الصور قطعت*.

Deinde præcipit, ut abolerentur omnes illæ figure, &
abolita sunt. Itaque non sponte ad nutum digiti
illius exciderunt. Idem habetur in Vita Mahome-
ti, nempe illum *جففت رموسه في Temple عنيسا-
فولترا*, & *imagines adolori*. Vide quomodo con-
fingant miracula Mahometi etiam contra veritatem
esse à contestatum.

Decimonono. Sauvæ filius Careb sensit per tres
nuptes venire ad se quendam ignotum, qui pete-
rent eum, excitabat à somno, dicens ei, *يا حمزة*
advenite Mahometum. Hoc, quamvis verum esset,
culum est miraculum Mahometi, quemadmodum
nullum fuisse miraculum alium, si dixerat Sauvæ,
advenite alium alium.

Vigesimo. Quidam Arbus attulit fecum Croco-
dile, distique Mahometo: Si crocodilus hic tellu-
sus fuerit, te esse Prophetam, ego credam in te.

Dixit autem Mahometus: O crocodile, quoniam ego
sum? At ille respondit: Tu es Mahometus Lega-
tus Dei. Creditur itaque ille Arabis. Ex hoc homi-
ne, & aliis Arabibus, qui visis Mahometi mira-
culis, crediderunt, arguitur magni mendaci Ma-
hometus, qui toties in Alcorano dixit, se non fecisse
miracula, quis si fecisset, fuisset inania, neque il-
lis visis, Arabes credidissent. Quòd si Mahometus
non fuit mendax, diceretur est omnino, hæc omnia
miracula, fabulæ esse, ac mendacia. Gratulandum
tamen est Mahometo, quòd tam multas bestias, &
tam paucos homines habuit tales fuisse Prophetæ.

Vigesimo primo. Perentium poie terram, eduxit

aquam copiosam, quæ Omar sui penes anecdot, re-
focillatus est.

Vigesimo secundo. Confractus fuerat ensis ejus
dum militis Mahometani in prælio Bedrensi. De-
dit illi Mahometus baculum ligneum, præcipiens,
ut aggraret eum: quod cùm ille fecisset, baculus
convulsus est in gladium. Spectrum potuit esse hoc,
aut præstigitum oculorum.

Vigesimo tertio. Erat Mahometus statum quadra-
te, seu iustæ: & nihilominus incedens cum homi-
nibus longe statum, longefecit cum illis. Mirum,
quòd non etiam cum humilioribus incedens, humi-
lio evaderet. Porro hic hoc verum esset, debuisset
fecerent in die crederet, & decreveret.

Vigesimo quarto. Prædixit Sabano, quòd unum
ex membris ejus præciseretur esset eum in Paradi-
sum. Et cæsa fuit manus ejus in prælio. Sed certò
hæc non ixit in Paradisum.

Vigesimo quinto. Zetido filio Bedri abscissa fuerat
manus dextra: veniente eum ad Mahometum
fuit: & ille repoluit eam in loco cubiti, unde fue-
rat abscissa, & exiit super eam: & incutata est,
& conjuncta, sicut fuerat antea. Non constat, na-
num illum fuisse penitus à brachio separam, in
quo casu potuit arte humana per aliquod tempus
spatium: opera verò Dæmonis brevitudo tempore,
cum brachio uniri. Utrum verò membrum separa-
tum, & statim comparti fuisse applicatum, possit na-
turaliter cum ea violenter uniri, mihi dubium est.

Certum tamen habeo, hoc esse figmentum: quam-
obrem nec Abdallah filius Abdollahi, neque alii
Auditor, qui miracula Mahometi, vel minucula,
recensuerunt, hujus, quod præcipuum, & maximum
videtur, mentionem ullam fecerunt. Et juxta regu-
lum sapie traditum ab ipso Ahmed, illa sola debent
Mahometi miracula vera censeri, in quibus omnes,
vel plerique, referrentur convenienter. Potuit tamen
hic etiam aliquid apparere Dæmonis opera fieri,
quemadmodum non imel cadavera mortuorum ead-
em opera, tanquam viva, & animata desinbare
visu fuit. Hæc sunt miracula Mahometi, quæ ab
aliis Auditoribus prætermissa, in limas filio Aly
adnotavit. Nunc, ne quis in fraudem veritatis, oc-
currens, alia, quæ in aliis Auditoribus reperi,
recensebo.

Primum refert Abu-Emans allegatum à Thelabien
si in expositione Suræ de Menâ v. 77. cujus sub-
stantia est. Erat quidam vir nomine Racena gigan-
tes penes statum, & robustissimus viribus, eratque
cognatus Mahometi, sed Ebniev. Cùm autem die
quidam juvenisset Mahometum solum, provocavit
eum ad luctandum secum, spondens, si le vicisset,
daturum illi decem oves: (erat enim pastor): invo-
cavit ipse Deum suum: invocatum se Deus suos.

Commisit illi igitur inter utrumque lucta. Arripuit
que Mahometus Racenam, & deiecit in terram,
sedique supra pectus ejus. Confessus est Racena,
se victum non ab eo, sed à Deo, quem colabat.

Iterum ergo provocavit eum ad luctum, promittens,
si victus fuisset, decem alias oves. Colluctati sunt
igitur secundo, & tertio, semperque Racena vi-
ctus est: quomobrem oboluit Mahometo triginta o-
ves, qui eas noluit accipere: sed invitavit eum ad
scilicet suum. Reuavit Racena hoc facere, nisi
videret miraculum aliquod ab eo fieri. Erat autem
inde non procul arbor quædam, cui dixit Mahome-
tus: Veni huc, ita jubente Deo. Arbor verò scissa
est in duas partes, & una pars eum cum ramis, &
radici-

وكذلك ما نقل طائفة من أهل العلم

أن الشمس ردت لما فانت عليهما يكون النبي من
نام في حجر وجعل بعضهم هذا من المعجزات وليس
هذا الحديث في شيء من كتب المسلمين التي يعتمدون

على

على ما فيها من المفولات لا الصراح ولا المأند ولا
التفسير ولا المغازي ولا السير ولا غير ذلك بل بين
اهل العلم بالحديث ان هذا كذب وليس له امداد
واحد صحيح

Aynı şekilde bazı ilim ehli hocaların da yazdıkları gibi, ikisi de (yani Muhammed ve Ali) ikinci namazını kıldıktan sonra güneşin batmış olduğu, çünkü aynı Ali'nin koynunda uyuyakaldığıdır. Ve bazıları bunu onun mucizeleri arasına koydular. Fakat bu tarih, bu kitabı yazarların dayandığı Müslüman yazarların hiçbirinde yoktur: bunun için ne doğru tarihler ileri sürülmüştür, ne iddialar, ne açıklamalar, ne de Savaşlar'da ve Hz. Muhammed'in Hayatı'nda veya başka yerlerde bulunan hiçbir şey: hatta tarih uzmanları arasında bu bir yalan olarak kabul edilir ve hiçbir yetkisi veya doğruluğu yoktur. Bu kurguya karşı söyleyebileceğim hiçbir şey kalmadı, çünkü Düşmanın kendisi benim için bu kadar güçlü bir şekilde savaşıyor. Ve (Müslümanların küstahlığına bakın) bilim profesörlerinin otoritesi dışında, bu mucizeyi gördüğünü iddia eden küçük bir kadın hakikate tanık olarak öne sürülüyor. Fakat büsbütün yalan söylemedi; çünkü ben de gördüm ve her gün Güneş'in battıktan sonra doğduğunu ve dağların üzerinde durduğunu görüyorum. İkincisi. Hz. Muhammed, cennetten döndüğü gün, Korazinlilere, çarşamba günü gün batımından önce tüccarların geleceklerini bildirmişti. Fakat güneş batmaya yaklaşmış, tüccarlar henüz gelmemişken, (yalancı peygamber) Allah'a gündüzün bir saat uzaması için dua etti; tüccarlar gelinceye kadar güneşin batması engellendi. Bir öncekine benzeyen bir uydurma ve büyük bir yalan: Fakat İsmail buna tanık olarak hiçbir kadın getirmiyor. Üçüncüsü. Bir gün, Horazin reislerinin toplanıp kendisinin ölümüne karar vermek üzere toplandıkları yerin önünden geçiyordu. Ve o geçerken, onu görmesinler diye gözlerini kapattılar ve kimse ona yaklaşmadı. Hz. Muhammed bir avuç barut alıp onlara fırlattı ve şöyle dedi: *شامت الروحة* Yüzleri deforme olacak. Ve o toz kendilerine ulaştığında Bedrens savaşında şehit olmayan kimse kalmadı. Eğer o asiller Hz. Muhammed'in ölümüne karar vermişlerse, onu ellerinde tutmalarına ve yalnız başlarına olmalarına rağmen, onu görmemek için gözlerini kapatmalarına şaşmamak gerekir. İsmail'in, Bedres savaşında yerle bir olanların ve öldürülenlerin bir kataloğunu bize göstermesi ve olup bitenlerin gerçeğini öğrenmemiz gerekirdi. Dördüncüsü. Erkek keçinin hiç binmediği bir dişi keçiden bol süt sağdı. Bunun doğal olarak gerçekleşebileceği benim için şüpheli. Ama bunun İblis'in yardımıyla yapılabileceğinden eminim. Beşincisi. Başka bir keçiden de elleriyle o kadar süt sağdı ki, bütün ordu susuzluğunu bundan içerek giderdi. Yukarıdakine çok benzeyen bir rakam. Altı. Aly için dua etti, Allah'ın onu sıcaktan ve soğuktan korumasını diledi. Ve Allah onu duydu. Belki de bu, Aly öldükten sonra olmuştu: çünkü o zaman bedeni artık ne sıcak ne de soğuk hissediyordu. Yedinci. Arkadaşlarının yaralı ayağına eliyle dokunarak onu hemen iyileştirdi. Bu, şeytanın marifetiyle veya hileyle de yapılmış olabilir. Sekizinci. Diğerlerinden daha yavaş yürüyen Giaberi'nin devesini kutsadı ve sonra kendisi diğerlerinden önce davrandı. Belki de Giaber sopasıyla ona daha sert vuruyordu. Ama bunun için yukarıya bakınız. Hayır. Anasus için dua etti; ona zenginlik, çocuk ve uzun ömür bahşedilsin diye. Yüz yirmi çocuğu oldu; yüz yıl kadar yaşadı; yılda iki kez meyve veren bir hurma bahçesi vardı. Önemsiz şeyler ve önemsiz şeyler. Onuncusu, Avf oğlu Abdurrahman'ı mübarek kıldı ve o kadar zengin oldu ki, ölümünden sonra parasını ölçmekte insanların elleri yoruldu. Bu kurgu hakkında yukarıda yeterince şey söylendi. Onbirinci. Hz. Muhammed, Selman adında bir adam için diktiği hurma ağaçları aynı yıl kök saldı ve meyve verdi; ancak bir tanesi hariç, onu da bir başkası dikmişti. Ve Muhammed onu söküp tekrar dikti ve aynı yıl aynı meyveyi Selman'a getirdi:

واعطاه مثل بيضة الدجاجة
من ذهب بعد ان ادارها على لسانه فوزن لمواليه منها
لربعين اوقية وثقني مثليها:

Ve ona, tavuk yumurtasına benzer bir altın verdi; onu dilinin üzerinde yuvarladı; ve ondan arkadaşı için kırk ons altın tarttı; kendisi için de bir o kadar kaldı. Muhammed'in Salinan'a bu türden bir altın yumurta verdiği ve muhtemelen yuvarlak veya altın yapmak için diliyle onu daire içine aldığı anlaşılıyor. Salman ise aynı yumurtanın

kırk onsunu borçlu olduğu bir arkadaşına verdi; ve yumurta olduğu gibi kaldı. Her ne ise, bunu eskilerin masalları arasına koymak gerekir: özellikle de yazarı belirtilmediği için. On iki. Bir Arap doktor Hz. Muhammed'e kendisini sunarak, onu bir bebekmiş gibi tedavi etmeyi teklif etti. Fakat Hz. Muhammed hemen orada bulunan bir hurma ağacını çağırdı. Fakat o önce eğildi, sonra doğruldu; Ve onun yanına varıp önünde durdu ve onun Allah'ın elçisi olduğuna şahitlik etti. Daha sonra onun emriyle kendi yerine döndü. Bu önemsiz şeylerin her birini tartmaya vakit yok; Bu nedenle, özel olarak belirtilmeye değer bir şey olmadığı takdirde, daha fazla bir şey eklemeyeceğim. On üçüncü. Enes'e, yanında taş bir direk bulunan hurma ağaçlarının yanına gitmesini ve onlara şöyle demesini emretti: Allah'ın Resulü, size birbirinizle çiftleşmenizi ve dalları birbirine dolamanızı emrediyor; böylece o, karnını boşaltırken onu korursunuz. Anasus emredildiği gibi yaptı: ve Tanrı'ya yemin ederim ki, diyor, sanki onların sıçrayıp, kökleriyle birlikte koştuklarını, toprağın onlara yapıştığını ve sanki tek bir hurma ağacıymış gibi birbirlerine bağlandıklarını gördüm: ve ayrıca o taş yığınının sıçrayıp, bütün taşlarıyla birbiri ardına koştüğünü, ta ki hurma ağaçlarıyla birleşene kadar: ve her biri diğerinin üzerine yükselip, sanki bir duvar oluşturan kadar gördüm. Fakat Muhammed karnının yükünü bıraktığında, Analus'a hurma ağaçlarının ve taşların yerlerine konulmasını emretmesini emretti ve onlar da geri döndüler. On dördüncü. Hz. Muhammed uykuya dalmıştı. Bir ağaç gelip yeri yardı ve hemen yanına dikildi. Fakat uyanınca ağacın geldiğini gören birine şöyle dedi: Bu ağaç, bana selam vermek için Rabbinden izin istedi ve Rabb'i de ona izin verdi. Onbeşinci. Halka vaaz verirken bir hurma ağacının kuru gövdesine yaslanmıştı. Fakat ilk defa kürsüden vaaz verdiğinde, o gövde, bir devenin iniltisi gibi, herkesin duyabileceği şekilde iniltilele patladı. Muhammed tahttan inip onu kucaklayıp teselli edene kadar, inlemeyi ve şikâyet etmeyi bırakmadı; ona, bu dünyada onun tarafından dikilmeyi, tekrar büyümeyi ve meyve vermeyi mi tercih edeceğini, yoksa Cennet hurma ağaçlarından biri olmayı mı tercih edeceğini sordu. Ve cevabı duymak için kulağını uzattığında, kokunun daha da keskinleştiğini hissetti. Yukarıda sunduğumuz bu hayali eserin güzel ve hoş bir uzantısı olması nedeniyle burada tekrarlamak zahmete değerdi. Fakat ne gariptir ki, Hz. Muhammed ne cevap vereceğini duymak için kulağını ağaç gövdesine dayadığında, burnuna bir koku geldi. Onaltıncı. Eline koyduğu taş şarkı söyledi, onu Ebubekir'in eline koyunca aynı şekilde şarkı söyledi, Ömer'in eline koyunca da aynı şekilde şarkı söyledi, Osman'ın eline koyunca da aynı şekilde şarkı söyledi. Arkadaşlarını davet ettiği yemek de şarkı söylüyordu. Bu belki bir şarkı değil, bir büyü idi. On yedinci. Efendileri tarafından esir alınmak üzere olan iki deve, Hz. Muhammed'in huzuruna geldiler ve diz çöktüler. Fakat o, yuları bırakıp onları efendilerine geri verdi. Hz. Muhammed bir deveciydi ve bu tür hayvanların nasıl evcilleştirilebileceğini kolayca biliyordu. On sekizinci. Mekke'yi fethettiği gün, mabede girdi ve parmağıyla bir işaret yaparak oradaki bütün putları ve heykelleri devirdi. Eğer onların yüzlerine işaret etseydi, onlar kendiliğinden sırtüstü düşerlerdi. Sırt üstü düştülerse yüz üstü düştüler. Bu, Aly'nin oğlu İsmail'in tanıklık ettiği bir hikayedir; şöyle yazmıştır: *تم امر بتلك الصور فطممت*; Sonra bütün bu şekillerin kaldırılmasını emretti ve hepsi kaldırıldı. Dolayısıyla parmakları onun isteğiyle kendiliğinden düşmemiştir. Aynı şey Hz. Muhammed'in Hayatında da bulunmaktadır; o, Tapınak'tan bütün putların kaldırılmasını ve putların ortadan kaldırılmasını emretmiştir. Bakın, Hz. Muhammed'in bizzat şahitlik ettiği hakikate rağmen, onun mucizelerini nasıl uyduruyorlar. Ondokuzuncu . Careb oğlu Sevad, üç gece boyunca tanımadığı bir şahsın kendisine geldiğini, ayağıyla vurarak onu uyandırdığını ve Hz. Muhammed'in geldiğini söylediğini hissetti. Bu, doğru olsa bile Hz. Muhammed'in bir mucizesi değildir; tıpkı Süvad'a bir eşeğin daha geldiğini söylemesi durumunda eşeğin bir mucizesi olmayacağı gibi. Yirminci. Bir Arb, yanında bir timsah getirerek Hz. Muhammed'e dedi ki: Eğer bu timsah senin peygamber olduğuna şahitlik ederse, sana inanırım. Sonra Hz. Muhammed: Ey timsah, ben kimim? diye sordu. Fakat o, “Sen Allah'ın elçisi Muhammed'sin” diye cevap verdi. İşte o Arap inandı. Bu adam ve Muhammed'in mucizelerini görüp inanan diğer Araplar, Kuran'da sık sık mucize yaratmadığını söyleyen Muhammed'i büyük bir yalanla suçlamaktadırlar. Çünkü mucize yaratmış olsaydı bunlar boşa gidecekti ve Araplar mucizeleri görseler bile inanmazlardı. Ve eğer Muhammed yalancı değilse, o zaman bütün bu mucizelerin masal ve yalan olduğu söylenmelidir. Oysa Hz. Muhammed'in peygamberliğine şahitlik edecek çok sayıda hayvan ve çok az sayıda insan bulundurması tebrike şayandır. Yirmi birinci. Ayağını yere vurarak bol su çıkardı ve susuzluktan ölmek üzere olan Ömer, bu su ile ferahladı. Yirmi ikinci. Bedrens savaşında bir Müslüman askerin kılıcı kırılmıştı. Hz. Muhammed ona tahta bir asa verip sallamasını emretti. Sallayınca asa bir kılıca dönüştü. Bu bir spektrum da olabilir, göz yanılması da. Yirmi üçüncü. Hz. Muhammed, dört köşe veya dik bir

yapıya sahipti; buna rağmen uzun boylu adamlarla yürürken onlardan uzak dururdu. Bir cücenin, cücelerle birlikte yürüse bile kaçamaması tuhaftır. Eğer bu doğru olsaydı, günde altı yüz defa artıp eksilmesi gerekirdi. Yirmi dördüncü. Sauhano'ya üyelerinden birinin kendisinden önce Cennete gireceğini söyledi. Ve eli savaşta kesildi. Ama kesinlikle Cennete gitmedi. Yirmi beşinci. Bedr oğlu Zeyd'in sağ eli kesilmişti ve onu Muhammed Alens'in yanına getirdi ve onu kesilmiş olduğu dirseğinin yerine koydu ve üzerine tükürdü ve o el yeniden doğdu ve daha önce olduğu gibi birleşti. Elin koldan tamamen ayrıldığı kesin olarak bilinmiyor, bu durumda bir süre insan eliyle kolla birleşmiş olması da mümkün olabilir; ama şeytanın işiyle çok kısa bir zamanda. Ayrılan ve hemen eşine bağlanan bir üyenin, doğal olarak onunla canlı bir şekilde birleşebileceği benim için şüphelidir. Ancak ben bunun bir kurgu olduğundan eminim: Bu nedenle ne Abdullah oğlu Abdullah, ne de Muhammed'in mucizelerini anlatan diğer yazarlar, en önemsizleri bile olsa, en önemlisi ve en büyüğü gibi görünen bu olaydan bahsetmemişlerdir. Ve bizzat Ahmed'in sık sık aktardığı kurala göre, Hz. Muhammed'in mucizeleri, ancak herkesin veya çoğunluğun rivayetinde ittifak ettiği mucizeler olarak kabul edilmelidir. Ama burada da Şeytan'ın işiyle bir şeyler yapılmış olabilir: tıpkı birden fazla kez ölülerin cesetlerinin sanki canlıymış ve aynı iş tarafından canlandırılmış gibi dolaştığının görülmesi gibi. Şimdiye kadar diğer yazarlarca değinilmeyen Hz. Muhammed'in mucizelerinden biri olan Ali oğlu İsmail'i zikrettim. Şimdi gerçeği aldatmak için bir şey gizlediğim izlenimi yaratmamak için, diğer Yazarlarda bulduğum diğer şeyleri anlatacağım. Birincisi, Thelabi'nin naklettiği Ebu Emâme, el-Mensa suresinin 73. ayetinin tefsirinde şöyle bir nakleder: Raccana adında, neredeyse dev gibi yapılı, çok güçlü kuvvetli bir adam vardı. Muhammed'in akrabasıydı ama bir Yahudi değildi. Fakat bir gün Hz. Muhammed'i yalnız bulunca, onu bir dövüğe davet etti ve eğer onu yenerse ona on koyun vereceğini (çünkü o bir çobandı) söyledi: kendisi de Tanrısını çağıracaktı; Tanrılarını çağıracaktı. Bunun üzerine ikisi arasında bir mücadele başladı. Ve Muhammed, Raccana'yı yakaladı, yere fırlattı ve göğsünün üzerine oturdu. Raccana, kendisine yenildiğinin kendisi tarafından değil, taptığı Tanrı tarafından itiraf edildiğini söyledi. Tekrar onu dövüğe davet etti ve eğer yenilirse ona on koyun daha vereceğini söyledi. Bunun üzerine ikinci kez, üçüncü kez savaştılar ve her seferinde Raccana galip geldi: bu nedenle Muhammed'e otuz koyun teklif etti, ancak o bunları kabul etmedi; fakat onu kendi mezhebine davet etti. Raccana, onun tarafından bir mucize gerçekleştirildiğini görmediği sürece bunu yapmayı reddetti. O sırada oradan pek de uzak olmayan bir ağaç vardı; Hz. Muhammed ona: "Buraya gel, Allah'ın emri böyledir" dedi. Ağaç iki parçaya bölünmüştü; ve bir kısmı da dalları ve kökleri ile gelip Muhammed ile Raccana arasında durdu. Sonra Raccana böyle ricada bulunarak, o yarım ağacın diğer arkasına dönmesini emretti ve ağaç geri döndü. Fakat Raccana'dan, verdiği sözü tutmasını ve Müslüman olmasını istediğinde, o şöyle cevap verdi: "Bu büyük mucizeyi dışarıdan görmüş olmam bana yeter; fakat eğer Müslüman olursam, Medine'deki kadınların ve oğlanların, korkudan sizin mezhebinizi benimsediğimi söylemelerinden korkuyorum." Birincisi, bir mucize değil; bilakis, böylesine büyük bir Peygamberin, bir çobanla, böylesine adi bir şekilde gürüşmesi, onun için bir utançtır. İkincisi, yukarıda sayılan aynı türden masallar veya hileler arasında sayılmalıdır. İkincisi, aynı Thelabian tarafından iddia edildiği gibi Alsaddius tarafından nakledilen, ayet 64'tür. Yukarıda adı geçen sureler, bu ifadelerle. Bu Kur'an ayeti, Medineli bir Hristiyan adam hakkında nazil olmuştur. O, bir Müslümanın: "Şehadet ederim ki, Muhammed Allah'ın elçisidir" diye bağırdığını duyunca: "Bu sahtekâr yakılsın" demiştir. Fakat hizmetçisi geceleyin kendisi ve ailesi uyurken ateşle içeri girince, evden bir kıvılcım fırladı ve evi tutuşturup kendisini ve ailesini yaktı. Yazarın bir Hristiyan adama karşı söylendiğini iddia ettiği bu Kuran ayetinin, Yahudilere karşı söylenmesini istiyor. Diğerleri ise aynı Talebienfilerin iddia ettiği gibi Medine'deki putperestlere karşıydılar. Artık Alsaddius'un imanı zayıflıyor. Eğer o adam veya başka bir Hristiyan bu yangından zarar gördüyse, bu tesadüf eseri olmuştur ve bu durum sık sık meydana gelir. Albakarius kitabının الانوار 7. bölümünde üçüncüsünü, yani Splendorum'u aktarıyor; ve bu da şöyle: Hz. Hatice, önce hizmetçisi, sonra da kocası olan Hz. Muhammed'i işlerini halletmek üzere Suriye'ye göndermek istediğinde, hiç kimsenin binmeye cesaret edemediği çok vahşi bir devenin kendisine verilmesini ve bu deveyle yolculuğu yapmasını emretti. Fakat deve, Muhammed'in sesini duyunca, ayaklarına kapandı ve alçak bir tebessümle onları öpmeye başladı ve Arapça olarak açıkça şöyle dedi: "Benden daha mutlu olan kimdir ki, İlk ve Son'un Rabbi elini sırtına koymuştur?" Cadiz'in hizmetindeki kızlar bunu görünce: "Bu, bu yetimin uydurduğu büyük bir oyundan başka bir şey değil" dediler. Cadiz cevap verdi: "İnancın aracı bir aldatmaca değil, apaçık bir

mucizedir." Cadiz kızları akıllıydı; ama Muhammed'e olan aşkıyla tutuşan hanımları çoktan delirmeye başlamıştı. Ancak okuyucuyu uyarıyorum ki, Albakarios'un anlattığı her şey, rahat bir vicdanla, bir masal olarak kabul edilebilir. Zira daha önce de gösterdiğim gibi, daha akıllı Müslümanlar bile onu bir tarih yazıcısından ziyade bir mitolojist olarak kabul ediyorlar. Peki, neden onun tanıklıklarını anlatıyorsun diyeceksiniz? seni güldürmek için. Dördüncüsü, aynı Yazar tarafından bu anlamda (çünkü kelimelerin boşluklarını keseceğim) orada bildirilmiştir: Suriye'nin bir vadisinde, ağzı açık bir şekilde tıslayan ve gözlerinden ateş kıvılcımları saçan çok büyük bir ejderha görüldü. Fakat Hz. Muhammed'le karşılaştığında devesi ürktü. Fakat Muhammed onu azarladı ve şöyle dedi: "Yazıklar olsun sana! Peygamberlerin mührü ve Allah'ın elçilerinin prensi senin tahtında otururken nasıl korkabilirsin?" Sonra ejderhaya dönerek ona şöyle dedi: Dilediğin yere dön ve yolculardan hiçbirine rastlama. Çünkü ben, Allah'ın salata ve selamı onun üzerine olsun, Muhammed'im. Aksi takdirde seni göklerin Tanrısı önünde suçlarım. Ejderha ona cevap verdi: "Merhaba Muhammed, güvende ol Ahmed." Hz. Muhammed şöyle buyurmuştur: Hak dini benimseyen ve Allah'a itaat edenler de kurtulsun. Ejderha dedi ki: Ey Rabbim! Ben yeryüzündeki bir ejderha değilim. Ben, Elham oğlu Elham denilen cinlerin hükümdarlarından biriyim. Babanız İbrahim'in sağlam inancını benimsedim. Ve ben ondan şefaathim olmasını istedim; fakat o şöyle cevap verdi: Şefaathim görevi, benim neslimden doğacak olan Muhammed'e mahsustur. Ve bana bu yerde sizinle buluşacağımı önceden bildirdi; ve ben burada beklediğimden beri uzun zaman geçti. Ve bir gün, Meryem oğlu İsa'nın göğesi alındığı gecede hazır bulunmuş ve Havarilere seni ve senin şeriatını takip etmelerini emretmişti. Şimdi efendim, içtenlikle şefaathim etmeyi unutmayın. Hz. Muhammed ona şöyle cevap verdi: Sana bunu yapacağıma söz veriyorum; fakat sen bu arada dilediğin yoldan geri dön ve yolda yolculardan hiçbirine rastlama. Ve ejderha geldiği yoldan geri döndü. Benzer bir yorumu, Ey Okuyucu, Ludovicus Ariostus'un kitabında da bulabilirsin. 43. Ancak biraz daha olası ve daha mütevazı. Beşincisi, Zekeriya oğlu Feris oğlu Hüseyin'in babası Ahmed tarafından şu sözlerle rivayet edilmiştir: [Bir adamın Muhammed'e üzerinde kartal figürü bulunan bir kalkan verdiği ve Muhammed'in elini kalkanın üzerine koyduğu ve Allah'ın o figürü yok ettiği söylenir.] Bu rakam mucize olmadan kolayca ortadan kaldırılabildi. Fakat Hz. Muhammed bu konuda çok titizdi. Üstelik aynı yazar, kısa bir süre sonra, kendisinin Kartal adını verdiği belli bir standardı olduğunu da ekler: Sanırım bunun nedeni, üzerinde bir العقاب Kartal figürünün betimlenmiş olmasıydı. Albocharius, Hz. Muhammed'in Hadisleri'nin otuzuncu bölümünün altıncı bölümünü şu sözlerle nakletmektedir: [Aly bize, bunu Sophein'e, Alzocharius'tan duymuş olan ve aynı şeyi Alarage'den duymuş olan kişiye anlattı: Ebu Hureyre bana anlattı ve şöyle dedi: Bir gün Muhammed'in yanındaydım, o şöyle dedi: Eğer bir kimse sözlerimi bitirinceye kadar abasını yayar ve sonra geri çekerse: Benden duyduğu hiçbir şeyi asla unutmayacaktır. Ben de cübbemi serdim; Ve onu hak ile gönderen Allah'a şahitlik ederim ki, ondan işittiğim hiçbir şeyi unutmadım.] Bu önemsiz şeyleri doğrulamak için böylesine uzun bir tanık soyağacına gerek yoktu. Albakarius yedinci kısmı bildiriyor. 7. kitap. İşte bu ihtişamın özü budur. Hz. Muhammed, tüccarlarla birlikte bir vadiye inmişti, çünkü orada su kaynakları vardı; fakat orada suyun izine bile rastlamadılar. Fakat Hz. Muhammed, ellerini kuma daldırdıktan sonra, bakışlarını suya doğru çevirdi (ama orada suyun izi bile yoktu), bilmediğim bir şeyler mırıldanıyordu. Ve hemen parmaklarının arasından su fışkırdı ve nehirlerle aktı; öyle ki, tüccarların yükleri neredeyse su altında kalmıştı. Bu hikayecinin sıradan olan hiçbir yanı yok. Rica ederim, yükleri ve hayvanları boğma tehlikesini göze alarak, nehirleri buraya çizmenin gereği neydi? Sekizincisi şöyle anlatılır: Hz. Muhammed (s.a.s.) bir miktar hurma yedikten sonra çekirdeklerini tükürüğüyle ıslattı (oysa ki zaten yiyerek ıslatmıştı): sonra onları kuma gömdü; Ve bir saat içinde bu çekirdekler hurmalarla yüklü hurma ağaçlarına dönüştü, Alabbas bunlardan devesine yükledi ve bütün millet doyaya yedi. Ancak Abughel bunu prestije ve büyü sanatına bağlıyor. Eğer durum böyleyse, Abughel akıllıydı; ama ben öyle olmadığından eminim. Dokuzuncusu aynı kişi tarafından şu sözlerle özetlenmiştir: Hz. Muhammed ve tüccarları, beklenmedik bir yağmur bolluğu yüzünden kaba bir sele varmışlardı; öyle ki tüccarlar bir ay bile oradan ayrılmayı ümit edemiyorlardı. Bu arada uykuya dalan Hz. Muhammed'e, rüyasında bir melek tarafından, sabahleyin insanlara yolculuğa hazırlanmaları emri verilmesi hatırlatıldı. Fakat sen (dedi), selin kıyısında durup, beyaz kuşların yukarıda uçtuğunu gördüğün zaman, onların yolunu izle ve şöyle de: Allah'ın adıyla, Allah ile: ve ötekilere de aynısını söylemelerini emret. Çünkü bunu yapan kimse sağ salim karşıya geçecek ve selden

kurtulacaktır. Fakat başka türlü davranan boğulacaktır. İşte Muhammed de böyle yaptı. Ona itaat edenler sağ salim geçip gittiler. Ancak itaat etmeyi reddedenler, bütün mallarıyla birlikte boğuldular. Okuyucuyu, en azından bu yalana ikna olmuş olan bu Nebulon'a itibar etmemesi konusunda uyarmıştım; zira Müslümanlar arasında en yüksek otoriteye sahip olan Ali Ebu'l-hasan İbn-i Hüseyin, Mekke Tufanı sırasında Hacer-ül Esved'in yerine getirilmesiyle ilgili olarak Muhammed'in yaptıklarını (bu konuda Muhammed'in Hayatı'nda yazdıklarımı inceleyin)

فكفي ذلك أول ما ظهر من فعله
: وفصايله واحكامه
anlatmış ve bu büyük bir mucize olarak kabul edilmiştir: sonra da şunu eklemiştir: Ve bu, onun eserlerinden, üstün niteliklerinden ve yargılarından ilk ortaya çıkan şeydi. Ayrıca bu kara taş mucizesi, bütün Müslüman yazarlara göre, Hz. İsa'nın Suriye'ye gidişinden çok sonra meydana gelmiştir. Bu nedenle, daha önce başkaları tarafından, özellikle Albakarius tarafından anlatılan hayranlık verici eylemler masal ve yalandır. Bunlar, Müslümanların Peygamberlerine affettikleri, daha doğrusu uydurdukları mucizelerdir; bunların çoğunu kendi kitaplarında bulabildim. Bunlar peygamberlikle ilgili olan aynı türden pek çok başka şeydir ve bunlar yukarıda Kur'an'dan naklettiklerimize ektir.

YEDİNCİ BÖLÜM.

Hz. Muhammed'in Peygamberliğe Giden Mucizeleri.

İşte bu sebeple Abdülhalim oğlu Ahmed, Savunma adlı eserinin 1. sayfasında bu hususları anlatmaktadır. Bana 359. [Ayrıca, Muhammed'in önceden haber verdiği veya açıkladığı, gizli, geçmiş, şimdiki ve gelecekteki büyük ve önemli şeyler, önceki Peygamberlerin hiçbirinde bulunmamıştır; Bu da onun onlara üstünlüğünü gösterir. Kuran'da bu türden pek çok kehanet vardır, daha önce bunlardan bahsetmiştik. Diğerleri ise, onun önceden haber verdiği ve tahmin ettiği gibi gerçekleşen olaylar hakkında doğru haberler vermektedirler. El-Sabihein kitabında ise Hudayfa'nın şu sözleri nakledilmektedir: Hz. Muhammed aramızda bulunduğu sürece, kıyamete kadar olacak hiçbir şeyi önceden haber vermeksizin ihmal etmedi. Kimisi hatırlıyor, kimisi de unutmuş. Arkadaşlarım zaten bunu biliyorlardı. Ve unuttuğum bazı şeyler olsa da, biri bana bunları önerse mutlaka tanırım. Sahih-i Müslim'de ise Zeydi'nin babası, Ahtabi'nin oğlu Amruus'un şöyle dediği rivayet edilmiştir: Muhammed sabah namazını bizimle birlikte kıldı, sonra minbere çıkıp öğle namazına kadar bize vaaz etti. Bunları bizimle birlikte bitirdikten sonra tekrar kürsüye çıktı ve ikinci namazına kadar vaaz verdi. İkinci namazını bitirince tekrar kürsüden gün batımına kadar vaaz verdi ve bize geçmiş, şimdiki ve gelecekteki şeyleri bildirdi. Biz de onun bize bildirdiği şeyleri hafızamızda tuttuk. Bana öyle geliyor ki Müslümanlar, Homeros'un kitabında bahsettiği Peygamberleri Kalhantes Thestorides'in kişiliğini benimsediler. Önce İlyada:

Κάλχας Θεστιάδης οἰωνοπόλων ὄχ' ἄριστος ,
ὅς ἦδ' ἡ τὰτ' ἐόντα , τὰτ' ἐσόμενα , πρότ' ἐόντα .

Calchas Thestorides excellentissimus Agur ,
Omnia qui norat , præsentia , facta , futura .

Calchas Thestorides, en mükemmel Agur,
Her şeyi, şimdiki, geçmiş, geleceği bilen.

Ancak, ey Okuyucu, yukarıda seni uyardığım şeyi hatırla: Müslüman yazarlar, Muhammed'in başına gelen olaylarda hazır bulunduklarını, bunları gördüklerini ve duyduklarını iddia eden kişileri tanıtıyorlar: ancak bunlar tamamen uydurmadır ve belki de şeylerin doğası gereği hiç var olmamışlardır. Bu durum neredeyse sayısız örnekte açıkça görülmektedir. Bu nedenle, Müslümanların ortaya koyduğu görgü tanıklarının, Hodaipha'nın, Amrui'nin veya diğerlerinin sözlerinin sizi etkilemesine izin vermeyin. Okuyucu, ayrıca seni uyarmak isterim ki, Muhammed hakkında yapılan kehanetler, yalnızca Yazarların bu kehanetleri aktardıkları tarihte zaten gerçekleşmiş olan olaylarla ilgilidir; ve daha sonra gelen şeylerden hiçbirine dokunmamak. Fakat bunların aynı Yazarlar tarafından uydurulduğuna dair en açık kanıt şudur: Tıpkı Şairlerin, daha önce olmuş şeyleri sanki gelecekte olacakmış gibi tahmin etmeye veya kendilerinden önce olmuş bazı şeyleri aynı kehanetlerle tanıtmaya alışkın olmaları gibi. Fakat ben burada Hz. Muhammed'in bu kehanetlerini kısaca anlatacağım: Zira yukarıda Kur'an'dan çıkarılan kehanetleri tartışırken söylediğimiz bütün bu şeyler, onları çürütmeye yetecektir. Birincisi,

gibi, kendisinin veya halkının başına ne geleceğini bilmediğini belirttiğinden: ancak daha önce gördükleri olayların anlatımları, Muhammed'e yanlış bir şekilde kehanet olarak atfedildi. Oysa, daha önce de belirttiğim gibi, Hz. Muhammed de aynı şeyleri ya tahmin yoluyla ya da kötü bir iblisin telkiniyle önceden haber vermiş olabilir. Üçüncüsü, Elbocharius'un, Malik oğlu Avf'ın ifadeleriyle rivayet edilmiştir. O, Muhammed'in şöyle dediğini duyduğunu söylemiştir: Kıyamet gününden önce benim ölümüm ve Kudüs'ün fethi olacak. Sonra koyunların hastalığına benzer bir salgın hastalık çıkacak. Sonra da büyük bir zenginlik olacak. Öyle ki, birine yüz dinar verilse onu almaktan kaçınacak. Sonra da bütün Arap evlerine bir fitne yayılacak. Sonra seninle siyah Araplar arasında bir ateşkes olacak; fakat onlar hainlik ederek, her birinin altında on iki bin asker bulunan seksen sancakla sana gelecekler. Bu nedenle Hz. Muhammed'in vefatından sonra Hz. Ömer döneminde Kudüs fethedildi. Daha sonra aynı Ömer zamanında Suriye'de büyük bir veba salgını çıktı. Sonra Osman'ın ülkesinde para çoğaldı; öyle ki, birine yüz dinar verilse, onu öfkeyle reddederdi. Para o kadar çoğaldı ki, bir Boğaz atı ile değiştirilirdi. Daha sonra Osman'ın öldürülmesiyle, hiçbir Arap evini bağışık bırakmayan evrensel bir fitne çıktı. Muhammed'in Kıyamet Günü'nden önce bütün bunların gerçekleşeceğini önceden bildirmesi peygamberlik ruhuna atfedilemez; zira ben de Kıyamet Günü'nden önce pek çok şeyin gerçekleşeceğini öngörebilirim; kesin olmasa da, yine de muhtemel olduğuna inanıyorum: örneğin, Türk İmparatorluğu yıkılacak; Kudüs Hristiyanların eline geri dönecek; gelecekte salgın hastalıklar, kıtlıklar, iç savaşlar ve bu türden başka şeyler olacak. Fakat Müslümanlar, Hz. Muhammed'in haber verdiği bu olayların bir asır önce gerçekleştiğini söyleyeceklerdir. Öncelikle şunu söyleyeyim ki, bazı şeyler tesadüfen meydana gelmiştir ve muhtemelen önceden tahmin edilebilir. Bazı şeyler ya hiç olmadı ya da oldu, ama Hz. Muhammed'in haber verdiği şekilde olmadı. Zira Osman'ın saltanatı sırasında öyle bir zenginlik bolluğu vardı ki, eğer birine gönüllü olarak yüz dinar teklif edilseydi, onu öfkeyle reddederdi; Zira Osman bir defasında ihtiyaçları için hazineden yüz bin drahmi, yani 5000 altın borç almış, bu borçtan dolayı aleyhine dava açılmış ve aynı hazineden yine küçük bir meblağ daha almak zorunda kalmıştır; ancak geri ödeme garantisi

لعمري

: لِبَاعْثِنَ حَاجَتِنَا

verilmiştir. Ve bazıları kendisine engel olmak isteyince şöyle derdi:

Hayatım

üzerine yemin ederim ki, ihtiyacım olan şeyi alacağım. Peki, orada bu kadar çok altın ve gümüş bulunması bununla nasıl tutarlı olabilir? Ancak kehanetin son kısmına gelince: Yazar sessiz kalıyor; Arap tarihlerinde de buna dair bir şey bulamıyorum. Ayrıca, kim olursa olsun siyah Arapların, yaklaşık yüz bin askerden oluşan böylesine büyük bir orduyu toplayabilmeleri de pek mümkün görünmüyor. Dördüncüsü, Sahih-i Elbohari'dendir; Ebu Hureyre'nin, Hz. Muhammed'in takipçilerine şöyle dediğini teyit ettiği yer: Kıyamet Günü, siz Türklerle (ki onların niteliklerini ihmal etmiştir) savaşmadıkça gelmeyecektir; kıldan ayakkabıları olan düşmanla savaşmadıkça da gelmeyecektir. Ayrıca Müslümanlar, savaş yoluyla bütün bu milletleri aradılar (Yazar diyor). Hz. Muhammed, peygamberliklerinin gerçekleşmesi için Kıyamet Günü'ne kadar zaman tanıyor; Yalancının kimse tarafından anlaşılmaması diye. Ayrıca Müslümanların Türklere karşı savaştığı, daha doğrusu Türklerin Müslümanlara karşı savaştığı, Hz. Muhammed'in bunu önceden haber vermiş olup olmamasından bağımsız olarak kesindir. Fakat Müslüman Arapların (zira tartışılan konu onlar) Türkler tarafından yenildiğini ve sefil bir köleliğe düşürüldüğünü: Muhammed bunu öngörmemiş ve tahmin etmemiştir. Albocharius da bu kehaneti ona atfedemezdi; çünkü Arapların Türklerin boyunduruğu altına girdiğini, köle olarak tutulduğunu henüz görmemiştir. Ayrıca, kıldan ayakkabıları olan başka bir millet hakkında da, bu türden birçok millet olmasına rağmen, kesin bir şey söylenemez; Albocharius, onu bize kendi özellikleriyle anlatmaz; bu da onun yalnızca Doğulu olduğunu gösterir. Beşincisi Sahih-i Elbohari'den; Muhammed'in torunu Hasan hakkında imparatorluğu ele geçireceği ve Müslümanların iki büyük ordusu arasında barış sağlayacağı kehanetinde bulunduğu bildirilmektedir. Yazar, bunun Degir'in kırkıncı yılında, Alhasan'ın imparatorluk için birbirleriyle çekişen Ali ve Mauvia ordularını yatıştırdığı zaman gerçekleştiğini ileri sürer. Alhasan yaklaşık altı ay kadar İmparatorluk yaptı; ancak bu iki ordu arasında barış yoktu: hatta Ali ve Mauvia arasında sürekli düşmanlıklar ve katliamlar vardı; Böylece Sofea'da aralarında yüz yirmi gün süren savaşlar oldu ve bir gecede her iki taraftan yetmiş bin kişi öldürüldü. Daha sonra Mauvia tarafında Alasai oğlu Amruus, Asciaransis tarafında ise Aly Ebu Musa barış arabulucuları oldular. Fakat bu barış sahte ve hain bir barıştı; Aly ile Mauvia, imparatorluğu aralarında paylaştıktan sonra, Aly birkaç gün sonra

öldürülene kadar, birbirleriyle kavga etmeyi hiç bırakmadılar. Bütün bunları ve daha fazlasını Ebû Gıyafer Taberî rivayet etmektedir. Altıncısı Alsahihein'den; Ebu Hureyre'den rivayet edildiğine göre Hz. Muhammed şöyle buyurmuştur: Kıyamet, Arabistan'ın Petra bölgesinden bir ateş çıkmadıkça kopmayacaktır. Bu ateşle Busra'daki develerin boyunları parlayacaktır. Ve şimdi (Yazar diyor ki) bu tür yangınlar altı yüz elli yıldan fazla bir zamandır görülmektedir; Ve insanlar onu gördüler; ve orada Bosra'da develerin boyunlarının parladığını gördüler; ve taşları yaktı, ve eti kaynatmadı. Bu tür yangınlara pek çok yerde, özellikle geceleri rastlanmaktadır; Daha basit insanların ve cahil sıradan insanların çoğu zaman bunu bir azizin mucizesine veya bir şeytanın işleyişine bağlarlar. Muhammed'den asırlar önce Arabistan Petraea'da o ateşin görüldüğüne dair hiçbir şüphe yoktur. Fakat taş yakması ve et pişirmemesi (eğer doğruysa) doğal sebeplere bağlanmalı; çünkü bunu Muhammed'in veya herhangi bir başka evliyanın mucizesine bağlamak gülünç olur. Yedinci aynı hadisten: Ebu Said ve Esma'nın rivayetine göre Hz. Muhammed, Basir oğlu Ömer'e: "Zalim bir ordu seni öldürecek." demiştir. Ebu Hureyre, Hz. Muhammed'in şu kehanetini aktarır: Kisra yok olacak ve ondan sonra Kisra olmayacaktır. Ve Sezar yok olacak; ve ondan sonra bir Sezar olmayacak; ve Müslümanlar her ikisinin de hazinelerini yağmalayacaklar. Burada söylenenlerin geri kalanı ne olursa olsun, kehanetin yapıldığı Sezar'ın (yazarların Herakleios olmasını istedikleri) kendisinden sonra başka Sezarlar da olduğu kesindir: ve Tanrı'nın bu şekilde sağlamasıyla, Ernest Leopoldus Sezar'ın en mutlu şekilde hüküm sürdüğü bu güne kadar hiçbir zaman Sezar eksikliği yaşanmamıştır; ve gerçekten de Müslümanlara büyük bir kötülük yaptı: öyle ki artık onun tarafından nihai olarak yok edileceklerinden korkuyorlar. Sciaphaeus'un kaçamağı gerçekten الشافعي gülünçtür; zira Sezar'ın, yani Romalıların İmparatoru'nun Suriye'yi veya Doğu'daki bazı diğer bölgeleri kaybetmesinin, Muhammed'in sözlerini doğruladığını sanmaktadır. Çünkü hiç kimse kral olmaktan çıkmaz; Krallığının bir kısmını kaybedeceği gerçeğinden: ve Muhammed'in bunu

بهلك كسرى ثم لا يكون
كسرى بعده وقيصر ليهلكن ولا يكون قيصر

kesin olarak tahmin ettiği söylenir: بعد Kisra yok olacak ve ondan sonra başka bir Kisra olmayacak; ve kesinlikle Sezar yok olacak ve ondan sonra başka bir Sezar olmayacak. İşte Ahmed'in

bozulmamış hakikatlerden meydana getirdiği الصحيحين kitapta bu vardır ve bundan dolayı ona El-Sahih'in yani İki Doğru kimseler denilmiştir. Ayrıca, burada Kisra, bir adamın adı olarak değil, bir şeref unvanı olarak Casar olarak alınmıştır; Kisra'nın bile kendisinden sonra bir Pers kralı bırakmayacak şekilde helak olmadığı açıktır. Çünkü önce Isdegerdes onun yerine geçti (bazıları ona Adeser der), Adversarius'un yanında: ama Isdegerdes'ten önce, Kisra'nın oğlu Siroe hüküm sürmüştü. Ayrıca, Pers Ömer döneminde Sarazenler burayı 297 yıl boyunca işgal ettiler: daha sonra Türklerin eline geçti ve 203 yıl Türklerin elinde kaldılar: daha sonra Türkleri kovan Tatarlar, Sofistlerin egemenliği başlayana kadar burada hüküm sürdüler ve bu dönem günümüze kadar devam etti. Şu halde, Pers Kralı Kisra, kendisinden sonra başka kralların gelmediğini gerçekten iddia edebilecek bir şekilde helak olmamıştır; Zira bugün bile Pers kralları belki de Kozanlılardan daha güçlüdür. Ve her ne kadar Arap hurafelerine inanıyorlarsa da, Türkler gibi; Oysa onlar, Arapların ve Türklerin inandıkları dinden o kadar uzaktırlar ki, onlar tarafından sapkın ve neredeyse putperest olarak kabul edilirler ve onların en büyük düşmanları olarak görülürler. (Sarazen dedikleri İskitlerdir) Tüzük kitabının المنن sekizincisi: Sophia'nın, Muhammed'in şöyle dediğini

تكون

duyduğunu iddia ettiği yer: خلافة النبوة ثلاثين سنة ثم تهير ملكك Otuz yıl boyunca peygamberlik ardı ardına gelecek: sonra krallığı kuracak. Fakat bu (Yazar'ın söylediğine göre) onun ölümünden otuz yıl sonraydı. Ebubekir, Ömer, Osman ve Ali de bu yıl sayısına girerler. Eğer biz Müslümanların yanında yer alırsak, bu kehanet tamamen yanlıştır. Zira onlar, Muhammed'in peygamberlerin خاتم النبيين sonuncusu olmasını istiyorlardı; Kendisinden sonra otuz yıl boyunca peygamberlik ardışıklığı olamaz. Fakat belki de Peygamberliğin خلافة النبوة halefiyetinden, Hz.

Muhammed'den sonra الخلفاء halife unvanıyla gelenlerin yönetimi anlaşılmalıdır. Fakat bu insanlar yüzyıllarca direndiler ve hiçbiri kral ünvanını almadı. Alsahihein'den dokuzuncusu; Cabir bin Somra'nın rivayetine göre Muhammed şöyle demiştir: Mezhebim, hepsi Horasanlı olmak üzere on iki halife (veya imparator) oluncaya kadar

Yemen'de öldürüldüğünü yazmıştır; Diğerisi ise **مسيمة** Moseilmam'dı. Sahih-i Müslim'de Ebû Hüreyre'den rivayet edilen buna benzer bir rivayet de vardır: Hz. Muhammed (s.a.s.) şöyle buyurmuştur: Kıyamet gününden önce otuz tane yalancı peygamber gelecek ve kendilerinin Allah tarafından gönderildiğini iddia edeceklerdir. Muhammed için bu durum kolay bir kehanetti: Çünkü onun ölümünden sonra, dünyanın son günü gelmeden önce, sadece iki veya otuz değil, altı yüz sahte peygamber gelecekti. On birincisini Ahab oğlu Musa kitabında nakletmektedir. Bellis'ten Vaheb oğlu Omeir gizlice ve hiçbir şahit olmadan, Omaja oğlu Sephuan'la Muhammed'i öldürmek konusunda anlaştı. Fakat Omeir, Muhammed'in yanına gelince, Sephuan ile birlikte onu öldürmek için yaptıkları komployu ona açıkladı. Komplolar hiçbir zaman kimsenin fark edemeyeceği kadar gizlice yapılmaz. En azından tanıdık bir iblis bunu Hz. Muhammed'e bildirmiş olabilirdi. Onikinci Alsahihein'den; Hz. Muhammed'in Tabucense savaşında ertesi gece çok şiddetli bir rüzgar çıkacağını, bu rüzgara karşı koyacak kimsenin olmayacağını bildirdiği rivayet edilmektedir.

CAPUT OCTAVUM

Rüzgârlar veya yağmurlar birçok işaretle önceden haber verilebilir: bunun için peygamberlik ruhuna da gerek yoktur. On üçüncüsü, Sahih-i El-Buhari'den: Muhammed, ölümünden önceki son seferde, Zeyd'i ordunun başına getirdiğinde şöyle demişti: Eğer Zeyd öldürülürse, onun yerine Cafer geçsin; Fakat Cafer öldürülürse yerine Ravaha'nın oğlu Abdullah geçsin. Fakat Zeyd öldürüldü ve yerine Cafer geçti. Fakat Cafer öldürülünce yerine Abdullah geçti. Burada hiçbir kehanet tanımıyorum: özellikle Abdullah da öldürüldüğü ve onun yerine kimse atanmadığı için, çünkü o bunu en ufak şekilde öngörmüştü. Peygamberlerin peygamberliklerine dair diğer birçok uydurma hikayeyi burada saymıyorum, çünkü bunlar şimdiye kadar anlatılanlara çok benziyor ve aynı argümanlarla bunların apaçık boş olduğuna ikna edilebilirsiniz. Burada, Hz. Muhammed'in akıllı Yahudilere kendisinin gerçek bir Peygamber olduğunu kanıtladığı şeyleri sunmam yeterli olacaktır. Bunların arasında. Birincisi, Alastad lakaplı Thaleb'li Ahmed oğlu Muhammed'in, Beşinci Taberna Suresi'nin 45. ayetinin tefsirinde şu sözlerle naklettiğidir. (Ebno-Suria Yahudilerin Efendisi idi) dedi ki: Ey Muhammed, bize ilahi üç şey var, bunlar hakkında sana soracağım. Muhammed cevap verdi: Bunlar nelerdir? Dedi: Bana uykunla ilgili olanı söyle. Muhammed cevap verdi: Gözlerim uyuyor, kalbim uyanık. Doğru söyledin, dedi. Fakat gündüz bana: Bir oğulun bazen babasına, bazen de annesine benzemesinin sebebi nedir? Muhammed cevap verdi: Bunlardan hangisi üstündür ve onun nesli diğerinin neslinden önce gelmiştir: oğul ona benzeyecektir. Ebno-Suria dedi ki: Kehanet ettin. Fakat söyle bana, erkeğin çocukta hangi payı ve kadının hangi payı var? O zaman Muhammed en büyük sıkıntıya düştü ve uzun bir baygınlıkla meşgul olarak ondan biraz uzaklaştı: fakat yüzü terden sırılsıklamdı. Sonunda Ebno-Suria dedi ki: Et, kan, tırnaklar ve saç, kadından gelen cenin içinde gelir. Kemikler, ama hem sinirler hem de damarlar bir adamdandır. Sen doğru sözlüsün, dedi: her bakımdan bir Peygamber olduğunu kanıtladın. Böylece bir Yahudi'den bir Müslüman oldu. Sonra dedi: Ey Muhammed, sana gelen Meleklerden kimdir? Cevap verdi: Cebrail. Onu bana tarif et, dedi. Sonra Muhammed onu ona tarif etti. Ve Ebno-Suria dedi: Senin dediğin gibi Pentateuch'ta tarif edildiğine tanıklık ediyorum: ve sen gerçek Elçisin. İkincisi, Ahmed oğlu Abdalhalim'in Apologya adlı eserinde nakledilmektedir. Bana 307. şu sözlerle: Mekkeliler, Medine'deki Yahudilere, Hz. Muhammed, onun nitelikleri ve bizzat kendisinin bahsettiği şeyler hakkında sorular sormak üzere kitap uzmanları gönderdiler. Elbareth oğlu Elnadar ile Ebu-Maat oğlu Acabam'ı gönderdiler; bunlar Medine'ye vardıklarında Yahudi rahiplere vatandaşları olan Muhammed hakkında ne düşündüklerini sordular. Rahipler onlara şöyle cevap verdiler: Ona üç kişiden birini sorun, eğer kehanet yapmışsa, gerçekten Allah tarafından gönderilmiş bir peygamber midir? Ama bunu yapmazsa o aptal ve değersiz bir insandır. O halde ona ilk giden Çocuklar'ı (Yedi Uyuyanlar'ı kastediyor) ve onlara ne olduğunu sor, çünkü onların hikayesi harika. Ona ayrıca Doğu'dan Batı'ya Seyahat Eden Adam'ı (Büyük İskender'den bahsediyor) ve onun geçmişinin ne olduğunu sorun. Son olarak ona Ruh'un (yani akıl sahibinin ne olduğunu) sorun. Böylece gönderilen bu iki kişi Mekke'ye döndüklerinde, Karazinlerle birlikte Hz. Muhammed'in yanına geldiler ve ona Yahudi rahiplerinin önerdiği üç şey hakkında sorular sordular. Fakat Hz. Muhammed onlara her şeyi bileceğini söyledi. Bu arada Kur'an'dan gönderilen Cebrail geldi; Kur'an'da Hz. Muhammed'e sorulan konuların açıklamaları vardı; Her şeyi onlara detaylı bir şekilde anlatan. Yani Yedi Uyuyanlar'ın tarihi: Büyük İskender'in tarihi: ve rasyonel ruhun kökeni. Üçüncüsü, aynı kişinin Buhari'nin Sahih'inde rivayet ettiğine göre, Enes şöyle demiştir: Abdullah oğlu Selam (Yahudilerin hocasıydı) Medine'de Muhammed'in yanına geldi ve ona şöyle dedi: Sana, peygamberlik yapmış birinden başka kimsenin bilemeyeceği üç şey soracağım: Kıyamet gününün ilk işareti veya olayı nedir? Cennet ehlinin yiyeceği ilk yemek ne olacaktır? Çocuk babasına döndüğünde; ancak anneye gelince. Hz. Muhammed cevap verdi: Cebrail bana aynen bunu vahyetti. Sonra Abdullah dedi ki: "O, Yahudilerin düşmanıdır," dedi Cebrail. "Ama devam et." Ve dedi ki: Kıyamet gününün ilk işareti, doğudan batıya kadar insanları yakıp yok edecek ateş olacaktır. Fakat cennet ehlinin ilk yiyeceği, Balığın karaciğerinin ucu olacaktır. Nihayet erkeğin tohumu kadının tohumundan önce geldiğinde: çocuk babasına yönelecektir. Fakat kadının soyundan gelenler erkeğin soyundan önce gelirse; Annesine yönelecek. Bunun üzerine Abdullah: "Ben itiraz ediyorum ki, Allah'tan başka ilah yoktur ve sen Allah'ın Resulüsün." dedi. Dördüncüsü, Sahih-i Müslim'de Sevbânî'nin rivayetinde bulunmaktadır. Sevbânî şöyle demiştir: Muhammed'in yanında kaldım; Yahudilerden bir rahip gelip ona selam verdi ve şöyle dedi: Selam ey Muhammed! Sana bazı şeyler sormak için geldim. Hz. Muhammed, "Ne istersen sor" diyor. Yahudi dedi ki: Yeryüzü başka bir yere, gökler başka göklere çevrileceği gün insanlar nerede olacak? Hz. Muhammed cevap

verdi: Karanlıklar içinde, fakat yok olmayacaklardır. Yahudi dedi: O karanlıktan ilk kim kurtulacak? Hz. Muhammed cevap verdi: Allah yolunda yurtlarından hicret eden fakirlerdir. Yahudi: Cennete girdiklerinde yiyecekleri ne olacak? dedi. Ve Muhammed diyor ki: Balığın karaciğerinin ucu. Yahudi: "Onların bundan sonra yemekleri ne olacak?" dedi. Ve dedi ki: Cennetin bir ucundan öbür ucuna kadar otlayan cennet keçisi onlar için kesilecektir. Yahudi dedi: Peki, içecekleri ne olacak? Hz. Muhammed: "Cennetin selsebil denilen çeşmesinden olacak" diye cevap verdi. Yahudi de: "Biliyorsun" dedi. Fakat gel, sana hiçbir beşerin, peygamber olmadıkça, bilemeyeceği bir şey soracağım; veya en fazla bir veya iki adam bilir: fakat şu şudur: Erkek ne zaman ortaya çıkar ve dişi ne zaman ortaya çıkar? Hz. Muhammed cevap verdi: Erkeğin meni rengi beyazdır, kadınınki ise sarıdır. Tohumlar karıştırıldığında; ve erkeğin soyundan gelenler kadının soyundan gelenlerden üstündü; İnşallah erkek doğacak. Fakat kadının soyunun erkeğin soyundan üstün olması durumunda; Bir kadın doğacak inşallah. Yahudi dedi ki: Doğru söyledin ve sen gerçekten bir peygambersin. Muhammed (s.a.v.) gittikten sonra şöyle dedi: Elbette, onun bana sorduğu şeylerden hiçbirini bilmiyordum, fakat Allah onları bana bildirdi. Beşincisi, Tialesli Ebu Davud'dan rivayet edilmiştir. O, bu hadisi Baharan oğlu Elhomeid'den duyduğunu, o da bunu Hauseb oğlu Sahar'dan duyduğunu ve bunun yazarının İbn Abbas olduğunu söylemiştir. Bir gün Yahudilerden bir grup Hz. Muhammed'in huzuruna toplandılar ve ona dediler ki: Ey Allah'ın Resulü, bize Peygamber'den başka kimsenin bilmediği bazı ilahi şeyler soracağız. Bize dört şeyi söyle: Tevrat verilmeden önce İsrail'in kendisine yasakladığı yiyecek neydi? Bir erkek ve bir kadından ne zaman erkek veya kadın doğar? Bu Peygamber uykuda nasıl davranıyor? Meleklerin Endeksi veya şeyleri tezahür ettiren şey kimdir? Muhammed birinci soruya şu cevabı verdi: İsrail veya Yakup, şiddetli bir hastalığa yakalanmış olduğundan uzun zamandır tarlada çalışıyordu ve bu arada Tanrı'ya, eğer kendisini bu hastalıktan iyileştirirse, en çok arzuladığı yiyecek ve içeceği, yani süt ve deve etini kendisine yasaklayacağına dair yemin etmişti. Yahudiler: "Allah'a yemin olsun ki öyledir" dediler. Hz. Muhammed ikinci ve üçüncü soruya da yukarıda diğer Yahudilere verdiği cevapların aynısını verdi ve onlar da cevabı alkışlarla onayladılar. Dördüncüsüne şöyle cevap verdi: Benim rehberim ve rehberim Cebrail'dir. Allah hiçbir peygamber göndermemiştir ki Cebrail onun rehberi olmasın. Yahudiler, "Eğer öyle ise, senden ayrılacağız. Zira Cebrail'den başkası olsaydı, mutlaka sana uyar ve seni doğru ilan ederdik" dediler. Hz. Muhammed onlara: Peki, sizi ona inanmaktan alıkoyan nedir? dedi. Onlar: Çünkü Cebrail, Yahudilerin düşmanı olan meleklerdendir, diye cevap verdiler. Müslümanların Hocası ve Lideri Ahmed'in, Peygamberinin imanını, yaşlı kadınları ve çocukları bile utandıracak bu önemsiz şeylerle kıyaslamak istemesi gariptir. Ama sorun değil: Bunlar onu itibarsızlaştırmamız için yeterli. Ve yine de o, aynı şeyleri büyük göstererek şöyle ekler: Bu rivayetlerde Yahudilerin bilginleri, Abdullah oğlu Selam ve diğerleri, Hz. Peygamber'den başka hiç kimsenin bilmediğini ileri sürdükleri şeyler hakkında ona sorular sordular; veya bir, en fazla iki, peygamber olmayan. Ve bu tür sorularla onu sınadılar, onlara nasıl cevap vereceğini bilip bilmediğini anlamaya çalıştılar. Zira eğer o, Peygamber'den başka hiç kimsenin bilmediği şeyleri biliyorsa, şüphesiz o bir peygamberdir. Ve eğer onun bu hususta Hristiyanlardan ve Yahudilerden veya onların öğrettiği bir başkasından bunu öğrenmediğini bilselerdi, onların bu husustaki niyetlerinin gerçekleşeceği açıktır. Yoksa bazı adamların bu soruları bildikleri, fakat Peygamberlerden öğrendikleri açıktır. Ve bu apaçıktır; Kendisine bu şeyleri öneren Kutsal Kitap bilginleri, hiç kimsenin Muhammed'e, aynı Kutsal Kitap bilginlerinin bilgisinde olan şeyleri öğretmediğinden emindiler. Zira eğer onlar onun hakkında böyle düşünmeselerdi, onun peygamber olup olmadığını sınaama amaçlarına ulaşamazlardı. Bu nedenle, şüphesiz onlar, onun bunları Kutsal Yazılar'dan öğrenmediğini kesin olarak varsayıyorlardı: özellikle de eğer bunları Kutsal Yazılar'dan öğrenmiş olsaydı ve sonra onları yalancı olarak çürütmek ve onlara saldırmak isteseydi, bunu açıkça ortaya koyarlardı ve bu, Kutsal Yazılar arasında da yaygın bir bilgi haline gelirdi. Ve yukarıdaki sorulara cevap verdiğinde ona şöyle derlerdi: Sen bunu filan kişiden, filan da bizden öğrendin; yahut Nofira (?) mezhebinden biri sana bunu öğretti. Okuyucu, Chrysippos'un bu içgörüsü ve Sokratesçi bilgeliği hakkında ne düşünüyorsun? Fakat geri kalanına dikkat edin, bununla hem Peygamberinin peygamberlik ruhunu hem de mucize yeteneğini doğrulamaya çalışmaktadır.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Müslümanların Peygamberlerinin mucizelerini iddia etmelerinin delilleri.

Muhammed'in mucizelerinin gerçekliğini ispat etmek için Müslüman hekimlerin ne kadar çok delil biriktirdikleri söylenemez. Bunu Ahmed oğlu Abdülhalim, Savunma adlı eserinde oldukça geniş bir şekilde anlatmaktadır.

Arapçadan büyük bir sadakatle çevrilen sözlerini aynen aktaracağım; ancak konuya katkısı olmayan şeyleri kesip atarak.

Ad Refutat. Alcorani.

51

[illegible][illegible]

Mathematico, qui sunt in libro, qui inscribitur الحساب
 Alfahab (id est Verax, id est Veridicus), referuntur
 communiter ab omnibus Doctis; & vulgata ac no-
 ta sunt apud eos; & tanquam vera ac certa de-
 monstrantur, nec sunt de eorum genere, de quibus so-
 lemus disputare. Et per hanc viam incedunt periti,
 qui vitam norant, & ipsi sciant, quia notitiam habeat
 de illis. Haec sunt due viae ad asserendam verita-
 tem bonarum militaculorum, التواتر العاقل والتواتر الحاسن
 Traditio philosophi generalis, & traditio particularis.
 Tertia vero via est التواتر المعنوي traditio signi-

Tertia vero via est *التواضع المعنوي traditio signi-*

52

Prodromi

[illegible][illegible]

Bu nedenle, Savunma'nın 1. sayfasında şöyle diyor: Bana göre 419. Dolayısıyla bu mucizelerin bir kısmı Kur'an'dan, bir kısmı da gelenek ve halk rivayetlerindendir ki, herkes bunları genel ve özel olarak bunlardan bilir: Parmaklarından sular fışkırmıştır. Zira bu mucizelerin her biri tarihe geçmiş ve şöhreti nesilden nesile, dededen toruna yayılmıştır; Arap milletinde bu mucizelerin bilinmediği ve yayınlanmadığı hiçbir millet yoktur; ve Kuran'da yer alanlardan çok daha fazlası hafızalara ve kitaplara aktarılmıştır; ve bunun sebebi, Muhammed'in mucizelerinin çok olması ve bunların birçoğunun birçok şahidin huzurunda gerçekleştirilmiş olmasıdır. Ve bunları birbirlerine anlattılar. Orada bulunanlar da diğer tanıkların ifadelerine başvurunca, durum daha da netleşti. Sonra Muhalif, Muhammed'in mucizelerinin Müslümanlar arasında Kuran'ın kanun ve tüzüklerinden daha popüler ve kutlandığını, hatta daha önceki Peygamberlerin mucizelerinden, Kralların, Prenslerin tarihlerinden ve hatta Muhammed'in kendisinin bile daha önce yaptığı savaşlardan daha çok beğenildiğini ve kutlandığını ispatlar; bu savaşlar hakkında birçok kişi aldatılmış, birçok şeyden habersizdir veya yalan söylemektedir. Hayır, Müslümanların birçoğu, ne kadar bilgili ve uzman olurlarsa olsunlar, Hristiyanlar ve Yahudiler arasında gelenek olarak kabul edilen şeylerden habersizdir. Gerçekten her Müslüman millette, diğer milletlerin duymadığı, eskilere ait bazı söz ve davranışlar bulunmaktadır. Ayrıca, Müslümanlar tarafından Peygamberleri hakkında gerçeği yansıtmayan bir sürü şey yayılmıştır: ÖRNEK: Hicretten sonra, öncesinden daha fazla kutsal hac ziyaretinde bulunduğu; Ramazan ayında Mekke'de oruç tuttuğu; İmparatorlukta Ali'yi veya kim olduğunu bilmediğim başka birini halefi olarak atadığı; Veya Hz. Ebubekir'in hac sırasında Beylik'i yağmaladığı; veya Hz. Ebubekir'in son hastalığında yanında olmadan başkalarıyla birlikte namaz kıldığı. Ayrıca bazı Müslümanların çok daha fazla mucize uydurduklarını iddia ediyor; Bunlar ne tür? Bulutun Hz. Muhammed'e her zaman gölge sağladığını: O yürürken kayalarda ayak izleri bırakıyordu, fakat kumda ayak izleri bırakmıyordu. Güneş batmıştı ki, Ali, kucağında uyuyan Hz. Muhammed'i uyandırmamak için kılamadığı ikinci namazını tamamlayabilsin; Aynı Alys, ordunun üzerinden geçebilmesi için elini yeryüzüne uzatmıştı. Fakat katır üzerinden geçtiğinde; Kendisinin (yani Muhammed'in) şu

sözlerle gebe bırakıldığını: Allah senin neslini kessin: ve katırın bir daha doğurmadığını. Ahmed, bunun daha akıllı Müslümanlar tarafından reddedildiğini, çünkü onların hiçbir meşru tarihe veya geleneğe güvenemeyeceğini ileri sürmektedir; Bundan, Müslüman tabiplerin doğruyu yanlıştan ayırdıklarını ve bu nedenle yıldızın onlara uygulanması gerektiğini çıkarmaktadır. Daha sonra Hz. Muhammed'in, Kuran'ın ve Muhammedî inançla ilgili diğer şeylerin konularını inceleyen aynı doktorların, bu konularda başkalarında bulunmayan bir bilgi ve kesinliğe sahip olduklarını ileri sürmektedir. Bu durum diğer milletlerde de yaygındır. Zira her mezhepte veya millette, başkaları tarafından bilinmeyen birçok şey kendi Yazarlarından tutulup kabul edilir: Yahudiler arasında Hillel ve Şammay'ın tarihleri ve diğerlerinin kendi Doktorlarından gelen, diğer milletler tarafından bilinmeyen hikayeleri vardır; ve Hristiyanlar arasında, Hristiyan Doktorlar tarafından kesin ve bilinen olarak kabul edilen, ancak başkaları tarafından bilinmeyen Havarilerin, Konstantin'in, İznik Konseyi'nin ve diğer Evrensel Konseylerin belirli tarihleri vardır. Gerçekten de, bizzat Muhammedîlik içinde, bilgili kişiler, Ebû Beyrî, Ömer ve Osman'ın hem hayatları hem de amelleri hakkında, başkaları tarafından tamamen bilinmemesine rağmen, kendileri için kesin olan birçok şeyi bilirler. Son olarak, Yazar, Muhammed'den sonra hüküm sürenlerin yaptıklarının birçok kişi tarafından büyük bir titizlikle anlatıldığını ve birçok kişi tarafından bilindiğini, ancak bazılarının bunları bilmediğini gösterdikten sonra, aynı şekilde, ilk Yazarları tarafından aktarılan çeşitli bilim ve fakültelerle ilgili şeylerin, takipçileri tarafından büyük bir titizlikle toplandığını ve korunduğunu, ancak birçoğunun bunlardan habersiz olduğunu gördükten sonra şöyle ekler: Takipçileri tarafından her bilge kişiden üstün ve her kraldan daha yüce kabul edilen kişi hakkında ne söylenmelidir: ve kendileri, kendisini ilgilendiren şeylerin bilgisinde ve bunların doğruluğunu kanıtlamada tüm ölümlülerin en gayretlileridir; ve onlar hakkında asılsız olarak ileri sürülen şeyleri reddetmekte en usta olanlar kimlerdir? Öyle ki, kendisi hakkında bir şeyler aktaran herkesin anlattıklarını içeren birçok kitap yazdılar; ve bu kitaplarda onun yaptıklarını yazıyorlardı; Meşru olanı şüpheli olandan ayırt etmek. Ve kendilerini buna adadılar ve öyle bir titizlik gösterdiler ki, buna benzer hiçbir ulusta, hatta böyle tarih yazanlar dışında, başka Müslümanlarda bile rastlanmaz: ve bunun nedeni, kendilerinin takipçisi olduklarını iddia ettikleri kişinin işlerinden daha çok kendi Peygamberlerinin işlerinde uzman olmalarıydı: ve çünkü bunları yazanların veya aktaranların doğrusunu veya yanlışını kendileri daha iyi biliyorlardı; Kendisinin takipçisi olduğunu iddia ettiği kişi hakkında bir şey yazan veya nakleden kişinin doğruluğunu veya yanlışlığını başka herhangi bir kişiden daha fazla sorguluyordu. Peki mezhepçileri hakkında yazdıkları; ve her ikisinin de hemfikir olduğu ve doğru olarak tanımladığı şeyde, gerçek dışında hiçbir şey yoktur: her ikisinin de doğru olarak tanımladığı ve her ikisinin de hemfikir olduğu şeyin doğru olması çok daha açıktır. Ayrıca, Âlimlerin ittifakla doğru kabul ettikleri ve doğru olduğunu söyledikleri, المعبدین Sebihiyn (yani İki Doğru) unvanına sahip olan Kitabın veya Yazarın rivayetleri hakkında genel olarak konuşmak; Aralarında bir kaç şey hakkında ihtilaf ediyorlar. Ve Peygamber Efendimiz (sav) hakkında naklettiğimiz bütün mucizeler, المعبد El-Saba (yani Doğru sözlü veya Sadık) adlı kitapta yer almaktadır ve bütün âlimler tarafından yaygın olarak bildirilmiş, onlar arasında yaygın olarak bilinmiş ve tanınmış, gerçek ve kesin olarak beyan edilmiş ve onların hakkında ihtilaf ettikleri türden değildir. Ve bu yolda yürüyenler, bunu bilenlerdir, kendileri de kimin onları bildiğini bilenlerdir. Şimdi bu mucizelerin doğruluğunu iddia etmenin iki yolu vardır: المتواتر العام والمتواتر الخاص Genel gelenek ve özel gelenek. Üçüncü yol sembolik المتواتر المعنوي gelenektir: Bu, milletlerin veya tarafların bilgi ve biliminde evrensel olarak ittifak ettikleri şeylerdir. Çünkü erkekler bazen konuşmalarda ayrı ayrı anlatılan hikayeleri duyarlar, ama bunlar bir araya gelince tek bir şeye dönüşür. Böylece Ömer'in, El-Valid'in oğlu Keldani'nin ve benzerlerinin metanetine dair ayrı ayrı hikayeler duydular: aynı şekilde Hipokrat, Galen ve benzerlerinin tıp alanındaki bilgisine dair hikayeler de duydular: ve bu hikayelerin birleşmesinden, bu şeylerin böyle bir kişi hakkında vaaz edildiğine dair gerekli bilgi ortaya çıktı; Ancak bu rivayetlerin her biri tek başına ele alındığında bilgi teşkil etmez. Ancak bir konuşmada söylenenlerin tek bir kişi tarafından değil, birçok kişi tarafından kabul edildiği de doğrudur; sonra gelenek gereği. Ve bu bölümden iman, ölüm ve bu tür diğer şeyler hakkında mutlak bilgi doğar; bu bilgiden, insanların Çadigen, Ayfan ve diğerlerinin müminlerin anneleri olduğunu ve Phatheman ile Zeyneb'in Muhammed'in kızları olduğunu bilmelerini sağlayan bilgi gibi, mutlak bilgi için gerekli olan doğruluk gelir. Bu şekilde anlaşıldığına göre, bu ve diğer birçok (Hz. Muhammed'in işleri hakkındaki) rivayetler, bu kişiler hakkında anlatılanlardan kıyaslanamayacak kadar çoktur. Ve

sevgililerin rivayeti, bu rivayetlerin rivayetinden daha görkemli, daha büyük ve daha mükemmeldir. Fakat bütün bunlar, Abdullah'ın oğlu Muhammed'in, alışılmışın ötesinde mucizeler ve hiçbir insandan duyulmamış büyük harikalar gerçekleştirdiğini gösteriyor. Ve Müslümanların bu konudaki bilgisi, Tevrat'taki bilgiden daha büyüktür; zira onlar Hz. Musa'nın, Hz. İsa'nın ve diğerlerinin mucizelerini yazmaktadırlar. Zira Kur'an'ın dışında Hz. Muhammed'in mucizelerinin örnekleri veya kitapları, Tevrat ve İncil'in örneklerinden çok daha fazladır; her ne kadar her ikisi de peygamberlerin kitaplarından daha fazla olsa da. Zira Tevrat, İsrailoğullarının evrenselliği tarafından bütünüyle ve bozulmadan muhafaza edilmemiştir; tıpkı Müslümanların evrenselliğinin Kur'an'ı muhafaza edip koruması gibi. Ve Kudüs'ün yıkımında onu koruyan çok az kişi vardı; Böylece insanlar, nüshalarının bize nasıl ulaştığı konusunda tartışabilirler. Benzer şekilde İncil'in nüshaları da Muhammed'in mucizelerinden daha azdır. Ve eğer Hristiyanlar derlerse: "Bizimkiler evliyaydı ve onlar, havariler hakkında rivayet edilen mucizeleri yaptılar." Biz de cevap veririz ki, Muhammed'in sahabeleri ve takipçileri de evliyaydı ve onlar, havarilerden ve diğer milletlerden olanlardan daha büyük mucizeler yaptılar. Bunlardan biri orduyu suların üzerinden geçirirdi, biri öldürücü zehir içerdi, Tanrı onun dualarıyla ölüleri diriltirdi, biri de yiyecek ve içeceği çoğaltırdı. Ve azizlerin şereflerini konu alan kitaplar, bu konuda Kutsal Yazılarda bulunanlardan daha büyük şeyler içerir. Ve onlar, yanlarında bulunan kitaplardan, Resullerin İşleri kitabından, Krallar kitabından ve benzerlerinden, peygamberlerin ve evliyaların amellerini kendileri yazıyorlar; ve nüshalarının sıhhatini ispatlamak için hiçbir delil getirmiyorlar; fakat Müslümanların, peygamberleri ve onun sahabeleri ve takipçileri hakkında yazdıklarını ispatlamak için getirdikleri deliller daha açık ve daha güçlüdür. Dördüncü yol ise, zikrettiğimiz mucizelerin bir kısmının birçok kişinin huzurunda gerçekleşmiş olmasıdır: Fovea savaşında yiyecekleri çoğaltması nasıldı, vb. Fakat hepsi de doğru ve cennetlikler: İçlerinden Muhammed hakkında tek bir yalan söyleyecek biri bile tespit edilememiştir. Fakat bu mucizeleri görenlerden bir kısmı, hazır bulunan diğerlerinin huzurunda bunları anlattılar: Bunlar başkalarına anlattılar, onlar da başkalarına anlattılar; biri bunları ötekine doğruladı; biri bunları, diğeri de anlattığı gibi anlattı, önceden aralarında bir fikir birliği olmamasına veya biri diğerine öğretmemesine rağmen. Ayrıca Hz. Muhammed'in sahip olduğu özellikler, insanı, kendisi hakkında bildirilen şeylere inanmaya ve onları inkar etmemeye zorluyordu. Fakat biz, Tanrı'nın insanları yaratırken tabiatın empoze etmediği, örfe uygun olanı da bilmez değiliz; ve bu milletin (yani Arapların) ileri gelenlerinin her zaman gerçeği söyleme, onu kanıtlama ve bunun uygunluğunu ve gerekliliğini söyleme geleneğini sürdürdükleri; Ve onlar, Peygamberleri hakkında yalan söylemekten ne kadar da titizlikle kaçınıyorlardı ve bunu ne kadar da kefaref sayıyorlardı; zira Peygamberimiz, "Kim benim hakkımda bilerek yalan söylerse, cehennemdeki yeri ona hazırlansın" demişti ve bu onlar arasında çok yaygın bir şeydi. Ayrıca biliyoruz ki, onlar kendileri hakkında yalan söylediğini bildikleri birine inanmazlar ve kendilerinin yalan olduğuna şahit oldukları şeyleri onun hakkında haber yapmazlar. Madem ki onlar bu hususta ve Peygamberlerinden bazılarının rivayet yoluyla diğerlerine aktardıkları şeylerde itirafıta ittifak ettiler ve hiçbirini bunları inkar etmedi. Şu kesindir ki onlar bu hususlarda tıpkı Kur'an ve rivayet yoluyla gelen şeriatlar konusunda ittifak ettikleri gibi ittifak halindeydiler. Ve eğer onların kavimleri Kur'an'ı çabuk öğrenmede ve anlamada bu kadar dikkatli ve gayretli olmasalardı: Bununla birlikte, bir başkası ona öğreniyor ve öğretiyordu; ve ondan da öğrenmiş olan bir diğeri dinliyordu: İkisi de diğerine okunanların doğru olduğunu inkar etmiyordu. Ve burada ona öğleyin dört vakit, akşamleyin üç vakit ve sabahleyin iki vakit olmak üzere kılınması gereken namazı öğretti: Ve o, sanki doğru söylüyormuş gibi ona razı oldu ve birinin diğerinin bu konudaki sözlerine razı olmasından, bu konuda bir görüş birliği ve uyum içinde oldukları açıktır. Ve bu, gelenekle ispat edilebilen en yüksek mertebedir. Ve böylece onlar, Muhammed'in kanunları, mucizeleri ve bunların dışındaki delilleri hakkında naklettikleri şeyleri, eğer birinin onaylamadığı veya reddettiği bir şey varsa, onu bir başkasından önce çürütüyordu ve bu da ona uymuyordu: (Ve eğer Muhammed'in sonraki sahabeleri bunu yaptıysa, onlardan öncekilerin bunu ne kadar daha fazla yaptığını varsaymalıyız?) sanki aralarında Muhammed'in formülü açık bir sesle söyleyip söylememesi gerektiği tartışılıyormuş gibi بسم الله . Tanrı adına, hayır değil: ve Aurora'nın dualarında her zaman ısrar edip etmeyeceği; Bunu, şansın getirdiği şeye göre tekrar tekrar yapıp yapmayacağı; ve bunu yalnızca bir kez yapıp sonra vazgeçip vazgeçmeyeceği. Fakat bu, en basit ve kolay şeylerden biridir: Çünkü herkes, uzun süre duasına devam edenin duasının iyi olduğunda hemfikirdir; Artık sabretmeyenden daha hayırlıdır; yüksek sesle dua edenden daha hayırlıdır, sessizce ve boyun eğerek dua edenden daha hayırlıdır. Fakat Muhammed'in yaptığı hususunda ihtilaf

ettikleri zaman, hüküm konusunda (yani hüküm veya tartışma konusu olan hususta) ihtilaf ederler. Ve bununla kesin olarak sabittir ki, bu, Müslümanlar arasında Peygamberleri hakkında açık ve aşikardır ve onların akıllı adamlarından hiçbiri tarafından inkar edilmemiştir; Bunda herkes hemfikir. Kur'an da bu türdendir ve onun yaptırımları açık ve yaygındır; çünkü bunların ilişkisi, peygamberler, bilginler, krallar, rahipler ve din adamları hakkında söylenenlerden daha geniştir. Ayrıca, bu dördüncü yolu doğru bir şekilde ele alan kişi, Hz. Muhammed'in gerçekleştirdiği bu mucizelerin doğruluğu hakkında büyük bir kesinlik ve mutlak bilgi elde edecektir. Aynı şeyi daha önce zikrettiğim üç yol için de söylüyorum; Ayrıca daha önce de belirttiğimiz gibi, Allah, insanlara Allah'ı tanımaları için diğer şeylerden daha gerekli olan şeyleri göstermeyi kolaylaştırmıştır. Fakat insanların Elçi'nin (yani Hz. Muhammed'in) hakikatini bilmelerine olan ihtiyaç, diğer her şeye olan ihtiyaçtan daha ciddi ve daha büyüktür. Çünkü bununla onlar gelecekteki Cehennem'deki mutluluğa erişirler ve cezadan kurtulurlar: bununla insanlara yaşamda ve ölümden iyilik gelir. Beşinci yol şudur: Bilgeler kitabının hiçbirinde Hz. Muhammed'in yeterli mucizelerinin anlatılmadığı görülmemiştir; Kur'an tefsircilerinin, tarihçilerin ve özellikle Hz. Muhammed'in hayatını, savaşlarını ve diğer işlerini yazanların kitapları; yıllıklar ve fıkıh kitapları da bu tür mucizelerle doludur; fakat fıkıh hakkında yazan yazarların amacı mucizeleri anlatmak değil, fıkıh hakkında konuşmaktır; bu fıkıhlarda da kendileri tarafından bilinen mucizeleri anlatmışlardır. Matematikçilerin ve Metafizikçilerin kitapları da bu mucizelerle doludur ve bu Yazarların her birinin yetkisi belirli bilgi ürettiğinden; Hepsini bir arada alındığında ne kadar daha fazla üretir? Fakat bu yol ve itiraf, teyit veya doktorların, tarihçilerin ve diğerlerinin doğrulama yolu gibi diğerleri, bazen gelenekleri aşan ortak bir mucize türünün ardışık geleneğini gösterir: fakat bu hepsinin en küçüğüdür. Ancak bazen genel bir geleneği **تواتر جنس جنس** gösterirler; Yiyecek ve suyun arınma ve içme için çoğaltılması hakkında rivayet edilen şey nedir? Bazen de belli bir gelenek vardır: Hangi türdendir, parmaklarından su akması ve büyük bir topluluğun az miktarda yiyeceklerle doyurulması şeklinde rivayet edilir. Bazen de en sonunda tek bir şahsın inlemesi: Bir hurma gövdesinin ona olan sevgisinden dolayı inlemesi böyle anlatılır; ve bu türden başka şeyler. Ve bir kimse zihnini buna odakladığında ve bunun kanıtının gücünü benzer şeylerle karşılaştırarak gerektiği kadar tarttığında, kesinlik hakkındaki bilgisi artacaktır; ve bu konudaki bilginin, rivayet yoluyla edinilen tarihler hakkında sahip olabileceği diğer bütün bilgilerden daha açık ve daha belirgin olduğunu açıkça bilecektir. Fakat dünyada böyle tarihler hakkında, Hz. Muhammed'in mucizeleri ve dininin hükümleri daha da belirgin olmadan bilgi sahibi olmak mümkün değildir. Kendisinden önceki Peygamberler, Krallar, Bilge Adamlar ve Büyükler hakkında da hiçbir şey yoktur; Veya onların hayatlarındaki söz, fiil ve kurumlar hakkında bilgi sahibi olmak, Hz. Muhammed'in işleri hakkında sahip olunan bilginin daha açık ve belirgin olmasını sağlar. Aynı şekilde, şimdi keşfedilenler hakkında da (mesela, Suriye ile ilgili olarak Keldani, Horasan, Hindistan, Çin ve İspanya; Suriye, Keldani, Horasan ve Hindistan ile ilgili olarak Afrika; Suriye, Keldani ve Mısır ile ilgili olarak Hindistan; Keldani ve Suriye ile ilgili olarak Hindistan ve bu tür konular hakkında) gelenek yoluyla hiçbir şey bilinmemektedir; ancak bu durumda insanın, Müslümanların Doğu ve Batı'daki durumları, dinleri, Peygamberleri hakkında anlattıkları, mucizeleri ve kanunları hakkında daha açık ve belirgin bir bilgisi olması gerekir. Bundan da anlaşılıyor ki, eşyanın tabiatında, gelenek ve sık sık anma yoluyla bilinen hiçbir şey yoktur ki, Hz. Muhammed'in mucizeleri ve kanunları hakkında bilinenler daha büyük ve daha mükemmeldir; Böylece yüce Allah'ın Kur'an'daki şu sözü gerçekleşsin: O, elçisini hidayet ve hak din ile gönderdi ki, onu bütün dinlere üstün kılmak için. Allah buna şahit olarak yeter.

vaaz etmek için gönderdiğini teyit ederek bizzat Tanrı'nın kendisini tanıtmaktadır. Öyleyse bu, Müslümanların kendinden emin bir şekilde iddia ettikleri şu gerçeğe nasıl tutarlı olabilir: Hiçbir Peygamber Hz. Muhammed'den daha fazla veya daha büyük mucizeler gerçekleştirmemiştir? İkincisi, eğer Kur'an'da Muhammed gerçekte mucize olmayan şeyleri övünerek, tekrarlayarak ve anlatarak anlatıyorsa: Bedrense zaferi ve tesadüfen gerçekleşen bir rüya gibi: eğer yukarıda anlatılan bu kadar çok ve büyük mucizeler onun övündüğü kadar gerçek olsaydı, onlarla ne yapardı? Elbette en önemli konularda, en azından kendisinden bir işaret talep edenlerin gördükleri konularda sessiz kalmazdı; Bunları görmemiş olmaları mümkün değildir, zira bunlar sayısız kalabalıkların önünde sık sık yapıyordu. Ve yine de yürüyen ağaçlardan hiç bahsetmiyor: taşlardan, dağlardan ve toprak parçalarından kendisini selamlayanlardan hiç bahsetmiyor: onunla konuşan ve sohbet eden hayvanlardan hiç bahsetmiyor: suların ve yiyeceklerin sık sık çoğalmasından hiç bahsetmiyor: Müslüman doktorların Peygamber hakkında onun isteği ve itirazına rağmen hayal ettikleri diğer pek çok harika şeyden hiç bahsetmiyor. Bu, onun bunların hiçbirini yapmadığının en açık delilidir. Üçüncüsü. Anlatılanların çoğu, başlı başına önemsiz, gülünç ve her türlü inanca değmez şeylerdir; hatta gerçek bir mucizeye benzeyenler bile, çok az sayıda olsalar da, boşunadır. Hz. Muhammed'in vaaz verirken artık omuzlarına dayanmaması nedeniyle Medine'deki Halifelik Sarayı'nda kuru bir çocuğun çıkardığı o inleme ve ağlama sesinden daha gülünç ne olabilir? Daktilofil denebilecek bir adamın çantasından bu kadar yıl boyunca bu kadar çok daktil fişkırmış olmasından daha inanılmaz ne olabilir? Hayvanların, taşların, dağların ve toprak parçalarının selamlaşmasından ve samimi sohbetinden daha hafif ne olabilir? Dördüncüsü. Bu mucizeler, bunları gördüklerini söyleyenler tarafından bile, çok farklı ve çoğu zaman çelişkili şekillerde anlatılmaktadır; öyle ki, bunların ancak kurgu olduğu düşünülebilir. Yukarıda bu türden birçok örnek verdik; dolayısıyla burada tekrarlamak gereksiz olacaktır. Beşincisi. Her şey kulaktan dolma bilgilerle anlatılır ve çoğu zaman bu bilgiler sekiz veya on nesil boyunca bir kişiden diğerine aktarılır. Bu konuda hiç kimse, şeylerin ne kadar kolay değiştiğini ve ne kadar çeşitli biçimlere dönüştüğünü bilmez değildir. Tecrübe bunu her gün öğretir: Çünkü çoğu kez, ilk sıvrisineğin ağzından bir sıvrisinek çıkar; Üçüncü veya dördüncü aya geldiğinde artık bir deveye dönüşmüştü. Hiçbir Müslüman yazarın, o mucizelerin gerçekleştiği söylenen zamanda yaşadığı bilinen herhangi birinin yazdığı meşru bir yazıya veya kitaba atıfta bulunduğunu görmedim. Ve getirmiş olmalarına rağmen, o kitabın meşru olduğu kesin değildi: tıpkı Müslümanlar arasında bile İncil kitaplarının meşru olduğu ve onları yazarların yanında bulunan aynı kişiler tarafından yazıldığı kesin olduğu gibi: Aynı şeyi Tevrat ve Eski ve Yeni Ahit'in diğer kutsal kitapları için de söylüyorum. Her gün, eski bir yazarın adı altında, aslında uydurma veya uydurma olan, son zamanlarda ise bir dalkavuk tarafından yazılmış birçok kitap yayınlandığını görüyoruz. Buradaki her şey rivayetten elde edilmiştir: Falanca, kendisinin filan kişiden duyduğunu söyledi, filan da kendisinin filan kişiden duyduğunu ileri sürdü, filan da kendisinin filan kişi tarafından kendisine söylendiğini iddia etti, filan da kendisinin bunu gördüğünü veya bunu, Muhammed tarafından filan şekilde yapıldığını doğruladı. Fakat onu gören kimseden bir kitap çıkarılmıyor. Tarih yazmanın gülünç ve zevksiz bir yolu. Buna, aynı kişilerin gördüklerini iddia ettikleri sözlerin farklı yazarlar tarafından farklı biçimlerde, hatta çoğu zaman birbirleriyle çelişen biçimlerde aktarıldığı gerçeği de ekleniyor; yukarıda da gördüğümüz gibi. Ancak burada okuyucuya, Müslüman yazarların her yerde getirdikleri tanıkların ağzından çıkan, **رأيت** "Gördüm" veya **رأيت والله** "Tanrı'ya yemin ederim ki gördüm" şeklindeki formülün Yahudilerin Haham öğretisinden alındığını hatırlatırım. Nitekim Hahamlar da aynı şekilde Talmud'da tanıklıklarını ileri sürmektedirler. Bava Bathra'da, s. 74. Orta kısım hakkında şöyle okuyoruz; Haham Siphra bana şöyle dedi; Bir gün teknedeyken, başını suyun üstüne çıkaran bir balık gördük; ve boynuzları vardı, ve üzerlerine şu sözler kazınmıştı: Ben bu denizdeki yaratıkların en küçüğüyüm. Ve yine de üç yüz fersah uzunluğundaydı (yani bin iki yüz İtalyan mili) ve Leviathan'ın ağzına girdi, böylece bir günlük yiyecek olabilirdi. Aynı eser, böl. Haşefina, sayfa. 73. Başlangıcından çok uzak olmayan bir yerde şöyle yazıyor: Rabba Bar-Hana şöyle dedi: Bir gün bir gemiye bindik ve burun deliklerine Tinna adlı küçük solucanın girdiği bir balık gördük. Solucan, balık tarafından öldürüldü ve bir fırtınayla denizden karaya öyle bir kuvvetle fırlatıldı ki, altmış deniz şehri yerle bir oldu. Fakat altmış kent daha onun etiyle beslendi; geriye kalan altmış kent de tuzla terbiye edildi. Fakat bir gözbebeğinden üç yüz varil petrol dolmuştu. Yıl bitince aynı yerlerden tekrar geçerken, insanların onun kemiklerini kestiğini gördük ve aynı şehirler bu kemiklerden yeniden inşa edildi. Çeyiz Sözleşmeleri Hakkındaki

Chetubbot Kanunu'nun 1. bölümü 3. sayfa. III. Şöyle yazıyor: Haham Jacob Bar Dostai şöyle dedi: Lud'dan Ono'ya üç mil. Bazen gün batımında kalkıp ayak bileklerime kadar incir balına bulanmış bir şekilde yürüyordum. Lakiş kralı şöyle dedi: Zippur diyarının süt ve bal aktığını gördüm; uzunluğu bin yirmi dört mil idi. Rabba Bar-Çana dedi; İsrail topraklarının tamamının süt ve bal aktığını gördüm. Bu tür Haham masallarının diğer harikalarını, Yahudi meselelerinde çağımızın Anka Kuşu olan, Reformcu Sistersiyen Tarikatı'nın başrahibi, en bilgili adam olan D. Julius Bartolocius'un Haham Kütüphanesi'nde görebilirsiniz. Müslüman doktorların ne tür hocalara sahip olduklarını buradan anlayabilirsiniz. Altı. Arapların rivayetlerinde yalan söyleme veya hata yapma âdeti (Ahmed onları ölümlülerin en doğru sözlüsü olarak ilan etse de), bu mucizeleri anlatırken en çok yalan söyleyenlerin onlar olduğunun en büyük delilidir. Adem'den Muhammed'e kadar bütün nesillerden yayılmış olan, Kutsal Yazılarda ve Milletlerin tarihlerinde en ufak bir izine bile rastlanmayan o harikulade ışığı nasıl bir cüretle ve kararlılıkla ortaya koydular? Yahudilerin ve Hristiyanların Muhammed'in geleceğini beklediklerini nasıl da utanmadan, ortak bir hesaplama ile ileri sürüyorlar; Ve onun Tevrat'ta ve İncil'de kendi adıyla önceden bildirildiği doğru mu? Müslümanların kitaplarının çok dolu olduğu Adem, Nuh, İbrahim, Davut, Süleyman, Aziz George ve diğerlerinin tarihlerindeki korkunç saçmalıkları ve korkunç masalları buraya almıyorum. Bunlar, daha yakın dönemdeki Müslümanlar tarafından, dinden dönen Yahudilerin ve Hristiyanların belgelerinden açıkça biliniyor ve eğer yanılırlarında çok kararlı bir şekilde ısrar etmemişlerse, onları atalarına olan tüm inançlarından mahrum

bırakabilir. Burada en meşhur Telabian tefsircisine bir örnek vermek yeterli olacaktır: O, beşinci sure olan المائدة ^{وَلَقَدْ} Levha'yı 13. ayetteki şu sözlerle açıklamaktadır. اخذ الله ميثاق بني اسرائيل Gerçekten Allah, İsrailoğullarının ahdini kabul etti ve şöyle yazdı: (Arapça kelimeleri alıntıliyorum ki, kimse benim hile yaptığımı düşünmesin.)

فأختر موسى النقيما فعلمهم حتى إذا دنا من أرض
كنعان وهي أرضا بعت هؤلاء النقيما اليها
بتجسسهم له الأخبار فلقامهم رجل من الجبارين
يقال له عوج بن عتق طوله ثلاثة آلاف وعشرون
الف ذراع وثلاثة وثلاثون ذراعاً قاله ابن من وكان
عوج بحتهم بالمصائب وعرضه منه الله ويتناول
للنوت في قعر البحر فيغريهم لعين الخمس يرفع
اليها ثم باكله: ورأي أنه أتى نوحاً يوم الطوفان
فقال له اجلسي معكم في الحفيلة فقال لخرج
منّي يا مدو الله ولمبق لله بأعلا الأرض من جبل
وما علا ركبي عوج وعاق عوج ثلاثة آلاف سنة
ولملكه الله تعالى على يد موسى وكان لموسي عسكر
فرمخ في فرمخ فبهله عوج حتى نظر اليهم ثم جاءه
الجبل وقور منه حتى على قدر العسكر ثم جعلها
ليطبقها عليهم فبعث الله تعالى اليه الهدى ومعه
النصر يعني منقارة حتى قير الحجرة فلتبقها فزعت في
عتق عوج فطوّقته فصرخته وأقبل موسى طوله عشق
الذرع وطول عصاه عشق الذرع ونري في السماء عشق
الذرع فما أصاب الي كعبه وهو مصروع فقتله فأقبل
جاعة كتيبة ومعهم الصاجر حتى حزوا رأسه فلما
قُتل وقع إلى نيل مصر سنة وكانت امه عتق ويقال
مناى ولدي بنات ادم ويقال لها اول من بها على
وجه الأرض وكان كل اصبع من أصابعها ثلاثة اذرع في
ذراعين في كل اصبع طفران حديدان مثل المنجلين
فلما بعث الله عليها لمدوا كالغيلة وذباً
كالذيل ونحواً كالصخر فملأها عليها قتلوا
وأكلوا فلما لقاهم عوج وعلى رأسه حزمة حطب

لحد اثنا عشر رجلاً وجعلهم في حوزته وانطلق بهم
إلى امرأته وقال انطري إلى هؤلاء القوم الذين ينهون
قتالنا وطرحهم بين يديها وقال ألا الصحنهم يرحلي
فقالتي بي خال عنهم حتى يخبروا قومهم بما رأوا:
وكان لا يعمل مفقود أحدهم إلا خس لنفسه أن أربعة
فلما خرج الغنم قال بعضهم لبعض أن لحرمت بني
إسرائيل بهذا ارتدوا عن نبي الله تعالى ولكن أخبروا
موسى وهورون: وجأوا بحصة من عنبهم وترجل تم
أنهم جعلوا بنهون الامنات عن قتالهم ويخبرون بما
رأوا ألا نقيمك كالب بن يوفيا وشوع بن نون كتما
فذلك قوله تعالى ولقد لحد الله ميثاق بني إسرائيل:

Ad Refutat. Alcorani.

55

لحد اثنا عشر رجلاً وجعلهم في حوزته وانطلق بهم
إلى امرأته وقال انطري إلى هؤلاء القوم الذين ينهون
قتالنا وطرحهم بين يديها وقال ألا الصحنهم يرحلي
فقالتي بي خال عنهم حتى يخبروا قومهم بما رأوا:
وكان لا يعمل مفقود أحدهم إلا خس لنفسه أن أربعة
فلما خرج الغنم قال بعضهم لبعض أن لحرمت بني
إسرائيل بهذا ارتدوا عن نبي الله تعالى ولكن أخبروا
موسى وهورون: وجأوا بحصة من عنبهم وترجل تم
أنهم جعلوا بنهون الامنات عن قتالهم ويخبرون بما
رأوا ألا نقيمك كالب بن يوفيا وشوع بن نون كتما
فذلك قوله تعالى ولقد لحد الله ميثاق بني إسرائيل:

Eligit Moyses Duces (duodecim) & abijt cum eis,
domo appropinquantes Terræ Chanaan, ubi erat Jaco-
bus: misitque ad eam illos Duces, ut exploratores
essent pro se. Occurrit autem illis quidam ex Gigan-
tibus, qui vocabatur Og filius Anac, cuius stature
altitudo erat viginti trium millium, ac trigenta-
trium cubitorum. Refert hoc Eusebius. Tunc Og ap-
prehensas naves attrahabat ad se, & aquam bibebat
ex eis: capiebatque pices in profundo Maris, afflu-
tusque eis ad ipsarum velis, & comedit eos.
Fertur etiam ex traditione, quid venerit ad Noe
tempore Diluvii, & dixerit ei: Porta me tecum in
Arca. Cui Noe: Discede, inquit, a me, o inimice
dei. Operuit autem aqua altiores montes terra;
nec tamen peruenit ad genus Og. Visique Og ter
mille annos: & perdidit illum Deus per manum
Moysi. Cum enim exercitatus Moyses novem millia-
rum Israhel occupasset, venit Og, & posuimus vi-
di eum, perrexit ad montem, & exiit ad eo po-
tenter iam letam, que operiret totum exercitum;
impulsiique eam supra caput Israhel, ut eam super
exercitum conquireret. Moyses autem Deus propin-
quans suo petram perforavit, itant caderet su-
per collum Og, circumdatis illud in morem torquis.
Og vero punder illius gravatus cecidit in terram.
Tunc Moyses cunctis ait: Cuique esset Moysi
statura decem cubitorum, accipit Israhel longum
per totidem cubitos: & tamen non percussit, nisi
ad latum Og, quoniam iussit Israhel proferri: at-
que ita occidit eum. Venit autem magna multitudo
cum Israhel, & residens caput ejus: cuique occi-
si esset jussit portari usque ad Nilum. Agrippi
per autem. Erat autem mater ejus, nomine Ekece,
uxor ex filibus Adam, & prima mulier fornicaria
in terra: & habebat degens longos tres cubitos:
(Arabie, qui tradunt tres cubitos in duo-
bus cubitis; quod Itale dicimus, da due in tre bra-
cios. Nimirum brevissimos duos, longissimos tres cu-
bitos habebat. reliqui ad proportionem) & in fin-

gulis digitis habebat duos unguis acutos velut duas
falces. Cum autem fornicata fuisset, misit Deus
contra eam leones velut elephantes, & lupos velut
camelos, & aquilas velut asinos, & occiderunt.
& comederunt eam. Og vero cum occurrisset explo-
ratoribus Moysi à Moysse, portans fascem lignorum
in capite, corripuit manu omnes ipsos duodecim,
& posuit eos in peram suam: & veniente cum eis ad vici-
um suum, & ait illi: Aspicere, oro te, hos homi-
nes, qui volunt pugnare contra nos. Et erutus & pe-
ra projectis ante illum, dicens: Vis ne molam illos
pedibus meis? Illa verbi sine, inquit, ut eam,
& nunciat fuit una viderunt. Tunc tam valens
erat vix botrus, ut nullus eorum solus sustinere
posset, sed quinque tantum, aut quatuor viri por-
tarent illum. Cuique egressi fuissent duodecim viri
illi, dixerunt ad invicem: Si hac annuatiaverimus
filios Israhel, avertentur à Propheta Dei: referte hoc
tantum Moysi, & Aaroni. Veniant ergo ferentes
nam gratiam ex vris coram, & erat quantum ca-
melus ferre poterat. Tunc isti ceperunt dissuadere
populum, ne pugnarent contra eos, referentes illis ea
que viderant. Perit duo ex illis, nimirum Caleb
filius Jephone, & Josue filius Nun occurrentes
quod viderant. Et hoc significat verba illa Alcorani:
& jam quidem accepit Deus passum filiorum
Israhel.

En que, & quanta in unica narratione, fabula-
rum monstra committat doctissimus Mahometano-
rum, qui in principio sui operis, septuaginta Do-
ctores precipuos allegat, ex quibus ea, que scribit,
detemptis, ut intelligant omnes, ipsam in suis nugis
bovino pede procelisse. Et quidem ita profert hoc
tam magnum figmentum, ut illud divinis verbis in
Alcorano significari affirmet.

Sed clarius fortasse apparebit, quàm vanum, men-
dax, & infidèle sit hoc hominum genus, ex eo quod
de re toti orbi notissima, nempe, de Urbe Roma,
& quidem eo in statu, in quo non multis abhinc sa-
culis reperiebat, scriptis innotuit.

الشيخ الام العارف محمد بن محمد الغزالي:
ذكرنا بن محمد بن محمد بن محمد الغزالي:

Dollor Erasmus (Antistes Sacrorum) Teritur, Za-
charia filius Iohannem filius Iohannem filius Iohannem
filius in suo opere, innotuit.

De mirabilibus regionum per septem climata. Cap.
De climate in antiquis scriptis.

Andi igitur, quid hic tam doctus, ac ce-
lebris Auctor de re omnibus notissima scribat.
رومية مدينة زانية البروج ولهم في غالي فرسي
الفرخ وبخال المكشاك ملك اللان وبها بكن الدنيا
الذي يلقبه الفرخ ومن عدهم بخثرة ادم الدنيا
وكون وجب الطامة ومدينة رومية من عجائب
الدنيا لعلم عازنها وكثرة حلتها وعلم عازنها حارج
من

56

Prodromi

وبها كنيسة داخل المدينة بنيت على اسم مار بطرس
ومار بولس ومما مدفون فيها بقصدنا اليوم ولهم
فيها اعتقاد عظيم ويذكرون منها ليلية عجيبة
ولوله هذه الكنيسة الى ذراع في حجة ذراع في
ملك ماني ذراع: وبها كنيسة اخرى بنيت باسم
اصفانوس راس القهوه طوليها مئة ذراع في عرض
لثلاثة ذراع في عمك مائة وخمسون ذراعاً وقوى
هذه الكنيسة ومطبخها ولها وبها وكرويا كلها
خمر واحد: وفي المدينة كتاب كثير والى دير
الرومان الرجال والنساء ومول موريا ثلثون الف
عند وفيها اثنا عشر الى زائف بحري في كل زائف
منها نهران احدهما للفرن والاخر للبحر وفيها
اثنا عشر الف حوى في كل حوى قناريان ولها
كلها مفروضة بالرومان الابن منصوصة على اربعة
المساح مئة مئة مئة وفيها حمامة
وثنون حاتم واداك وقت الزول يوم السبت ترك
جميع الناس ليعلم في جميع الحوى في غيرة
الناس يوم الاحد وفي عيد الصليبي: وبها حمامة
الى بنتم صقوف العلم من السبب والشمس
والكعبة والهندسة وغير ذلك: قالوا انها مائة
وخمسون مئة: وبها كنيسة صهيون صهيون
صهيون بيت للقدس طوليها فرسخ في عرض فرسخ
في عمك مائة ذراع وساحة مئة مئة مئة
والله الذي يقدر عليه القوي من البركة الاخر
شوله مئةون ذراعاً في عرض مئة اذرع بصلمة
مئةون مئةون ذراعاً في عرض مئة اذرع
اعينها بواقي جنر وبها الكنيسة الف ومائة
لندوة من اللوز للشمس وفيها من المساح لادمي
ثلث كل لندوة خمسون ذراعاً ليكل لندوة وثلث
من معرف

Musa on iki önder seçti ve onlarla birlikte Kenan diyarına, yani Eriha'ya varıncaya kadar yürüdü. O ileri gelenleri oraya casusluk yapmak üzere gönderdi. Ve orada Og oğlu Anak adında devlerden biri onlarla karşılaştı; boyu yirmi üç bin otuz üç arşındı. Bunu İbn-i Ömer rivayet etmiştir. Ayrıca Og bulutları yakalayıp kendine çekti ve onlardan su içti; Deniz'ün derinliklerinden balık yakaladı ve onları Güneş küresinde kızarttı ve yedi. Rivayet olunduğuna göre, Tufan zamanında Hz. Nuh'un yanına gelmiş ve ona: Beni de gemiye al, demiş. Hz. Nuh da ona: Ey Allah düşmanı, benden uzak dur, demiş. Fakat sular yeryüzünün en yüksek dağlarını kapladı, fakat Og'un dizlerine kadar ulaşmadı. Ve Og üç bin yıl yaşadı ve Tanrı onu Musa'nın eliyle yok etti. Musa'nın ordusu dokuz mil kadar bir mesafeye ulaştığında, Og geldi ve onu görünce dağa çıktı ve oradan bütün orduyu örtecek genişlikte bir kaya kesti; Ve onu orduya atmak üzere başının üzerine koydu. Bunun üzerine Tanrı, kayayı gagasıyla delerek Og'un boynuna düşen ve onu bir ilimik gibi saran bir üdhüd kuşu gönderdi. Ancak Og, ağırlığı altında ezilerek yere düştü. O zaman Musa ona doğru koştu. Musa'nın boyu on arşın olduğundan, on arşın uzunluğunda bir mızrak

alıp göğre doğru aynı uzunlukta fırlattı. Og yerde yatarken, mızrak sadece ayak bileklerine kadar ulaştı. Og da onu öldürdü. Fakat büyük bir kalabalık kılıçlarla gelip onun başını kestiler; ve öldükten sonra bir yıl Mısır'ın Nil nehrine kadar uzanıp kaldı. Annesinin adı Enah'tı. Adem'in kızlarından biriydi ve yeryüzünde zina eden ilk kadındı.

Parmakları üç arşın uzunluğundaydı. (Arapçada ثلاثة أذرع في ذراعين iki arşında üç arşın; İtalyancada buna da due in tre braccia denir. Elbette en kısası iki arşın, en uzununu üç arşındı; geri kalanlar orantılıydı.) Ve her parmağında iki orak gibi iki keskin tırnak vardı. Fakat o zina edince Allah ona filler gibi aslanlar, develer gibi kurtlar ve eşekler gibi kartallar gönderdi. Onu öldürüp yediler. Fakat Og, Musa'nın gönderdiği casuslarla karşılaşınca, başının üstünde bir demet odunla on ikisinin de ellerini tutup çuvalına koydu. Onlarla birlikte karısının yanına geldi ve ona dedi: Bak, yalvarırım, bizimle savaşmak isteyen şu adamlara bak. Ve onları torbadan çıkarıp onun önüne fırlattı ve dedi ki: "Bunları ayaklarımla ezmemi ister misin?" Ancak o, "Bırakın gitsinler," dedi, "ve arkadaşlarına gördüklerini anlatsınlar." Üstelik üzüm salkımı o kadar büyüktü ki, adamlarından hiçbirini onu taşıyamıyordu, onu ancak beş-dört kişi taşıyabiliyordu. Ve on iki adam dışarı çıkınca, birbiri ardına şöyle dediler: "Eğer bunu İsrailoğullarına duyurursak, Allah'ın Peygamberinden yüz çevirirler: Bunu sadece Musa ve Harun'a bildirin. Bunun üzerine üzümmlerinden bir tane taşıyarak geldiler ve bu da bir devenin taşıyabileceği kadardı. Sonra bunlar halkı onlara karşı savaşmaktan vazgeçirmeye başladılar ve onlara gördüklerini anlattılar. Fakat içlerinden ikisi, yani Yefunne oğlu Kalev ve Nun oğlu Yeşu, gördüklerini gizlediler. Ve Kuran'ın bu sözleri bunu ifade ediyor: ve şimdi gerçekten Allah İsrailoğullarının ahdini kabul etti. İşte, Müslümanların en bilgini, eserinin başında yetmiş başhekimin bulunduğunu ve yazdıklarını onlardan aldığını ileri sürerek, bir tek hikâyede ne kadar korkunç masallar karıştırıyor; böylece herkes onun saçmalıklarında bir öküz ayağıyla hareket ettiğini anlasın. Ve gerçekten o, bu büyük kurguyu öyle bir şekilde ortaya koyuyor ki, bunun Kur'an'daki ilahi sözlerle işaret edildiğini iddia ediyor. Fakat belki de bu insan ırkının ne kadar boş, yalancı ve sadakatsiz olduğu, tüm dünyanın iyi bildiği bir konu hakkında yazmış olmasından, yani Roma şehri hakkında ve aslında birkaç yüzyıl önce bulunduğu durumdan

دكتور Emmamus (Kutsal Başpiskopos) ^{المسيح الامام العارف} زكريا بن محمد بن محمد القزويني: daha açık bir şekilde ortaya çıkacaktır. Uzmanı, Muhammed'in oğlu, Muhammed'in oğlu, Cazuni'li Zacharias: eserinde, ^{في عجائب البلدان على مبعثة اقاليم} Yedi iklimin hakim olduğu bölgelerin harikaları. Bölüm. ^{في الاقليم السادس} Altıncı iklimde. İşte bu bilgin ve meşhur yazarın, herkesin bildiği bir konuda neler yazdığını dinleyin.

رومية مدينة رياسة الروم وعلمهم في شمالي غربي
القلمنتينية وبينهما مسير خمسين يوماً وهي بيد
الفرنج ويقال لملكها ملك المال وبها يمكن البابا
الذي بطيعة الفرنج وهو عندهم بمنزلة الامام الذي
يكون واجب الطاعة ومدينة رومية من عجائب
الدنيا لعظم عمارتها وكثرت حلقها وعظم عمارتها خارج
عن

وبها كنيسة داخل المدينة بنيت على اسم مار بطرس
 ومار بولس وهما مدفونان فيها يقصدهما الروم ولهم
 فيها اعتقاد عظيم ويذكرون عنهما اشياء عجيبة
 وطول هذه الكنيسة الى ذراع في خماية ذراع في
 ملك مائتي ذراع : وبها كنيسة اخرى بنيت باسم
 اسطفانوس راس الشهداء طولها مائة ذراع في عرض
 ثلثمائة ذراع في ملك مائة وخمسين ذراعاً وسقف
 هذه الكنيسة وحيطانها وارضها وبونها وكوامها كلها
 حجار واحد : وفي المدينة كنائس كثيرة والف دير
 للرهبان الرجال والنساء وحول سورها ثلثون الف
 عمود وفيها اثنا عشر الى ثمان مئري في كل راق
 منها نهران احدهما للشرب والاخر للجيش وفيها
 اثنا عشر الف سوق في كل سوق قنابان والمواقف
 كلها مغروشة بالرخام الابيض منصوبة على اعمدة
 النحاس مطبقة بدفوف النحاس وفيها مائة
 وستون حمام واذ كان وقت الزوال يوم السبت ترك
 جميع الناس اطفالهم في جميع الاسواق الى غروب
 الشمس يوم الاحد وهو عيد النصارى : وبها مجامع
 لمن يلتزم صنوف العلم من الطب والنجوم
 والحكمة والهندسة وغير ذلك : قالوا انها مائة
 وعشرون موضعاً : وبها كنيسة صهيون صهيونية
 بصهيون بيت المقدس طولها فرسخ في عرض فرسخ
 في ملك مائة ذراع وساحة ميكلها مئة اربعة
 والذبح الذي يقدم عليه القران من الزبد الاخضر
 طوله عشرون ذراعاً في عرض عشرة اذرع يحمله
 عشرون تمثالاً من ذهب طول كل تمثال ثلاثة اذرع
 اعينها بواقيت حجر وفي الكنيسة الف ومائتين
 امتوانة من الزهر اللامع ومثلها من النحاس المذهب
 طول كل امتوانة خمسون ذراعاً ليكل امتوانة رجل
 معروف

من العادة الى حد لا يصدق الحامع : ذكر الوليد
 بن مسلم الدمشقي ان استدارة رومية اربعون ميلاً
 في كل ميل منها باب مفتوح فمن دخل من الباب
 الاول يرى سوق المبالغة ثم يصعد درجاً فيرى سوق
 الصياغة والمزارين : ثم يدخل المدينة فيرى في
 وسطها برجاً عظيماً ولماً في احد جانبيه كنيسة قد
 استقبل بمصرايح المغرب وبناها المشرق في وسط
 المبحر بركة مبلطة بالنحاس يخرج منها ماء
 المدينة كله : حكى ان في وسطها عمود من حجارة
 عليه صورة راكب على بعير يقول لاهل المدينة بناء
 هذه المدينة يقول لا تضافوا على مدينتكم حتى
 ياتيكم قوم على هذه الصفة فهم الذين يفتخونها :
 وثلاثة جوانب المدينة في المشرق والرابع في المغرب
 سوران من رخام وبين السورين فضاء طولها مائة ذراع
 وعرض السور ثمانية عشر ذراعاً وارتفاعها اثنان
 وستون ذراعاً : بها نهر بين السورين يدور ماء في
 جميع المدينة ومن ماء عذب يدور على بيوتهم يدخلها
 وعلى النهر قنطرة بدفوف النحاس كل دفعة منها مئة
 واربعون ذراعاً في عرض ثلثة واربعين ذراعاً وبين باب
 الملك الى باب الذهب اثنا عشر ميلاً وسوق ممتد
 من شرقها الى غربها بالباطين النحاس وصقفه ايضا
 نحاس وفوقه سوق اخرى فيه جميع التجار والهاب
 الامتعة : وذكر ان بين يدي هذا السوق سوق اخرى
 على اعمدة نحاس كل عمود منها ثلثون ذراعاً وبين
 هذه الاعمدة نقيير من نحاس في طول السوق من اوله
 الى اخره فيه لسان من البصر تجري فيه السفن
 فتجبر الحفنة في هذا النقيير وفيه الامتعة حتى
 تجتاز على السوق بين يدي التجار فيقفى على
 تاجر تاجر فيختار منها ما يريد ثم يرجع الى البحر

صاحب الطلسمات وعلى هذا الطلسم امانة وحفظة
من قبل الملك وابواب محتومة فاذا ذهب اوان
الزيتون وامتلأ الصحن من الزيتون يجتمع الامنة
ويعطي الملك للمطارقة منها ومن يجري مجريهم
على قدرهم ويجعل الباقي لقناديل الكنيسة وهذه
القصة اعني طلسم الزيتون رايتها في كتب كثيرة
فلما يترك شي من عجائب البلاد وقد روي عن عبد
الله بن عمر بن العاص انه قال من عجائب الدنيا
شجرة برومية من نحاس عليها صورة سوانيسة
في منقارها زيتونة فاذا كان اوان الزيتون صغرت فوق
الشجرة فيواقي كل طائر في تلك الارض من جنسها
بثلث زيتونات في منقارها ورجليه ويلقيها على تلك
الشجرة فيعصروا اهل رومية فيكفهم لقناديل
يبعهم واكلهم جميع الخول وبها طلسم اخر روي
انه في بعض كنائسهم نهر يدخل من خارج المدينة
وفيه من الضفادع والسلاحف والحرطانات شي كثير
وعلى الموضع الذي يدخله الماء من الكنيسة صورة
صنم من حجارة في يده حديدة معققة كأنه يريد ان
يتناول بها شيا من الماء فاذا انتهت هذه الحيوانات
للوزية اليها رجعت ولم يدخل الكنيسة شي منها
الامنة وهذه كلها منقولة من كتاب بن الفقيه وهو
محمد بن احمد الهمداني واصحب من هذه كلها ان
مدينة هذه صفتها من العظم ينبغي ان تكون في
مزارعها وصلاتها الى محبة اهلها ولا تقوم
بمحبة اهلها وذكر قوم من اهل بغداد انهم شاهدوا
هذه المدينة قالوا انها في العظم والجمعة وكثرة الخلف
ما يقارب هذا والذي لم يرها بشكك عليه وحكي
ان اهل رومية يجعلون لصنمهم ووسط هاتين
فحبلوا من ذلك فقالوا لما جاءهم سمعون الصفا
والحوارون

معروف من الامانة ولها الف ومائة باب كتار
من النحاس الاصفر المفرغ وزعمون بانها من ذهب
واما الابواب من الانوس والعاج فكثير وفيها مائة
الف وثلاثون الف صلصلة من ذهب معلف من
الحقف تعلف فيها القناديل موي القناديل التي
تخرج يوم الاحد وبها من الامانة والجمعة وغيرهم
من يجري عليه البرق من الكنيسة خمر الف
كلما مات واحد قام مقامه اخر وفيها عشرة الف
جق وعشرة الف خوان من ذهب وعشر الف كل
من ذهب وعشرة الف مرجة من ذهب للدار التي
يدار حول اللذبح مبعامة منارة كلها ذهب وفيها من
الصلبان التي ليوم الصلبيين ثلثون الف صليب واما
صلبان الحديد والنحاس المنقوشة فما لا يحصى وبع
المصاحف الذهبية والفضية عشرة الف مصحف وقد
مثل في هذه صورة كل نبي من وقت آدم الي وقت المسيح
وصورة مريم ع م كان الناطر اذا نظر اليهم يصعبهم
احياء وفيها جلس الملك حوله مائة عود على كل
عود صنم في يد كل صنم جز عليه اسم امته من
الامم جميعا زعموا انها طلسمات اذا تقروا وتحرك
الصنم صرخوا ان ملك تلك الامة يريدهم فيأخذون
حذرهم وبها طلسم الزيتون يوزن بني هذه الكنيسة
بحن يكون خصة اميال في مثلها في وسطه عود
من نحاس ارتفاعه خمسون ذراعا وهو كله قطعة
واحدة وفوقه تمثال طائر يقال الحوداني من ذهب
على صورة نقش وفي منقاره شدة زيتونة وفي كل ولدة
من رجليه مثل ذلك فاذا كان اوان الزيتون ابقى
طائر في تلك الارض الا اني وفي منقاره زيتونة وفي
رجليه زيتونتان يلقيها على ذلك الطلسم فزيت اهل
رومية وزيتونهم من ذلك قالوا هذا من عمل بنين

والهولاءون دعومهم الى النصرانية فكذبهم وحلقهم لحلمهم وروهم فلما لم يردى قولهم لدموا على ما فعلوا وحلقهم انفسهم وزدهم كذبهم كذبا

Ad Refutat. Alcorani.

57

صاحب العلماني وان هذا العلماني امارة وحفلة
من قبل الملك واولى محتوية فلما ذهب اول
الزيتون ولما ذهب الصحن من الزيتون بجمع الامانة
وعلمى الملك للمطرفة منها وبن بجري مجربهم
على قدرهم ويجعل الملك لفتاديل الضيعة وهذه
الضعة اعني لحلم الزيتون رانها في كذب كذب
فلما تركت في من حجابها البلاء وقد روي عن عهد
الله بن عرين العاس انه قال من حجاب الدنياء
شعري بروميه من نحاس عليها صورة سوانيسه
في معقلها زيتونه فلما كان اول الزيتون صفوت فوق
الشعري فتوفي كل طائر في تلك الارض من حجابها
بثقت زيتونات في منقارها ورجليه ولبقها على تلك
الشعري فبعصروا اهل رومية فيكفيم لفتاديل
بيهم وكلهم جيع للؤل ولها لحلم اهل روم
انه في بعض كليلهم نهر يدخل من خارج المدينة
وفيه من الضفادع والحلاف والحرفان في كثير
وكن للوضع الذي يدخله الله من الضيعة صورة
هم من حمار في بده حديد معتقه كليله يرد ان
يتناول بها غدا من الله فاما انتهت هذه الحيوانه
للدينة الجها رجعت ولم يدخل الضيعة في منها
المنه وهذه كليله منقول من كتابي بن الفقيه وروى
محمد بن احمد البغدادي واصحاب من هذه كليله ان
مدينة هذه صفتها من العلم ينبغي ان تكون في
مزارعها وصالحها في مسميها اهبر ولا لا تقوم
بمصري املاي وذكر قوم من اهل بغداد اهل همدان
منه المدينة قالوا انها في العلم والجمعة وكثير العلم
ما يبارك هذا والذي لم يبارك بصفك عليه رجعتي
في اهل رومية يلقون لحلمهم ووسط هلماتهم
فصلوا من ذلك فقلوا لا لحلمهم يحبون الضفادع
والهولاءون

58

Prodromi

والهولاءون دعومهم الى النصرانية فكذبهم وحلقهم
لحلمهم وروهم فلما لم يردى قولهم

لدموا على ما فعلوا وحلقهم انفسهم
وزدهم كذبهم كذبا

Roma est Civitas capitalis Romanorum, cui a parte
Septentrionali versus Occidentem opposita est
Constantinopolis, & inter has duas Urbes est iter
quingenta dierum. Haec autem est sub portula
Latiorum. Rex illius appellatur Rex divitiarum.
In ea refidet Papa, cui Latini obediunt, & ipse
apud eos est in gradu supremi Antistitis, cui conve-
nit obedi. Urbs autem Roma est novum ex mira-
culis Orbis propter magnitudinem edificiorum, &
multitudinem populi. Magnitudo vero edificiorum
excedit consuetudinem, itant qui audiunt, non cre-
dant illam. Refert Adrald filius Martini Damo-
sceni, circumitum Roma esse quadraginta miliarium:
& per singula miliaria esse portam patentem: in-
tra primam vero portam esse forum, in quo equi mar-
tilique curantur. Inde ascendente per gradum,
apparet aliud forum nummulariorum, & vellum
venditorum. Cum vero quis intrat ipsam Urbem,
videt in medio quae turris magnam, & amplam,
& in uno illius latere Ecclesiam, quae apud se-
niores parte respicit Occidentem, proposita vero
adversus Orientem. In medio turris est piscina frata
artis Laminis, ex qua exierunt tota aequa Civitatis.
Fertur in medio Urbis esse columnam lapideam, si-
cuti quam est figura hominis infundens canelo: qui
habitu Urbis Lemma exhibet cum loc valen-
tissimo infertur. Nec timetis super Urbem ventum,
donec veniat ad vos gentes huius forma: nam haec
expugnabit illam. Tris autem Urbis latera mare
conspiciunt: quarum vero est in continenti. Haec
duplex murum ex marmore candido: & inter
utramque murum est intercepto ducentorum cubito-
rum: latitudo vero muri est decem & octo cubito-
rum, & conficitur in altitudinem sexcentorum
cubitorum. Inter duos muros decurrit fluvius, qui
urbem totam circumdat aqua sua, quae est dulcis:
& in ipso circuitu ingreditur in domos illius. Super
hunc fluvium est pontis tellis Laminis artis, qua-
rum quaelibet longa est quadraginta & sex cubitos,
in latitudine autem habet tres, & quadraginta. Inter
portam Regis, & portam auream sunt duode-
cim miliaria: & forum propositum ab Oriente ad Oc-
cidentem cum columnis artis, arceque tellis: & pax-
us hoc est aliud forum, in quo conveniunt omnes
negotiantes, & populi vendentes. Et dicitur
ante hoc forum esse aliud forum super columnas areas
confectum, quarum quaelibet habet in altitudine
triginta cubitos. Inter has columnas est aqua du-
lis ex are ad longitudinem fori a principio usque ad
finem ejus, in quod ingreditur lingua Maris, per
quam currant nares, & attrahitur navis in hunc
fons: in hunc cum meritis, ut exponantur in foro
singulis mercatoribus: & eligi unusquisque id quod
vult: & deinde regreditur in continentem. Est Ec-
clesia intra Urbem edificata in honorem Divi Petri,
& Divi Pauli, quarum corpora ibi sepulta sunt,
& inservantur de Romanis cum magna veneratione,
& referantur de utroque res mirabiles. Longitudo

hujus Ecclesiae est mille quingentorum cubitorum:
altitudo vero ducentorum cubitorum. Ibidem est
alia Ecclesia edificata sub nomine Stephani Tro-
phorum, longitudinis sexcentorum cubitorum, lati-
tudinis trecentorum, & altitudinis centum quingue-
ginta. Tella vero hujus Ecclesiae, & parietes ejus,
& pavimentum, & intermedia, & fenestrae, omnia
sunt ex uno lapide. Sunt autem in Civitate
Ecclesiae multae: & mille monasteria pro viris, &
multitudo monasteria vitam profectibus. Circa
murum qui sunt triginta miliaria columnarum, &
praeceps sunt in illa duodecim miliaria platearum,
in quarum singulis decurrant duo flumina: unum ad
bibendum, & alterum ad recreationem, ac volup-
tatem. Sunt & ad ex duodecim miliaria fora, in qua-
rum singulis sunt duo canales ad cursum aquarum,
& fora ejus omnia frata sunt ex marmore candido:
fundata super columnas areas, & coeperta tabulis
artis. Sunt praeterea septingenta sexaginta habesae
(vel Thermae). Ubi vero coepit die Sabbati sol
declinare, relinquunt omnes homines negotia sua in
omnibus foris usque ad occasum solis diei Dominicae,
quae est festiva apud Christianos. Sunt etiam in ea
Collegia pro iis, qui volunt exerceri in variis Scien-
tiis, ut Medicinis, Astrologia, Philosophia, Geo-
metria, & huiusmodi: haec autem dicuntur esse
centum viginti. Praeterea est ibi Ecclesia Sion ad
similitudinem Sion, quae est in Jerusalem, cuius lon-
gitudo, & latitudo habet parvasimile (omne spa-
tium duodecim miliarium cubitorum, seu trium sed
miliarium Italicozum) in altitudine vero habet cu-
bitos ducentos. Caepedum, seu Area subdialis me-
dia Templi ejus, habet spatium sex agrarum (scpe
trium miliarium quingentorum, & quadraginta
quatuor cubitorum). Adire autem, super quod of-
fertur Sacrificium, est ex intragado, longitudinis
viginti cubitorum, & latitudinis decem cubitorum.
Sediment illud viginti stadia aerea, quarum quaeli-
bet habet in altitudine tres cubitos: & oculi eorum
sunt hyacinthi vulvi. In Ecclesia sunt mille, & du-
centa porticus ex marmore lucido, & totidem ex
are deamato: & longitudine vniusquisque porticus
est quingenta cubitorum. Singulis porticibus de-
clinantur est unus Episcopus. Eadem Ecclesia habet
mille, ac ducentas portas magnas ex are purissimo
falsis: & quadraginta portas ex auro. Mula autem
sunt portae elaeo, & elaeo. Parvorum, ac triginta
miliaria catenarum aurearum dependunt ex tellis, qua-
rum fulscentur lampades, praeter lampades, quae accen-
duntur die Dominica. Sunt in ea ex Episcopi, sacra
ministris, & alii, qui alantur ex redditibus Eccle-
siae quingenta miliaria: & quoties moritur unus
sufficitur loco ejus alius. Et in ea sunt decies mille
hydriae, & decies mille mense ex auro, & decies
mille calices ex auro, & decies mille lucerna ex
auro. Candelabra, quibus circumdatur altare, sunt
septingenta, omnia ex auro. Et in ea crucis, quae
deservit ad diem festum Tabernaculi, sunt triecies
mille. Crucis vero ex ferro, & are fusae, non ha-
bent numerum. Sunt praeterea decem miliaria librorum,
auro argenteque coepertorum, in quibus expressae sunt
imagines omnium Trophorum a tempore Adam
usque ad Christum, nam cum imagine Beata Mariae:
has autem cum aliquis respicit, existimat esse veras.
Et in ea est sedes Regis circumdata centum columnis:
& super singulas columnas est statua manu tenens
virgam: & in unaquaque virga scriptum est nomen
animae ex omnibus gentibus. Tanta haec statua est
tele-

Roma, Romalıların başkenti olup, hemen karşısında kuzey tarafında batıya doğru Konstantinopolis yer alır ve bu iki şehir arasında elli günlük bir yolculuk vardır. Ancak bu Latinlerin elindedir. Kralına Zenginlik Kralı denir. Orada, Latinlerin itaat ettiği Papa ikamet ediyor ve kendisi de onların arasında başpiskopos rütbesinde bulunuyor ve kendisine itaat edilmesi gerekiyor. Roma şehri, binalarının büyüklüğü ve halkının çokluğu nedeniyle dünyanın harikalarından biridir. Fakat binaların ihtişamı geleneklerin çok ötesindedir; duyanlar buna inanmazlar. Şamlı Müslim'in oğlu Elvelid, Roma'nın çevresinin kırk mil olduğunu ve her milde bir açık kapı bulunduğunu bildiriyor; ilk kapının içinde atların ve katırların bakıldığı bir forum bulunuyor. Daha sonra merdivenlerden çıkıldığında sarrafların ve elbise satıcılarının bulunduğu bir çarşı daha karşımıza çıkıyor. Şehre girildiğinde, ortasında büyük ve geniş bir kule, kulenin bir yanında ise apsisi veya arka kısmı batıya bakan, ancak yapının perspektifinden bakıldığında doğuya bakan bir kilise görülür. Kulenin ortasında şehrin tüm suyunun aktığı, üzeri bronz levhalarla kaplı bir havuz bulunmaktadır. Şehrin ortasında bir taş sütun bulunduğunu, bunun üzerinde deve üzerinde oturan bir adamın figürünün bulunduğunu söylerler; Şehrin sakinlerine şu kehanet yazılı Lemma'yı sunan: Bu tür uluslar size gelinceye kadar veba şehrinde korkmayın; çünkü onu onlar fethedecek. Şehrin üç yakası denize kıyısı var:

dördüncüsü ise karada. Beyaz mermerden çift duvarı vardır ve her duvarın arasında iki yüz arşınlık bir alan vardır; duvarın genişliği on sekiz arşındır ve yüksekliği altmış iki arşındır. İki sur arasında bir nehir akıyor, suyu tatlı olduğu için bütün şehri çevreliyor ve bu nehir geçtiği yerlerde evlere kadar giriyor. Bu ırmağın üzerinde her biri kırk altı arşın uzunluğunda ve kırk üç arşın genişliğinde tunç levhalarla kaplı bir köprü vardır. Kral Kapısı ile Altın Kapı arasında on iki mil mesafe vardır. Doğudan batıya doğru uzanan, tunç sütunlu ve tunç çatılı bir forum vardır. Bunun yakınında, bütün tüccarların ve mal satıcılarının toplandığı başka bir forum daha vardır. Ve bu forumdan önce, her biri otuz arşın yüksekliğinde tunç sütunlar üzerine inşa edilmiş başka bir forumun daha olduğu söylenir. Bu sütunlar arasında arenadan forumun başından sonuna kadar uzanan bir su kanalı vardır, deniz dili bu su kanalına girer, gemiler çok hızlı seyreder ve gemi mallarıyla birlikte bu su kanalına çekilir, böylece mallar forumda sergilenir ve sonra tekrar anakaraya döner. Şehrin içinde, bedenleri burada gömülü olan ve Romalılar tarafından büyük bir saygıyla ziyaret edilen Aziz Petrus ve Aziz Pavlus adına inşa edilmiş bir kilise vardır ve her ikisi hakkında da harikulade şeyler anlatılır. Bu kilisenin uzunluğu bin beş yüz arşındır; yüksekliği ise iki yüz arşındır. İki yüz arşınlık bir yüksekliği de vardır. Ayrıca Protomartır Stefanos adına inşa edilmiş, altı yüz arşın uzunluğunda, üç yüz arşın genişliğinde ve yüz elli arşın yüksekliğinde bir kilise daha vardır. Bu kilisenin çatısı, duvarları, tabanı, bölmeleri ve pencereleri hepsi aynı taştan yapılmıştır. Şimdi Şehirde birçok kilise var: ve keşiş hayatını sürdüren erkekler ve kadınlar için binlerce manastır. Duvarının çevresinde otuz bin sütun vardır; ayrıca on iki bin cadde vardır ki, her caddeden iki nehir akar: Biri içme suyu, diğeri eğlence ve eğlence içindir. Ayrıca her birinde su akışı için iki kanal bulunan yaklaşık on iki bin forum vardır ve tüm forumları beyaz mermerle döşenmiştir; bronz sütunlar üzerine kurulmuştur ve bronz panellerle örtülmüştür. Ayrıca yedi yüz altmış adet hamam (veya termal) bulunmaktadır. Sebt günü güneş batmaya başlayınca, bütün erkekler, Hristiyanlar arasında bayram günü olan Pazar günü gün batımına kadar bütün açık alanlardaki işlerini bırakırlar. Ayrıca Tıp, Astroloji, Felsefe, Geometri ve benzeri çeşitli bilimlerde çalışmak isteyenler için de Fakülteler vardır: bunların sayısının yüz yirmi olduğu söylenmektedir. Ayrıca, orada, Siyon'a benzer bir şekilde, Kudüs'te bulunan Siyon Kilisesi vardır; uzunluğu ve genişliği bir fersah (yani, on iki bin arşın veya üç yüz İtalyan mili) ve yüksekliği iki yüz arşındır. Tapınağının merkezi alt kadranı olan Cavedium'un alanı altı Agrabari'dir (yani üç bin dört yüz kırk dört arşın). Kurbanın sunulduğu sunak zümrütten yapılmış olup, yirmi arşın uzunluğunda ve on arşın genişliğindedir. Her biri üç arşın yüksekliğinde yirmi altın heykelle desteklenmiştir. Heykellerin gözleri kırmızı ve sümbül rengindedir. Kilisede cilalı mermerden bin iki yüz revak ve yaldızlı tunçtan da bir o kadar revak vardır. Her revağın uzunluğu elli arşındır. Her revakın başına bir piskopos görevlendirilmişti. Aynı Kilisenin bin, daha doğrusu iki yüz tane saf döküm tunçtan yapılmış büyük kapısı ve kırk tane de altından kapısı vardır. Ama abanoz ve fildişinden yapılmış çok sayıda kapı da vardır. Ayrıca, pazar günleri yakılan lambaların dışında, lambaların tutunduğu tavandan yüz otuz bin altın zincir sarmaktadır. Kilise'nin gelirleriyle geçinen elli bin piskopos, din görevlisi ve başkaları var; ve birisi öldüğünde yerine bir başkası geçer. Ve içinde on bin testi, ve on bin altın masa, ve on bin altın tas, ve on bin altın şamdan vardır. Sunağın etrafını saran şamdanlar yedi yüz adet olup hepsi altındandır. Ve içinde Palmiye Pazarı bayramında hizmet eden otuz bin haç var. Fakat demirden ve pirinçten oyulmuş haçların numarası yoktur. Ayrıca, Adem'den İsa'ya kadar bütün peygamberlerin resimlerinin ve Meryem Ana'nın resminin yer aldığı, altın ve gümüşle kaplı on bin kitap vardır. Bunlara bakan herkes, bunların doğru olduğunu düşünür. Ve içinde yüz sütunla çevrili Kralın Tahtı vardır; Her sütunun üzerinde elinde bir asa tutan bir heykel vardı. Her asanın üzerinde bütün milletlerden birinin adı yazılıydı. Heykellerin telesmata, yani büyümlü figürler olduğunu, heykele çarptığında ve heykel hareket ettiğinde, ismini tercih ettiği o milletin kralının kendilerine savaş açmak istediğini bildiklerini düşünüyorlar: bu nedenle tetikte oluyorlar ve etrafı gözlüyorlar.

Ad Refutat. Alcorani.

59

[illegible]

En tibi, Lector, Historicorum Moslenorum fidem, & veracitatem tam magnificè ab Ahmedo jactatam. In Geographia Nubienſi, quæ & Arabicè, & Latinè typis impreſſa circumfertur, in *الاقليم الخامس* *Climate quinto*, non pauca ex his de Urbe Roma deliriis invenies.

[illegible]

Verum obicit aliquis: Qui fieri potuit, ut omnia haec, quae superius narravimus, & alia etiam, quae praetermissimus, miracula, conficta fuerint?

Respondemus: Fieri hoc facillimè potuisse: quemadmodum facillimum fuit Scriptoris Libris eius libris suis vulgare, atque univerſo pendè Orbis persuadere tanquam veras tot fabulas, ac nugas, quod de Jove, & Saturno, Marte, Venere, Minerva, aliisque commentitiis Numinibus confingere. Quia, si Sinenſium, ac Japonum, & aliarum gentium, quae hoc quoque tempore à veris religionis vi aberrant, res perſequeretur: inveniremos eos non minores, ne pauciores, quam Mahumetanos, de Diis, Sanctisque fieri prodigia, ac miracula iactare.

Sed obijciunt Moslemi; hoc ipsum dici posse de mir-

Bunlardan biri de zeytin ağacının telesması. Kilisenin önünde aynı kiliseye benzeyen bir avlu veya beş mil uzunluğunda bir taşkın yatağı bulunmaktadır. Odanın ortasında, tamamı masif taştan yapılmış, elli arşın yüksekliğinde bir sütun yükseliyor ve üzerinde, oyma bir heykelin üzerinde Sudania adı verilen altın bir kuş figürü er alıyor. Bu kuşun gagasında ve her iki ayağında zeytin dalına benzer şekiller bulunmaktadır. Fakat zeytin asadı zamanı geldiğinde, o topraklarda hiçbir kuş gagasında ve iki ayağında birer zeytin dalı, yani telesma'nın zeytin dallarını üzerine fırlattığı üç dalla oraya doğru uçmaz ve bu dallardan bütün şehrin kullanımı için yağ ve zeytin toplanır. Bunun, telesmata yazarı Balnajasi'nin sanatıyla yapıldığı söylenir. Bu telesmayı korumak için Kral'ın emriyle bekçiler ve muhafızlar kalır ve oradaki kapı kapalı kalır. Fakat zeytin zamanı geçince ve saray artık zeytin dallarıyla dolunca, yukarıda adı geçen muhafızlar toplanır ve Kral, zeytin dallarını Patriklere ve uygun olanlara, her birine kendi ölçüsüne göre dağıtır; Geriye kalanı ise Kilise'nin lambalarına tahsis ediyor. Ama zeytinin telesemeti ile ilgili bu hikayeyi birçok kitapta okudum. Bu coğrafyanın harikalarından hiçbirini de anlatmadık. Ve Abdullah bin Ömer bin Alas'ın şöyle dediği rivayet edilmiştir: Dünyanın harikalarından biri de Roma'da bir ağaçtır ki, üzerinde Sudan kuşunun gagasında zeytin dalı bulunan bir figür vardır. Zeytin zamanı gelince o ağacın üst kısmı sararır. Sonra o diyarın her kuşu, gagasında ve iki ayağında üç zeytin dalıyla ona doğru uçar ve onları o ağaca fırlatır. Romalılar bu yağlardan kiliselerinin lambaları için ve yıl boyunca evlerinde kullanılmak üzere yeterli miktarda yağ çıkarırlardı. Aynı yerde başka bir telesma daha vardır: Bazı kiliselere, şehrin dışından doğan ve beraberinde çok miktarda kurbağa, kaplumbağa ve yengeç taşıyan bir nehir girer. Bu yağın suyunun Kiliseye girdiği yerin yakınında bir taş heykelin heykeli vardır; Elinde içi boş bir demir kap var, anki o sudan bir miktar götürmek istiyormuş gibi. Fakat bu zararlı hayvanlar telesma ağzına varınca geri çekilirler ve hiçbiri Kilise'ye girmez. Bütün bunlar, Hemdani Ahmed'in oğlu Muhammed'in İbn-i Alfakib (yani Akıllıların Öğülları) adlı kitabından tercüme edilmiştir. Fakat bütün harikaların en büyüğü şudur: Büyük adını büyüklüğünden anılan bir şehir olduğundan, sakinlerine ulaşılabilmesi için kasaba ve köylerinde aylarca yolculuk yapmak gerekmektedir. (Burada yazıcının bir hatası olduğundan şüpheleniyorum). Bağdat veya Babil halkından bazıları araya gittiklerini ve bu şehri gördüklerini söylediler ve şehrin büyüklüğü, genişliği ve nüfusu bakımından burada anlatığımız gibi olduğunu ileri sürdüler. Fakat onu görmeyen kişi bu şeylerden şüphe eder. Roma halkının

60

Prodromi

miraculis, quæ Christiani pro religionis suæ veritate afferenda, proferunt.

Respondens non esse paritatem. Nam non solum Christiani, sed Muhametani etiam multa saltem ex his miraculis vera fuisse credunt, & fatentur, ut jam supra dictum est. Cæterum quoddam aliud quo iam apud Christianos aliqua miracula falsa ex vulgi errore propalantur, non negabimus: sed Summorum Pontificum, aliorumque Christianæ Religionis Doctorum, ac Præfulum vigilantia, & cura, hæc facile deprehenduntur, & damnantur. Contigit aliquando, ut in quadam Christiani Orbis Regno, offa quadam inter montis cavernas profundissime sepulta repirentur, quæ ex inscriptionibus appositis, magnorum Sanctorum reliquie esse indicabantur: & tales statim ab omnibus credite sunt. Sed re vera erant ossa communia, & fortassis aliquorum hominum infidelium, vel scelestorum, quæ ibi ad

[illegible]

Neque arguenda illa, quibus Adversarii, Prophetæ sui miraculorum veritatem probare conantur, ponderis aliquid sunt, vel momenti. Quod enim aliquid maxime vulgatum fit, & multis, vel etiam ab omnibus receptum, non est certum veritatis argumentum: ut patet in iis, quæ de Diis Gentium Ethnicorum Scriptoribus vulgare. At enim, miracula quædam à Mahumeto multis coram testibus facta sunt. Sed hoc est probandum. Neque enim satis est, quòd ita per traditionem multorum habetur neque quòd fama ita vulgaverit. An ne traditio & fama, semper vere transmittunt? Experientia, huius rei magistra est?

Porro argumentum illud ab Ahmedo allatum,
nimirum: Si Sanctiones, & leges Mahumeti habent

tur pro veris, licet minus vulgatae & nota apud populum, quam mīracula; quoniam magis mīrabilia, quae pro omnium ore decurrunt, & cunctis notissima sunt, vera erant; nūllī probat. Nam mīracula sunt res magis plausibiles, & avidius ab hominibus audientur & retinentur, quam leges, & cōditiones. Præterea mīracula conflantur in facta, quae sunt ea quae quilibet videri potest, & non in verbis scriptura expressis, & univērsē Reipublicae à Legislatore propofitis: & cum plerumque odiosae sint, & plures habent ambiguitates, difficultes depravantur, neque ita facile à vulgo intelliguntur, aut retinentur. Hinc videmus, homines, praefertim praetores, plurima Sandarum mīracula mīrabiliter credentes, quae illis testantur, & ratio, & factis, vel apographis asensitioribus: leges vero divinas, aut humanas, vel parum scire, vel penitus ignorare.

[illegible]

Neque probatur veritas certa miraculorum ex eo quod illa à doctis, ac prudentibus viris referantur. Nem, exempli gratia, miraculum illud de Sole retrogrado, ad dandum spatium Aii; preces, quæ omierat, perolvendi; teipso Ahmed, à multis Doctis deferitur, & tamen ab omni ad fictitum rejicitur. Quod si veritas non esset, quid mirum præfata materia) non possint cerbò judicare, utrum miracula Muhameti fient, an fallà; dum non aliud, quàm vel famam sequebatur, quæ fæpè fallit, vel Scriptores, & hi plerumque velligia famæ festulant; vel rationem, quæ in miraculis Muhameti ferè nunquam reperitur: vel tellus, qui cum non fint de villa, fed tantum de auditu, & rem totiusque, solam traditionem habet, ad rem illam, majorem, quam fama, habent certitudinem.

Porrò quod unaqueque Gens habeat rerum suarum

sakallarını ve başlarının orta kısmını tıraş ettiği de rivayet edilmektedir. Bunu neden yaptıkları sorulduğunda ise şöyle cevap veriyorlar: Şimon Petrus ve Havariler yanlarına gelip onları Hristiyan dinine çağırdıktan sonra; Onları yalanladılar ve sakallarını ve başlarını tıraş ettiler. Fakat gerçeği tebliğ ettiklerini anlayınca, her ikisi de onlara karşı yaptıklarını yapıp, günahlarının kefareti olarak sakallarını ve başlarını tıraş ettiler. İşte, okuyucu, Ahmed'in muhteşem bir şekilde övündüğü Müslüman tarihçilerin imanı ve doğruluğu. Arapça ve Latince olarak basılan

Nubia Coğrafyası'nın ^{التاريخ} beşinci cildinde Roma şehri hakkında bu tür yanlışlıkların birçoğunu bulacaksınız. Yedinci. Mucizeler uydurma olanağının, ister yerleşik ister yerleşik olmayan olsun, hemen hemen her dinde var olduğunu ve hâlâ varlığını sürdürdüğünü biliyoruz; bu da bize, Muhammed'e atfedilen bütün bu şeylerin ya tamamen uydurma olması durumunda bunun ne garip ne de yeni bir şey olduğuna ikna ediyor; veya öylesine arttı ki mucize olmayan şeylerden mucizeler yaratıldı. Yukarıda verilen örnekte bu durum açıkça görülmektedir: Hz. Muhammed, çobanlarının öldürüldüğünü ve develerinin Alarinler tarafından sürüldüğünü öğrendiğinde, yakalanan haydutları kendisine getirmeleri için yirmi atlı göndermiştir. Ellerini ve ayaklarını kesti, gözlerinin kızgın demirle oyulmasını emretti ve bu işkencede acınacak bir şekilde yok olana kadar öylece bıraktı. Müslüman yazar Alvahedius bu konuyu doğru bir şekilde anlatmaktadır. Fakat halkın Hz. Muhammed'e karşı duyduğu dindarlık bir başkalaşıma sebep oldu; Ve vahşi bir eylemi mucizeye dönüştürdü. Zira o, Alarinli Muhammed'in şöyle kötü bir şekilde dua ettiğini uydurmuş ve yaymıştır: Ey Allah'ım, onları kör et ki, yolu görmesinler. Ve tanrılar anında kör oldular ve daha ileriye göremez oldular. Ve böylece bu da yukarıda gördüğümüz gibi onun mucizeleri arasına yerleştirilmiştir. Aynı şekilde en ciddi yazarlar, Hz. Muhammed'in, aralarında yaşadığı köylü Arapların tatsızlığına maruz kalmaması için; En güzel kokulardan hoşlanmaya alışmıştı ve bu alışkanlığını hayatından da anlaşılabileceği üzere kendisi de itiraf ediyordu. İşte tam bu noktada, mantar gibi bir mucize hemen ortaya çıktı ki, Hz. Muhammed'in bedeninden devamlı olarak hoş bir koku çıkıyordu ve terinin değeri, çok kıymetli bir balsam ve misk kadardı. Aynı yanlışlıktan şu da ortaya çıkıyor ki, sara hastalığına yakalandığı sırada sık sık düşüyor ve bütün duyularını yitirerek yere yatıyordu; Cebrail'den aynı anda ilahi vahiy gelmesi olağan bir durum olurdu. Bu nedenle ilk defa at üstündeki insanları görenlere Sentorlar denildi. Romalılar ayrıca, Romulus'un Curia'da kendi halkı tarafından parçalandığını ve diri olarak göğşe alındığını yalan bir söylenti yoluyla duyurdular; ve Romus'la birlikte sıradan bir kadının vücudundan süt emdiğini; İkisi de dişi bir kurttan doğmuştu ve yalan söylüyorlardı. (Suetenos 12 Sezar kitabında Truvalıların , Romalıların atası olduğunu yazar. Urfalı Mateos Türklerle Romalıların Kardeş olduklarını yazar. CONSTANTİNİ PORPHYROGENNETİ İMPERATORİS CONSTANTİNOPOLİTANİ LIBRI DVO Kroniğinde Türklerin Attikalılarına altın bir boynuz gönderildiğini yazar. Attikalılar M.Ö. 1000 Helen İmparatorluğunu kuran topluluktur.) Fakat biri çıkıp şöyle diyecektir: Yukarıda anlattığımız bütün bu mucizeleri ve ayrıca anlatmadığımız diğer mucizeleri kim yapmış olabilir? Bunlar uydurma mı? Cevap veriyoruz: Bu çok kolay gerçekleşmiş olabilirdi: Tıpkı pagan yazarların, Jüpiter, Satürn, Mars, Venüs, Minerva ve diğer kurgusal tanrılar hakkında uydurdıkları pek çok masal ve saçmalığı kitaplarında popüler hale getirmelerinin ve neredeyse tüm dünyayı gerçekmiş gibi ikna etmelerinin çok kolay olması gibi. Gerçekten de, bu zamanda hakiki din yolundan sapan Çinlilerin, Japonların ve diğer milletlerin durumlarını incelersek, onların da, Müslümanlardan daha az veya daha az olmamak üzere, Tanrıları ve Azizleri hakkında harikalar ve mucizelerle övündüklerini görürüz. Fakat Müslümanlar, aynı şeyin Hristiyanların dinlerinin doğruluğunu kanıtlamak için gösterdikleri mucizeler için de söylenebileceğini ileri süreceklerdir. Ben de eşitlik olmadığını söylüyorum. Zira yalnız Hristiyanlar değil, Müslümanlar da yukarıda söylendiği gibi bu mucizelerin çoğunun gerçek olduğuna inanıyor ve itiraf ediyorlar. Ancak, bazen Hristiyanlar arasında bile, halkın yanlışlığı nedeniyle bazı sahte mucizelerin ilan edildiğini inkar edemeyiz: Fakat Yüce Papaların, Hristiyan Dininin diğer Doktorlarının ve Din Adamlarının dikkati ve özeni sayesinde bunlar kolayca tespit edilip kınanmaktadır. Hristiyan dünyasının bir krallığında bir gün, bir dağın mağaralarının çok derinlerinde gömülü bazı kemikler bulundu; üzerindeki yazıtlardan, bunların büyük azizlere ait kalıntılar olduğu anlaşıldı ve herkes buna hemen inandı. Ama gerçekte bunlar sıradan kemiklerdi ve belki de bazı kâfirlere ya da suçlulara aitti ve daha sonra anlaşıldığı üzere, dışarıdan Hristiyan gibi davranan bazı Müslümanlar tarafından bir sahtekarlık uydurmak için oraya yerleştirilmişti. Halk arasında, yeminli şahitler tarafından bile doğrulanan, onların gerçekleştirdiği mucizelerin ne kadar çok olduğuna inanmak pek mümkün değildir. Ama burada gerçek bir mucize yoktu ve olamazdı da. Bu nereden çıktı? Yoksa bazı insanlar bilerek ve isteyerek bu konuda yalan mı söylediler? Ben öyle düşünmüyorum, ama bütün

bunlar boş bir söylentiden, yanlış bir kanaatten veya halkın hayal gücü ve yanılgısından kaynaklanmıştır. Ancak bu hata kısa sürede anlaşıldı ve Hristiyanların Yüce Patriği'nin kararıyla kınanarak kaldırıldı. Son zamanlarda, evliya olarak kabul edilen ve dört yüz yıl önce yaşadığı söylenen bir adamın basılı Hayatı ortaya çıktı. Koleksiyonun tamamı İtalya'nın en ünlü kütüphanelerinde üretilen en eski el yazmalarından (ve ayrıca sergilenenlerden) oluşturulmuş ve sıkıştırılmıştır. Gerçekten onun hakkında o kadar çok ve o kadar büyük mucizeler yazılmıştır ki, kendisine zamanının Mucize Yaratıcısı denmesi yerindedir. Cesedi, bir mucizeye inanılarak, tesadüfen, üzerinde antik karakterlerle yazılmış bir yazı bulunan antik bir anıtta bulundu. Burada dolandırıcılıktan veya yalandan kim şüphelenebilir? ve oysa bu, sahtekârlıktan ve aldatmacadan başka bir şey değildi; Ancak bu durum derhal keşfedildi ve Roma Kilisesi'nin kamusal bir fermmanı ile yasaklandı. İşte ben, en bilgin kişilerle görüşmek üzere görevlendirildiğim iki dava; Bunlar, bir adam hakkında çok ve büyük mucizelerin uydurulabileceğini yeterince kanıtlıyor ve bu uydurmalar ortaya çıkarılmadığı sürece herkes tarafından doğru kabul ediliyor ve yaygınlaştırılıyor. Fakat bu hatalar özel hatalar olup, Hristiyan Cumhuriyeti'nin tamamına ilişkin değildi ve bunlar da, benzerleri gibi, Roma sansürü tarafından derhal düzeltilti. Fakat Hz. Muhammed'in aldatıcı mucizeleri için aynı şey söylenemez. Peygamberlerin düşmanlarının mucizelerinin doğruluğunu ispat etmeye çalıştıkları delillerin de hiçbir ağırlığı ve önemi yoktur. Zira bir şeyin çok sayıda insan tarafından, hatta herkes tarafından yaygın olarak kabul görmesi, doğruluğunun kesin bir delili değildir; Yazarların putperest ulusların Tanrıları hakkında kamuoyuna açıkladıklarından da anlaşılacağı gibi. Fakat hakikaten Hz. Muhammed'in birçok şahidin huzurunda bazı mucizeleri gerçekleşmiştir. Ama bunun ispatlanması lazım. Zira bunun birçok kişinin geleneğinde böyle kabul edilmesi ve bu kadar yaygınlaşmış olması yeterli değildir. Gelenek ve şöhret her zaman gerçeği mi yansıtır? Bu işin ustası tecrübe midir? Ayrıca Ahmed'in ileri sürdüğü şu iddia da vardır: Eğer Sanétiones ve Muhammed'in kanunları, mucizelerden daha az yaygın ve halk arasında daha az bilinen gerçekler olarak kabul edilirse, herkesin ağzından çıkan ve herkes tarafından en iyi bilinen mucizeler ne kadar daha gerçek olacaktır? Hiçbir şeyi kanıtlamaz. Zira mucizeler, kanunlardan ve şifalardan daha makul şeylerdir ve insanlar tarafından daha çok duyulur ve akılda tutulurlar. Üstelik mucizeler, kişinin daha kolay yanılabilceği belirli bir olgudan oluşur: fakat yasalar, Kutsal Yazılarda ifade edilen ve tüm Cumhuriyetin Yasama Meclisi tarafından önerilen sözlerden oluşur: ve çoğu zaman iğrenç oldukları ve birçok belirsizlik içerdikleri için, bozulmaları daha zordur ve sıradan insanlar tarafından kolayca anlaşılamaz veya akılda tutulamazlar. Bundan dolayı, insanların, özellikle popüler olanların, Azizlerin birçok mucizesini yorulmadan anlattıklarını (ancak bunlara sık sık bazı yalanlar veya apokrifalar karıştırdıklarını) görüyoruz: ama ilahi veya beşeri kanunlar hakkında ya çok az şey biliyorlar ya da tamamen cahiller. Fakat eğer Muhalif, Hz. Muhammed'in mucizelerinin, önceki peygamberlerin mucizelerinden ve krallar ile prenslerin tarihlerinden daha popüler ve daha çok kutlandığını iddia ederse, biz de ona, Peygamberlerinin önemsiz şeylerini öğrenmekle meşgul olan kendi Müslümanları arasında bunun muhtemelen doğru olduğunu kabul edeceğiz; Fakat diğer milletlerin tarihlerinde ve öğrenilecek şeylerde tamamen hatalar vardır: fakat mutlak olarak konuşursak, bunlar yanlıştır. Hiç kimse, Romalılar, Yunanlılar, Asurlular vb. gibi başlıca milletlerin kutsal ve hatta dünyevi tarihlerinin, Muhammed'in mucizelerinden daha iyi bilindiğini inkar edemez; Muhammed'in mucizelerini (Müslümanlar hariç) çok az kişi bilir ve neredeyse hiç kimse bilmez. Gerçekten de, bu argüman, Hz. Muhammed'in kanunlarını inkar etmeyecek olan Rakibe karşı kullanılabilir. Kur'an ve Sünnet'te anlatılanlar, onun mucizelerinden daha az meşhur ve tanınmıştır: fakat mucizelerden daha kesin bir inanç ve otoriteye sahiptirler (çünkü ilahi niteliktedirler). Dolayısıyla bir şey daha popüler ve ünlü olabilir; Ancak bu nedenle daha kesin ve doğru sayılmamalıdır. Rakibin, Peygamberlerinin mucizelerini anlatan Müslüman yazarlara iman edilmesi gerektiğini ispatladığı argümanına; Çünkü her millete veya aynı milletin her eyaletine, yabancıların bilmediği birçok şey bilinmektedir: bilinen veya popüler olanın her zaman doğru olmadığı kolayca yanıtlanabilir. Ahmed'in kendisi de, kendi kavmi arasında bile bilinen ve yaygın olan birçok mucizenin Hz. Muhammed'e atfedildiğini, ancak daha akıllı olan diğer insanlar tarafından bunların yalan olarak reddedildiğini kabul etmiyor mu? Dolayısıyla, bir şeyin çok kişi tarafından, az sayıda kişi tarafından, hatta herkes tarafından bilinmesi başka bir şeydir; doğru olması ise başka bir şeydir. Fakat ben kesin bir bilimden değil, insanların şöhretinden veya geleneklerinden elde edilen bilgiden bahsediyorum. Mucizelerin kesin gerçekliği, onların bilgili ve akıllı kimseler tarafından anlatılmasıyla da ispat edilmez. Mesela güneşin geriye doğru gitmesi mucizesi,

Aly'nin ihmâl ettiği namazları yerine getirmesi için ona zaman kazandırmak içindi; Ahmed'in kendisi de bu hadisi birçok âlim rivayet etmiş olmasına rağmen, kendisi bunu uydurma olarak reddetmiştir. Ayrıca, alimler (şu anda Müslümanlardan bahsediyorum) Muhammed'in mucizelerinin gerçek mi yoksa sahte mi olduğuna kesin olarak karar veremezler; Bunlar, ya şöhretin peşinden giderler ki bu çoğu zaman yanıltıcıdır; ya yazarların peşinden giderler ki bunlar çoğu zaman şöhretin izlerini takip ederler; ya da aklın peşinden giderler ki bu da Muhammed'in mucizelerinde hemen hemen hiç bulunmaz; ya da görme yetisi olmayıp sadece duyma yetisi olan ve bir konuyu sadece birinden diğerine aktararak kavrayan tanıkların peşinden giderler; Onlar için itibardan daha büyük bir kesinlik yoktur.

Ad Refutat. Alcorani.

61

rum potestatem; ficut unquamque facta, vel profectio, parit ea, quæ ad facultatem suam spectant: non convincit, quod eadem geas, vel facta, rerum etiam, quæ ad alia pertinent, cognitionem habere. non debet; imò & erroris in his deprehenditur, quæ eorumdem sectatores minime deprehendunt. Quæ enim in historiis Sinesium, Japonum, Brachmanum, Mægorum, & aliarum gentium, ac sectarum errores, æscholismos, mendacia deprehendimus, quæ illi non agnoscent? Omittit Mahometanorum Anasias, & historias, in quibus tot fabulas, ut absfarda, tot mendacia reperiantur. Nihil igitur confert ad Mahometitarum miraculorum veritatem comprobendam, quod Moslemi habeant de iis, quemadmodum ipsi putant, exactam notitiam.

Neque studium, & affectus Arabum in Prophetæ sui fidei, aliquam ejusdem miraculorum conciliant auctoritatem. Imò studium, & affectus, plerumque decipiunt, efficiuntque, ut res non æqua lance perpendantur. Neque concedimus Adversariis illam, quæ adeo pacta in Arabibus fuit, solentiam, neque acumen in rebus veris à falsis discernendis; five de miraculis, five de aliis rebus loquimur. Videmus enim eos, etiam in rebus notissimis, frequenter hallucinari, & ineptias nugæque permiscere, ut paulo antè obfuscamus.

Argumentum autem, vel axioma, quod illud, quod sectarum profectores ferunt de Sectariis suis, qui fidei illius facta Auctores fuerunt; si in eo simul conveniant, ac definiant esse verum; non fit nisi verum: se propterea multò magis illud, quod Mahometani Scriptores circa Prophetæ sui miracula definiunt esse verum, & in eo simul conveniunt, debeat verum estimari: valde frivolum est, & cum tituli exhibilandum. Non enim quis omnes Socii conveniunt in asserendo, verum esse quod docuit Zenon & Peripatetici; id quod docuit Aristoteles: idè verum est totum id, quod vel Zeno, vel Aristoteles pronuntiavit. Etiam vassissima Sinesium Natio tenet uniformiter, verum esse quod docuit Confucius eorum Legislator, & veluti Numen; & nihilominus illius libri multos continent errores, & ineptias: Præterea alie et ratio de hujusmodi factis, ac de miraculis. Nam in illis præceterat per rationem, & demonstrationem: in miraculis autem nulla potest ratio, vel demonstratio asserri. Quæ enim ratione, vel quo argumento, probantur Doctores Moslemi, hærum ovium reclusæ Mahumeto, se esse veneno infectum, postquam jam conederat ex illo, & hauserat vim veneni, ex quo etiam loci, quos ad manducandum invitaverat, extrinxi fuit?

Neque minus refert assertum Adversarii, quod miracula Mahumeti ab ipso adducta, ab omnibus Auctoribus Moslemi referantur. Primo enim falsum supponitur: nam ego ipse plures ex Arabibus Auctores, & quidem non vulgares legi, qui multa ex narratis ab eo miraculis silentio prætercunt: quædam etiam addunt de se: & multa diversimodè refert. Deinde non raro est, ut aliquod falsi nomen, seu vel male fide, ab uno Auctore, quod deinde ceteri omnes citra ullam dubitationem amplectuntur. Innumera sunt hujus rei in quolibet Natione exempla.

Ymo nec ad fæc illas vias, quas Auctor sibi persequitur, Mahameti miracula evidenter probari, examinanda. Et cum de prima, & secunda, nempe de traditione generali, & particulari jam factum sit, filium in reliquit.

Ad Refut. Alcor. Pars II.

Tertia itaque via, quamvis cum duabus primis coincidat, habet tamen non paucæ, in quibus Ahmed multipliciter peccat. Primo, dum eandem scientiam vult produci per traditionem, de miraculis Mahumeti, ac de illius uxoriibus, filiis, & successoribus in Imperio; imò multò majorem, eò quod plures sint, qui ferbant de Mahumeti miraculis, quam de ejus uxoriibus, propinquis, & successoribus. Sed alia est traditio de rebus semper, vel diù perseverantibus, ac de illis, quæ statim transeunt. Primi generis sunt uxores, & successores in Imperio Mahumeti, quæ cum habeant multos, & diversos testes, qui nec eodem loco, nec eodem tempore conveniunt, & sepe unus nihil scierit de alio; si omnes in eadem re asserenda conveniant, non videtur posse de eorum fide dubitari. Ita, exempli gratia, quod Morad, vel Soliman Constantinopoli imperaverit, nemo est qui dubitet, licet neque eos, neque Constantinopolim unquam viderit: quia scilicet illorum Regnum non fuit unius horæ, vel diei, sed multorum annorum; & plures diversarum gentium eos viderunt, aliique retulerunt, seu de illis scripserunt, & omnes in eadem relatione conveniunt, licet alii alios non loquuntur. & diversorum temporis, ac locorum testes fuerint. Verum non est habenda eadem fides sicuti facta peculiarit brevissimi temporis, quod Constantinopoli evenit: exempli gratia, quod ibi in ære Crux ignea visa sit, vel tres Soli apparuerint; eò quod hujus rei ii soli testes esse possint, qui tunc aderant Constantinopoli: præsertim si eos ipse testibus hoc immediatè habuerit, sed ab iis, qui audierant ab illis, qui etiam alios audierint referentes, qui se ab aliis audivisse asserunt, qui dicant, se ab aliis oculatis testibus audivisse. Et hujus generis sunt Mahumeti miracula, non autem uxores, vel successores in Imperio. Neque obstat, quod miracula ejus habeant plures Auctores, seu Scriptores, quàm habuerint uxores illius, vel successores: non enim semper multitudo Scriptorum facit majorem fidem, quamvis faciat majorem famam. Peccat deinde, dum contendit scientiam Moslemorum de miraculis Mahumeti, majorem esse, quàm scientiam Scripturarum (Judeorum scilicet, & Christianorum) de iis, quæ spectant ad Moysem, & Christum. Nam scientia Scripturarum fundatur in revelatione divina, quæ non potest fuisse erroris; & hoc etiam Mahometani fatentur. Id verò de scientia miraculorum Mahumeti dici non potest. Quod si per scientiam, intelligat Ahmed notitiam prædicam: hoc etiam negamus verum esse: quamvis per hoc non magis probatur veritas eorumdem miraculorum. Peccat quarto, dum affirmat, plura esse apud Moslemos Alcorani exemplaria, quàm apud Scripturas Pentateuchi, & Evangelii. Sed quomodo si ei concederetur, quid ad rem? An quia minora exemplaria reperitur Aristotelis, vel Platonis, quàm Fabularum Æliopi, major fides illi, quàm illis est adhibenda? Peccat quinto, dum majorem famam, & etiam, majoraque miracula Mahumeti affecit attribuit, quàm Apollolis, & Sanctis Christi Religionem professantibus. Impudentissimum hoc est mendacium: sed, ut crederet, unum Ahmed! nam nihil hujusmodi reperit in aliis Auctoribus Mahometanis. Quod verò dicit, & fuis Moslemi mortuos sufficitos fuisse: super aquas maris exierunt, transibunt, & alia hujusmodi prodigia patra: fortasse hæc omnivis. Certè nec de Mahumeto quidem ullus unquam Mahometanus scripsit, eum mortuos sufficitos: quod cum sit opus miraculorum innumèrum: falsum esse illud, quod præstant Doctores Moslemi, Mahometum plura, & majore

62

Prodromi

& majora miracula fecisse, quàm alium ullum Sanctum, aut Prophetam.

Quarta via, conatur Adversarius multis argumentis Nihilominus miraculorum veritatem comprobare. Primo, quia quædam eorum coram multis testibus facta sunt. Sed hoc nihil certi probat, cum id ipsum certò probari non possit, sed tantum habetur ex traditione, & auditu, non autem ab ipsis, qui testes oculati fuerunt: quamvis hi aliquando per populum loquentes ab Auditoribus Moslemi, ut vidimus, inducantur. Porro omnia illa, quæ ab uno vel etiam pluribus, tanquam vera credantur, quamvis falsa sint; semper oculatos aliquos testes habuisse, vel finguntur, vel supponuntur. Quoties hic Romæ vulgatum est, & creditum, cometen aliquem apparuisse, quæ plures testati fuerint se vidisse tali hora, tali loco, ac figura: & tamen inanem rumorem fuisse comperimus. Secundo, quia (inquis) hi omnes testes erant boni, & ad eorum prædicationi. Sed cum non confit de horum testium existentia, multò minus confit de eorum bonitate, vel prædicatione, quæ uni Deo nota est. Præterea, cum supponatur, hæc miracula facta fuisse coram multis milibus hominum: impossibile est, omnes illos semper bonos fuisse, ac prædicationis: præsertim cum legamus, inter eos fuisse aliquos falsum, qui Mahumeto minime credebant, & illa non miracula, sed præstigia esse cenabant. Tertio, quia nullus ex eis de rebus, aut persona Mahumeti mendacium vel minimum protulisset. At hoc est divinare: imò manifestè mentiri. Ipse enim Ahmed asserit, multa miracula talia à Moslemi etiam doctoribus Mahumeto assecta fuisse: neque obstat, quod id non doleo malo, sed bona fide, factum fuerit. Quot verò alia Arabes Mahumeto impoluerit, quæ aperte falsitatis convincuntur? Quarta, quia à natura inditum est hominibus, & præsertim Arabibus, vera dicere. Si hoc argumentum valeret: posset omnes homines ab omni mendacii suspitione absolvi. De Arabibus tamen dubitari posset, eò quod mendacii, ac fraudis, illis præ ceteris mortalibus videantur innata; quidquid de eorum tanta veracitate deblateret Adversarius. Quod verò hi de Prophetæ hujus plura talia, & tamvis recte, crediderint, ac propalaverint: patet ex sequentibus capibus. Refert Auctor libri De Signis Directionis; Mahumeto jam animam agenti, Phætanam filium de immortalitate his verbis blanditum fuisse: وبيعتني المنام بوجه ندمان الجنائي عصفمة

وأيمن: Et candidissimus, mubes aquam effundit in facies ejus, qui est defensor orphanorum, & protector viduarum. At Mahumeto apertis oculis (quippe mortalem fe esse tunc maxime cognoscebat) illam redarguit, asserens, se non esse talem, qualem & ipse, & alii ibi persequébant, subdens: فإن بئيه مدأ قول جاني أي ظلمي لا تؤلمه ولكن قولي وما عهد الأرواح قولي خلت من قبله البراء أذان ماني

وأيمن: O Filiola mea, hæc sunt verba patris tui Abutaleb: ne dicas illa: sed dic: Non est Mahumetus, nisi Legatus; quem præcesserant illi Legati. At ergo, si mortuus fuerit,

ipse occisus, evertimini retrorsum? Vides, non solum Phætanam, sed etiam Abutalebam Mahumeto de immortalitate asserenti confuisse. Præterea Abutaleb, triginta parte Mahometitarum traditionum asserit, quodam Arabes vifionem divinam Mahumeto adhuc viventi falsè tribuisse. Audi ejus verba: حدثنا محمد بن يوسف قال حدثنا صفين بن المعجل من الشعبي عن معمر بن عمار قال قال رسول الله صلى الله عليه وآله وسلم: ما مات من رجع كما رجع عيسى ابن مريم وإنما قال الماني لا تدفنوه ذات يوم الله من أجمع وخرج عبد العباسي وقال والله الذي لا اله الا هو لقد رأى رسول الله من الموت وذئب

Et dixit Index Scabababam filius Alaldamm in historia sua: Iravit igitur turba ad Trophetam Almahometum respiciens in omni & dixit: Quomodo morietur qui est testis super nos? Nequaquam, per Deum, mortuus est: sed elevatus illum Deus fuit: Jozum filium Maria. Et elevarunt ad janam: Ne ipsius & nos non cum mortuis est Legatus Dei. Sed exortus est parvus que Albas. Et dixit: Per deum illum, prater quem nullus alius est deus, jam gallatam legatus Dei mortem, & sepultus est. Addit Abut-Phæda: قال عمر بن الخطاب ما مات قتله يعني هذا وإنما رجع عيسى إني أليها كما رجع عيسى

scrit,

Ayrıca her milletin kendi işlerini bilmesi; Her mezhep veya meslek, kendi melekesine ait şeyleri bildiği gibi, aynı millet veya mezhebin başkalarına ait şeyleri de bilemeyeceği anlamına gelmez; hayır, takipçilerinin en az fark ettiği hataları tespit etmek. Çinlilerin, Japonların, Brahmanların, Mecusilerin ve diğer millet ve mezheplerin tarihlerinde ne kadar çok hata, akrostis ve yalan görüyoruz ki, onlar bunları kabul etmiyorlar? Müslümanların tarihlerini ve yıllıklarını saymıyorum; orada pek çok masal, pek çok çok saçmalık ve pek çok yalan bulunmaktadır. Dolayısıyla Müslümanların, kendilerinin zannettikleri gibi, Hz. Muhammed'in mucizeleri hakkında kesin bir bilgiye sahip olmaları, bu mucizelerin doğruluğunu ispata hiçbir katkı sağlamaz. Arapların Peygamberlerinin mucizelerini yazmaya olan ilgi ve sevgileri de ona hiçbir yetki kazandırmaz. Tam tersine, ilgi ve sevgi çoğu zaman aldatıcıdır ve şeylerin eşit olmayan bir terazide tartılmasına neden olur. Biz de Düşman'a, Araplar arasında övünerek övündüğü, doğruyu yanlışları ayırma becerisini ve zekâsını vermiyoruz; İster mucizelerden, ister başka şeylerden bahsedelim. Az önce gösterdiğimiz gibi, insanları in bilinen şeylerde bile sık sık halüsinasyon görüp saçmalıkları, önemsiz şeyleri birbirine karıştırdıklarını gördük. Fakat delil veya aksiyom, mezhep profesörlerinin, kendi mezhepçileri, yani o mezhebin kurucuları hakkında yazdıkları şeydir; eğer birlikte bunu kabul ederlerse ve bunun doğru olduğunu belirlerlerse; bu tamamen doğrudur: ve bu nedenle, Muhammedî yazarların, Peygamberlerinin mucizeleri konusunda doğru olarak tanımladıkları ve hepsinin üzerinde anlaştığı şeylerden çok daha fazlası doğru kabul edilmelidir: bu çok anlamsızdır ve kakhahalarla karşılaşmalıdır. Zira Stoacıların hepsi

Zenon'un öğrettiğinin doğru olduğunu, Peripatetiklerin de Aristoteles'in öğrettiğinin doğru olduğunu iddia etmede birleştikleri için, Zenon'un veya Aristoteles'in söylediği her şeyin doğru olduğu anlamına gelmez. Hatta en geniş Çin milleti bile, kanun koyucuları ve adeta bir tanrı olan Konfüçyüs'ün öğrettiklerinin doğru olduğuna inanırlar; ama yine de onun kitapları birçok hata ve saçmalık içerir. Ayrıca bu kabiliyetin ve mucizelerin bir başka sebebi daha vardır. Çünkü bunlarda usul, delil ve ispatladır; fakat mucizelerde hiçbir delil veya ispat ileri sürülemez. Müslüman doktorlar hangi akılla veya hangi delille, koyunun zararının Hz. Muhammed'e, ondan yiyip zehrin etkisini emdikten ve hatta yemeğe davet ettiği arkadaşlarının bile öldükten sonra, zehirle enfekte olduğunu gösterdiğini ispat edecekler? Muhalif'in, Hz. Muhammed'e atfedilen mucizelerin bütün Müslüman yazarlar tarafından nakledildiği iddiasının da fazla bir ağırlığı yoktur. Zira ilk etapta bunun yanlış olduğu varsayılmaktadır: Zira ben kendim birçok Arap yazarı okudum, üstelik sıradan yazarlar da değil; onlar, onun anlattığı mucizelerin çoğunu sessizce geçiştiriyorlar: hatta bazıları bunlara kendi mucizelerini de ekliyorlar ve birçok şeyi çeşitli şekillerde anlatıyorlar. Sonra, iyi veya kötü niyetle, bir Yazar'dan geriye yanlış bir şeyin kalması ve diğerlerinin de hiç şüphe duymadan bunu benimsemesi sık rastlanan bir durum değildir. Bunun sayısız örnekleri her millette vardır. Şimdi Yazarın, Hz. Muhammed'in mucizelerinin açıkça ispatlandığına kendisini inandırdığı altı yolu incelemeye geliyorum. Ve birinci ve ikinci, yani genel ve özel gelenek hakkında yeterince şey söylendiğinden, geri kalanını sunacağım. Dolayısıyla üçüncü yol, ilk ikisiyle örtüşmekle birlikte Ahmed'in birçok bakımdan yanlış olduğu noktaları da içinde barındırmaktadır. Birincisi, aynı bilgiyi gelenek yoluyla, Hz. Muhammed'in mucizeleri ve onun eşleri, kızları ve imparatorlukta halefleri hakkında üretmek isterken; hatta daha da fazlasını, çünkü Hz. Muhammed'in mucizeleri hakkında yazarların sayısı, eşleri, akrabaları ve halefleri hakkında yazarlardan daha fazladır. Ama sonsuza kadar veya uzun süre devam eden şeylerle, hemen geçip giden şeyler hakkında farklı bir gelenek var. Birinci türden olanlar, Muhammed'in imparatorluğundaki eşleri ve halefleridir; bunların çok sayıda ve çeşitli tanıkları olmasına rağmen, ne aynı yerde ne de aynı zamanda bir araya gelmemişlerdir ve çoğu zaman biri diğeri hakkında hiçbir şey bilmemektedir: eğer hepsi aynı şeyi iddia etmek konusunda hemfikir olsalardı, onların inançlarından şüphe etmek mümkün görünmemektedir. Örneğin, Murad veya Süleyman'ın Konstantinopolis'i yönettiğinden şüphe eden kimse yoktur, her ne kadar onları veya Konstantinopolis'i hiç görmemiş olsa da: çünkü, yani, onların krallığı bir saat veya bir gün değil, uzun yıllar sürdü; ve çeşitli milletlerden pek çok kişi bunları gördü ve başkalarına bildirdi veya bunlar hakkında yazdı ve hepsi aynı raporda hemfikir oldu, her ne kadar bazıları diğerlerini görmemiş ve farklı zaman ve yerlerin tanıkları olsalar da. Fakat aynı inanç, Konstantinopolis'te çok kısa bir zaman diliminde meydana gelen herhangi bir özel olay için geçerli değildir: örneğin, havada ateşten bir Haç'ın görülmesi veya üç Güneş'in ortaya çıkması gibi; Çünkü bu meselenin tek tanıkları, o sırada İstanbul'da bulunanlar olabilir: özellikle de bu tanıklar doğrudan doğruya kendilerinden değil de, olayı başkalarından duyan, başkalarının da anlatmasını duyan, başkalarından duyduğunu iddia eden, görgü tanıklarının kendisinden duyduğunu söyleyen kişilerden elde edilmişse. Ve bu türden mucizeler arasında Muhammed'in mucizeleri vardır, fakat onun eşleri ve imparatorlukta halefleri yoktur. Mucizelerinin, eşlerinden veya haleflerinden daha fazla Yazarı veya Yazarı olması da önemli değildir: çünkü Yazarların çokluğu her zaman daha büyük bir inanç yaratmaz, ancak daha büyük bir şöhret yaratır. Daha sonra Müslümanların mucize hakkındaki bilgilerine itiraz ettiğinde günaha girer. Hz. Muhammed'in, Hz. Musa ve Hz. İsa ile ilgili konulardaki bilgisinden (Yahudiler ve Hristiyanlar hakkındaki bilgisinden) daha üstün olması. Zira Kutsal Yazılar hakkındaki bilgi, hataya konu olamayacak olan ilahi vahye dayanmaktadır ve bunu Müslümanlar da kabul etmektedir. Fakat Muhammed'in mucizelerini bilme konusunda aynı şey söylenemez. Eğer Ahmed bilimle pratik bilgiyi kastediyorsa: biz de bunun doğru olmadığını kabul ediyoruz: her ne kadar bu aynı mucizelerin doğruluğunu daha fazla kanıtlamazsa da. Dördüncüsü, Müslümanlar arasında Kur'an'ın Tevrat ve İncil'den daha fazla sayıda nüshası olduğunu iddia ettiğinde günah işliyor. Ama bunu ona versek bile, bunun ne anlamı kalır? Yahut Aristoteles veya Platon'un Ezop Masalları'ndan daha az sayıda kopyası bulunduğu için, bu masallara onlardan daha fazla mı inanılmalıdır? Beşincisi: Hz. Muhammed'in takipçilerine daha büyük kutsallık ve daha büyük mucizeler atfettiği zaman günah işler; Mesih'in dinini benimseyen Havarilere ve Azizlere göre daha iyidir. Bu çok utanmazca bir yalandır; fakat benim inancıma göre bu yalnızca Ahmed'in eseridir; zira diğer Müslüman yazarlarda buna benzer hiçbir şeye rastlamadım. Fakat onun söylediği, ölümlerin kendi Müslümanları tarafından diriltildiği, orduların deniz suları üzerinde taşındığı ve benzeri

başka mucizelerin gerçekleştiği gibi şeylere gelince: belki bunları rüyasında görmüştür. Elbette hiçbir Müslüman, Muhammed'in ölümleri dirilttiğinden bahsetmemiştir: Bu, tüm mucizelerin en büyüğü olmasına rağmen, Müslüman doktorların, Muhammed'in diğer herhangi bir evliya veya peygamberden daha fazla ve daha büyük mucizeler gerçekleştirdiğini iddia etmeleri gibi yanlış bir iddiadır. Dördüncü yolda ise Muhallif, Hz. Muhammed'in mucizelerinin doğruluğunu bir çok delillerle ispat etmeye çalışmaktadır. Birincisi, bunlar birçok şahidin huzurunda onlardan biri tarafından işlenmiştir. Fakat bu, kesin bir şey kanıtlamaz, çünkü bunun kendisi kesin olarak kanıtlanamaz; Ancak bu yalnızca gelenek ve söylentilerden elde edilebilir, görgü tanıklarının kendilerinden değil; her ne kadar bunlar bazen Müslüman yazarlar tarafından yerel dilde konuşarak alıntılanmış olsa da, bunu gördük. Ayrıca, bir kişi veya birçok kişi tarafından doğru kabul edilen, fakat yanlış olan bütün o şeyler; Her zaman bazı görgü tanıklarının olduğu ya hayal ediliyor ya da varsayılıyor. Burada Roma'da, birçok kişinin şu saatte, şu yerde ve şu şekilde gördüğüne tanıklık ettiği belli bir kuyruklu yıldızın görüldüğüne dair haberler ve inanışlar ne kadar sıklıkla duyuldu ve bunların boş bir söylenti olduğu ortaya çıktı? İkincisi: Çünkü (diyor ki) bu tanıkların hepsi iyiydi ve cennete önceden belirlenmişlerdi. Fakat bu şahitlerin varlığı kesin olmadığından; Onların iyiliği veya takdiri hakkında ise, ki bunları sadece Allah bilir, çok az şey anlaşılır. Ayrıca bu mucizelerin binlerce insanın huzurunda gerçekleştiği varsayıldığına göre, hepsinin her zaman iyi ve takdir edilmiş olması mümkün değildir. Hele bunların arasında en azından bazılarının Muhammed'e en ufak bir şekilde inandığını ve bunları mucize değil, birer aldatmaca olarak gördüğünü okuyoruz. Üçüncüsü, hiçbir Hz. Muhammed'in şahsı veya gerçekleri hakkında en ufak bir yalan söylememiştir. Fakat bu, kehanettir; hayır, apaçık yalandır. Zira Ahmed'in kendisi de en bilgili Müslümanların bile Hz. Muhammed'e birçok yalan mucize attettiğini iddia ediyor: Bunların kötü bir aldatmacayla değil, iyi niyetle yapılmış olması da önemli değil. Arapların Hz. Muhammed'e dayattığı ve yanlışlığı açıkça kanıtlanmış başka kaç şey daha var? Dördüncüsü, fıtrat gereği insanlara, özellikle Araplara hakkı söylemek aşılarmıştır. Eğer bu argüman geçerli olsaydı: bütün insanlar yalan söyleme şüphesinden kurtulmuş olurdu. Ancak Araplardan şüphe etmek de mümkün; çünkü yalan ve hile, diğer ölümlülere nazaran onlara daha çok fıtrî görünüyor; Rakip onların büyük doğrulukları hakkında ne derse desin. Bu insanların, belki de iyi niyetle de olsa, Peygamberleri hakkında pek çok batıl şeye inanıp yaydıkları aşağıdaki olaylardan açıkça anlaşılmaktadır. Allah'ın İşaretleri ve Yolları kitabının yazarı bildiriyor; Hz. Muhammed canını feda ederken, kızı Fatıma, ölümsüzlükle ilgili

وأيضاً

بمتهقي الغمام بوجهه تمان اليتامي مصممة

şu sözlerle onu pohpohlamıştı: للارامل

: Ve yüzüne en beyaz bulut su dökcek. O,

yetimlerin koruyucusu ve dulların koruyucusudur. Fakat Hz. Muhammed gözlerini açınca (çünkü artık ölümlü olduğunun tamamen farkındaydı) onu azarlardı ve kendisinin, kendisinin ve diğerlerinin inandırdığı gibi biri olmadığını ileri sürerek ekledi:

يا بني هذا

قول عبيك ابي طالب لا تقولي له ولكن قولي وما

محمد الا رسول قد خلت من قبله الرسل اذ ان ما

: او قتل انقلبت على اعقابكم

Ey kızım, bunlar amcan Ebu Talib'in sözleridir. Bunları söyleme. De ki: Muhammed, kendisinden önce başka elçiler gelmiş olan bir elçiden başkası değildir. Artık siz, ister ölü, ister öldürülmüş olsun, geri mi döneceksiniz? Görüyorsunuz ya, sadece Fatıma değil, Ebu Talip de Hz. Muhammed'in ölümsüzlük konusundaki iddiasını kabul etmeye alışmışlardı. Ayrıca Albocharius, Müslüman Hadisleri'nin otuzuncu bölümünde bazı Arapların, Hz. Muhammed hayattayken ona ilahi bir görüntü attettiklerini ileri sürmektedir. Onun sözlerine kulak verin:

حدثنا محمد بن يوسف قال حدثنا صفين عن

امعيل عن الشعبي عن معروق عن عائشة قالت

من حدثك ان محمداً من راي ربه فقد كذب وهو يقول

لا تدركه الابصار ومن حدثك انه يعلم الغيب لا يعلم

. الغيب الا الله

Yusuf oğlu Muhammed bize bunu Sophein'den duyduğunu, onun da bunu İsmail'den duyduğunu, İsmail'in de bunu İsmail'e anlattığını, onun da bunu Mesruc'tan duyduğunu, Mesruc'un da Aişe'nin kendisine: "Kim sana Muhammed'in Rabbinin gördüğünü söylerse onu yalancı bil." dediğini söyledi. Zira O, kendisi şöyle buyurmuştur: "Gözle erişemezler." Ve sana, kendisinin veya bir başkasının, Allah'ın bildiği gizli şeyleri bildiğini söyleyen kimseyi yalancı say. Bundan anlaşılıyor ki Araplar, Peygamberlerinin üstün nitelikleri hakkında yalan uydurmaya oldukça meyilliydiler; özellikle de onun hayattayken Tanrı'yı gördüğü veya kendisine saklı olan gizli şeyleri bildiği konusunda. Ayrıca hayatını yazanların hepsi, cennete alındığı varsayılan gecede Tanrı'yı gördüğünü iddia etmektedirler. Fakat onun, sadece Allah'ın bildiği sırları bildiği, onun tarafından yapıldığı söylenen birçok kehanetlerle ispatlanmıştır. Son olarak Ali'nin oğlu İsmail, Hz. Muhammed'in Hayatı adlı eserinde, arkadaşlarının ve takipçilerinin, Hz. Muhammed'i ölmüş olarak gördükleri halde; Fakat o, bunu inkar etti ve inatla hayatta olduğunu ileri sürdü. İşte onun sözleri.

وحكي القاضي شهاب الدين ابن
أبي الدم في تاريخه فاتهم جماعة على النبي
بمظنون اليه وقالوا كيف يموت وهو شهيد علينا لا
والله ما مات بل رفعه كما رفع عيسى ابن مريم
ونادوا على الباب لا تدفنوه فان رسول الله من لم يموت
وخرج عنه العباس وقال والله الذي لا اله الا هو لقد
. ذاق رسول الله من الموت ودفن

Hakim Şehaddin oğlu Abuldam da tarihinde şöyle diyor: Bunun üzerine kalabalık Hz. Muhammed'e doğru koştu, ona baktılar ve şöyle dediler: Bizim üzerimize şahitlik eden nasıl ölebilir? Hayır, vallahi ölmedi; Fakat Allah onu Meryem oğlu İsa olarak diriltti. Ve kapıdan bağıryorlardı: Ona zarar vermeyin, çünkü o ölmedi ve Allah'ın Resulü de ölmedi. Fakat amcası Alabbas dışarı çıktı ve şöyle dedi: O Allah'a yemin olsun ki, kendisinden başka hiçbir tanrı yoktur, Allah'ın elçisi ölümü tattı ve gömüldü.

قال عمر
من قال ان محمداً مات قتلته بغيبي هذا وانما رفع
الي السما كما رفع عيسى

Ömer dedi ki: Kim Muhammed öldü derse onu bu kılıcımla öldürürüm. Elbette ki o da İsa gibi göğe alındı. Algennabius bunu şöyle aktarıyor:

جعل يصيح عمرو يقول
ما مات محمد كما زعمت المنافقون بل ذهب الي ربه
كما ذهب موسى بن عمران فقد غاب عن قومه اربعين
ليلة ثم رجع اليهم وخوف الناس بقطع ايديهم
: وارجلهم ان قال احد انه مات

seris, Mahometum mortuum esse, occidam illum hoc meo flatu. Urque sublati est in Culum facti Jeros.

Algenabius ita hoc refert: *جمل بمصر عرفت*.

ما مات محمد ركب المائتين في ركب لي ركب

كما ذهب موسى بن جبريل فقد غلب من توم اريس

لبنة تم رجع اليهم وحقوا الذين بنعوا اليهم

وذهبوا الى آل الله ما

وذكره, *Non est mortuus Mahometus, sicut existimant impii: sed alius ad Dominum suum, quemad-*

modum Moyses filius Aaron, qui alius est gente fuit

quadragesimatus, dixit ad eum. Et reversus

domum commansit, sed effluvit esse manus

& pedes illius, qui dixerat, Mahometum mortuum

esse. Et hi potest unusquisque facili colligere, quum

peni esset Arabes, etiam Primarii, & ceteris pro-

dentores & sapientiores, qualis erat Omar, ad men-

tendum, vel saltem faciles ad errandum in iis, quae

spechabant ad prophetam suum. Quod vero addit Au-

ditor: Deum facillimum concedere iocundum hominibus

eorum rerum, quae necessariae sunt ad eorum salutem,

utro credimus: negamus tamen, miraculorum Ma-

hometi notitiam necessariam esse ad salutem, ne in

sententia quidem ignorantium Sapientum Molerumum.

Vide Algenabius in Professione fidei Mahometanica.

Quinta via eodem ferè continet paradoxos, quos

apudridet. Sed addit intolerabile absurdum, nimirum

Miracula, & gesta Mahometi, Authores plures ha-

bere, quum sint Authores quarundam aliarum gen-

tium historiarum. Thralio ille, quantum videri potest,

namque, & nequaquam videt, nisi paucos, & minus

illos libellos, quos Arabes sui idcirco scripserunt qui si

simul congregentur in una ex praecipuis Christianorum

*bibliothecis, ne unum quidem plerumque comple-
rent. Ceterum ipse falsè supponit, miracula prophetæ*

fui esse universi terrarum orbis notissima: cum paucissimi

inter mortales quicquam de iis noverint, vel audierint.

Sexta via nihil majoris probationis habet, quàm

illius in eodem quippe argumenti, multitudinem Scri-

ptorum desumptum, veritatem. Quod verb affirmat Ma-

hometanos Sapientes, in aliis in quorum in

aliquibus tradit de his scriptis aliorum sapientum.

demons-trare, reperiri in Alcorano supra decem milia

miracula: vel, ut propriè sonant verba Arabice, & supra

decades milium miraculorum, ita ut ad minus

supra viginti milia: praeposito effluvisum riu-

um meretur. Sed cum enumerat omnes Alcorani ver-

ficulas, nec pliquam sex mille, & ducentos totos

reperire, quantum in multis exemplaribus non est hunc

quidem numerum perveniat. Quidruplo igitur

superat plura essent miracula in Alcorano, quum ver-

ficulis, seu periodi. Miror vero, eum tot sint in Al-

corano miracula, non potuisse Adversarium, nisi octo

vel decem, & quidem infinitissima, & prorsus putida

esse ex speculati. Illud etiam riuum meretur, quod al-

iter, Judae quoque, & Christianos de Mahometi

necesse volumina compendisse. Credo, me primum

scire, qui Mahometi miracula Christiani & Judaei

& Mahometanorum libris evulgem: itaut omnes tam-

quam nova ineptiarum portenta ea sint admirari.

Concludimus igitur ex jam dictis, vel Mahome-

tum miracula nulla fuisse, & ea omnia, quae de eo

referebantur, fictitia esse, & mendacia: vel ea tantum

admiratione digna ostendisse, quae vel humana arte,

vel Diemonum opera fieri potuerit. Primum possumus

absolutè affirmare auctoritate ipsius Mahometi in

Alcorano: in quo non solum miracula nulla se fecisse

faturus: sed ad ea facienda, & ad Deo se missum fuisse

semper constanter negat: & praeterea etiam redditur

ratioem, cur ea non faceret: quia nimirum, nullius

utilitatis fuissent Meccanis ad credendum: imò majorem

Dei indignationem in ipsos concitasset. Prae-

terea, quia Christus, Moyses, & alii Prophetae fatis

nulla signa fecerant, quae ipsis etiam fulgere de-

berent. Postremo quia ipse non ex miraculis, sed ex

liberali Dei voluntate dependet. Secundum verb, fati-

ta esse potius ad respondendum Molemi, qui Prophe-

tam suum miracula paratè contendunt, ostendendo

quod felicit, nullum inter Mahometi miracula reperiri,

quod naturalem homini, vel demonis facultatem ex-

cedat: praefertim cum plerumque sit ex eorum gene-

re, quae & Praefiguratoribus, Magis, & Ariolis fieri

consoverunt, ut unusquisque per se agnoscere possit.

Quod vero attinet ad vaticinia, seu praedictiones, fati-

ta hic aliqui cupiunt, nimirum, ex confusione ipsius

Mahometi exempli, nihil illum de se, vel de suis,

nisi temere, vel ad summum ex aliqua coniectura,

certi praedicere, vel vaticinari potuisse. En verba il-

lius in Sura *الحاقلى* v. 9. *ما كنت بدعا*

من الرسل وما ادري ما يقول

ما يقول

ما يقول

ما يقول

ما يقول

ما يقول

ما يقول

ما يقول

ما يقول

ما يقول

ما يقول

ما يقول

ما يقول

ما يقول

ما يقول

ما يقول

ما يقول

ما يقول

ما يقول

ما يقول

ما يقول

ما يقول

ما يقول

ما يقول

ما يقول

ما يقول

ما يقول

ما يقول

ما يقول

ما يقول

ما يقول

ما يقول

ما يقول

ما يقول

ما يقول

ما يقول

ما يقول

ما يقول

ما يقول

ما يقول

ما يقول

ما يقول

ما يقول

ما يقول

الحسن وما ادري ما بهير الله امرى وامرهم في

الدنيا بين العالمين وما بالغوا ومن الضلالي قال

له اجماله وقد جبروا من ادنى الشكرين حتى متى

يكون هذا فقال ما ادري ما يفعل بي ولا يكتم

انك بكم لا الهم بالحجوب ال الين قد زمت

لي ورايتا بعني في علمه ذاك بعدل وخبر ومن اين

يبدى ما يفعل بي ولا يكتم في الاكسب والي

معموعة لقوله لا يفسد لك الله ما تقدم من

ذمك سبى وما تملك

Importantè postulatant ab eo (Socii ejus) *verficulus*

Alcorani pro eo (quod illi propulerant), & pete-

bant ab eo, quod ipse de occultis rebus revelaretur.

Dixit autem ei (Deus): Responde illis: Non sum novus

inter legatos (i. non habeo aliquod privilegium pra-

ter illis) ita ut afferre possum vobis responsum à Deo de o-

mnibus re quam postulat; & annuntiare vobis omnia

qua petitis, arcanis. Non Legati non annuntiant

visi ea, quae revelat illis Deus de signis suis: ne-

que manifestant vobis ea, quae ipse Deus manifestat

per revelationem. Et jam quidem Moyses sancta me-

moriam respondit dicto Tharanim, interroganti eum

de generationibus primis: Cognita erant illi quod

Dominum meum (vergi: Mahometum) & nescio, (quia

non est mihi scientia de arcanis) quid fallor sit Deus

in me, neque in vobis in tempus futurum de operi-

bus suis, & quid revelat illis Deus de signis suis:

neque in vobis de his, quae ipse Deus manifestat

per revelationem. Et jam quidem Moyses sancta me-

moriam respondit dicto Tharanim, interroganti eum

de generationibus primis: Cognita erant illi quod

Dominum meum (vergi: Mahometum) & nescio, (quia

non est mihi scientia de arcanis) quid fallor sit Deus

in me, neque in vobis in tempus futurum de operi-

bus suis, & quid revelat illis Deus de signis suis:

neque in vobis de his, quae ipse Deus manifestat

per revelationem. Et jam quidem Moyses sancta me-

moriam respondit dicto Tharanim, interroganti eum

de generationibus primis: Cognita erant illi quod

Dominum meum (vergi: Mahometum) & nescio, (quia

non est mihi scientia de arcanis) quid fallor sit Deus

in me, neque in vobis in tempus futurum de operi-

bus suis, & quid revelat illis Deus de signis suis:

neque in vobis de his, quae ipse Deus manifestat

per revelationem. Et jam quidem Moyses sancta me-

moriam respondit dicto Tharanim, interroganti eum

de generationibus primis: Cognita erant illi quod

Dominum meum (vergi: Mahometum) & nescio, (quia

non est mihi scientia de arcanis) quid fallor sit Deus

in me, neque in vobis in tempus futurum de operi-

bus suis, & quid revelat illis Deus de signis suis:

neque in vobis de his, quae ipse Deus manifestat

per revelationem. Et jam quidem Moyses sancta me-

moriam respondit dicto Tharanim, interroganti eum

de generationibus primis: Cognita erant illi quod

Dominum meum (vergi: Mahometum) & nescio, (quia

non est mihi scientia de arcanis) quid fallor sit Deus

in me, neque in vobis in tempus futurum de operi-

bus suis, & quid revelat illis Deus de signis suis:

neque in vobis de his, quae ipse Deus manifestat

per revelationem. Et jam quidem Moyses sancta me-

moriam respondit dicto Tharanim, interroganti eum

de generationibus primis: Cognita erant illi quod

Dominum meum (vergi: Mahometum) & nescio, (quia

non est mihi scientia de arcanis) quid fallor sit Deus

in me, neque in vobis in tempus futurum de operi-

bus suis, & quid revelat illis Deus de signis suis:

neque in vobis de his, quae ipse Deus manifestat

per revelationem. Et jam quidem Moyses sancta me-

moriam respondit dicto Tharanim, interroganti eum

de generationibus primis: Cognita erant illi quod

Dominum meum (vergi: Mahometum) & nescio, (quia

non est mihi scientia de arcanis) quid fallor sit Deus

in me, neque in vobis in tempus futurum de operi-

bus suis, & quid revelat illis Deus de signis suis:

Et non est Mahometus nisi legatus. An vero, five

mortuus fuerit, five occisus, evertimini retro? ex

quibus verbis constat, illum necesse, utrum na-

turali morte, utrum vero aliena manu esset extin-

guendus.

CAPUT DECIMUM.

Confirmatur aliquot exemplis Ethnicorum affer-

tum nostrum de falsitate miraculorum

Mahometi.

Errum est, posse Demones multa admiranda

operari, quae omnes humanae naturae vires ex-

cedant: cuius rei, praeter exempla, quae affert

ipse Alcoranus, nos hoc loco nonnulla alia ab Ethni-

ca Autoribus relata proferemus, ut manifestius

fit, nihil fecisse Mahometum, quod verum miracu-

lum necessarii dicendum sit.

Æmilia Virgo Velalis, super extinctum Deo Vestis

seculum, carbalem, quem optimam habebat, impen-

sabit ignem excitavit. Refert Valerius Max. lib. 1,

c. 1. Dion. lib. 2.

Simulacrum Apollinis Chartagine, veste aurea à

quibusdam nudatum fuisse: quorum iscrille manus

inter fragmenta ejus abscissa reperte sunt. Idem lib.

2. c. 1. Justin. lib. 24.

Miles ab Alexandro captus, Ceres Milefia miles

qui Templum Jovis arripuerat, flamma obiecta,

privavit oculis. Idem ibidem. Laetant. lib. 2. cap. 8.

Q. Sertorius per asperos Lusitania colles cervam

trahit, ab ea le, quoniam ut agenda, aut vitanda

Ya Muhammed hiçbir mucize gerçekleştirmemiştir; ve kendisi hakkında anlatılan bütün bu şeylerin uydurma ve yanlış olduğunu; veya sadece insan sanatıyla veya şeytanların işleriyle yapılabilecek şeylerin takdire şayan olduğunu gösterdiğini ileri sürmektedir. Birincisi, bunu kesinlikle Kur'an'da Hz. Muhammed'in kendisine dayanarak teyit edebiliriz; Burada sadece hiçbir mucize gerçekleştirmedini itiraf etmekle kalmıyor, aynı zamanda Tanrı tarafından mucize gerçekleştirmek üzere gönderildiğini sürekli olarak inkar ediyor ve dahası, mucize gerçekleştirmemesinin nedenini de açıklıyor: Çünkü, Makedonyalıların bunlara inanmasının hiçbir faydası olmayacaktı; Hayır, onlar Allah'ın onlara karşı daha büyük gazabını uyandırıyorlardı. Zira Hz. İsa, Hz. Musa ve diğer peygamberler de birçok mucize göstermişlerdi ki, bu onlara da yeterli olmalıydı. Son olarak, iman mucizelere değil, Tanrı'nın özgür iradesine bağlıdır. İkinci olarak, Peygamberlerinin mucizeler gösterdiğini iddia eden Müslümanlara, Hz. Muhammed'in mucizelerinin hiçbirinin insan veya şeytanın doğal kapasitesini aşacak nitelikte olmadığını göstererek cevap vermek yeterli olabilir; hele bunların çoğu, herkesin bizzat görebileceği gibi, büyücüler, sihirbazlar ve büyücüler tarafından yapılan türdendir. Kehanetler veya gelecekteki olayların tahminleri konusuna gelince: Yukarıda Muhammed'in gerçekten bir peygamber olduğunu kanıtlayan hiçbir şey olmadığını göstermek için söylenenlerin yanı sıra (ki bu, yakında verilecek olan Yahudi olmayanların örneklerinden daha da açık olacaktır), buraya bir şey daha ekliyorum: Muhammed'in kendi itirafından, kendisi veya halkı hakkında, aceleyle veya en fazla bir tahmin dışında, kesin olarak hiçbir şeyi tahmin edemeyeceği veya öngöremeyeceği açıktır. İşte Sure 46'daki sözleri: Dolayısıyla, şimdiye kadar söylenenlerden şu sonucu çıkarıyoruz: Ya Muhammed hiçbir mucize gerçekleştirmemiştir; ve kendisi hakkında anlatılan bütün bu şeylerin uydurma ve yanlış olduğunu; veya sadece insan sanatıyla veya şeytanların işleriyle yapılabilecek şeylerin takdire şayan olduğunu gösterdiğini ileri sürmektedir. Birincisi, bunu kesinlikle Kur'an'da Hz. Muhammed'in kendisine dayanarak teyit edebiliriz; Burada sadece hiçbir mucize gerçekleştirmedini itiraf etmekle kalmıyor, aynı zamanda Tanrı tarafından mucize gerçekleştirmek üzere gönderildiğini sürekli olarak inkar ediyor ve dahası, mucize gerçekleştirmemesinin nedenini de açıklıyor: Çünkü, Makedonyalıların bunlara inanmasının hiçbir faydası olmayacaktı; Hayır, onlar Allah'ın onlara karşı daha büyük gazabını uyandırıyorlardı. Zira Hz. İsa, Hz. Musa ve diğer peygamberler de birçok mucize göstermişlerdi ki, bu onlara da yeterli olmalıydı. Son olarak, iman mucizelere değil, Tanrı'nın özgür iradesine bağlıdır. İkinci olarak, Peygamberlerinin mucizeler gösterdiğini iddia eden Müslümanlara, Hz. Muhammed'in mucizelerinin hiçbirinin insan veya şeytanın doğal kapasitesini aşacak nitelikte olmadığını göstererek cevap vermek yeterli olabilir; hele bunların çoğu, herkesin bizzat görebileceği gibi, büyücüler, sihirbazlar ve büyücüler tarafından yapılan türdendir. Kehanetler veya gelecekteki olayların tahminleri konusuna gelince: Yukarıda Muhammed'in gerçekten bir peygamber olduğunu kanıtlayan hiçbir şey olmadığını göstermek için söylenenlerin yanı sıra (ki bu, yakında verilecek olan Yahudi olmayanların örneklerinden daha da açık olacaktır), buraya bir şey daha ekliyorum: Muhammed'in kendi itirafından, kendisi veya halkı hakkında, aceleyle veya en fazla bir tahmin dışında, kesin olarak hiçbir şeyi tahmin edemeyeceği veya öngöremeyeceği açıktır. İşte Sure 46'daki sözleri **الاحقاف** . v. 9 .

مَا كُنْتُ بَدْعًا

مِنَ الرِّسَالِ وَمَا أَدْرِي مَا يَفْعَلُ بِي وَلَا بِكُمْ أَنْ أَتَمِيعَ

إِلَّا مَا يُوحَىٰ إِلَيَّ وَمَا أَنَا إِلَّا نَذِيرٌ مُّبِينٌ .

Ben elçiler arasında yeni değilim; ne benim, ne de sizin halinizin ne olacağını bilmiyorum. Ben ancak bana vahyedilene uyarım; ben sadece apaçık bir gözeticiyim. Zamchascerius'un bu konudaki yorumu şöyledir:

كانوا اقترحون عليه الآيات ويُسَلِّونَهُ عَما يوحى
به اليه من الغيوب قيل له قل ما كنتُ بدعاً من
الرمال فانتيكم كل ما تقترحونه ولخبركم بكل ما
تَهْلُونَ عنده من المغيبات فان الرمال لم يكونوا يأتون
الا بما اتاهم الله من آياته ولا يخبرون الا ما اوحى
اليهم ولقد اجاب موسى صلوات الله عليه عن قول
فرعون فما بال القرون الاولى قال علمها عند ربِّي
وما ادري لانه لا علم لي بالغيب ما يفعل الله بي
وبكم فيما محتفل من الزمان من افعاله ويقدر
لي ولكم من قضاياه ان اتبع الا ما يوحى الي: وعن
الحسن F 2

الحسن وما ادري ما يهير اليه امري وامركم في
الدنيا ومن الغالب منا والمغلوب وعن الكلبي قال
له احببه وقد ضجروا من اذى المشركين حتي مي
يكون هذا فقال ما ادري ما يفعل بي ولا بكم
اترك بمكة ام اومر بالخروج ال الارض قد رفعت
لي ورايتها يعني في منامه ذات نخل وشجر وعن ابن
جبار ما يفعل بي ولا بكم في الاخرة وقال هي
منسوخة لقوله ليغفر لك الله ما تقدم من
ذنوبك وما تأخر

Onlar (arkadaşları) ısrarla ondan, (önerdikleri) şeye karşılık Kur'an'dan ayetler istiyorlardı ve kendilerine gizli şeyler hakkında ne bildirileceğini soruyorlardı. Ve Allah ona dedi ki: Onlara cevap ver: Ben elçiler arasında yeni değilim (1. Onlar üzerinde hiçbir ayrıcalığım yok). Sorduğun her şey hakkında sana Allah'tan bir cevap getirebilirim. ve sana istediğin bütün sırları bildirmek için. Çünkü elçiler, ancak Allah'ın kendilerine vahyettiği şeyleri tebliğ ediyorlardı. ve onlar, ancak Allah'ın kendilerine vahiy yoluyla açıkladığı şeyleri açığa vurdular. Ve gerçekten Hz. Musa, kendisine ilk nesiller hakkında soru soran Firavun'un sözlerine şu cevabı verdi: "Onların bilgisi Rabbimin katındadır (devam ediyor Muhammed) ve ben bilmiyorum (çünkü sırlar hakkında bilgim yoktur) Allah'ın bende ve sizde işleri hakkında zamanında ne yapacağını ve yargıları hakkında benim ve sizin için ne takdir edeceğini bilmiyorum." Ben ancak bana vahyedilene uyarım. Elhasan şöyle açıklıyor: Ve ben bu dünyada benim ve sizin işinizin ne olacağını bilmiyorum; hangimiz mağlup olacak, hangimiz galip gelecek? (Muhammed'in kâfir düşmanlarına hitap ettiği varsayılıyor, ama öyle değil). Alcaebius anlatıyor: Arkadaşları Hz. Muhammed'e (çünkü o, kâfirlerin kendilerine verdiği sıkıntılardan artık bıkmıştı) şöyle dediler: Daha ne kadar buna katlanacağız? O da şöyle cevap verdi: Ben ne senin ne benim halimin ne olacağını bilmiyorum. Mekke'de mi bırakılacağım, yoksa rüyamda bana gösterilen, hurma ve ağaçların bulunduğu yere mi gitmem emredilecek? İbn-i Abbas şöyle açıklıyor: Ahirette bana veya sana ne olacağını bilmiyorum; ancak bu ayetin (gelecek dünyaya işaret eden; dolayısıyla bu kelimelerin Kur'an'da bulunması gereken) şu sözlerle neshedildiğini ekliyor: Allah, senden önceki ve sonraki günahlarını bağışlasın. Söylenenlerden açıkça anlaşılıyor ki, Hz. Muhammed, yukarıda gördüğümüz gibi, sanki kıyamet gününe kadar olacak her şeyi onlara vahyetmiş gibi, takipçilerine gelecekte olacak pek çok olayı önceden haber vermiştir; Zira başına gelecek olan şeyleri bile bilmiyordu. Nitekim Kur'an'da

sık sık gizli şeylerden habersiz olduğunu, hatta dirilerden nasıl bir ölümle alınacağını bile bilmediğini itiraf eder; Ve şimdi, ölüm döşeğindeyken bile, bu cehaletini itiraf ediyor, kızı Fatıma'ya Kur'an'ın sözlerini tekrarlıyordu.

وما محمد إلا رسول افان مات
او قتل انقلبتم على اعقابكم: Ve Hz. Muhammed sadece bir elçidir. Yoksa ölü veya öldürülmüş olsa bile geri mi döneceksiniz? Bu sözlerden, kendisinin tabii bir ölümle mi, yoksa bir başkasının eliyle mi yok olacağını bilmediği anlaşılıyor.

ONUNCU BÖLÜM.

Hz. Muhammed'in mucizelerinin batıl olduğu yolundaki iddiamızı müşriklerden gelen bazı örnekler de doğrulamaktadır.

Şeytanların insan tabiatının bütün güçlerini aşan pek çok harikulade işler yapabilecekleri kesindir. Bunlara dair Kur'an'ın verdiği örneklerin yanı sıra, biz burada putperest yazarların naklettiği başka örnekleri de sunacağız ki, Hz. Muhammed'in gerçekten mucizevi sayılabilecek hiçbir şey yapmadığının daha açık bir şekilde anlaşılmasını sağlayalım. Vesta Bakiresi Emilia, elindeki en iyi keten bezini Vesta Tanrıçası'nın sönmüş ocağının üzerine koyarak, birden ateşi tutuşturdu. Valerius Max'ı geri alın. kitap. 1 . C.I. Dion. kitap. 2 . Kartaca'daki Apollon heykelinin altın örtüsü bazı kişiler tarafından soyulmuştu; heykelin parçaları arasında, o dinsizlerin elleri kesilmiş halde bulundu. Aynı kitap. 1. C. 2. Justin. kitap. 24. Milet'in İskender tarafından ele geçirilmesinden sonra, Miletli Ceres tapınağı yağmalamak üzere olan askerleri ateşe verip gözlerini aldı. Aynı yerde aynı. Laktan, 2. kitap, 8. bölüm. Q Sertorius, Lusitania'nın engebeli tepelerinde bir geyiği yönetiyordu ve onun tarafından uyarılıyor, neyin yapılması veya kaçınılması gerektiğini vaaz ediyordu. Aynı yerde. C. 3. Plutarkhos. Hayatında. Decius Accius Augur, Kral Lucius Tarquinius tarafından aklında tasarladığı şeyin yapılıp yapılamayacağı sorulduğunda, bunun yapılabileceği cevabını vermiştir. Ve Kral'ın emriyle tıraş bıçağı kesildi; İnanılmaz bir başarıya imza atan Decius, getirdiği bıçağı jilette kesti. Aynı C. 3. Baş. Yaşasın. kitap. 1 . Caius Voluntius ve S. Sulpitius'un konsüllükleri sırasında, böğürmesini insan konuşmasına dönüştüren bir boğa, dinleyicilerinin zihnini canavarın yeniliğiyle korkuttu. Ve İkinci Pön Savaşı sırasında bir boğanın Gnaeus Domitius'a "Roma'ya dikkat et" dediği tespit edildi. Aynı yerde. C. 6. Yaşam. kitap. 3 . Pleb oyunlarında, alay Circum Flaminium'dan geçirilmeden önce bir ev sahibi kölesini kırbaça para cezasına çarptırıp darağacına astırdığında, Jüpiter sessizce pleblerden bir Latin adama, yakındaki Circumcentus Oyunlarında papazdan memnun kalmadığını konsüllere bildirmesini emretti. Oyunların yeniden oynanması düşüncesiyle bu mesele halledilmediği takdirde, şehir için büyük bir tehlike söz konusu olacaktı. En üst hükümete bir rahatsızlık verebileceği endişesiyle sustu. Kısa bir süre sonra oğlu ani bir hastalığa yakalanarak vefat etti. Aynı Tanrı, kendisine dinlenmesi sırasında imparatorluğunu ihmal ettiği için yeterince büyük bir ceza çekip çekmediğini de sormuştu. Amacında sebat edince, bedeninin zayıflığı sayesinde kurtuldu. Ve en sonunda, arkadaşlarının tavsiyesi üzerine, bir sedyeyile Konsüller Mahkemesi'ne, oradan da Senato'ya götürüldü. Olayı bütün yönleriyle anlattıktan sonra, herkesin büyük hayranlığı arasında, kol ve bacaklarının kuvvetini yeniden kazanmış olarak yürüyerek evine döndü. Aynı eserde, Liv. kitap. 2. Romalı şövalye C. Atterius Rufus, Siraküza'da bir gladyatör gösterisi düzenlenirken, gösterinin yapıldığı sessizlik sırasında Retiarus'un eliyle bıçaklandığını görmüş ve ertesi gün bu olayı çağdaşlarına anlatmıştır.

spēculo conlefforibus narravit. Incidit deinde, ut
gravis ab equite loco Retiarius cum Mirmillon in-
underetur, cujus cū faciem vidit, idem dixit,
quillo Retiario trucidari putat; protinusque in-
de discedere voluit. Ibi sermone suo metu ejus di-
fessio, causam exiti misero attulerunt. Retiarius
suis in eum locum compulso Mirmillon, & ab-
epto, dum jacentem ferire conatur, transpēdum
gladio Atterium interemit. Idem Val. Max. lib. 1. c.
7, ubi plura alia formae sequenti eventu comprobata
refer. Videmus etiam Cicero in libro de Divinatione
lib. 1. mirabile illud narrat de duobus Ar-
cadibus familiaribus, qui unā iter facientes, Mega-
ram venerunt; quorum alter ad hospitium le conti-
nit, alter in tabernam meretriciam transiit. Is, qui in
hospitio erat, vidit in fomitis comitem suum oran-
tem, ut sibi cauponis infidus circumvento lubveniret:
posse enim ceteri ejus accutis, le imminenti pericu-
lo liberari. Quo vix excautos profudit, tabernamque
in, qua in diversabat, petere conatus est. Po-
thius deinde facto ejus, humanissimum propoluit,
tamquam sepervacuum, dampnavit, & lectum, ac
fomum recepit. Tunc idem infidus oblatu obfo-
cravit, ut qui vix vix auxilium ferre neglexisset,
nec saltem ulionem non negaret: corpus enim suum
a cauponis trucidatum, cum maximo plausu ferri ad
portum ferre cooptum. Tam constansu fami-
liaribus precibus compulsi, protinus ad portum con-
currit, & plausum, cum in quiete demorantem
erat, comprehendit; cauponemque ad capitale sup-
plicium perducit.

Cum apud lacum Regillum Aulus Posthumius Di-
dator, & Tulcanorum Dux Manilius Octavius
magni viribus ite concurrerent, ac neutrum
acies aliquandū pedit referret: Cator, & Pollux
Romanarum partium propugnatores vili, hostiles co-
pias protinus fuderunt. Valer. Max. lib. 1. c. 8.
Bello Macedonico Publius Vatinus Reatinus Prae-
fectus viri, modis Urbem potius excitavit, duos
juvenes excellentis formae albis equis refidentes,
dovius libi factor, nunciare, die qui praeterierat,
Perlen Regem a Paulo captum. Quod cum Senatui
indiderat, tamquam majestatis ejus & amplitudinis
vno sermone contempserit, in carcerem conjecit:
postquam Pauli literis, illo die Perlen captum appar-
uit, & cubilis liberatus, & insepit ergo, & va-
retione datus est. Cessante vero, & Pollucem,
etiam illo tempore pro Imperio Populi Romani ex-
cubito cognatum est, quo apud lacum Juturnae,
sunt, quorumque faderem ablati vili sunt. Val.
Max. lib. 1. c. 8. Liv. c. 22. & alii. Videtur Ma-
hometani hae legisse.

Sunt & alia mirabilia, quae idem referunt Au-
dorem. Cum per triennium Roma perfidius ver-
ta fuisset, insidit insidiis libri Sybillini ad Sacerdotes:
ex quibus intellexerunt, pessilientiam non epi-
deuram, nisi Aesculapium accerieretur ab Epidau-
rum. Mili & Senae Legati, ab Epidauris in Aescu-
lapii Templum adduci sunt. Et ecce serpens, qui
tatu suu viderat, sed semper cum magno bo-
mo, & quem ut Aesculapium ipsam venerantur;
per Uti celeberrimas partes multis oculis, & leni
tridit libi capiti: triditque conspectus: ejusque iusta, faxo, qui
nomen erat equus, precipitatus perit.

Eodem modo Philippus Rex Macedonum admo-
nitus, ut a quadrigis violentia saltem suam custo-
diret: toto Regno diisungi cursum jussit; eumque
locum, qui Boetia Quadriga vocatur, semper vi-
tavit.

tuit, atque in ripam Tiberis egressi Legatis, in
Insulam, ubi Templum dictum est, transiit;
advantage sine periculum depulit.
Capita a Turio Camillo Veit, milites Simulacrum
Junonis Moneti, seu Regine, inde in Urbem
transfere jussi sunt. Et per jocum ab eorum
interrogata Dea, an Romam migrare vellet: velle
le respondit.

Simulacrum quoque Fortune Muliebris, quod est
in Latina Via ad quartum miliarium, non semel
fuit his locum conflictu, prius his veris; Rind
matrone vidit, ritique deducit.

Pugnantes Romanis cum Veientibus, & He-
truscis, tantus terror Veientes, & Hetruscos, qui
in cornu dextero erant Romanis multo superiores,
subito invalit, ut omnes in fugam versi sint: & re-
pent audita vox Dei Sylvani a proxima Sylva
Africa: Unus plus Hetrusci cadent. Romanis exer-
citus victor abiit. Et ita evenit.

Idem Romanis pugnantis contra Brutios, &
Lucanos sub C. Fabricio Lucino Consule, & res
effect in accipit: non audientibus Romanis praelium
ingressi, eisdem magnitudinis juvenis cepit exhor-
tari ad fortitudinem capellendam. Ubi vero eos tar-
diores vidit, arreptis ical per median hostium aciem
ad contraria castra evasit: & adnotata, vallum con-
fecit. Et cum Brutii, Lucanisque castra defrontari
occurrerent, idem impulsu armorum suorum prostra-
tos, jugulandos, capientesque Romanis tradidit.
Viginti milia castra, & quingue milia cum Duce
fecit. Et cum Brutii, Lucanisque castra defrontari
occurrerent, idem impulsu armorum suorum prostra-
tos, jugulandos, capientesque Romanis tradidit.

Capitulum castra, & quingue milia cum Duce
fecit. Et cum Brutii, Lucanisque castra defrontari
occurrerent, idem impulsu armorum suorum prostra-
tos, jugulandos, capientesque Romanis tradidit.

Capitulum castra, & quingue milia cum Duce
fecit. Et cum Brutii, Lucanisque castra defrontari
occurrerent, idem impulsu armorum suorum prostra-
tos, jugulandos, capientesque Romanis tradidit.

Capitulum castra, & quingue milia cum Duce
fecit. Et cum Brutii, Lucanisque castra defrontari
occurrerent, idem impulsu armorum suorum prostra-
tos, jugulandos, capientesque Romanis tradidit.

Capitulum castra, & quingue milia cum Duce
fecit. Et cum Brutii, Lucanisque castra defrontari
occurrerent, idem impulsu armorum suorum prostra-
tos, jugulandos, capientesque Romanis tradidit.

Capitulum castra, & quingue milia cum Duce
fecit. Et cum Brutii, Lucanisque castra defrontari
occurrerent, idem impulsu armorum suorum prostra-
tos, jugulandos, capientesque Romanis tradidit.

Capitulum castra, & quingue milia cum Duce
fecit. Et cum Brutii, Lucanisque castra defrontari
occurrerent, idem impulsu armorum suorum prostra-
tos, jugulandos, capientesque Romanis tradidit.

Capitulum castra, & quingue milia cum Duce
fecit. Et cum Brutii, Lucanisque castra defrontari
occurrerent, idem impulsu armorum suorum prostra-
tos, jugulandos, capientesque Romanis tradidit.

tavit. Verum occisus fuit a Pausania gladio, in
cujus capulo calata erat quadriga. Val. lib. 1. c. 8.
Tulcia Virgo Vellais incedit criminis res, ita
testimonium fuit innocentiae arrepto cribro: Vella,
inquit, si Sacris tuis callis semper admovi manus
eherit, ut hoc lausit ex Tiberi equum, & in e-
dem suam perferam. Ex haustu aquam cribro, at-
que in Templum dedit. Val. lib. 8. c. 1. Plin.
lib. 28. c. 2.

Claudia Virgo Vellais, cum in suspitionem stu-
pri venisset, ad comprobandum pudicitiam suam,
fertur cingulo duxisse navem, quam multa homi-
num millia trahere nequirent. Val. & Plutar.

Cornelius Tacitus lib. 4. histor. c. 81. hac habet.
Ex plebe Alexandria quidam oculorum tube notus,
genus ejus (idest Vespasianum) advolvitur, & reme-
dum caecitatis expolitus genit, montis Serapidis
Dei, quem debita superstitioibus Gens ante alios
colit: precabatur Principem, ut genus, & oculorum
orbis dignaretur reipere oris exercemento. Alius
manu ager, eodem modo auctore, ut pede, ac vesti-
gio Caesaris calcaretur, orabat. Vespasianus primò
irridere, & alpernari: postmodò estimari à Medi-
cis jubet, an talia caecitas, ac debilitas ope huma-
na superabiles forent. Medici variè dixerunt. Huic
non exeam vim luminis, & reditum, si pelleren-
tur obstantia: illi clypeos in pravam artum: si salu-
bris vis adhibeatur, posse integrari. Igitur Vespas-
ianus cuncta fortunæ suæ patere ratus, nec quic-
quam ultra incredibile: leto ipse vultu, erecta,
quoque adibat, multitudine, iuli exequit. Statim
converia ad illum manus, ac cæco relaxit dies. U-
trumque qui interfuerit, nunc quoque memorant,
et postquam nullum mendacio pretium. Idem refert
Suetonius in Vespasiano c. 9. Cum hac tamen dis-
trentia, quod non quidem manus, sed crus debile
alteri fuerit. Ait enim: E plebe quidam luminibus
orbatus, item alius debili erure, sedentem pro Tri-
bunali pariter adierunt, &c.

Albigerius Cartaginensis fuit adeo diviniandi po-
tius, ut Dæmonibus afflantibus, responderet quid-
quid efferit quisque, aut omnino cogitasset: quod
testatur D. Augustinus, qui illis ipsis vaticiniis fe-
perumque scribit interfuisse. Refert Textor in Of-
ficio.

C. Lepidus apud Plinium testis est, arbores lo-
catus fuisse.

Neronis Principis arbores locum mutare.

M. Lepidus & Q. Catulus Consilium locutus est
Gallus gallinæ.

Anno, quo Nero exivit Imperio, oleæ, & pra-
ta in contrarias locas transierunt.

Paulo antequam Augustus Imperator factus est,
bos in suburbano Romæ ad arantem locutus est:
frustra le utgeri: non enim frumenta, sed homi-
nes levei defuturos. Illic omnia Textor in Of-
ficio.

Paulo antequam Julius Caesar occideretur, casu
repta est in antiquo sepulcro, in quo conditus e-
rat Cæsar, tabula aurea conscripta literis, versibus
Graecis hac lententia: *Quandocumque effia capy de-
tella esset, fore ut Julo prognatus, manu confan-
guineo necaretur, magisque mox Italia cladi-
bus vindicaretur.* Quodam etiam equorum greges,
quos ipse Caesar in trajiciendo Rubicone flumine,
contererat, inventi sunt pertinacissimè pulbo ab-
uere, ubertem fere. Praeterea Spuria Ha-
ruipos monuit eundem, ut caveret periculum, quod

non ultra Marius Idus proferretur. Nocte verò
ante diem cædit, Callistia ejus uxor imaginata est
Mactium in gremio suo confodi: se libito cuben-
li fores sponte patuerunt. Hac omnia scribit Suet-
onius Tranquillus in ejus Vita: qui etiam addit in
fine hac verba dignissima notata: (Perseusum autem
feri neque triennio quicquam amplius superavit;
neque sua morte defunctus est. Damiani, alius
alio eia perit: pars naufragio, pars prelio, non-
nulli feret eodem illo pugione, quo Cæsarum vio-
laverant, interemerunt.) J. Acirio vindicta sumpta
de cæde Caesaris, quod de injuria Mahumeti.

Apollonius Thianensis, qui vixit sub Domitiano
Imperatore, & Pythagoricæ Sedam profectus est,
tot, ac tam magna malis artibus prodigia patravit,
ut per totum pedit Orism nominis ejus fama per-
crebuerit, & ab Alexandro, & Antonino Caracal-
la Imperatoribus tamquam Deus habitus fit. Quia
etiam Herodes Philothophus, unus ex Aroepagitis,
ut refert Eusebius, illum Carillo pretere oikendere
conatus est, nec minora, quam illum miracula fe-
cisse. Romanis à Domitiano tamquam reus accerfit-
tus, caris, & barbaque ad ludibrium spolatus est.

Deinde eadem inclusus, omnino fallens oculis eva-
sit, Ephefianque reverentis est. Puellam existimam,
ferreque impostam fulticari, auctore Philostrato
eius Discipulo, qui Magistri sui res desiderat,
ac vixit; quoniam illam verò mortuam fuisse,
affirmare non audeat. Anastasius Nicenus lib. quæst.
23. hac de eo scribit: (Apollonius autem in holier-
num ulque diem in novissimis locis Sacris detrahe-
tur: alia quidem ad avertenda bestias quadrupes,
& volucres, quo possunt homines ledere: alia autem
ad silendos flatus huminum, quæ curia fe-
rentur inordinato: alia autem ad avertenda illa,
quæ sunt ad perniciem & interitum hominum con-
parata. Non solum autem in vita ejus hæc per
ipsum lecerunt Dæmones: sed etiam post ejus mor-
tem, ac vixit; quoniam illam verò mortuam fuisse,
affirmare non audeat. Anastasius Nicenus lib. quæst.
23. hac de eo scribit: (Apollonius autem in holier-
num ulque diem in novissimis locis Sacris detrahe-
tur: alia quidem ad avertenda bestias quadrupes,
& volucres, quo possunt homines ledere: alia autem
ad silendos flatus huminum, quæ curia fe-
rentur inordinato: alia autem ad avertenda illa,
quæ sunt ad perniciem & interitum hominum con-
parata. Non solum autem in vita ejus hæc per
ipsum lecerunt Dæmones: sed etiam post ejus mor-
tem, ac vixit; quoniam illam verò mortuam fuisse,
affirmare non audeat. Anastasius Nicenus lib. quæst.
23. hac de eo scribit: (Apollonius autem in holier-
num ulque diem in novissimis locis Sacris detrahe-
tur: alia quidem ad avertenda bestias quadrupes,
& volucres, quo possunt homines ledere: alia autem
ad silendos flatus huminum, quæ curia fe-
rentur inordinato: alia autem ad avertenda illa,
quæ sunt ad perniciem & interitum hominum con-
parata. Non solum autem in vita ejus hæc per
ipsum lecerunt Dæmones: sed etiam post ejus mor-
tem, ac vixit; quoniam illam verò mortuam fuisse,
affirmare non audeat. Anastasius Nicenus lib. quæst.
23. hac de eo scribit: (Apollonius autem in holier-
num ulque diem in novissimis locis Sacris detrahe-
tur: alia quidem ad avertenda bestias quadrupes,
& volucres, quo possunt homines ledere: alia autem
ad silendos flatus huminum, quæ curia fe-
rentur inordinato: alia autem ad avertenda illa,
quæ sunt ad perniciem & interitum hominum con-
parata. Non solum autem in vita ejus hæc per
ipsum lecerunt Dæmones: sed etiam post ejus mor-
tem, ac vixit; quoniam illam verò mortuam fuisse,
affirmare non audeat. Anastasius Nicenus lib. quæst.
23. hac de eo scribit: (Apollonius autem in holier-
num ulque diem in novissimis locis Sacris detrahe-
tur: alia quidem ad avertenda bestias quadrupes,
& volucres, quo possunt homines ledere: alia autem
ad silendos flatus huminum, quæ curia fe-
rentur inordinato: alia autem ad avertenda illa,
quæ sunt ad perniciem & interitum hominum con-
parata. Non solum autem in vita ejus hæc per
ipsum lecerunt Dæmones: sed etiam post ejus mor-
tem, ac vixit; quoniam illam verò mortuam fuisse,
affirmare non audeat. Anastasius Nicenus lib. quæst.
23. hac de eo scribit: (Apollonius autem in holier-
num ulque diem in novissimis locis Sacris detrahe-
tur: alia quidem ad avertenda bestias quadrupes,
& volucres, quo possunt homines ledere: alia autem
ad silendos flatus huminum, quæ curia fe-
rentur inordinato: alia autem ad avertenda illa,
quæ sunt ad perniciem & interitum hominum con-
parata. Non solum autem in vita ejus hæc per
ipsum lecerunt Dæmones: sed etiam post ejus mor-
tem, ac vixit; quoniam illam verò mortuam fuisse,
affirmare non audeat. Anastasius Nicenus lib. quæst.
23. hac de eo scribit: (Apollonius autem in holier-
num ulque diem in novissimis locis Sacris detrahe-
tur: alia quidem ad avertenda bestias quadrupes,
& volucres, quo possunt homines ledere: alia autem
ad silendos flatus huminum, quæ curia fe-
rentur inordinato: alia autem ad avertenda illa,
quæ sunt ad perniciem & interitum hominum con-
parata. Non solum autem in vita ejus hæc per
ipsum lecerunt Dæmones: sed etiam post ejus mor-
tem, ac vixit; quoniam illam verò mortuam fuisse,
affirmare non audeat. Anastasius Nicenus lib. quæst.
23. hac de eo scribit: (Apollonius autem in holier-
num ulque diem in novissimis locis Sacris detrahe-
tur: alia quidem ad avertenda bestias quadrupes,
& volucres, quo possunt homines ledere: alia autem
ad silendos flatus huminum, quæ curia fe-
rentur inordinato: alia autem ad avertenda illa,
quæ sunt ad perniciem & interitum hominum con-
parata. Non solum autem in vita ejus hæc per
ipsum lecerunt Dæmones: sed etiam post ejus mor-
tem, ac vixit; quoniam illam verò mortuam fuisse,
affirmare non audeat. Anastasius Nicenus lib. quæst.
23. hac de eo scribit: (Apollonius autem in holier-
num ulque diem in novissimis locis Sacris detrahe-
tur: alia quidem ad avertenda bestias quadrupes,
& volucres, quo possunt homines ledere: alia autem
ad silendos flatus huminum, quæ curia fe-
rentur inordinato: alia autem ad avertenda illa,
quæ sunt ad perniciem & interitum hominum con-
parata. Non solum autem in vita ejus hæc per
ipsum lecerunt Dæmones: sed etiam post ejus mor-
tem, ac vixit; quoniam illam verò mortuam fuisse,
affirmare non audeat. Anastasius Nicenus lib. quæst.
23. hac de eo scribit: (Apollonius autem in holier-
num ulque diem in novissimis locis Sacris detrahe-
tur: alia quidem ad avertenda bestias quadrupes,
& volucres, quo possunt homines ledere: alia autem
ad silendos flatus huminum, quæ curia fe-
rentur inordinato: alia autem ad avertenda illa,
quæ sunt ad perniciem & interitum hominum con-
parata. Non solum autem in vita ejus hæc per
ipsum lecerunt Dæmones: sed etiam post ejus mor-
tem, ac vixit; quoniam illam verò mortuam fuisse,
affirmare non audeat. Anastasius Nicenus lib. quæst.
23. hac de eo scribit: (Apollonius autem in holier-
num ulque diem in novissimis locis Sacris detrahe-
tur: alia quidem ad avertenda bestias quadrupes,
& volucres, quo possunt homines ledere: alia autem
ad silendos flatus huminum, quæ curia fe-
rentur inordinato: alia autem ad avertenda illa,
quæ sunt ad perniciem & interitum hominum con-
parata. Non solum autem in vita ejus hæc per
ipsum lecerunt Dæmones: sed etiam post ejus mor-
tem, ac vixit; quoniam illam verò mortuam fuisse,
affirmare non audeat. Anastasius Nicenus lib. quæst.
23. hac de eo scribit: (Apollonius autem in holier-
num ulque diem in novissimis locis Sacris detrahe-
tur: alia quidem ad avertenda bestias quadrupes,
& volucres, quo possunt homines ledere: alia autem
ad silendos flatus huminum, quæ curia fe-
rentur inordinato: alia autem ad avertenda illa,
quæ sunt ad perniciem & interitum hominum con-
parata. Non solum autem in vita ejus hæc per
ipsum lecerunt Dæmones: sed etiam post ejus mor-
tem, ac vixit; quoniam illam verò mortuam fuisse,
affirmare non audeat. Anastasius Nicenus lib. quæst.
23. hac de eo scribit: (Apollonius autem in holier-
num ulque diem in novissimis locis Sacris detrahe-
tur: alia quidem ad avertenda bestias quadrupes,
& volucres, quo possunt homines ledere: alia autem
ad silendos flatus huminum, quæ curia fe-
rentur inordinato: alia autem ad avertenda illa,
quæ sunt ad perniciem & interitum hominum con-
parata. Non solum autem in vita ejus hæc per
ipsum lecerunt Dæmones: sed etiam post ejus mor-
tem, ac vixit; quoniam illam verò mortuam fuisse,
affirmare non audeat. Anastasius Nicenus lib. quæst.
23. hac de eo scribit: (Apollonius autem in holier-
num ulque diem in novissimis locis Sacris detrahe-
tur: alia quidem ad avertenda bestias quadrupes,
& volucres, quo possunt homines ledere: alia autem
ad silendos flatus huminum, quæ curia fe-
rentur inordinato: alia autem ad avertenda illa,
quæ sunt ad perniciem & interitum hominum con-
parata. Non solum autem in vita ejus hæc per
ipsum lecerunt Dæmones: sed etiam post ejus mor-
tem, ac vixit; quoniam illam verò mortuam fuisse,
affirmare non audeat. Anastasius Nicenus lib. quæst.
23. hac de eo scribit: (Apollonius autem in holier-
num ulque diem in novissimis locis Sacris detrahe-
tur: alia quidem ad avertenda bestias quadrupes,
& volucres, quo possunt homines ledere: alia autem
ad silendos flatus huminum, quæ curia fe-
rentur inordinato: alia autem ad avertenda illa,
quæ sunt ad perniciem & interitum hominum con-
parata. Non solum autem in vita ejus hæc per
ipsum lecerunt Dæmones: sed etiam post ejus mor-
tem, ac vixit; quoniam illam verò mortuam fuisse,
affirmare non audeat. Anastasius Nicenus lib. quæst.
23. hac de eo scribit: (Apollonius autem in holier-
num ulque diem in novissimis locis Sacris detrahe-
tur: alia quidem ad avertenda bestias quadrupes,
& volucres, quo possunt homines ledere: alia autem
ad silendos flatus huminum, quæ curia fe-
rentur inordinato: alia autem ad avertenda illa,
quæ sunt ad perniciem & interitum hominum con-
parata. Non solum autem in vita ejus hæc per
ipsum lecerunt Dæmones: sed etiam post ejus mor-
tem, ac vixit; quoniam illam verò mortuam fuisse,
affirmare non audeat. Anastasius Nicenus lib. quæst.
23. hac de eo scribit: (Apollonius autem in holier-
num ulque diem in novissimis locis Sacris detrahe-
tur: alia quidem ad avertenda bestias quadrupes,
& volucres, quo possunt homines ledere: alia autem
ad silendos flatus huminum, quæ curia fe-
rentur inordinato: alia autem ad avertenda illa,
quæ sunt ad perniciem & interitum hominum con-
parata. Non solum autem in vita ejus hæc per
ipsum lecerunt Dæmones: sed etiam post ejus mor-
tem, ac vixit; quoniam illam verò mortuam fuisse,
affirmare non audeat. Anastasius Nicenus lib. quæst.
23. hac de eo scribit: (Apollonius autem in holier-
num ulque diem in novissimis locis Sacris detrahe-
tur: alia quidem ad avertenda bestias quadrupes,
& volucres, quo possunt homines ledere: alia autem
ad silendos flatus huminum, quæ curia fe-
rentur inordinato: alia autem ad avertenda illa,
quæ sunt ad perniciem & interitum hominum con-
parata. Non solum autem in vita ejus hæc per
ipsum lecerunt Dæmones: sed etiam post ejus mor-
tem, ac vixit; quoniam illam verò mortuam fuisse,
affirmare non audeat. Anastasius Nicenus lib. quæst.
23. hac de eo scribit: (Apollonius autem in holier-
num ulque diem in novissimis locis Sacris detrahe-
tur: alia quidem ad avertenda bestias quadrupes,
& volucres, quo possunt homines ledere: alia autem
ad silendos flatus huminum, quæ curia fe-
rentur inordinato: alia autem ad avertenda illa,
quæ sunt ad perniciem & interitum hominum con-
parata. Non solum autem in vita ejus hæc per
ipsum lecerunt Dæmones: sed etiam post ejus mor-
tem, ac vixit; quoniam illam verò mortuam fuisse,
affirmare non audeat. Anastasius Nicenus lib. quæst.
23. hac de eo scribit: (Apollonius autem in holier-
num ulque diem in novissimis locis Sacris detrahe-
tur: alia quidem ad avertenda bestias quadrupes,
& volucres, quo possunt homines ledere: alia autem
ad silendos flatus huminum, quæ curia fe-
rentur inordinato: alia autem ad avertenda illa,
quæ sunt ad perniciem & interitum hominum con-
parata. Non solum autem in vita ejus hæc per
ipsum lecerunt Dæmones: sed etiam post ejus mor-
tem, ac vixit; quoniam illam verò mortuam fuisse,
affirmare non audeat. Anastasius Nicenus lib. quæst.
23. hac de eo scribit: (Apollonius autem in holier-
num ulque diem in novissimis locis Sacris detrahe-
tur: alia quidem ad avertenda bestias quadrupes,
& volucres, quo possunt homines ledere: alia autem
ad silendos flatus huminum, quæ curia fe-
rentur inordinato: alia autem ad avertenda illa,
quæ sunt ad perniciem & interitum hominum con-
parata. Non solum autem in vita ejus hæc per
ipsum lecerunt Dæmones: sed etiam post ejus mor-
tem, ac vixit; quoniam illam verò mortuam fuisse,
affirmare non audeat. Anastasius Nicenus lib. quæst.
23. hac de eo scribit: (Apollonius autem in holier-
num ulque diem in novissimis locis Sacris detrahe-
tur: alia quidem ad avertenda bestias quadrupes,
& volucres, quo possunt homines ledere: alia autem
ad silendos flatus huminum, quæ curia fe-
rentur inordinato: alia autem ad avertenda illa,
quæ sunt ad perniciem & interitum hominum con-
parata. Non solum autem in vita ejus hæc per
ipsum lecerunt Dæmones: sed etiam post ejus mor-
tem, ac vixit; quoniam illam verò mortuam fuisse,
affirmare non audeat. Anastasius Nicenus lib. quæst.
23. hac de eo scribit: (Apollonius autem in holier-
num ulque diem in novissimis locis Sacris detrahe-
tur: alia quidem ad avertenda bestias quadrupes,
& volucres, quo possunt homines ledere: alia autem
ad silendos flatus huminum, quæ curia fe-
rentur inordinato: alia autem ad avertenda illa,
quæ sunt ad perniciem & interitum hominum con-
parata. Non solum autem in vita ejus hæc per
ipsum lecerunt Dæmones: sed etiam post ejus mor-
tem, ac vixit; quoniam illam verò mortuam fuisse,
affirmare non audeat. Anastasius Nicenus lib. quæst.
23. hac de eo scribit: (Apollonius autem in holier-
num ulque diem in novissimis locis Sacris detrahe-
tur: alia quidem ad avertenda bestias quadrupes,
& volucres, quo possunt homines ledere: alia autem
ad silendos flatus huminum, quæ curia fe-
rentur inordinato: alia autem ad avertenda illa,
quæ sunt ad perniciem & interitum hominum con-
parata. Non solum autem in vita ejus hæc per
ipsum lecerunt Dæmones: sed etiam post ejus mor-
tem, ac vixit; quoniam illam verò mortuam fuisse,
affirmare non audeat. Anastasius Nicenus lib. quæst.
23. hac de eo scribit: (Apollonius autem in holier-
num ulque diem in novissimis locis Sacris detrahe-
tur: alia quidem ad avertenda bestias quadrupes,
& volucres, quo possunt homines ledere: alia autem
ad silendos flatus huminum, quæ curia fe-
rentur inordinato: alia autem ad avertenda illa,
quæ sunt ad perniciem & interitum hominum con-
parata. Non solum autem in vita ejus hæc per
ipsum lecerunt Dæmones: sed etiam post ejus mor-
tem, ac vixit; quoniam illam verò mortuam fuisse,
affirmare non audeat. Anastasius Nicenus lib. quæst.
23. hac de eo scribit: (Apollonius autem in holier-
num ulque diem in novissimis locis Sacris detrahe-
tur: alia quidem ad avertenda bestias quadrupes,
& volucres, quo possunt homines ledere: alia autem
ad silendos flatus huminum, quæ curia fe-
rentur inordinato: alia autem ad avertenda illa,
quæ sunt ad perniciem & interitum hominum con-
parata. Non solum autem in vita ejus hæc per
ipsum lecerunt Dæmones: sed etiam post ejus mor-
tem, ac vixit; quoniam illam verò mortuam fuisse,
affirmare non audeat. Anastasius Nicenus lib. quæst.
23. hac de eo scribit: (Apollonius autem in holier-
num ulque diem in novissimis locis Sacris detrahe-
tur: alia quidem ad avertenda bestias quadrupes,
& volucres, quo possunt homines ledere: alia autem
ad silendos flatus huminum, quæ curia fe-
rentur inordinato: alia autem ad avertenda illa,
quæ sunt ad perniciem & interitum hominum con-
parata. Non solum autem in vita ejus hæc per
ipsum lecerunt Dæmones: sed etiam post ejus mor-
tem, ac vixit; quoniam illam verò mortuam fuisse,
affirmare non audeat. Anastasius Nicenus lib. quæst.
23. hac de eo scribit: (Apollonius autem in holier-
num ulque diem in novissimis locis Sacris detrahe-
tur: alia quidem ad avertenda bestias quadrupes,
& volucres, quo possunt homines ledere: alia autem
ad silendos flatus huminum, quæ curia fe-
rentur inordinato: alia autem ad avertenda illa,
quæ sunt ad perniciem & interitum hominum con-
parata. Non solum autem in vita ejus hæc per
ipsum lecerunt Dæmones: sed etiam post ejus mor-
tem, ac vixit; quoniam illam verò mortuam fuisse,
affirmare non audeat. Anastasius Nicenus lib. quæst.
23. hac de eo scribit: (Apollonius autem in holier-
num ulque diem in novissimis locis Sacris detrahe-
tur: alia quidem ad avertenda bestias quadrupes,
& volucres, quo possunt homines ledere: alia autem
ad silendos flatus huminum, quæ curia fe-
rentur inordinato: alia autem ad avertenda illa,
quæ sunt ad perniciem & interitum hominum con-
parata. Non solum autem in vita ejus hæc per
ipsum lecerunt Dæmones: sed etiam post ejus mor-
tem, ac vixit; quoniam illam verò mortuam fuisse,
affirmare non audeat. Anastasius Nicenus lib. quæst.
23. hac de eo scribit: (Apollonius autem in holier-
num ulque diem in novissimis locis Sacris detrahe-
tur: alia quidem ad avertenda bestias quadrupes,
& volucres, quo possunt homines ledere: alia autem
ad silendos flatus huminum, quæ curia fe-
rentur inordinato: alia autem ad avertenda illa,
quæ sunt ad perniciem & interitum hominum con-
parata. Non solum autem in vita ejus hæc per
ipsum lecerunt Dæmones: sed etiam post ejus mor-
tem, ac vixit; quoniam illam verò mortuam fuisse,
affirmare non audeat. Anastasius Nicenus lib. quæst.
23. hac de eo scribit: (Apollonius autem in holier-
num ulque diem in novissimis locis Sacris detrahe-
tur: alia quidem ad avertenda bestias quadrupes,
& volucres, quo possunt homines ledere: alia autem
ad silendos flatus huminum, quæ curia fe-
rentur inordinato: alia autem ad avertenda illa,
quæ sunt ad perniciem & interitum hominum con-
parata. Non solum autem in vita ejus hæc per
ipsum lecerunt Dæmones: sed etiam post ejus mor-
tem, ac vixit; quoniam illam verò mortuam fuisse,
affirmare non audeat. Anastasius Nicenus lib. quæst.
23. hac de eo scribit: (Apollonius autem in holier-
num ulque diem in novissimis locis Sacris detrahe-
tur: alia quidem ad avertenda bestias quadrupes,
& volucres, quo possunt homines ledere: alia autem
ad silendos flatus huminum, quæ curia fe-
rentur inordinato: alia autem ad avertenda illa,
quæ sunt ad perniciem & interitum hominum con-
parata. Non solum autem in vita ejus hæc per
ipsum lecerunt Dæmones: sed etiam post ejus mor-
tem, ac vixit; quoniam illam verò mortuam fuisse,
affirmare non audeat. Anastasius Nicenus lib. quæst.
23. hac de eo scribit: (Apollonius autem in holier-
num ulque diem in novissimis locis Sacris detrahe-
tur: alia quidem ad avertenda bestias quadrupes,
& volucres, quo possunt homines ledere: alia autem
ad silendos flatus huminum, quæ curia fe-
rentur inordinato: alia autem ad avertenda illa,
quæ sunt ad per

görünüyor. Aynı yazarların anlattığı başka harikalar da var. Roma'da üç yıl süren bir veba salgını başlayınca, rahipler Sibylline kitaplarına başvurdular: Bu kitaplardan, Asklepios Epidauros'tan çağrılmadıkça veba salgınının sona ermeyeceğini anladılar. Senatonun gönderdiği elçiler Epidauros'tan Asklepios Tapınağı'na getirildi. Ve işte o yılan ki, daha önce pek az görülmüş, fakat her zaman büyük iyilik yapmış ve onlar ona Asklepios'un kendisi gibi saygı duymuşlardı; Şehrin en meşhur yerlerinde yumuşak gözlerle, yumuşak hareketlerle süzölmeye başladı; üç günlük gözlemden sonra kendiliğinden Roma elçilerinin kadirğine gitti ve orada son derece dingin bir dünyanın içinde buldu kendini. Limandan ayrılıp Antium'a vardıklarında yılan Sculpus'un tapınağına girdi. Tekrar kadirliğe dönüp geldi ve elçiler Tiber kıyısına gittikten sonra, tapınağın adandığı adaya yelken açtı ve varışıyla birlikte vebayı uzaklaştırdı. Veii, Furius Camillus tarafından ele geçirilince askerlere Juno Moneta yani Kraliçe heykelinin oradan şehre nakledilmesi emri verildi. Ve tanrıçaya şaka yollu Roma'ya göç etmek isteyip istemediği sorulduğunda, evet cevabını vermiştir. Ayrıca Latin Yolu'nun dördüncü milinde bulunan Fortune heykelinden bir değil iki kez bahsetti ve ardından şu sözleri söyledi: Beni doğru gördün Matrona ve beni doğru adadın. Romalılar, Venedikliler ve Etrüsklerle savaşırken, sağ kanatta Romalılardan çok daha üstün olan Venedikliler ve Etrüskler aniden öyle bir dehşete kapıldılar ki, hepsi kaçmak için döndüler: ve aniden yakındaki Arsian Ormanı'ndan Orman Tanrısı'nın sesi duyuldu: Etrüsklerden biri daha düşecek. Roma ordusu zaferle ayrılacak ve öyle de olacak. Aynı zamanda Romalılar, Gaius Fabricius Lucinus'un konsüllüğü altında Brutii ve Lucani'lere karşı savaşırken ve durum tehlikedeysen, Romalılar savaşa girmeye cesaret edemediler, ancak olağanüstü büyüklükte bir genç adam inisiyatif alarak onları cesaretlendirmeye çağırdı. Onların daha yavaş ilerlediğini görünce merdiveni kaptı ve düşman hattının ortasından karşı kampa kaçtı; Ve yaklaşıp surlara tırmandı. Brutii ve Lucaniler ordugâhlarını savunmak için öne çıktıklarında, bizzat kendisi, kendi silahlarının gücüyle onları devirdi ve Romalılara teslim ederek katledilmelerini ve esir alınmalarını sağladı. Yirmi bin kişi öldürüldü, beş bin kişi de Dük ile birlikte esir alındı; yirmi üç askeri nişan yağmalandı. Fakat ertesi gün Konsül genç adama gereken saygıyı göstermek istediğinde, onu hiçbir zaman bulamadı ve herkes onun Mars olduğuna inandı. Julius Sezar'ın katili Gaius Cassius, Filipi'deki savaş alanında dövüşürken, öldürdüğü Sezar'ın daha görkemli bir insan elbisesi giymiş, mor bir pelerin giymiş, tehditkar bir yüz ifadesiyle, mahmuzlu bir at üzerinde kendisine doğru koştuğunu gördü. Bu manzara karşısında dehşete düşen adam, düşmana sırtını dönerek: "Öldürmek yetmiyorsa, daha ne yapabilirsin ki?" dedi. Tuz Madenleri Tapınağı yakıldığında, içinde Romulus'un kalıntıları dışında sağlam hiçbir şey bulunamadı. Fortuna Tapınağı yandığında Servius Tullius'un heykeli zarar görmeden kalmıştı. Aynı Valer. Max, Platon'dan Pamphilos'un savaşta düştükten on gün sonra ve oradan alındıktan iki gün sonra bir cenaze ateşine konularak canlandırıldığını ve bazı harika vizyonlar anlattığını aktarır. Simonides, Teselya'daki Cranon kasabasında bulunan Scopas'a saldırmaya çalışıyordu. Kendisine, iki gencin kapıya gelip, kendisine dışarı çıkması için yalvardıkları bildirildi. Fakat dışarı çıktığında kimseyi bulamadı. Ancak tam o sırada Scopas'ın ziyafet çektiği yemek odası çöktü, hem Scopas hem de misafirler ezildi. Valer. cit yerine Cicero'nun kitabı. 1. Namaz Üzerine. Delphi'de Apollon Kahini'yle alay etmek isteyen Daphidas, hiç atı olmadığından ona bir at bulup bulamayacağını sordu. Kahin ona bir at bulacağına dair söz verdi; fakat bundan rahatsız olup yok olabileceği. Oradan dönüş yolunda, kendisi yokken sık sık hakaret dolu sözlerle taciz ettiği Kral Attulus'la karşılaştı. Emri üzerine at denilen bir kayadan aşağı atılarak helak oldu. Aynı şekilde Makedonya Kralı Filip, savaş arabalarının şiddetinden kendisini koruması gerektiği konusunda uyarıldığından, krallık genelindeki savaş arabalarının ayrılması emrini verdi; ve Boeotia Quadriga denilen yerden her zaman kaçınırdı. Fakat Pausanias tarafından, kabzasında bir arabacı bulunan bir kılıçla öldürüldü. Val. kitap. 1.C. 8 . Ensest suçundan suçlu bulunan Tuscian'lı Vesta Bakiresi, suçsuzluğunun kanıtı olarak bir elek aldı ve şöyle dedi: Vesta, eğer her zaman iffetli ellerimi kutsal yerlerine kaldırırsam, Tiber'den bu suyu çekip tapınağına dökmeme izin ver. Ve bir elekten su çekip onu mabede taşıdı. Val. kitap. 8. C. 1. Plinius. kitap. 28. Madde 2. Vesta Bakiresi Claudia'nın, sefahatle suçlandığında, binlerce erkeğin başaramadığı iffetini kanıtlamak için kemerinden bir gemi geçirdiği söylenir. Val. ve Plutarkhos. Cornelius Tacitus, kitap. 4. tarihçi. C. 81. bu var. İskenderiye halkından, göz hastalığıyla tanınan bir adam, Vespasianus'un dizlerine kapanıp inleyerek, körlüğüne çare bulunmasını istedi. Bu çareyi, batıl inançlara sahip olan milletin her şeyden çok taptığı Serapis tanrısından aldı. Prens'ten, ağzının dışkısını yanaklarına ve göz bebeklerine serpmesini rica etti. Bir diğeri ise eli hasta olarak aynı tanrıya, hem kendi ayağına basması hem de Sezar'ın

(Suetenosda babasız doğan Agustostan bahsediyor) izinden gitmesi için dua ediyordu. Vespasianus önce onun alay konusu edilmesini ve hor görülmesini emretti; Sonunda Medici'lere, böylesi bir körlüğün ve zayıflığın insan yardımıyla aşılabileceğini tahmin etmelerini emretti. Medici'ler çeşitli şeyler söylediler. Bunun için ışığın gücü aşınmamıştır ve engeller kaldırılırsa geri dönecektir; Bunun için eğrilmiş uzuvlar sağlam bir kuvvet uygulandığında birleştirilebilir. Bu nedenle Vespasianus her şeyin kendi kaderine açık olduğunu ve hiçbir şeyin inanılmaz olmadığını düşünüyordu; Kendisi de neşeli bir yüzle, dik bir şekilde, emri yerine getiriyordu; yanında duran kalabalık da onunla birlikteydi. Hemen el harekete geçti ve kör adam için gün doğdu. İkisi de orada hazır bulunmuşlardı ve şimdi bunu hatırlıyorlardı ve bundan sonra yalan söylemenin bir faydası yoktu. Suetonius da aynı şeyi Vespasianus'un M.Ö. 7'sinde aktarır. Ancak şu farkla ki, diğerinde zayıf olan el değil, bacadır. Zira diyor ki: Halktan bir adamın gözleri görmez oldu; Aynı şekilde, Mahkeme önünde oturan, bacağı zayıf olan bir başka kişiye de yaklaşıldı, vb. Kartacalı Albigerius kehanet konusunda o kadar yetenekliydi ki, şeytanlar konuşurken, herhangi birinin yaptığı veya düşündüğü her şeye cevap verirdi: Aziz Augustinus'un (Agustos babasız mucizevi bir şekilde doğmuştur ve Suetenos , Mesihin şehirlerde eşkiyalık yapan bir yahudi olduğunu yazar.) da tanıklık ettiği gibi, kendisi de sık sık bu kehanetlere katılıyordu. Dokumacı Atölye'de şöyle bildiriyor: Plinius'ta ağaçların konuştuğuna tanıklık eden kişi C. Lepidus'tur. Neron döneminde ağaçlar yaşam alanlarını değiştirdiler. Galyalı Gallus, konsoloslar Marcus Lepidus ve Quintus Catulus ile konuştu. Neron'un iktidardan düştüğü yıl zeytin ağaçları ve çayırlar zıt yönlerde doğru hareket etti. Augustus imparator olmadan kısa bir süre önce, Roma'nın varoşlarında bir öküz bir çiftçiye seslendi: Sabırlı olması gerektiği söylendi; çünkü yakında ekin değil, insan eksikliği yaşanacaktı. Bunların hepsi Atölyedeki Dokumacı'dır. Julius Sezar öldürülmeden kısa bir süre önce, Kapys'in gömüldüğü antik mezarda tesadüfen bir bronz tablet keşfedildi. Tablette Yunan harfleriyle şu cümle yazıyordu: Kapys'in kemikleri ne zaman bulunursa bulunsun, Julius Sezar'ın soyundan gelen Julius, akrabaları tarafından öldürülecek ve İtalya çok geçmeden büyük felaketlerle intikamını alacaktır. Sezar'ın Rubikon Nehri'ni geçerken bizzat kutsadığı bazı at sürülerinin, inatla yem aradıkları ve çok yorgun oldukları görüldü. Ayrıca kâhin Spurinus, ona Mart ayının ortalarından sonra devam edecek tehlike konusunda dikkatli olması gerektiğini söyledi. Cinayet gününden önce karısı Calpurnia'nın kocasını kucağında uyurken hayal etmesi dikkat çekicidir: ve aniden odanın kapısı kendiliğinden açılır. Suetonius Tranquillus bütün bunları Hayatı adlı eserinde yazar ve sonuna da şu dikkat çekici sözleri ekler: [Fakat vurulanlardan neredeyse hiçbiri üç yıldan fazla yaşamadı ve kendi ölümleriyle de ölmediler. Mahkûmlardan bir kısmı çeşitli kazalar sonucu öldü: Bir kısmı gemi kazasında, bir kısmı savaşta, bir kısmı da Sezar'a saldırdıkları hançerle kendilerini öldürdüler.] Sezar'ın öldürülmesinin intikamı, Muhammed'e verilen yaraların intikamından daha şiddetliydi. İmparator Domitianus döneminde yaşamış ve Pisagor mezhebinin benimsemiş olan Tyana'lı Apollonius, kötü sanatlarla o kadar çok ve büyük mucizeler gerçekleştirmiş ki, adının ünü hemen hemen bütün dünyaya yayılmış, İmparatorlar İskender ve Antoninus Caracalla tarafından bir tanrı olarak kabul edilmiştir. Hatta Eusebius'un aktardığına göre, Areopagitlerden Filozof Herakles bile onu Mesih'e eşit göstermeye ve ondan daha az mucizeler yaratmadığını göstermeye çalışmıştır. Domitianus tarafından suçlu olarak Roma'ya çağrılıp alay konusu yapılması için saç ve sakalı yolunmuştur. Daha sonra hapsedilmiş olup herkesin gözünü boyayarak kaçıp Efes'e döndü. Üstadının olaylarını anlatan ve yayınlayan öğrencisi Philostratus'un yetkisiyle, ölmüş ve bir tabuta konulmuş olan bir kızı diriltti; her ne kadar onun gerçekten öldüğünü iddia etmeye cesaret edemese de. İznikli Anastasius, kitap. arayış. 23. Onun hakkında şunları yazıyor: [Fakat bugün bile bazı yerlerde Apollonius'un kutsal ayinleri yapılıyor: bazıları gerçekten de insanlara zarar verebilecek dört ayaklı hayvanları ve kuşları uzaklaştırmak için; diğerleri ise düzensiz bir şekilde akan nehirlerin akışını durdurmak için; ve diğerleri de insanların yıkımına ve yok oluşuna hazırlananları savuşturmak için. Şeytanlar yalnızca onun aracılığıyla bunları yapmakla kalmadılar, aynı zamanda ölümünden sonra da mezarının başında kalarak, şeytanın kolayca ayarttığı ve bu tür şeylere sürüklediği kişileri aldatmak için onun adına bazı mucizeler yaptılar.] Anastasius böyle diyor. Bacchonius şunu ekler: İmparator Domitianus döneminde yaşamış ve Pisagor mezhebinin benimsemiş olan Tyana'lı Apollonius, kötü sanatlarla o kadar çok ve büyük mucizeler gerçekleştirmiş ki, adının ünü hemen hemen bütün dünyaya yayılmış, İmparatorlar İskender ve Antoninus Caracalla tarafından bir tanrı olarak kabul edilmiştir. Hatta Eusebius'un aktardığına göre, Areopagitlerden Filozof Herakles bile onu Mesih'e eşit göstermeye ve ondan daha az mucizeler

bahsediyorsak, bu işlerin şeytanlar tarafından yapılmış olması imkansızdır: birincisi, neredeyse sayısız ölü insan diriltildiği, kör insanlar aydınlandığı ve doğal olarak tedavi edilemez hastalıklardan muzdarip olan diğerleri, çeşitli yazarlar, hatta görgü tanıkları tarafından Hristiyan dünyasının hemen her bölgesinde iyileştirildiği ve bu mucizelerin doğruluğu Kutsal Piskoposlar tarafından büyük bir gayretle tartışıldığı için, bunlara herhangi bir yanlış veya yalan karıştırılmaması için şeytanların bunlarda herhangi bir rolü olması imkansızdır. Sonra, bütün bunlar İlahi ismin anılmasıyla, dindar dualarla, oruçlarla, kutsal şeylerle temasla ve azizlerin anılmasıyla yapıldığından, batıl inanç veya şeytani iş şüphesinin ötesinde, bunların şeytanların sanatı veya sahtekarlığı sonucu geldiğine dair endişelenmek veya inanmak için hiçbir sebep yoktur. Ancak bu şeylerden bazılarının bazen asılsız söylentilerden, bazen çarpık bir hayalden, bazen de gelişigüzel bir dindarlıktan kaynaklandığını inkar etmiyoruz: ama bunlar hemen veya kısa bir süre sonra keşfedildi. Müslümanlar, Hz. Muhammed'in mucizelerini gerçekleştirirken bile İlahi ismi anarak ve Tanrı'ya dua ederek hareket ettiğini ileri süreceklerdir. Öncelikle şunu söyleyelim: Hz. Muhammed'in, Allah'ın adını anarak herhangi bir mucize gerçekleştirdiğinden emin değiliz. Zira Müslümanlar bunu ne kadar iddia ederlerse etsinler, biz onlara inanmak zorunda değiliz; Aslında inanmamamız için birçok neden var, en önemlisi de onları birçok konuda yalancı bulmamızdır. İkincisi, Allah'ın ismini zikretmesi ve O'na bazı dualar yöneltmesi elbette mümkündür; ama aynı zamanda başka batıl inanç sözcüklerini de karıştırıyordu. Böylece Malililer her türlü bilge ve hikmetli şeyi, kutsal sözleri ve Tanrı'nın adını, bunları küfürlü söz ve şeylerle karıştırarak harikulade bir şey başarmak için kötüye kullanırlar: Deneyimimiz bundan şüphe etmemize izin vermez. Ayrıca Hz. Muhammed hakkında böyle bir hüküm vermemiz için ne az ne de çok küçük sebeplerimiz vardır. Birincisi, putperestlik ve batıl inançlar içinde doğup büyümüş ve kırk yaşına kadar bu inançlar içinde büyümüşü; Ayrıca atalarından kalma pek çok hurafeyi de korumuştur. Bu nedenle yukarıda Apology mezhebinde övülen Guadagnolus'lu Philip. 5. C. 10. Sünnet ve Kuran'a dayanarak Hz. Muhammed'in kendisini peygamber ilan ettikten sonra bile birçok putperestlik yaptığını ve bunları takipçilerine emrettiğini açıkça ispatlamaktadır. Zira Sünnet kitabında, ümmetine secde edip Mekke çölündeki bir taşı öpmelerini ve ona ibadet etmelerini emretmektedir ki, Hacer kitabından anlaşıldığına göre, daha önce ümmetler de bu taşı öpmüş ve ona ibadet etmişlerdir. Ayrıca Kuran-ı Kerim'de, İnek Suresi 2. ayette, inananlara, namaz kılarken yüzlerini Mekke'deki, içinde çok sayıda putun tapıldığı mabede doğru çevirmeleri emredilmektedir. Müslümanların çoğu, Hz. Muhammed'in, putperest Araplara özgü birçok şeyi, örneğin bugün Bahira adını verdikleri Bayram'ı, Mekke'ye hac ziyaretini, bir koçun kurban edilmesini, takipçilerine emrettiği konusunda hemfikirdir. Mekke'nin çeşitli yerlerinde dört haram ayda avlanmaktan ve bit ve pire öldürmekten uzak durmak; aynı tanrıçanın şerefine kutladıkları Venüs gününün anılması ve buna benzer başka şeyler. Son olarak, hepsinin arasında, zaten bir peygamber sayılan onun, Mekkelilerin üç putu olan Allata, Aloz ve Menata'yı muhteşem sözlerle övdüğü kesindir. Zira o, Kur'an'ın 53.

suresini okurken: (M.S 2 yüzyılda Maksimus Tyree , Araplarla ilgili yazımında , Arapların siyah , kare , biçimsiz , şekilsiz , yazısız , kare şeklinde bir taştan bahseder ve ekler onun etrafında Allah diyerek dönüyorlar. Burada Maximus Tyree bir tapınaktan bahsetmez. 9 yüzyılda Allahın varlığına deliller kitabının yazarı Maktis Mutahhar , Kabenin kırmızı bir tepenin üzerinde olduğunu yazar ve bu bilgiyi 9 yüzyılda Mesudi Altın Bozkırlar kitabında aynı bilgiyi verir. Suetenos Tacitisun "Yahudiye ile Suriye arasında Karmel vardır: Bir dağın ve bir tanrının adıdır. Bu tanrının ne heykeli ne de tapınağı vardır: Kadim bir gelenek onu bu şekilde düzenlemiştir. Biz sadece bir sunak ve ibadet edenleri görüyoruz. Vespasian oraya kurban kesmeye geldi ve ruhu gizli umutlarıyla çalkalanırken, Papa Basilides kurbanın bağışsıklarını dikkatle inceleyerek ona şöyle dedi: "Ne projen varsa, Vespasian, ister bir ev inşa etmek, ister topraklarını genişletmek, isterse kölelerinin sayısını artırmak olsun, senin için geniş bir mesken, geniş bir toprak parçası ve çok sayıda insan ayrılmıştır. "

افرايم السلات والعزبي
والنجم) :Stella bu sözleri okuduktan sonra. ومداة الثالثة الاخرى . Allata, Aloza ve diğer üçüncü olan Manata hakkında ne

تلك الغرائيف العلوان مفاعلتهم
لترجي: düşünüyorsunuz? Hemen ekledi: : Bunlar güzel, yüce kızlardır, şefaathleri elbette umulur. Bunu duyan Horazinler çok sevindiler. Bunu Gelaleddin ve diğer müfessirler ortak olarak bildirmektedirler. Ama onlar Hz. Muhammed'i mazur görüyorlar çünkü şöyle oldu:

بالقا الشيطان على لسانه

من غير علمه به. Çünkü Şeytan bunu onun ağzına koymuştu, ama o ne söylediğini bilmiyordu. Daha fazlasını söylemeye hazırlanıyordu; fakat o sırada koşan Cebrail, onu yanılttığı konusunda uyardı ve Allah da o sözleri Kur'an'dan çıkardı. Fakat Hz. Muhammed büyük bir üzüntüye kapıldığında, Allah onu teselli etmek için Sur'a getirildi. 22. V . 50

ولا نبي

إلا إذا تمنى الشيطان في أميته فيمنع الله

ما يلقي الشيطان ثم يحكم الله آياته والله عليم

حكيم: ليجعل ما يلقي الشيطان فتنة للذين

في قلوبهم مرض

Hiçbir peygamber yoktur ki, (ilahi vahiyleri) okurken, şeytan onun okumasına (yanlış bir şey) sokmamış olsun. Fakat Allah, şeytanın gönderdiğini ortadan kaldıracak ve sonra Allah, sözlerini sabit kılacaktır. Çünkü Allah bilendir, hikmet sahibidir. (Fakat) şeytanın gönderdiği şeyi, kalplerinde hastalık bulunanların fitnesine düşürmek için buna izin verir. Tamamen asılsız bir bahane: Fakat hiçbir peygamberin, peygamberliklerinde veya vahiyleri söyleme ve okumada şeytanın aldatmacasından muaf olmadığını iddia eden son derece küstahça bir yalan. Ancak, Hz. Muhammed'in hurafelere, özellikle de kutsal olanı dünyevi olanla karıştırmaya bağımlı olduğu, Kuran'ın kendisinden oldukça açıktır. Kuran'da birçok surede, en bilge Muhammedilerin bile anlamlarını bilmediği, bazı münzevi ve tamamen büyümlü karakterler öngörür. Gelaleddin de bunlar hakkındaki bilgisizliğini her zaman açıkça kabul eder ve şöyle yazar: ^{بذلك} : الله أعلم بما أراد بذلك : Bu karakterlerin ne anlama geldiğini ancak Allah bilir. Ayrıca Kur'an'da sık sık Allah'ı boş ve gülünç şeylere yemin eden biri olarak tanıtır. Zira Allah 68. Surede şöyle yemin ediyor: ^{والقلم وما يحطرون} : Kaleme ve yazdıklarına andolsun. Sure 75. ^{بيوم القيمة وبالنفس الواحدة} : Kıyamet gününe ve kendini kınayan nefse andolsun. Sure 85.

والعمالء ذات البروج واليوم الموعود وشامد
والشهود :

والمشهود

: Zodyak işaretleri taşıyan göğe, vaad edilen güne, şahitlik edene ve şahitlik edilen şeye andolsun. Sure 86.

والفجر وليال عشر والشفق

: ^{والوتر والليل إذا يعمر} : Cennet ve Lucifer aracılığıyla. Sure 89. ^{والعمالء والطارق} : Fecrin doğuşunda ve on gecede, kavuşumda ve ayrılıştta, yaklaştığında ve çekildiğinde gecede. Sure 90.

^{بهذه} : ^{البلد والوالد وما ولد} : Bu bölgeden (yani Mekke'den) hem meydana getiren, hem meydana getirilen.

والشمس وضحاها والقمر والنهار والليل والعمالء

Sure 91. ^{والارض ونفس} : Andolsun güneşe ve onun ziynetine, andolsun aya, gündüze,

والتين والزيتون وطور

geceye, göğe, yeryüzüne ve nefse. Sure 95. ^{سبين وهذا البلد الامين} : İncir ağacının, zeytin

ağacının ve Sina dağıının yanında ve şu güvenli bölge. Sure 100. ^{والعاديات ضيحا فالمرجات قدحا} : Dört ayaklı atların

ayaklarıyla toz ve kıvılcımlar çıkararak. Sure 103. ^{والعمر} : Öğleden sonra. Allah'a atfettiği bunca boş yemini saymaktan bıkmıştır. Gerçekten, bunlarda batıl inançları kim tanımaz? Ve Muhammed'in, Magi'ler ve büyücüler gibi, kutsal olanı kutsal olmayanla karıştırdığını kim görmez? Ayrıca Kur'an-ı Kerim'in ^{الغلف} Diluculum adlı 113. suresinde Hz. Muhammed'in, Yahudi kadınlarının sihirle kendisine attıkları on bir düğümünden kurtulmak için Allah'ın kendisine şu küçük duayı okumasını emrettiğini hayal ettiği anlatılmaktadır:

قل أعوذ برب الغلف من شر ما خلقت ومن شر
غامق إذا وقب ومن شر النافثات في العقد ومن شر
حامد إذا حسد

: De ki: “Ben, sabahın Rabbinin yardımına sığınırım. Yarattığı şeylerin şerrinden, öküzleri öldürenlerin şerrinden (bazıları bunu, gizli ayın şerrinden, bazıları da karanlık gecenin şerrinden, bazıları da başka türlü açıklarlar), düşümlere üfleyen kadınların şerrinden ve haset ettiği zaman hasetçinin şerrinden.” Bu sözlerin hemen hemen hepsi hurafe kokmuyor mu? ve yine de Tanrı'yı bunun Yaratıcısı yapmaya cesaret ediyor. Aynı şeyi Albocharius da aktarıyor. 30. O teslim eder. El-Kur'anî. bu hikaye:

حَدَّثَنَا هَمْدُ الْعَزِيزِ بْنِ عَبْدِ

اللَّهِ قَالَ حَدَّثَنِي مَالِكٌ عَنْ مَعْبُودِ بْنِ أَبِي مَعْبُودٍ
الْمَقْتَمِرِيِّ عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ عَنْ النَّبِيِّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ إِذَا جَاءَ
حَدِّكُمْ فَرَأَيْتُمْ فَلْيَنْقِضُوا بِصَنَفَةٍ ثَوْبَةٍ ثَلَاثَ مَرَّاتٍ
وَلْيَقْتُلُوا بِأَمْرِكُمْ رُبِّي وَضَعْتُ جَنْبِي وَبَكَتْ أَرْفَعُهُ أَنْ
أَمْسَكَتُ نَفْسِي فَأَغْفِرَ لَهَا وَأَنْ أَرْمَلَتْهَا فَأَحْقَظَهَا
بِمَا تَهْفِظُ بِهِ عِبَادُكَ الصَّالِحِينَ :

Abdullah oğlu Abdalaziz bize şöyle anlattı: Malec bana, Abusaid Moltaberini oğlu Said'in, Muhammed'in şöyle dediğini duyduğunu anlattı: Sizden biri dinlenmek için yatağına geldiğinde, abasının ucuyla yatağını üç kez sallasın ve şöyle desin: Senin adınla, Rabbim, yanımı yatırıyorum ve senin sayende kaldıracam. Eğer canımı alırsan, onu bağışla; eğer doğruları bağışlarsan, onu bağışla. Burada dindarlığın hurafelerle, güzel sözlerin boş ve gülünç işlerle birleştiğini görüyorsunuz. Yukarıda nakledilen mucizelerin bir kısmında da aynı durum açıkça görülmektedir: Mesela, Kur'an okurken şeytanın musallat olduğu bir kimseye, üç defa pencereden dışarı tükürmesini emretmiştir. Mucizelerin niteliği çoğu zaman sebat etmeyi de destekler. Gerçekten de bunlar, ağaçların yürümesi, taşların sesleri, hayvanların konuşması gibi büyü sanatlarıyla yapılanlara benzerdir; gördüğümüz gibi bunların gösteriş, övünme ve kendini beğenmişlikten başka bir amacı yoktur. Sonuç olarak, Hz. Muhammed'in yalvardığı Tanrı'nın Gerçek Tanrı olmadığını, bir tür hayal ürünü, adeta bir Put olduğunu ve kendisinin kendisi için yarattığı bir şey olduğunu en doğru şekilde söyleyebiliriz; Hz. Muhammed onu Gerçek Tanrı'yı düşündüğü gibi düşünmemiştir. Nitekim Hz. Danyal 11. bölümde Deccal hakkında şöyle yazmaktadır. Ve atalarımızın Tanrısı. Kendi malını düşünmeyecek, kadınların şehvetine kapılacak, tanrılardan hiçbirine aldırış etmeyecek, çünkü her şeye karşı çıkacak. Fakat Maozim'in Tanrısı onun yerine tapınılacak; ve atalarının tanımadığı Tanrı'ya altınla, gümüşle, değerli taşlarla ve değerli şeylerle tapınacak. Ve bunu, Maozim'i tanıdığı yabancı bir tanrıyla güçlendirmek için yapacaktır. Ey Okuyucu, Hz. Muhammed'deki Deccal imajını tanı *πολυθεϊσμός, 1.* ; Zira o, hiçbir tanrıya değer vermediği, hatta birçok tanrıya tapınmayı her zaman kınadığı halde, onu atalarının Tanrısı, yani Gerçek Tanrı, ya da söylendiği gibi, Tanrı olarak görmüyordu. **יְיָ** İbranice kaynaktan anlamıştı, yani iyi ve doğru biliyordu: fakat kendi yerinde, yani Mekke'de, hayali bir Tanrı'ya tapıyordu. Kendisine Deccal'in Tanrısı denmesi de boşuna değildir. **מַעֲזִים** Maozim, yani Güçlüler veya Yiğitler: Zira Muhammed de Kur'an'da sık sık kendi tanrısını **الْعَزِيزُ** Alaziz, yani Güçlü Olan adıyla anar: ve dahası, yukarıda gördüğümüz gibi, aynı anlama gelen **الْعَزِيزُ** Alozza adlı bir tanrıyı veya Mekkelilerin belli bir putunu, yani Güçlü'yü muhteşem bir şekilde yüceltir.

Zira Kur'an-ı Kerim'in kendisi, Salihî'nin Gamle'si, Hz. Musa'nın Asası, Hz. İsa'nın Sofrası gibi rivayet edilen diğer mucizelerin aksine, sonu olmayan, istikrarlı ve sürekli bir mucizedir. Ve Sure 59. الحشر Cemaat, V. 21. Tanrı'nın

لَوْ أَنزَلْنَا هَذَا الْقُرْآنَ عَلَى جَبَلٍ لَّرَأَيْتَهُ خَاشِعًا

şöyle konuştuğu iddia ediliyor: متصدعاً من خشية الله

Eğer biz bu Kur'an'ı bir dağın üzerine

indirseydik; Mutlaka onun Allah korkusundan dolayı tevazu içinde olduğunu ve parçalandığını görürdünüz. Fakat Algazelus onun hakkında muhteşem bir şekilde şöyle diyor:

هو
المعجزة الكبرى الباقية بين الخلق وليست
لنبي معجزة باقية سواه إذ تحدي بها رمول الله
بلغاء العرب وفصحاءها وجزيرة العرب يومئذ هلق
بالاف منهم والفصاحة صنعتهم وبها عنافتهم
ومباهاتهم وكان ينادي بين اظهروهم ان ياتوا بمثله
او بعشر صور من مثله او بصورة من مثله ان شكوا
فيه وقال تعالى لئن اجتمعت الائن والحن على ان ياتوا
بمثل هذا القرآن لا ياتون بمثله ولو كان بعضهم
لبعض ظهيراً

Yaratılmışlar arasında en büyük ve kalıcı mucize Kur'an'ın kendisidir. Fakat hiçbir Peygamber, o zamanlar Arabistan'ın dolu olduğu Arapların en belagatlisi ve en belagatlisine Kur'an yoluyla meydan okuyan Hz. Muhammed dışında, sebatla bir mucize göstermemiştir. Ve belagat onların sanatı ve mesleği idi; İşte onların rekabeti ve izzet kazanma çabaları da buradaydı. Kendisi de onların en ileri gelenlerini, Kur'an'ı kendisinininki gibi yapmaya davet etti: Eğer şüphe ederlerse, ya on sure, ya da en azından o sureye benzeyen bir tek sure. Ve Yüce Allah şöyle buyurmuştur: Eğer insanlar ve cinler bir araya gelip böyle bir Kur'an ortaya koysalar, birbirlerine ne kadar yardım etseler de, onu ortaya koyamazlar. Aynı Algazelus mucizeyi daha da artırarak şöyle diyor:

انه الله جميع ذلك وهو
رجل امي لم يمارس العلم ولم يطالع الكتب ولم يهافر
قطي في طلب علم ولم يزل بين اظهر الجهال من الاعراب
يتيما ضعيفاً محتضفاً

Allah, o cahil bir adam olmasına, ilim tahsil etmemiş, kitap okumamış, ilim tahsil etmek için yolculuk yapmamış olmasına rağmen, bütün bunları ona bahşetti; ama o, Arap köylülerinin en cahillerinden, yetim, güçsüz ve ihmal edilmiş olanlarındandı. Ahmed, Abdolhalim oğlu, sayfa. me 320. ve Hz. Muhammed'in Hayatındaki İstikamet Alametleri kitabının yazarı, Kur'an'ın bu büyük ve yeni mucizesini doğrulamak için çok uzun bir tez öüyor. Müslüman doktorların bu konudaki bütün iddialarını tek bir kelimeyle cevaplayarak haklı çıkarabilirdim; o da

Thraso adında birine verilen cevabın aynısını cevaplamaktı. Thraso, Rodos'ta kimsenin ulaşamayacağı bir sıçrama yaptığını ve orada yaptığı şeyin şahidi olduğunu yemin ederek övünüyordu: ῥῶς πῶς ἔστιν Rodos'ta, ormanın içinde. Elimizde, Araplar ve diğer Müslümanlar tarafından Arapça yazılmış çok sayıda Kur'an el yazması bulunmaktadır; Hristiyanlar bunlarda hiçbir şeyi değiştirmemiş veya bozmamışlardır; Bunlar birbirleriyle çok iyi anlaşılır ve aralarında ufak bir fark dışında hiçbir fark yoktur. Evet, ben onu baştan aşağı okudum ve defalarca tekrar okudum; ve onu daha iyi anlamak için, başlıca Müslüman tabiplerin açıklamalarını ve yorumlarını kullandım; ve ne bir surede, ne on surede, ne de hepsinde bir mucizeye, ne de mucizenin gölgesine rastladım; hatta birçok saçmalıklara, saçmalıklara, masallara, hatalara ve yalanlara rastladım. O halde şunu söyleyebilirim: İşte Kur'an, ama mucizeye bakın diyemem. Ancak Müslümanların her birinin iddialarına kısaca cevap verebilmek için burada kısaca değineceğim. Dolayısıyla Müslümanların Kur'an mucizesini ispat etmeye çalıştıkları ilk delil bu türdendir ve bu, aynı anda birkaç başka delili de kapsar. Hz. Muhammed, Kur'an'ı çoğu zaman kendi üslubuyla yazmış veya okumuştur; Mekkelilere meydan okuyarak, kendisinden on veya bir sûre taklit etmelerini istedi. İhtiyaç onları buna zorladı; çünkü bu onların dini, krallığı, malları, canları ve güvenlikleri söz konusuydu. Ayrıca Mekkeliler, belagat ve özellikle şiire çok düşkünlüler ve kendi şan ve şöhretlerine düşkünlüler. Dolayısıyla ya benzer bir şey yapamayacakları ya da tanrıların onları engellediği açıktır. İkisi de aslında büyük birer mucizedir. Ama bunu yapmadıkları açıktır; çünkü eğer yapsalardı, eserleri bizim elimize geçirdi; tıpkı daha az önemli birçok eserin başkaları tarafından yazılmış olması gibi. Önce ben cevaplayayım; herhangi bir şehirde veya millette herhangi birinin, içinde ona eşit veya benzer bir şey üretebilecek hiç kimsenin bulunamayacağı türden bir eser yazması bir mucize değildir; ancak aynı şeyi taklit ederek, ya da aynı veya benzer şeyleri aynı veya başka bir deyimle, aynı kelimelerle ve konuşma biçimleriyle, ufak bir değişiklikle ele alarak. Bu durumda Kuran'a benzer bir şeyin yapılamayacağını iddia etmek çok büyük bir akılsızlık olur. Zira Aristoteles, Homeros, Demosthenes veya Tully ile, ne argümanın onurunda, ne de üslupta, belagatte, zenginlikte ve güzellikte kim yarışabilmiştir ki; belki de kendi yazdıkları şeylerin aynısını veya benzerlerini yazarak veya kendi kullandıkları sözcükleri kullanarak? Görünen o ki, doğa Fenikeliler gibi bazı eşsiz yetenekleri yaratmış ve onları, ne kadar bilgili olurlarsa olsunlar, başkalarının boşuna taklit etmeye çalıştıkları bazı eserler bestelemeye mahkûm etmiştir. Ancak bu durum yalnızca edebi konularda değil, heykelde, resimde ve diğer yeteneklerde de sıklıkla karşımıza çıkar. Bu nedenle Yunan şair Pindar bizim hakkımızda Latince yazmıştır (Horace Carm., kitap 4. Övgü I.)

Pindarum quisquis studet æmulari ,

Jule ceratis ope Daedalaëa ,

Nititur pennis , vitreo daturus

'Nomina Ponto .

Pindar'ı taklit etmeye çalışan kişi,

Julius, Daedalus'un yardımıyla,

Kanatlarıyla çırpınıyor, onları cama vermek üzere.

'Pontus'un isimleri.

İkinci olarak, Mekkelilerin Kur'an'a benzer, ona eşit, hatta daha iyi bir şey yazıp yazmadıkları tam olarak belli değildir diye cevap veriyorum. Şu argüman da geçerli değildir: Eğer yazmış olsalardı, eser elimize geçmiş olurdu, tıpkı daha az önemli eserlerin elimize geçmiş olması gibi. En bilginlerin nice eserleri yok olurken, en bayağılarının niceleri hâlâ varlığını sürdürüyor? Müslümanlar, Adem, Nuh, Şit, Hanok ve İbrahim'e Tanrı tarafından gönderildiğini iddia ettikleri birçok kitaptan bazılarını öne sürüyorlar. Elbette, bütün bu insanların helak olduğunu kabul etmeleri gerekir. Süleyman ve diğer peygamberlerin kitaplarının birçoğu, kutsal sayfaların tanıklık ettiği, onlar tarafından yazıldığına dair deliller bulunmasına rağmen, bugün hiçbir yerde bulunamamaktadır. Diğer yazarların bir zamanlar çok popüler olup artık tamamen kaybolan eserleri hakkında hiçbir şey söylemeyeceğim. Roma Cumhuriyeti'nin en etkili hatipleri Cicero ve Hortensius'tu. Bunlardan çoğu kaldı; ama bazıları da eksik. İkincisinden ise hiçbir şey bulunamamıştır veya sadece bir parçası bulunmuştur. En ünlü tarihçi Titus Livius'un Roma tarihlerinden bazıları hâlâ varlığını sürdürüyor: diğerleri ise zamanın akışına yenik düşmüştür. Dolayısıyla Hz. Muhammed'in neşrettiği Kur'an'ın günümüze ulaşması şaşırtıcı değildir, ancak onu yazan Mekkeliler yok

olmuşsa şaşırtıcı değildir: özellikle de Müslümanlar Mekkelilere üstün gelip baskı uyguladıklarında, Mekkelilerin yazdığı Kur'an'ın bile onlar tarafından ele geçirilmiş ve ortadan kaldırılmış olması muhtemeldir; çünkü bu, onların Kur'an'ına zarar vermektedir. Üçüncüsü, Mekkelilerin bu yazarların iddia ettiği gibi çok konuşkan, bilgili ve alim oldukları iddiası yanlıştır. Nitekim Kur'an-ı Kerim'in kendisi de bunu birden fazla kez zıt anlamlı olarak ifade eder:

الأميين Ahmaklık: Yani okuma yazma bilmeyenlerdir. Zira 62. sure böyledir. **الجمعة** toplantı. V . 2.

هو الذي بعث في الأميين رسولاً منهم يتلو عليهم آياته O, cahiller arasından, kendilerine âyetlerini okuyan bir elçi gönderendir. Ve Sure 3. **أل عمران** Amran ailesi. V. 73. Yahudiler ve Hristiyanlar Mekkelilere Antonomasian Idiots (Ahmaklar) diyorlar: ليس علينا في الأميين دليل Cahiller için bize konulmuş bir kanun yoktur. Ve belirtmek gerekir ki, Kur'an'ın bu kelimeleri sadece Mekkelileri değil, bütün Arapları ifade etmektedir. Peki Gelal. Sure 62. ayet. 2. **الأميين العرب والاممي من لا يكتب ولا يقرأ كتاباً:** Araplar aptaldır; aptal, yazmayı bilmeyen, yazıyı okumayı bilmeyen kişidir. Müslümanlar arasında en meşhur yazarlardan biri olan **أحمد بن محمد بن خلکان** Ahmed bin Muhammed bin Çalcan, Kur'an'ın yaygınlaşmaya başladığı dönemde, Yemen ve Arabistan'ın tamamında Arapça okuma ve yazmada yetenekli bir Felicis bulunmadığını ifade etmektedir. Bunu Eduardus Pocockius bildiriyor, çünkü kaynakta Yazarın kendisini göremedim. Kur'an'ın tefsircilerinin önde gelenlerinden Zamhascer, aynı surenin 62. ayetinde şöyle yazmaktadır:

الامي منسوب

إلى أمة العرب لانهم كانوا لا يكتبون ولا يقرؤون من بين الأمم

Aptal Araplara denir, çünkü onlar da milletler arasında ne okumayı ne de yazmayı biliyorlardı. Sciaher Settanius da aynı şeyi söylüyor:

الفرقتان المتقابلتان قيل

للمعنى هم أهل الكتاب والاميون والامي من لا يعرف الكتابة فكانت اليهود والنصارى بالمدينة والاميون بمكة

Hız. Muhammed gönderilmeden önce iki mezhep veya millet birbirine düşmandı: Kitab-ı Mukaddes ve Ahmak (ama Ahmak, Kitab-ı Mukaddes'i bilmeyen kişidir): Medine'de Yahudiler ve Hristiyanlar da vardı: ama Mekke'de bir Ahmak vardı. **الغرب** Kitabın yazarı Ebu'l-Mukerrem oğlu Nasır'ın şu sözleri aktarılıyor:

الامي في اللغة منسوب الى أمة العرب وهي لم تكن

تكن تكتب ولا تقرأ فاستغیر لكل من لا يعرف الكتابة ولا القراءة

Muhammed'den daha büyük bir zarafetle ve daha düzenli bir şekilde dile getiriyordu. Bunların arasında çalışkan yazıcıları da vardı; ^{ديوان شيخ} ^{عز بن ذك} altmış yıllık bir süre zarfında ortaya koyduklarından, Kur'an hakkında daha büyük ve daha zarif bir kitap yazdılar ve ona Fareth'in oğlu Doktor Ömer'in Divanı (veya Diyaloğu) adını verdiler. En bilgin adam, asil İran Ermenisi Peter Bedic, Farsça yazdığı eserinde bunu şöyle aktarıyor: ^{جهيل شون} Cehil Sütun: yani: Kırk Sütun, art. 9. Kur'an'ın mucizesi olduğunu ileri sürenlerin bir diğeri de Mekkelilerin çok bilgili ve belagatli insanlar olmalarına rağmen Hz. Muhammed'in cahil bir adam olması ve daima köylüler arasında yaşamış olmasıdır; Ama o öylesine nadide ve hayranlık uyandırıcı bir eser ortaya koydu ki, Mekkeliler onun bir benzerini, hatta eşdeğerini bile ortaya koyamadılar. Ama cevabı basit: Birincisi, bu eserin Müslümanların övündüğü kadar nadir ve muhteşem olduğunu inkar ederek. Sonra, birçok aptal ve okuma yazma bilmeyenler, doğal olarak böyle bir muhakeme, zekâ ve basiretle donatılmışlardır ki, başkalarından duyduklarından veya kendi üzerlerinde düşündüklerinden, kavramlarını bir yazarın yardımıyla en iyi şekilde nasıl açıklayacaklarını bilirler: Bunun bazı kör insanlarda bile gerçekleştiği görülmüştür. Ayrıca, başka bir yerde söylediğimiz gibi, Ahmed ve Müslümanlar, Muhammed'in tüm ölümlülerin en basiretlisi, en bilgisi ve en anlayışlısı olduğunu açıkça ilan ediyorlar: bu konuda açıkça kendileriyle çelişiyorlar. Ancak bazıları (Müslümanlar tarafından reddedilmesine rağmen) Kuran'ın Hz. Muhammed tarafından değil, Nesturi rahibi Sergius tarafından yazıldığını ileri sürerler; Veya Hz. Muhammed'in bazı Hristiyanlar ve Yahudiler tarafından kötü bir şekilde eğitilmiş olması nedeniyle, takipçilerinden birine Kur'an'da yer alan şeyleri dağınık ve karışık bir şekilde dikte ettirmiş olması; Bunlar daha sonra Hz. Ebubekir tarafından tek bir cilt halinde toplanmış, bir araya getirilmiş ve herhangi bir düzene tabi tutulmamıştır. Ve bu daha da doğru görünüyor. Kur'an'da bulunan şeyleri, Cebrail kılığında kötü bir Cin'in Hz. Muhammed'e telkin ettiğini iddia eden kimse de yanılmış olmaz sanırım. Elbette Kur'an'ın üslubu, şeytanların energumenos yoluyla veya başka bir şekilde konuştukları zamanki üsluba çok benzemektedir. Ama bunu yeri geldiğinde daha açık bir şekilde tartışacağım. Ancak bana öyle geliyor ki Araplar, Hz. Muhammed'i bu kadar cahil kılmakla, benim az önce söylediklerimden farklı bir noktada bile kendileriyle çelişiyorlar. Zira Mekkeliler en belagatli ve şiir zarafetine en bağlı olanlar idiler; Muhammed yalnızca bir Mekke'li değil, aynı zamanda bir Horasanlı ve bir Haşimi olduğundan, elbette en asil Mekke ailesinden olduğundan ve dolayısıyla bu ailede belagat ve hikmetin başkalarından daha fazla gelişmesi muhtemel olduğundan, en azından en bilgili kişilerden biri olduğu için, onun bu kadar cahil olması muhtemel değildir. Zira henüz üç yaşındayken babasını kaybetmiş olmasına rağmen sekiz yaşına kadar büyükbabası Abdülmuttalebi'nin himaye ve koruması altında kalmıştır. Öldüğünde amcası Ebu Talebi onu himayesine aldı ve De Signis Directionis kitabının yazarının yazdığına göre, yaşadığı sürece onu onurlandırdı, savundu ve yardım etti. Muhammed'in hayatının kırk altıncı yılına kadar Ebutalib'de yaşadı. Yirmi beşinci yaşına geldiğinde, çok zengin ve yüksek rütbeli bir dul olan Çadigen'i karısı olarak aldı. ^{سيدة العرب} Dolayısıyla, Müslüman yazarların Arapların Hanımı diye adlandırdıkları ve Suriye'nin her tarafında çok büyük mülkleri ve çok karlı işleri olan böylesine büyük bir kadının kocası olduğu için, aynı Yazarın C. 3. Bölümde bildirdiğine inanmak gülünçtür. I. Haşem oğlu İbrahim oğlu Ali'nin yetkisinden: yani, Muhammed otuz yedinci yaşından sonra peygamberlik görevine çağrıldığında, amcası Ebu Talip'in sürülerini ıssız yerlerde otlatmaya alışmıştı: veya Ahmed'in yukarıda yazdığı gibi, sürekli olarak kırsal Araplarla meşguldü. Ayrıca eğer Hz. Muhammed bir eşek veya bir kütük olsaydı; Bununla beraber Arapların en asil, en belagatli, en bilgin adamlarının arasında bu kadar zaman geçirmiş olması, onun mutlaka bir miktar ilim öğrenmesine sebep olurdu. Ve kim inanırdı, Çadigen, böyle bir kadının, böyle bir servetin sahibi olan birinin, önce vekili, sonra da kocası olarak böyle aptal ve cahil bir adamı seçtiğine? Ama buna geçerken ve bariyerin üzerinden geçerken değinmek yeterli olacaktır. Şimdi Müslümanların Kur'an'ın mucizesini iddia etmek için ortaya koydukları diğer şeylere gelelim: Üçüncü delil, seçilmiş kelimelere, güzel bir tertibe ve aynı kelimelerin cümleler halinde düzenlenmesine dayanan zarafettir. Fakat bu argüman her iki açıdan da sakattır. Zira birincisi, Kur'an'da böyle bir zarafetin bulunduğu iddiası yanlıştır. O halde, bunu kabul etsek bile, bundan dolayı ona hiçbir ilahi veya mucizevi bir şey isnat edilemez. Hayır, bu bile onun Allah'tan olmadığını gösterir. Zira Peygamberlerde konuşan Tanrı'nın Ruhü, daima kendisine karşı sabit ve aynı olmalıdır. Ayrıca, ne Tevrat'ta ne de İncil'de boş bir zarafetin veya iltifat dolu sözlerin hiçbirini bulamayız: ancak Kutsal Ruh'un bize sıradan sözlerle ve sade bir üslupla önerdiği sağlam ve

gerçek görüşleri görürüz. Demosthenes, Tully, Platon, Seneca ve diğer birçok pagan yazarın belagati, hitabet gücü ve zarif konuşmalarının Tevrat ve İncil'den daha üstün olduğu da inkar edilemez. Nitekim Aziz Paul'un kendisi hakkında yazdığı gibi, Epistle. 1. Korintliler. C. I. Mesih beni, Mesih'in Çarmıhı geçersiz kılınmasın diye, söz ve bilgelikle değil, müjdeyi vaaz etmek için gönderdi. Ve C.2. Ve kardeşler, ben size geldiğimde, ne söz güzelliğiyle, ne de hikmet üstünlüğüyle gelmedim. Ve biraz sonra: Ve benim konuşmam ve vaazım insan bilgeliğinin ikna edici sözlerinde değil, fakat kudret gösterisinde idi. Aziz Augustinus'un kitabı. 6. İtiraf edin. C. 5. Kutsal Yazılar hakkında konuşurken şöyle diyor: En açık sözlerle ve en alçakgönüllü konuşma tarzıyla kendini herkese tanıttı ve yürekleri hafif olmayanların niyetlerini yerine getirdi, böylece herkesi halkın bağına kabul etti. Fakat Muhammed ve Müslümanlar, bu büyük zarafeti ve güzelliği Kur'an'a ancak yanlış bir şekilde ve Trakya'ya özgü bir şekilde atfetmektedirler. Arapçayı daha iyi bilenler, Kur'an'ın güzelliğiyle ilgili bu çılgın övünmeye gülüp alay ediyorlar. Bana göre, dürüst insanların güzel sayabileceği hiçbir şey yok bunda; Etrüsk şiirleri veya vezni olarak adlandırılan, ritimle biten bir cümlelerin sonunda belirli bir akış dışında, sabit bir ölçü kuralı olmaksızın, Leonine adını verdikleri bir şiir. Bu bakımdan yalnız şairlerimiz, özellikle Etrüskler tarafından değil, daha sonra ölçüyle yazan Araplar tarafından da çok geride bırakılmıştır. Burada diğerlerinden daha güzel ve zarif görünen, Kur'an'ın doksanıncı sûresi olan **سورة الشمس** Güneş Sûresi'nden bir örnek vermek istiyorum: On beş âyetten oluşmaktadır. Önce Arapça sözcüklerin kendisini vereceğim; sonra mümkün olduğunca Latin harfleriyle ifade edeceğim. Son olarak Latince tercümesini sunacağım.

سورة الشمس:

وَاللَّيْلِ إِذَا يَغْشَىٰ
وَاللَّيْلِ إِذَا تَجَنَّىٰ

وَاللَّيْلِ إِذَا جَلَّىٰ

وَاللَّيْلِ إِذَا يَغْشَىٰ

وَاللَّيْلِ إِذَا يَغْشَىٰ

وَاللَّيْلِ إِذَا يَغْشَىٰ

وَاللَّيْلِ إِذَا يَغْشَىٰ

وَاللَّيْلِ إِذَا يَغْشَىٰ

وَاللَّيْلِ إِذَا يَغْشَىٰ

وَاللَّيْلِ إِذَا يَغْشَىٰ

وَاللَّيْلِ إِذَا يَغْشَىٰ

وَاللَّيْلِ إِذَا يَغْشَىٰ

وَاللَّيْلِ إِذَا يَغْشَىٰ

وَاللَّيْلِ إِذَا يَغْشَىٰ

وَاللَّيْلِ إِذَا يَغْشَىٰ

فَقَالَ لَهُمْ رَسُولُ اللَّهِ نَاقَةُ اللَّهِ وَمَدِينُهَا
وَكُنْتُمْ تَقْرُونَ فَمَنْ عَلَيْكُمْ رَبِّكُمْ بِذُنُوبِكُمْ

فَمَنْ عَلَيْكُمْ

وَلَا يَضُرُّكُمْ

Sûrato -Sciâmsi ,

Sûrato -Sciâmsi ,

Vâ-Sciâmsi, vâ-dhohâha :
Vâl-Kâmari edâ talâha
Vân-nahâri edâ giallâha
Vâl-lâili edâ jagfiâhâ
Vas-Samâi, vâ ma banâha
Vâl-ârdhi, vâ ma tahâha
Vâ nâfin, vâ ma fauûhâ
Fa lîhamâ-ha fogîrâha, vâ tâqushâ
Câd lîlâha mâd Zaccâha
Vâ câd châha mâd dâfâha
Câddabat Thamûdo be taghvâha
Edâ enbâathâ afckâha
Fa câla lîhom rasûlo-lâhi: Nâcato-lâhi, vâ
focâha
Fa caddabûho, fa acarûha, fa-damdama alâihim
râbbohom bê dânbihim, fa fauûhâ
Ya la jachâfo ocbâha.

'Güneş'in Suresi.

Güneşe ve onun parıltısına andolsun ki:

Andolsun Ay'a, o kendisini takip ettiğinde:

73

Prodromi

amavayogāḥ = profet, ciddiyet ve vükelün ihtisarı

[illegible]

المرادية احباب عيسى بن صبيح اللقي بالي
موسى الملقب بالمرادوي يحي راضي المعتزلة لانه تزهد
وانفرد من احبابه بمعايل قبيصة جدا منها ان
الناس قادرون على مثل هذا القرآن فصاحة ونظما
وبلاغة وهو الذي بالغ في القول بخلف القرآن:

Merdari halkı, Ebu Musa lakabıyla anılan Sobeihi'nin oğlu İsa'nın takipçileridir; Ve İsa'nın kendisi de Almerdar lakabını almıştı ve Mutezililerin Rahibi olarak anılıyordu; çünkü dindar bir hayatı benimsemişti ve takipçilerinden ayrılmıştı; bunlardan biri de insanların belagat, konuşma dokusu ve zarafet bakımından Kuran'a benzer bir kitap yapabilecekleri gibi çok saçma önermelerde bulunuyordu. Ve Kur'an'ın yaratılmış olduğunu ileri sürmüştür. Aynı durum, Hristiyan olmasına rağmen Müslümanlar tarafından büyük saygı duyulan seçkin Arap yazar Gregory Abul-Phargius için de hemen hemen geçerlidir. Yazar, Arapların tarihini şöyle yazar:

ومن المعتزلة ايضا عيسى الملقب بالمراد بالبالغ بالقول
بخلق القرآن وان العرب كانوا قادرين على مثله
فصاحة وبلاغة لولا منعوا عن الاهتمام به:

Mutezile'nin içinde, Kur'an'ın mahluk olduğunu ve Arapların, eğer akıllarını buna vermeleri engellenmeseydi, belagat ve zarafet bakımından onun benzeri bir kitap ortaya koyabileceklerini iddia etmeye cesaret eden İsa Elmerdar adında bir adam da vardı. Declaratio Stationum ^{الوقف} adlı kitabın yazarı, bu doktorun

görüşünün, Arapların Kur'an'a benzer, **أحسن منه** hatta ondan daha iyi ve daha güzel bir şey yapabilecekleri

yönünde olduğunu ileri sürmektedir. Sciaher Settanius şunu ekliyor: ^{والنلافة} Kuran'daki mucizenin, belagat ve zarafet açısından boş olduğunu gösterdi. Sadece Almerdar değil, aynı Sciaher Settanius'un aktardığına göre Alnodham adlı bir başka Doktor da mucizenin sadece Kuran'da olduğunu ileri sürmüştür:

من حيث الاخبار عن الامور الماضية

والآتية ومن جهة صرف الدواعي عن المعارضة ومنع
العرب عن الاهتمام به حيرا وتعجيزا اذا لو خلاهم
لكانوا قادرين على ان باتوا بصورة من مثله بلاغسة
وفصاحة ونظما

Geçmiş ve gelecekle ilgili rivayetler açısından; ve Allah'ın Arapları, kendilerine cevap vermeleri istendiğinde, kibir veya zaaf yüzünden cevap vermemeleri veya buna gönül vermemeleri için geri çevirmesi açısından. Zira eğer Allah dileseydi, elbette ki Kur'an'ın suresine benzer bir sureyi, zarafet, belagat ve düzen güzelliği bakımından meydana getirebilirlerdi. Fakat bunun ispat edilmesi gerekiyordu: Mekkelilerin bunu yapmalarının ilahi olarak engellendiği. Ancak bunların yaptıkları Kur'an'ın yalan olduğunu göstermeye yeter. Bu arada şunu da belirteyim ki, Müslümanlar arasında Kur'an'ın yaratılmış olduğuna inanmak, bunu iddia etmek büyük bir suç ve günahıdır. Zira yukarıda övülen Makamlar Beyannamesi'nin Yazarı'na şahitlik eden Hz. Muhammed'in kendisi şöyle demiştir:

من قال القرآن مخلوق فهو كافر: Bir kimse Kur'an'ın yaratıldığını söylerse kâfir olur. Zavallılar da yaratılmamış hiçbir şeyin Tanrı olmadığını düşünmezler. Fakat Almerdar, değersiz Peygamberini lanetleyerek ve bir katırın bir katıra çarpması gibi tekmeleyerek, cüretkarca şöyle dedi: ^{كفر من قال بقدمة} Kim Kuran'ın yaratılmamış, ezeli olduğunu söylerse ben onu kâfirlerden sayarım. Böyle bildiriyor Sciaher Settanius. Fakat yaratılmış mı, yaratılmamış mı olduğu konusundaki bu tartışma Müslümanlar arasında büyük kalabalıkların oluşmasına ve büyük katliamlara yol

açtı, her iki taraftan da sayısız insan öldürüldü. Nihayetinde Halife veya İmparator Mütevekkil tarafından bastırılmadı. Çünkü herkesin kendi fikrini özgürce söyleyebilmesini istiyordu. Daha fazla kahkaha

المجاهدة Algiahedhite mezhebinin lideri olan المجاهد Algiahedh adında bir doktorun Kur'an hakkında belli
إن القرآن

bir görüşü vardı; Elbette: جمد يجوز أن يقلب مَرَّةً رجلًا ومَرَّةً حيوانًا :Kur'an bir bedendir ki, bazen insana, bazen deliliğe dönüşebilir. Eğer bunun sadece betel cevzine dönüştürülebileceğini söyleseydi daha akıllıca konuşmuş olurdu. Ama geri kalanına devam edeceğim. Müslümanlar, Kur'an'ın mucizesi olduğunu iddia etmek için dördüncü bir delil olarak, Kur'an'da anlatılan şeylerden hareketle bir delil daha çıkarıyorlar. Fakat bu daha zayıftır, çünkü onun zarafetinden, üslubundan ve düzeninin güzelliğinden çıkarılmaktadır. Zira yukarıda da söylediğim gibi, Kuran'ı okuyan herkes kendi gözleriyle görebileceği gibi, içindeki şeylerin çoğu saçmalık ve Talmud masallarındır: Ayrıca, Kutsal Yazıların tarihlerine karşı birçok yalan da içerir: dahası, Hristiyan inancına karşı birçok sapkınlık ve küfür de vardır. Büyük bir kısmı Müslümanların batıl inançlarına, siyasi kurallarına, özellikle de neredeyse Kuran'ın tek amacı olan savaşıla ilişkindir. Bazı ahlaki belgeler içeriyor, ama bunlar hiçbir şekilde kutsal metinlerde yer alanlarla kıyaslanamaz. Ama Seneca, Epiktetos, Platon ve bu türden diğer Yahudi olmayan filozofların metinlerinde yer alanlarla kıyaslanamaz. Son olarak teoloji ve teolojik erdemlere ilişkin bazı şeylerden bahseder: ancak hemen hemen her şeyi önemsiz masallar ve hatalarla karıştırır; özellikle de yüce yargıdan, Cehennem'den ve Cennet'ten bahsettiği yerde. Kendisinde bulunan sağlam ve övgüye değer her şey, Kutsal Yazılar ve Hristiyan Doktorlar tarafından kıyaslanamaz biçimde daha bol, daha zarif ve daha etkili sayılmıştır. Bunu ispatlamakta fazla durmuyorum, zira Kur'an-ı Kerim bunu yeteri kadar ispatlıyor. Dolayısıyla Muhammed'in gerçek anlamda mucize göstermediği sonucuna varıyorum: Müslümanların kendisine attığı mucizeleri kendisi Kur'an'da açıkça inkar ediyor. Ve eğer bunları yapmış olsaydı, gördüğümüz gibi, bütün bu şeyler en azından melekse doğanın güçlerini aşmazdı; ve çoğu şey, prestij sahibi olsa da, hiçbir şekilde gerçek bir mucizenin habercisi olmayı hak etmez. Fakat eğer Müslümanlar, kendi sahte peygamberlerinin gerçek mucizeler gösterdiğini inatla iddia ediyorlarsa; Biz onlara bunu kabul etmesek bile, onların kendi itiraflarından yola çıkarak, Mesih'in çok daha büyük ve çok daha büyük mucizeler gerçekleştirdiğini, hatta bunların gerçek olduğunu söyleyeceğiz. Zira Muhammed hiçbir ölüyü diriltmedi; ayrıca gökten bir levha da indirmede. ve denize ve fırtınaya da hükmetmedi; O, bir günde elli bin hastayı da iyileştirmemiştir; hatta mucizelerini çok abartanlar, mucizelerinin bini bile bulmadığını itiraf etmektedirler. Ama Mesih ağaçları yürütmedi, hayvanları konuşturmadı, taşları konuşturmadı. Öyledir; Bunlar büyücülerin ve sihirbazların karakteristik özellikleri olduğundan ve genellikle Şeytan tarafından yapıldığından ve hiçbir gerekliliği veya yararı olmadığından, Mesih'in bunları yapmayı reddetmesi şaşırtıcı değildir. Ama bu kadar çok sakatın yürümesini, bu kadar çok kör kişinin görmesini, bu kadar çok dilsiz kişinin konuşmasını, bu kadar çok ölü kişinin yeniden dirilmesini sağlamak çok daha büyük ve daha harikaydı; Ayrıca, Mabedin kayaları ve perdesi yırtılacak, mezarlar kendiliğinden açılacak, daha önce ölmüş olan cesetler oradan yükselecek, güneş öğle vakti dolunayda üç saat tutulacak ve bütün dünya müthiş bir sarsıntıyla sarsılacaktı. Son olarak, bu kaçınılmaz argümanla Müslümanlara karşı çıkıyorum. Allah'ın batıl bir dini doğrulamak için gerçek mucizeler göstermesi imkânsızdır; dolayısıyla Muhammed'in gerçek mucizeler göstermesi de imkânsızdır. Zira Allah, Hristiyan dinini yalnız Hz. İsa'nın mucizeleriyle değil, aynı zamanda Müslümanların ve Kur'an'ın da doğru olduğunu kabul ettiği Havariler ve diğer Hristiyan evliyalarla da teyit ettiğine göre, Hristiyan dininin iyi ve doğru olduğu zorunlu olarak kabul edilmelidir. Dolayısıyla Hristiyan mezhebinin hemen hemen tam zıttı olan Muhammedî mezhebinin gerçek mucizelerle Tanrı tarafından onaylanması imkânsızdır. Burada Müslümanların, Tanrı'nın Hristiyan dinini, iyi ve doğru olduğu sürece, gerçek mucizelerle onayladığı dışında bir cevap verebileceklerini göremiyorum; yani Hz. Muhammed'in gelişine kadar. Bu cevap iki şekilde reddedilir. Öncelikle, bu Prodrom'un Üçüncü Bölümünde ispatlayacağımız gibi, Hristiyan Dini hem Muhammed'den önce hem de Muhammed'den sonra her zaman aynıydı: ve hiçbir sebeple değiştiği de ispat edilemez. İkincisi, Tanrı aynı mucizeleri Hristiyan dininde de yapmıştır ve bugün de Muhammed'den önce yapmaya alıştığı mucizeleri, Muhammed'den sonra da yapmaya devam etmektedir. Zira dünyanın her yerinde, ya kutsal adamlar aracılığıyla, ya kutsal emanetler ve resimler aracılığıyla, ya da başka yollarla, birçok ölü iyileştirilmiş, birçok kör aydınlanmış ve yalnızca Tanrı'nın gücüyle

yapılabilen başka mucizeler gösterilmiştir. Bunların doğruluğu konusunda şüpheye yer yoktur, çünkü bunlar ne bir bölgede, ne bir şehirde, ne bir aziz tarafından, ne de aynı tanıklar tarafından yapılmıştır. Fakat en uzak bölgelerde, en çeşitli Azizlerden ve tanıkların önünde, bazıları diğerlerini hiç görmemiş veya tanımamış olduğundan, Müslümanlar lehine hiçbir argüman yoktur.

ON İKİNCİ BÖLÜM.

Bir din kurulduktan sonra onu korumak için mucizelere ihtiyaç var mıdır?

Dini ve onun yaratıcısını kurmak. Tanrı'nın ispatlanması gerektiği, mucizelerin gerekli olduğu zaten yeterince kanıtlanmıştır. Şimdi onu korumak ve aydınlatmak için aynı şeylerin gerekli olup olmadığı görülmelidir. Zamanımızın yenilikçileri bunu inkar ediyorlar: Ben onların mezheplerinde hiçbir mucize bulunmadığını düşünüyorum. Bunlar, kuyruğunu bir ilmikte kaybeden Ezop tilkisini taklit ederler; tilki, diğer tilkileri de kendi kuyruklarını kesmeye ikna etmeye çalışır; bunun işe yaramaz ve çirkin bir ağırlık olduğunu düşünürler; muhtemelen bunun nedeni, tilkilerin mucizeler yaratamamasıdır; Onlar erdemlerini azaltmaya çalışırlar ve halihazırda kurulmuş olan Dine hiçbir faydalı katkı sağlamadıklarını ilan ederler. Hayır, Katolikler arasında her gün gördükleri şeyleri şeytanların alayları veya basit insanların hezeyanları olarak adlandırmaktan çekinmiyorlar. Biz ise, aksine, mucizelerin, dinin beslenmesi ve korunması için bile gerekli, hatta en azından çok yararlı olduğuna inanıyoruz: bu, bizzat olgunun kendisi tarafından kanıtlanmaktadır. Zira, hakiki dinin bütün dünyaya ve özellikle İsrailoğullarına önerildiği Musa Kanunu, aynı Musa tarafından pek çok ve hayranlık verici belirtilerle teyit edilmekle kalmamış; Fakat daha sonra da Tanrı tarafından, ya hemen, ya da Peygamberler ve Kutsal Adamlar aracılığıyla, sürekli olarak, aynı İsraililer arasında devam ettiği sürece, birçok belirtiyile gösterilmiştir. Bu durum Eski Ahit'in hemen hemen bütün kitaplarında açıkça görülmektedir; ve ayrıca Rab İsa zamanında, Yuhanna İncili'nde anlatılan Probatika Havuzu mucizesi devam etti. Ayrıca, İbranilerin Doktorları kitabının Joma kitabının 11. bölümünde; Thareph Becalpe: ve Ayrım'da, Scela Jamim başlar; Tapınakta sürekli olarak gerçekleştirilen birçok harika olaydan veya hayranlık uyandıran işaretlerden söz ederler; ve Mesih İsa'nın ölümüne kadar tanıklıkları sayesinde direndiler. Fakat bunlar şunlardı: Tanrı isminin yazgısı daima sağ tarafa çıkacaktı; ihtişam dilinin veya tapınakta asılı duran kırmızı yünün beyaz olacağını; cübbenin ışığının asla sönmeyeceğini; Sunak ateşinin odun yakıtı olmadan da güçlü tutulacağı; Huzurun ekmeğinden bir fasulye büyüklüğündeki küçük bir parçanın, onu yiyen Rahibi doyuracağı ve yine de bir miktar artacağı; Hiçbir kadın, Mabet'teki etlerin kokusundan dolayı düşük yapmayacak, aynı et asla kokmayacak, etin üzerinde veya içinde bulundukları evde sinek çıkmayacaktır; Varlığın ekmeğinin asla bozulmayacağı; Kefaret Günü'nde Rahip'in başına asla gece yanılsaması gelmeyeceği; Tapınakta ibadet edenlerin, sıkışık bir şekilde durmalarına rağmen, birbirlerine baskı yapacakları; Ama aralarında büyük bir mesafe ve ayrılık bulurlardı; Kudüs'te asla bir akrep veya yılan sokmayacaktır; Hiçbir yağmurun kurban ateşini söndürmeyeceği, rüzgarın da ne kadar güçlü olursa olsun duman sütununu dağıtmayacağı; toprak kapların parçaları, iç sunağın külleri, şamdanın artıkları, hayvan dışkıları ve tüylerin yerlerinden emilip yok olması.

للك

Ve Allah onu tekrar diriltti ve ikinci kez aynı krala gönderdi: Kral onu tekrar öldürdü: Allah onu tekrar diriltti. Üçüncü kez kralın yanına döndüğünde, onun parçalanıp yakılmasını ve küllerinin Dicle'ye savrulmasını emretti. Fakat Allah o kralı yok etti vs. Aynı şekilde Hz. İsa'nın bazı havarilerinin mucizelerinden de bahsedilmektedir ki, Kur'an'da bunlara da işaret edilmektedir; ve bazı tefsirciler bunların Petrus ve Yuhanna olmasını isterler; fakat bazıları Petrus ve Tomas'tır; onlarla birlikte Habib adında bir marangoz da vardı. Ve diğer şeylerin yanı sıra şu

فأظهروا من الأعجاب والبراهين من أبراهة الكعبة

sözleri de içeriyor: والابرس وأحياء الموتى : ve doğuştan körlere ışık tutarak, cüzzamlıları temizleyerek ve ölüleri dirilterek mucizeler ve açık deliller gösterdiler. Ayrıca, Yahudi zalimi Dunan zamanında Arabistan'da gerçekleşen bir mucizeyi de anlatır. Dunan, Hristiyanlara karşı o kadar öfkelenmişti ki, Mesih'i inkar etmeyenlerin yanan kömürlerle dolu çukurlara atılmasını ve acınacak bir şekilde yok edilmesini emretmişti. Bu da o olayda bir mucizenin gerçekleştiğine işarettir:

فأوتى بامرأة لها

طفل بن مبعثة أشهر فأتت أن تتخطا من دينها

فأدبته من النار فجزعت فأنطق الله الطفل فقال

يا أمّت معى على دينك فلا دار بعد هذه فالتامما

: في النار

Kendisine yedi aylık bir bebeği olan Hristiyan bir kadın getirildi. Kadın dininden dönmeyi reddediyordu. Fakat ateşe atılacağı zaman korkmaya başladı ve Allah, çocuğa şöyle dedi: Ey annem, imanında kuvvetli ol; çünkü bu ateşten sonra başka ateş olmayacak. Ve ikisi de yanan bir çukura atıldılar. Bu şehitler Kur'an-ı Kerim'de şerefle anılmakta ve şöyle anılmaktadır: **أحباب الأخدود** Çukur hendek arkadaşları, ateşle dolu çukurlara atıldıkları ve Mesih

uğruna öldükleri içinin. Üstelik Kuran-ı Kerim'in kendisinde, Sure 18. **الكهف** Mağara, yaygın olarak anlatılan Yedi Uyuyanlar'ın muhteşem hikayesidir; her ne kadar içine mitolojik bir şeyler de karışmış olsa da. Yahudilerin kendileri de İsa'nın öğrencilerinin gerçekleştirdiği bazı mucizeleri inkar etmiyorlar. Zira Vaiz kitabının Midraş'ı ile Kudüs Sebt'i arasında bir ayrım vardır. Scemona Seratzim'in, Levi'nin oğlu R. Joshua'nın oğlu olan Nasıralı İsa'nın öğrencilerinden zehir yutan Yakup'u iyileştirdiği rivayet edilir. Tsemach Davut'un yazarı da şunu yazıyor: Dünyanın yaratılışından 4074 yılı: 314. Hristiyanların hesabına göre Roma'da Papa Sylvester vardı ve Sezar'ın cüzzamını iyileştirdi: ve sonra Sezar Hristiyanların yasasını kabul etti. Şimdi, Muhammed mezhebinde, Muhammed'in ölümünden sonraki zamanlarda, gerçek mucizelerin gerçekleşip gerçekleşmediğini ve bugün de hala gerçekleşip gerçekleşmediğini görmek bize düşüyor: tıpkı Hristiyan dininde gerçek mucizelerin gerçekleştiğinin ve bugün de hala gerçekleştiğinin çok kesin olması gibi. Yukarıda da söylendiği gibi, Abdalhalim oğlu Ahmed, Hz. Muhammed'den sonra bile, Hristiyanlardan çok, Müslümanlar arasında daha çok ve daha büyük alâmet ve harikaların görüldüğünü cesaretle teyit etmektedir. Onun sözlerini burada tekrarlıyorum.

وإذا قال النصراني مولد كانوا صالحين فكان لهم

من آيات كما يذكرونه من آيات الخواريين فأصحاب محمد

من وتبعوهم صالحون ولهم من الآيات اعظم مما

الخواريين وغيرهم من الأمم: ومنهم من كان يحمل

العصا على الماء ومن شرب الحوم القتالة ومن

يحيي الله الموتى بدموته ومن يكثر الطعام والشراب

وكتب كرامات الأولياء فيها من ذلك اعظم مما

عند أهل الكتاب

Peki ya Hristiyanlar şöyle derse: Bunlar Kutsal Öncülerdi ve Havariler hakkında bildirilen mucizeleri gerçekleştirdiler. Biz de cevap vereceğiz ki, Hz. Muhammed'in ashabı ve onların takipçileri de evliya idiler ve Havarilerden ve diğer milletlerden olanlardan daha büyük mucizeler gösterdiler. Bunlardan biri orduyu suyun öte

yanına götürüyordu; bir diğeri ölümcül zehir içti; bir diğeri dualarıyla ölüleri diriltti; Bir diğeri ise yiyecek ve içeceğin miktarını bile çoğalttı. Ve bu şeyleri yapanların şerefine yazılan kitaplar, Kutsal Kitap yazarlarının arasında bulunanlardan çok daha fazladır. Ama o, Thrasus'a karşı utanmazca yalan söylüyor; Zira Müslümanların kendi kitaplarında, en azından ölümlerin dirilişini içerenlerde, buna benzer hiçbir şey okumuyoruz. Ve eğer Muhammed'in herhangi bir takipçisi böylesine büyük bir mucize gerçekleştirmiş olsaydı, zira bu en büyük mucizedir ve Müslümanların da itiraf ettiği gibi tek Tanrı'nın her şeye gücü yetmesine özgüdür; Müslüman Doktorlar yalan söylüyorlardı; hiçbir Evliya ya da Peygamberin, hiç kimsenin ölümden diriltmediği kesin olan Muhammed'den daha büyük mucizeler gerçekleştirmedini iddia ediyorlardı; Tabii ki her zamanki saçmalığa, yani Kuran'ın en büyük mucize olduğu fikrine başvurmadıkları sürece. Fakat Ahmed'in aramızda bir itibar bulabilmesi için bir örnek, bir şahit veya sözlerinin müellifi getirmesi gerekiyordu. Ama elinde yoksa nasıl getirebilirdi ki? Özellikle eski Arap yazarlarını elimden geldiğince titizlikle araştırdım ve onlarda Müslümanlar tarafından yapılmış aşağıdaki mucizelerden başka bir mucizeye rastlamadım. Kitabın yazarı: **اعلام الهدى** Yön İşaretleri Üzerine. Bölüm 6. Muhammed'in kızı Fatıma'dan bahsederken, karısı Maimuna'nın şöyle dediği rivayet edilir:

وحدثتُ فاطمةً
عليها السلام نائمةً والرحا تدور فأخبرتُ رسولَ الله
بذلك فقال أن الله علم ضعف أمتي فأوحى إلي
; الرحى أن تدور فدارت

Uyuyan bir hayaletle karşılaştım, değirmen taşı da kendiliğinden dönüyordu. Bunu Muhammed'e bildirdim, o da şöyle cevap verdi: Allah, cariyesinin zayıflığını bildi ve onun bedenine, dönebilmesi için üflledi ve o da itaat etti. Bu, şu şekilde ispatlanan bir masaldır: O sırada hüküm süren Muhammed'in kızı Fatıma'nın (çünkü bu olay babasının ölümünden kısa bir süre önce, yani Hicret'in dokuzuncu yılında gerçekleşmiştir) ve yüce imparator olan Ali'nin karısının, bir katır gibi bir değirmeni döndürmeye zorlanması tamamen olasılık dışıdır: özellikle de Muhammed'in hem erkek hem de kadın olmak üzere çok sayıda esiri vardı: ve Phatema onun tek zevki olacaktı ve ayrıca aşağıdaki örnekte açıkça görüldüğü gibi onun da hizmetçileri olacaktı. Sure 3'teki Thelabian. **ال عمران** Abdullah oğlu Giaber'in rivayetine göre Amran ailesi, Hz. Muhammed'in günlerce aç kaldığını, açlık azabına daha fazla dayanamayınca hanımlarının evlerine gittiğini, fakat kendisine yiyecek bulunmadığını anlatır. Daha sonra açlığa dayanamayıp kızı Fatıma'nın yanına gidip ondan yiyecek bir şeyler istedi. Fakat o, hiçbir şeyi olmadığına dair ciddi bir yemin etti ve böylece oruçlu olarak yola çıktı. Bu arada Fatıma'nın hizmetçisi ona iki çörek ve bir parça et gönderdi. Ama babasını geri çağırdı ve sandığın içinde saklanan aynı şeyleri ona gösterdi:

فإذا الجفنة مملوءة خبزاً ولحمها فبهتت وعرفت
أنها بركة من الله فقال النبي صلى من أين لك هذه
يا بنية قالت هو من عند الله ثم أكل النبي صلى
وفاطمة ولحسن ولحسين وجميع أزواج النبي وأهل
بيتهم جميعاً حتى شبعوا ونقيت الجفنة كما هي قالت
فاطمة فأوسعت منها على جميع جيراني وجعل الله
فيها بركة وخيراً

Ve işte (diyor) ekmek ve etle dolu bir sandık belirdi ve Fatıma şaşırdı ve bunun Tanrı'nın bereketi olduğunu anladı. Ve Muhammed ona dedi ki: Küçük kızım, bunu nereden çıkardın? O da: Allah'tan diye cevap verdi. Sonra Hz. Muhammed ve Hz. Fatıma yediler; Oğulları Hasan ve Hüseyin'dir; Ve Muhammed'in bütün eşleri ve bütün ailesi, doyuncaya kadar: ve sandık, olduğu gibi dolu kaldı. Phatema dedi ki; Ondan bütün komşularıma cömertçe dağıttım; Allah da ona bereket ve iyilik verdi. Fatıma mucizesini uyduran kişi, kavminin reisi ve hatta en zengini olan Hz. Muhammed'in, açlıktan günlerce oruç tuttuğuna inanan insanların aptal olduğunu düşünüyordu: Ne yirmi yaşlarındaki hanımlarından hiçbirinin yanında, ne de hizmetçisinin yanında yiyecek bir lokma ekmek bulamıyordu. Vay canına, aptal! Hikayeyi daha yaratıcı bir şekilde kurmalıydın ki, bize bir mucize olarak satabilesin. Şu anda

Din Propagandası Kutsal Koleji Kütüphanesi'nde muhafaza edilen En Yüce Kardinal Camillus de Maximis'in Kütüphanesi'nde bulunan eski bir el yazması kodekste, Muhammed'in damadı Ali'nin bir başka mucizesi de şu şekilde anlatılmaktadır. Ali'nin oğlu Hüseyin ağır bir hastalığa yakalandığında, o zamanlar nar mevsimi olmadığından, nar yemeyi arzuladı. Aly dışarı çıktı, onu dikkatle aradı ve Yahudi'nin olduğu tek kişiyi buldu. Onunla birlikte geri dönen Aly, yolda hasta bir adamla karşılaştı ve adam ondan bunun yarısını istedi, bunu yerse sağlığına kavuşacağını söyledi. Aly ona yarısını verdi; Hasta iken bunu yedikten sonra, daha çabuk iyileşmesi için yarısını kendisine vermesini istedi. Ali nazikçe itaat etti ve oğlunun yanına dönerek başına gelenleri anlattı; oğul da babasının bu davranışını onayladı. Ve işte o anda bir mucize gerçekleşti:

فبينما هما يكلمان اذا بنقر خفيف الباب
فامر الخادم بالصروح فخرجت فوجدت شخصاً من
املح الناس ويده طغور وعليه منديل الحورير
الاخضر وفيه عشة من الرمان قالت الخدام فبقيت
متعجبة في حمن الشخص وفي حسن الرمان
فبقيت الخدام واحدة منها فاحماتها ودخلت
بالنسعة
بالتسعة الي على فاحذما وقبلاها وعدها فوجد فيها
النقص قال فاعلم الخدام نقص فقالت له الخادم
نعم انا اخذت الوحيدة لصحتها فحبرها وكانت الرمان
من الجنة وبراء الحصين من مرضه بالريضة وقام
مربعاً قوياً شديداً

Ad Refutat. Alcorani.

بالتمعة الى على فاحذما وقبلاها وعدها فوجد فيها
النقص قال فاعلم الخدام نقص فقالت له الخادم
نعم انا اخذت الوحيدة لصحتها فحبرها وكانت الرمان
من الجنة وبراء الحصين من مرضه بالريضة وقام
مربعاً قوياً شديداً

hatur, se vidisse puerum illum: & alium etiam,
qui asserbat, se à parte pater huc audivisse.
Verum quoniamque testem adducat, ex hoc sal-
tem convincitur hoc esse commentum, quia nullus
sibi periculis, hominem illum, relictis uxore in-
sepulchra, statim post obitum ejus discedit. Quod si
eodem nocte, qua sepulta fuit mulier, lux illa
fulgentissima apparuit, impossibile est, ut eam vel
non viderit, vel ex aliorum dicto non refecerit,
anequam discederet Medina. Illud tandem advero
cùm non conflit ex Auctore, in quam muliere
miraculum hoc acciderit, & in Medina plures ef-
fent Christiani: potuisse aliquid finile in muliere
Christiana evenire. Præstat tamen, hoc totum in-
ter Mahumetanorum commenta, quibus eorum li-
bri pleni sunt, reponere.
Circumfertur inter Auctores Molesmo aliquid mira-
culum: nimirum, cùm in prælio quodam Aly Summus
Imperator extendisset in terra manum suam, ut super
eam totus exercitus transiret; multa quædam transi-
vit super eam; ut verò Aly mala præcitus est ei
dicens: Abscondit Deus generationem tuam, ne
amplius parias. Et testis est eo tempore mula
parere. Quodam tribuit hoc miraculum Mahu-
meto, quod nimirum ipse ita male illi malè præ-
citus fuerit. Sed adeò ridiculum est, ut Ahmed
filius Abdalhamid illud, ut supra vidimus, inter
spuria & ficticia reccitet.
Hæc sunt, quæ in Mahumetica Secta potius
miracula reperire. Multa tamen non quidem mira-
cula, sed Demonum ludibria ac præstigia referuntur
etiam à nostris Auctoribus, de illis, qui vulgò
Sædones, & Dervisi nuncupantur. Horum plera-
que narratur à Ricardo (Ali Ricoldum vocant)
ex Ordine Prædicatorum, in libro, cui titulus est
Tartaria Sparsita, & Græco idiomate translatò, et
typis impresso, Anno 1514. cum alio opusculo, cui
titulus: Confutatio Legis late Saraceni. Quodam
tamen hujus tantum secundi opusculi Auctorem fa-
ciunt prædictum Ricardum: primi autem, alium.
Auctorem ex eodem, quantum conjici potest, Or-
dine prædicatorum, qui dicit inter Saracenos cap-
tivus commoratus est, à quibus captus fuit circa
annum 1436, in Civitate, seu Provincia Hunga-
ria, qua Septem castra vocatur, unde Auctor,
Septemcastris cognomen accepit.
Hic igitur cap. 14. hæc habet de Dervisis, &
Sanctioribus Mahumetanis. Inveniuntur aliqui tan-
te perfectionis, ut quasi impassibiles sint, & nihil
externis impressionibus sentire valent. Næm in ma-
ximis frigidibus hyemis ipsi nudato toto corpore
incedunt, & non sentiunt: & hoc similiter in ca-
loribus æstivi. Illi sue probationis rationem, &
patientie veritatem ostendunt in variis figuratis
combustionibus, & cicatricibus ignis corporum
horum. Næm si quis probare voluerit, facit sibi
opponere ignem, vel incidere carnem cum gladio:
que omnia tantum sentiunt, ac si lapidi ignem co-
poneret, vel lignum gladio incidere. Aliqui rari-
fime cibum, & potum sument. Aliqui autem, &
magis perfici, sine omni cibo, & potu corporali
vivunt. Alii visionibus, ali revelationibus variis
sunt donati: alii videntes, alii extasibus supernatura-
libus habent. Et paulò interiora illud magnum por-
tentum, & quo magnus inter eos est rumor, quod
dicitur, plures conceptos esse, & matris sine virili
semine, qui Nephes Oglis dicitur, de quibus etiam
in sequenti capitulo fit mentio. Credendum est fieri

per feminas non corrumpas carnali corruptione: pos-
sunt tamen esse, quod ipse mater talium sint ux-
ores Religiosorum, & propter prodigium continentia
eorum nascuntur eis filii masculi, sed
modo alio Diabolice dispositionis, hominibus oc-
culto. Quomodoque hoc fiat, licet sit insolitum,
ac mirabile auditu, non tamen impossibile videbitur
Diabolice potentia, si cetera que opera inspician-
tur, qua in eis, & per eos operatur. Deinde agit
Auctor de agitatione, seu rotatione corporum in-
gyrum ad modulationem quorundam instrumento-
rum, quæ fit ab his Dervisis tanta velocitate, ut
non possit, utrum homo sit, an statua dici: &
cùm lentius se circumagere incipiunt, in fine mo-
tus est velocissimus, & tandem tanquam vertigine
corrupti decidunt in terram, & extasi per aliquod
tempus patiuntur, sensibus omnibus destituti. Idem
autem habetur hæc corporum rotatio supernatura-
lis, qua nullus sit præter, qui illam potest imi-
tari.
Refert præterea, se præsentem fuisse, cùm qui-
dam Dervisius venit quærens hospitium apud eum,
cujus ipse erat captivus: cùmque is in aliis occu-
patus, illi non attendisset; Dervisius indignatus
cepit magno cum clamore malum eidem præcari,
& statim discessit. Ex eodem anno (inquit Auctor)
in domo illa nec de hominibus, nec de pecoribus
aliquid remansit, quin omnia interierint. Et hoc de
nullis aliis audiri solemus. Unde multum cavetur
ali omnibus, ne in aliquo offendantur.
Cap. 15. refert, multos ex his Dervisis post
mortem haberi apud populos in magna veneratione,
itaque eorum sepulchra à magna hominum turba in-
viantur, & plura insignia beneficia per eorum in-
tercessionem obtineant, ac propterea votivas obla-
tiones copias ad eadem sepulchra deferunt. Unus
ex his vocatur Sadeh-bey Isch, Sanctus Vidor,
supra ceteros celebris, cujus sepulchro, vel loculi-
li additis, si quis injuriarum aliquam intulerit, in-
ferius sepe facinorosi sui penas luit: & communis est
voluntatis opinio, nunquam aliquem fraudatum fuisse
voti sui, qui ab eo auxilium peteret, præteritum
in negotiis bellicis. De his autem signis ac prodi-
giis (inquit Auctor) hoc dicere volo, quod major
celebritas habetur de eo inter omnes Machometistas,
quam habetur de Sancto Antonio inter Christi-
anos.
Alius, nomine Harshilpetch, id est, Adjutorium
peregrinationis, à peregrinis præcipuo invocatur,
qui illius auxilium frequenter experiri dicuntur.
Alius dicitur Aickpalla, id est, Patronus amoris,
qui conjugatis discordibus inter se, vel fratribus
vel ex parte periclitantibus, opem ferre dicitur.
Alius nomine Vappala, discordes inter se con-
ciliat: diciturque se invocantibus, nunc juvenis
nunc senex apparere.
Alius, qui vocatur Scheych paffa, contrariis
afflicti, atque in angustia positos solamen asse-
re creditur.
Sunt & illa monumenta Dervisiorum, quorum
nomina ignoratur: in magna tantum veneratione
habentur, & ad obtinendam pluviam, serenitatem
& alia necessaria, invocantur: & in his multa be-
neficia conferre dicuntur, pro quibus frequenter,
opumque oblationes à miseris illis bardis accipiunt.
Durum præterea sepulchra cum veneratione in-
vitantur, quorum alter Guevelmirschin, alter Har-
schon paffa, nominatur, quorum mira narratur,

maximè circa custodiam & conservationem anima-
lium, pro qua nisi illis votivæ oblationes reddan-
tur, animalia ipsa dampnum sentiant. Refert Auctor,
dominum suum amississe taurum, cùmque diu que-
situm reperire non posset, votum mente concepit
offerendi necio quid sepulchro primi. Et statim tau-
rus repertus est in eo loco, in quo per triduum
struatur quæritus fuerat.
Est & alius nomine Chiderelles, Viatorum patro-
nus, à quo itinerantes magna beneficia experiuntur:
& apparere illis solet in forma viatoris griseum
æquum induentis.
Refert etiam de quodam, qui salò accusatus apud
Regem cum alio Dervisio de proditione ipsius
Regis, damnatus est cum illis ad incendium. Hic
vero in testimonium suæ innocentie in ardentem furum
ingressus, absque ulla prioris læsione exivit:
atque ita se, suoque socios liberavit. Quomodo
in tanta veneratione habetur, ut hodie quoque ejus
crepidæ, tanquam sacrum quid, aserventur, eò
quod inter incendia intactæ remanserint.
De alio quodam adhuc vivo narrat, mirabilem
fidem in rebus occultis, vel abscentibus divinantem,
& præteritum furtis: quomodo fures ac latrones
sepe illis vitæ indicat, sed tempore frustrâ.
Occulus etiam mentis cogitationes eorum, qui ad
se veniebant, divinat.
Redi deinde Auctor ad eos, qui ex feminis sine
viri opera nati dicuntur, & Nephes Oglis appella-
ntur, id est, filii spiritus; asseritque eos in tanta admi-
ratione haberi, ut vel capilli, & vestes eorum,
magis fiant: his enim omnem infirmitatem curari
dicunt. Et cùm prodigiò nascuntur, per conse-
quens tota eorum curæ, & aditu, supernaturalis, &
mirabilis esse censetur.
Capite 20. narrat Auctor miraculum hoc à Der-
visis, seu Religiosis Mahumetanis potatum. Inter
Saracenos, & Dervises filii oborta est, viris eorum
oblationes, ac vota populi debitorum. Cùmque in-
ter se convenire non possent, causam ad Regem de-
tulcrunt. Ille septem dies ad deliberandum, tam
ipsum, quam filii præferunt. Interim nocte quadam
magna viscerum commotio agitata in latrina
sester, tabula supposita diffunditur. Ille decem
annos, in pariete, vigilio obvio, suspensus ha-
bit. Per hoc spatium in tanto discrimine versa-
tus, nullo interm. Invenit accurrente, ad opem San-
ctarum gentis, sue confugit. Repente in eo loco locum
apparuit. Videtur in eo quendam Dervisium ita se
alloquentem: Vbi sunt, Rex, Sacerdotes illi, quos
Dervisii præferunt? cur te in tanta discrimine non
adjuvant? Dilecti iam quanto prece nos illi præfer-
di limas. His dictis, Regem lectulo suo facillimè re-
stituit, atque ab ejus oculis evanuit. Mane facto,
Rex iussit, Dervisios omnes ad se accersiri, & ex
væte pleno numerum singulis plenum pegilum
elargiri. Cùm autem non possent eum, qui sibi no-
dum apparuerat, recognoscere, deprece eo illum, qui
Dervisiorum Prælati erat, intercessit: hic respon-
dit Regi: Quem noscitis vidisti, non fuit unus aliquis
singularis, sed omnium nostrorum personam gerens,
quorum nomina ab illis etiam Auctoribus referuntur.
& inter Dervisios alius Remosio.
Hæc sunt, quæ ex Septemcastris habentur,
quorum nomina ab illis etiam Auctoribus referuntur.
De illis Nephes Oglis, Hottingerus alleget hæc
verba Georgen, cap. 1. Femina quædam naufragam

İkisi konuşurken kapı hafifçe tıklatıldı. Hizmetçisine yanına koşmasını emretti. Ve orada hepsinden daha yakışıklı bir adam buldu; elinde yeşil ipekle kaplı bir kase vardı, içinde on tane nar vardı. Ve cariyeye, adamın ve elmaların güzelliğine hayran kaldı ve onlardan birini alıp sakladı; Dokuz tanesini Aly'ye getirdi, Aly de bunları alıp öptü. Fakat saydığına birinin eksik olduğunu gördü ve hizmetçiye haber verdi; Ama güzelliği nedeniyle eksik olanı aldığını itiraf etti ve Aly ona özgürlüğünü verdi. Ama onlar cennetin narlarıydı. Ve Hofin, sadece onların kokusu sayesinde hastalığından kurtuldu: ve hemen güçlü ve tam bir güçle ayağa kalktı. Bir Hristiyan evliyasının gerçekleştirdiği gerçek bir mucizenin yalan yere Aly'm'e aktarıldığından şüpheleniyorum. Her ne olursa olsun, Tanrı'nın, inanmayan bir insanda bile, ne kadar doğal olursa olsun, önemli bir hayır eylemini özel bir faydayla ödüllendirmesi, tıpkı inanmayanlarda bile bazı büyük suçları önemli bir cezayla cezalandırmaya alışkın olması gibi, iğrenç görünmüyor. Ancak bu narların cennetten getirildiğine dair söylentiler bir efsaneyi ortaya koymaktadır. Aly'nin bir narın eksik olduğunu nasıl bildiğini de anlamıyorum; ancak bu, peygamberlik ruhuna atfedilirse. Fakat Müslümanların Alim'in peygamber olduğunu söylediklerini hiç okumadım: Aslında bunu kesinlikle inkar edeceklerdir, oysa Muhammed'in peygamberlerin sonuncusu olduğuna kesinlikle inanıyorlar. Aynı yazar bu mucizenin kendisine Zeharienli Ebulhasan tarafından rivayet edildiğini bildirmektedir. Medineli bir adam, savaşa çıkmak üzereyken, hamile olan karısına: "Karnındakini Allah'a emanet ediyorum" dedi. Karısını kucaklayınca, karısı kollarında can verdi. Fakat öldüğü ve gömüldüğü geceden itibaren, rahminin üzerinde çok parlak bir ışık belirdi ve kocası geri dönüp bunu duyana kadar herkes onu her gece gördü. Bu sebeple geceleyin karısının mezarına geldi. Ve kendiliğinden açılınca (Yazar diyor ki) :

فإذا الامرأة قاعدة في أكفائها
وصيها في حجرها فقالت يا فلان دونك ما
امتدعت الله ولو امتدعتنا لوجدتنا جميعا
فأخذ الصبي منها حيا وانطق القبر عليهما:

işte kadın gömüldüğü bezleriyle oturuyordu ve çocuk da onun koynunda duruyordu. Ve kocasına, İşte, Tanrı'ya emanet ettiğini al, dedi. Eğer ikimizi de takdir etseydiniz, şüphesiz ikimizi de sağ bulurdunuz. Fakat ondan yaşayan bir oğul aldı; ve o zaman mezar onun üzerine kapandı. Yazar, çömlekçi olan bir adamın bu çocuğu gördüğünü ileri sürmektedir; ve bir diğeri de bunları çocuğun babasından duyduğunu iddia etti. Ama kimi tanık olarak getirirse getirsin, en azından bunun bir uydurma olduğunu ispatlar; çünkü hiç kimse, karısını gömüp hemen ölümünden sonra gittiğine kendini inandıramaz. Fakat eğer o parlak ışık, kadının defnedildiği gecede ortaya çıktıysa, onun Medine'den ayrılmadan önce bunu görmemiş olması veya başkalarının söylediklerinden tanımamış olması mümkün değildir. Ancak şunu belirtmeliyim ki, Yazar'dan bu mucizenin hangi kadına gerçekleştiği belli değil ve Medine'de çok sayıda Hristiyan bulunuyordu: Benzer bir durum bir Hristiyan kadının başına da gelmiş olabilir. Fakat bütün bunları, kitapları dolu olan Müslümanların tefsirleri arasına koymak daha tercihe şayandır. Müslüman yazarlar arasında anlatılan bir başka mucize de şudur: Bir savaşta Yüce Padişah Ali, bütün ordunun geçebilmesi için elini yere uzatmış; bir katır üzerinden geçmiş, Ali de ona dua ederek: Allah senin neslini kessin, bir daha doğurmayasın diye dua etmiş. Ve o zamandan sonra katır doğurmaz oldu. Bazıları bu mucizeyi Hz. Muhammed'e atfederler; çünkü o da o katıra çok kötü dua etmiştir. Fakat Ahmed oğlu Abdalhalim'in bunu reddetmesi, yukarıda gördüğümüz gibi, uydurma ve kuru sözler arasında, çok gülünçtür. İşte benim Muhammedî mezhebinde bulabildiğim mucizeler bunlardır. Ancak yazarlarımız tarafından bile, Evliya ve Derviş diye adlandırılan kimselerle ilgili olarak, mucize olmasa da şeytanların hile ve oyunları gibi pek çok olay aktarılmaktadır. Bunların çoğu, Vaizler Tarikatı'ndan Richard (bazıları ona Richard der) tarafından Yunancadan tercüme edilerek 1514 yılında basılan Türk Pislîği adlı kitapta ve Sarazenler Yasasının Çürütülmesi adlı küçük bir eserle birlikte anlatılmıştır. Ancak bazıları, yukarıda adı geçen Richard'ı yalnızca bu ikinci küçük eserin Yazarı olarak kabul ederler: fakat birincisi, tahmin edilebildiği kadarıyla aynı Vaizler Tarikatı'ndan olan ve uzun süre Sarazenler arasında esir olarak kalmış, 1436 yılı civarında Macaristan'ın Yedi Kale denilen şehrinde veya eyaletinde esir alınmış olan bir başka Yazardır; Yazar, buradan Yedi Kale soyadını almıştır. İşte bu nedenle, böl.

14. Dervişler ve evliyalar hakkında söyledikleri şunlardır. Bazıları öylesine mükemmeldir ki, sanki duygusuzdurlar ve dışarıdan gelen hiçbir etkiyi hissedemezler. Çünkü kışın en şiddetli soğukunda bütün vücutları çıplak gezerler ve bunu hissetmezler. Yaz sıcaklığında da durum aynıdır. Bunlar, onların imtihanlarının sebebinin ve sabırlarının hakikatini, vücutlarındaki çeşitli yanık izlerinden ve kesik izlerinden göstermektedir. Zira bunu ispat etmek isteyen, üzerine ateş yaktırır, şiirle kılıçla alay eder. Bunların hepsi, sanki taşla ateş yaktırmak veya kılıçla odun kesmek gibidir. Bazı insanlar çok az yemek ve içecek tüketirler. Ama bazıları, ve daha mükemmel olanlar, bedensel hiçbir yiyecek ve içecekten yoksun olarak yaşarlar. Kimilerine vizyonlar verilir, kimilerine çeşitli vahiyler gelir: kimileri göğşe alınır, kimileri doğaüstü vecitlere kapılır. Ve biraz daha aşağı. Aralarında büyük bir söylenti dolaşan bu büyük mucizenin, erkek tohum olmaksızın gebe kalıp doğduğu söylenir; bunlara Oğli'nin Nefeleri denir; bunlardan da bir sonraki bölümde söz edilir. Bunun, nefsanî bozulmalarla bozulmamış kadınlar tarafından yapıldığına inanılır; ancak, böyle kadınların annelerinin din adamlarının eşleri olması ve iffetlilik mucizesi nedeniyle, doğal olmayan bir şekilde, fakat şeytani bir düzenin başka bir yoluyla, erkeklerden gizli olarak, onlardan çocuklar doğmuş olması da mümkündür. Bu nasıl yapılırsa yapılsın, duyulması ne kadar sıra dışı ve harika olsa da, Şeytan'ın onlarda ve onlar aracılığıyla yaptığı diğer işleri göz önüne aldığımızda, onun gücüne sahip olmak imkansız görünmeyecektir. Yazar daha sonra, bu Dervişlerin bir insan mı yoksa bir heykel mi olduklarını ayırt etmenin imkânsız olduğu bir hızla yaptıkları, belirli enstrümanların modülasyonu eşliğinde bedenlerin bir daire içinde dönmesi veya hareket etmesiyle ilgilenir: ve daha yavaş hareket etmeye başladıklarında, sonunda hareket çok hızlı olur ve sonunda, sanki başları dönüyormuş gibi, yere düşerler ve tüm duyularından yoksun kalarak bir süre bir vecit hali yaşarlar. Fakat bedenlerin bu şekilde dönmesi doğaüstü bir hareket olarak kabul edilir, çünkü bunu onlardan başka taklit edebilecek kimse yoktur. Ayrıca, kendisine sığınmak isteyen bir dervişin yanında bulunduğunu ve onun esiri olduğunu; dervişin başka şeylerle meşgul olduğu için ona aldırış etmediğini de anlatır; Öfkelenen derviş, yüksek sesle bağırarak ona kötülük dilemeye başladı ve hemen oradan uzaklaştı. Ve aynı yıl (Yazar diyor ki) o evde ne insanlardan ne de hayvanlardan geriye hiçbir şey kalmadı, her şey yok oldu. Ve bunu başka birçok kişiden de duydum. Bu nedenle, herkesin herhangi bir konuda gücenmemesine büyük dikkat etmesi gerekir. Bölüm. 15. Bu dervişlerden birçoğunun öldükten sonra halk arasında büyük bir hürmet gördüğü, hatta türbelerinin çok sayıda insan tarafından ziyaret edildiği rivayet edilmektedir; ve şefaati ile pek çok önemli faydalar elde etsinler ve bundan dolayı aynı mezarlara bol miktarda adak sunsunlar. Bunlardan biri de Sadichasis'tir: yani, diğerlerinden daha meşhur olan Aziz Victor; Eğer birisi mezarına veya ona bağlı yerlere bir zarar vermişse, çoğu zaman suçunun cezasını ağır öderdi: Halk arasında, özellikle savaş konularında kendisinden yardım isteyen hiç kimsenin yeminlerinde aldatılmadığı yaygın bir görüştür. Fakat bu işaretler ve harikalar hakkında (Yazar diyor ki) şunu söylemek isterim ki, Müslümanlar arasında onun şöhreti, Hristiyanlar arasında Aziz Anthony'nin şöhretinden daha büyüktür. Hac Yolculuğuna Yardımcı anlamına gelen Harschippetech adlı bir diğer tanrı ise özellikle hacılar tarafından anılır ve sık sık onun yardımını gördükleri söylenir. Bir diğeri ise, evli çiftlerin birbirleriyle anlaşamamalarına, kısırlık yaşamalarına veya çocuk sahibi olma tehlikesiyle karşı karşıya kalmalarına yardım ettiği söylenen Ascikpassa yani Aşk Tanrıçası'dır. Bir diğeri, Vanpassa adında, kendi aralarında anlaşmazlığa düşenleri uzlaştırır: Türklerin onu çağırdıklarında, bazen genç, bazen yaşlı görüldüğü söylenir. Bir diğeri ise, acıların şeyhi olarak adlandırılan, sıkıntı çeken, dertli ve sıkıntıda olanlara teselli getirdiğine inanılan bir varlıktır. Dervişlerin isimleri bilinmeyen başka anıtları da vardır: ancak bunlar büyük bir saygıyla karşılanır ve yağmur, huzur ve diğer gerekli şeyleri elde etmek için onlara yakarılır: ve bunlarda birçok fayda sağladıkları söylenir, bunun karşılığında o zavallı ozanlar tarafından sık sık ve bol miktarda bağışta bulunulur. İki kişinin daha mezarı saygıyla ziyaret edilir; bunlardan biri Gottfried Wilhelmschen'dir; Diğeri ise Bartschun adında olup, özellikle hayvanların korunması ve saklanması konusunda mucizeleri anlatılır; hayvanlara adak sunulmadığı takdirde, hayvanların kendileri zarara uğrarlar. Yazar, efendisinin boğasını kaybettiğini, uzun süre aramasına rağmen bulamayınca birinci mezara bir şey bağışlamayı düşündüğünü anlatır. Ve hemen üç gündür boşuna aranan boğa, orada bulundu. Ayrıca gezginlerin koruyucu azizi olan ve gezgin insanlara büyük yararlar sağlayan Hıdırellez adında bir aziz daha vardır; ve o genellikle onlara at üstünde gri bir gezgin şeklinde görünür. Ayrıca, Kral'ın huzurunda diğer dervişlerle birlikte Kral'a ihanetle suçlanan ve onlarla birlikte kazıkta yakılarak öldürülmeye mahkûm edilen bir adamdan da bahsedilir. Fakat o, suçsuzluğunun kanıtı olarak yanan fırına girdi ve

Ve gece dokuzuncu saatten on ikinci saate kadar, mesela gece yarısına kadar dua ederler: ve dua ederken sürekli olarak bedenlerini sarsarlar ve haykırılarıyla onları harikulade bir şekilde etkilerler, öyle ki çoğu zaman güç ve ruh bakımından zayıf düştüklerinde, yüzüstü yere düşerler. Ve eğer herhangi bir kadın o andan itibaren kendini hamile hissederse, Kutsal Ruh'un lütfuyla hamile kaldığını teyit eder. Ve doğum yaptıklarında, onlardan doğanlara Nephes Ogli, yani Ruhun veya Kutsal Ruhun oğulları denir. Bana hizmetçileri tarafından böyle anlatıldı; çünkü ne ben kendim gördüm, ne de bu manzarayı görenlerden hiçbiri orada olamaz. İngiliz Frank Barton bu konuda aynı Hottinger'e şöyle yazmıştı: Nephes Ogli hakkında çok şey anlatılır, ama hemen hepsi aptalcadır: bu yüzden ben bunları araştırmaya değer bir şeyden çok masal olarak değerlendirdim. Busbequius'un Mektupları. 1. Türk elçiliğinden, Dervişlerden Çiderle hakkında çok şey duyduğunu, Septemcastrianların ona Çiderelles dediklerini, Arapçada buna Alchedrus dendiğini ve onun aynı kişi olduğunu, ancak onun aynı kişi olduğuna inandıklarını, bunun yerine onun aynı kişi olduğuna inandıklarını, ayrıca onun da aynı kişi olduğunu, ondan Alchedrus'a geçtiğini yazıyor: masallarına göre, bir bakire, muazzam büyüklükte bir ejderhanın saldırısına uğramış ve aynı ejderhanın öldürülmesinden kurtulmuş: ve uzak diyarlarda dolaşmaya alışmış ve sularından içenlere ölümsüzlük bahşedecek bir nehre gelmiş; Bundan dolayı, ölüm yasalarından uzak bir şekilde, aynı suyu içerek ölümlülüğünden kurtulmuş, savaşçılara bakan ve yardımını istediklerinde onlara yardım eden çok güzel bir at üzerinde oradan oraya dolaşıyor. Onun Büyük İskender'in yoldaşı ve Hz. Musa'nın çağdaşı olduğunu, ancak mucize ve bilgi bakımından ondan daha üstün olduğunu da eklerler. Ayrıca, nerede olduğunu bilmediğim bir camide bulunan bir çeşmenin, bu Chiderle'nin atının oraya döktüğü sudan kaynaklandığını iddia ediyorlar; ahır bekçisi, yeğeni ve kız kardeşi gibi arkadaşlarının mezarları da o caminin yakınlarında bazı yerlerde gösterilmektedir; ve bu duaların ve yukarıda adı geçen Çiderle tanrısallığının bazı kalıntılarının dua edilmesiyle birçok faydanın sağlandığı söylenmektedir. Aynı Busbequius, Epist. 4. Sahte dindarlık taslayan bir dervişin, yerden çok büyük ağırlıkta bir taş alarak, çıplak göğsüne vurduğunu, fakat hiçbir yara almadığını anlatır. Sonra kızgın bir demiri ağızına sokup her yöne doğru hareket ettirdi, tükürüğü tısladı, ama yine de yanmadı: Bunu yaptıktan sonra Busbequius'un elinden bir hediye aldı ve oradan ayrıldı. Aynı Derviş, Conobiarch'ının birçok mucizesini ve kutsallığını anlattı: nehre serdiği pelerininin üzerinde oradan oraya yürüdü (aynı şey, R. Benjamin'in Seyahatnamesinde, bir yalancı mesih olan David Altroy hakkında anlatılır): ve derisi yüzülmüş ve bağırsakları çıkarılmış bir domuza bağlanarak yanan bir fırına girdi ve domuz piştikten sonra zarar görmeden çıktı. Osmanlı İmparatorluğu'nun bugünkü durumunun Ricauto Anglo tarafından derlenen ve Venedik'te İtalyanca basılan tarihi, Ann. 1672. kitap. Bölüm 2, 13, bu mucizeleri ve Dervişlerin yapmacık dindarlıklarını ayrıntılı olarak ele alır: ve her şeyden önce, yazarları Menelaus'u taklit ettiklerini iddia ettikleri, flütün ezgisine uyarak vücutlarının dönmesini ele alır. Menelaus, bu şekilde on beş gün boyunca dönerek bu arada hiçbir şey yemez ve içmez. Sonunda ise vecit haline gelerek harikulade vahiyler aldı ve tarikatının bütün kurallarını Tanrı'dan aldı. Sonra yukarıda hakkında söylenen Çiderels veya Çederely'den bahseder: Bazı Mısırlı dervişler, onun meziyetleri sayesinde yılanları ve engerekleri büyüleme gücüne sahip olduklarına inanırlar; tıpkı bizim daha sakin hayvanlara yaptığımız gibi, onlar da yılanları ve engerekleri büyük bir cesaretle ele alırlar. Kimileri bu erdemin ailelerinden miras kaldığına inanırken, kimileri ise bu erdemin kendilerine kendi meziyetleri nedeniyle Tanrı tarafından bahşedildiğine inanırlar. Bu insanlar cennete dört hayvan koyarlar: Aziz George veya Çiderella'nın atı; Hz. İsa'nın eşeği; Hz. Muhammed'in devesi; ve Yedi Uyurlar'ın köpeği. Diğerleri ise, "İbrahim'in koçu" diye ekliyorlar. Bölüm. 14. Ebrbuhar Dervişleri'nin kurucusu olan Ebrbuhar'dan, yılda sadece üç kez arpa ekmeği, zeytinyağı, bal ve üzüm yediğini; geri kalan günlerini oruç tutarak ibadetle geçirdiğini; kendisine sık sık vahiy geldiğini ve kendisine gelen birçok kişiyi çeşitli hastalıklardan kurtardığını rivayet eder. Bölüm. 15. Nimetula Dervişlerinden bahsederken, kurucuları Nimetula'nın duasında o kadar ısrarcı ve uzun olduğunu duyduğunu, sonunda vecit haline gelip Tanrı ile konuşmanın mutluluğunu yaşadığını anlatır. Fakat hiç kimse, kırk gün boyunca bir odaya kapatılıp günde sadece üç ons yemek yiyerek, bu süre zarfında Tanrı'yı ve cennetin bütün ihtişamını yüz yüze görmedikçe dinine kabul edilmez. Sonra diğer Dervişlerle birlikte belli bir çayırdaki döndürölür ve çevrilir: ve eğer bu arada bir vizyonu varsa, sanki kralliyet hastalığına yakalanmış veya yıldırım çarpmış gibi yere düşer. Fakat piskopos gelip onun için dua eder; ve sonra dehşet içinde ve sanki delirmiş gibi ayağa kalkar: ve gördüğü vizyonları Başrahibe veya diğer yaşlılara anlatır. Bölüm. 16. Kadri Dervişleri hakkında şunları yazıyor: Bu tarikatın Manastırının ileri gelenleri,

rahiplerinin kulaklarına gizlice küçük bir dua fısıldarlar ve onlar da bunu sürekli tekrarlamak zorunda kalırlar: ve bunun o kadar güçlü bir dua olduğunu söylerler ki, bununla Tanrı'nın vizyonunu elde ederler ve göksel vahiyler alırlar. Bölüm. 17. Kalenderian Tarikatı'nın kurucusu olan Kalendery adında bir Aziz hakkında şunları yazıyor: O, mükemmel bir Hekim ve bilge bir Filozoftu ve tüm dünyada bilinen apaçık mucizeler yaratan doğaüstü güçlere sahipti. Bölüm. 18. Edhem Dervişleri ile ilgili olarak, onların çöllerde yaşadıklarını, kaplanları ve aslanları evcilleştirdiklerini ve onlarla iyi geçindiklerini ileri sürer; ve Enoch'la birlikte yaşamak ve sohbet etmek. Bu tür mucizeler veya iddialar konusunu, Marsilyalı Gabriel Bremond'un Seyahatnameler adlı eserinin birinci kitabının C, 29. sayfasında aktardığı şu sözlerle bitiriyorum: Müslümanlar arasında, hacıların Mekke'den ayrıldıktan sonraki gece, gökten o kadar bol ve şiddetli bir yağmur yağdığı ki, sadece kanı temizlemekle kalmayıp, Arafat Dağı eteklerindeki ovada kurban amacıyla kesilen dört yüz binden fazla koyunun kemiklerini de beraberinde götürdüğü kesin bir gerçek olarak kabul edilir: Bunu, kurbanları Tanrı tarafından kabul edilmiş gibi açık bir mucize olarak kabul ederler. Muhammed'in bu mucizelerinin karmaşasına, bunların hiçbirinin insan veya melek doğasının güçlerini aşan bir şey olmadığını söylemek yeterlidir; Yukarıda Hz. Muhammed'in mucizeleri hakkında gösterdiğimiz gibi. Sonra diyorum ki, sahte bir dine mensup olan Brahmanlar, sadece Dervişlerle eşit olmakla kalmayıp, oruçlarında, ibadetlerinde ve vecitlerinde de onları geride bırakmaktadırlar; ayrıca, sıcağın, soğuğun, demirin ve ateşin her türlü zararına karşı duyarsızlıklarında ve ayrıca hayatın belli bir görünüşteki kutsallığında da onlardan üstündürler. Fakat bu konuyu Prodromus'umuzun dördüncü risalesinde daha detaylı olarak ele alacağız. Bu arada şunu da söylemek yeterlidir ki, halkımız arasında bile, sahte bir kutsallık altında vecit haline gelen ve bilinebildiği kadarıyla günlerce veya aylarca her türlü yiyecek ve içecekten uzak duranlar vardı. Fakat cinlerin bütün bu işleri şüphesiz ki yapılmıştır. Ayrıca okuyucuya, eserinin önsözünde kendisinin de itiraf ettiği gibi, yaklaşık on beş yaşındayken Türklerin arasına esir düşen Yedi Denizler Richard'ına fazla güvenilmemesi gerektiğini hatırlatırım; daha basit bir yapıya sahip olduğu için, dervişlerin işleri hakkında onlardan duyduğu her şeye, ister ölmüş olsun ister hâlâ yaşıyor olsun, hemen ve hiç şüphe duymadan inanırdı. Bununla birlikte, onun veya başkalarının anlattığı bazı şeyler, eğer doğruysa, bir tür mucizeyi akla getiriyor gibi görünüyor; bunlardan ilki, bir erkeğin işi olmadan kadınlardan doğan Nephes Oğlu hakkında iddia edilen şeydir. Eğer Kararname yürürlükte olsaydı, ki bu 1637 yılıydı, 13'ünde olacaktı. Şubat ayında Galya'da Gratianus Parlamentosu ya da Senatosu tarafından bir kadının, bir erkeğin çalışmasına gerek kalmadan, yalnızca kendi hayal gücüyle gebe kalıp çocuk doğurabileceği kabul edildi: Bu Müslüman uydurmasını gerçek tarih olarak kolayca kabul edebilirdik. Fakat ben Fransızların böyle bir kararnameyi reddedeceklerine inanıyorum, çünkü bu sadece gülünç olmakla kalmayıp aynı zamanda dinsiz ve kötü, tüm insan ırkı ve Katolik inancı için çok zararlıdır. Bu nedenle, ya bu Nephes Oğlu'nin onun hayal gücünün bir ürünü olduğunu söylemek ya da bunların bir kadınla gizli bir ilişkiden doğduğunu söylemek daha iyidir; veya nihayet tanrıların eserleri aynı yavruları verir. Sonuncusunun gerçekleşebileceği hem tecrübeyle hem de akılla sabittir. XI. Innocentius'un kendisine emanet ettiği En Yüce Kardinal Odescalchus. daha sonra onayını verdi, bana teyit etti. Papa'ya on üç yıl boyunca İtirafçı olarak hizmet ettim: 1649 yılı civarında Ferrari'nin elçisi olarak görev yapıyordu; Mantua Kutsal Engizisyon Dairesi'nde, oldukça çirkin yüzlü bir kadın olan Incubus Şeytanı'ndan iki erkek çocuk doğurduğu, en kesin delillerle keşfedildi ve kanıtlandı. Fakat o kadın zindanda tutulurken, ona bir cin göründü ve onu yıldırmaya, o çocukları öldüreceğini söylemeye başladı. Bu iki şekilde olabilir. Birincisi, Şeytan'ın bir adamdan insan menisini uygun bir zamanda alması ve bunu hemen o kadının rahmine yerleştirmesiydi. İkincisi, aynı Damon'un, o iki bebeğin başka bir yerden o kadına götürüldüğünü, önce rahminin şişirildiğini, böylece yavruların ona ait sayıldığını varsayması gerekir. İkincisi, bir dervişin kendisine gelenlerin gizli düşüncelerini bildiği ve bunları onlara açıkladığı rivayettir. Fakat ya bu reddedilmeli ya da öncüllerden, sonuçlardan, diğer varsayımlardan, türlerin mizacından ve belki de onun tarafından tanıtılan nesnelerden veya mizaçların değişimlerinden, Daemon'un çok büyük bir olasılıkla iradenin düşüncelerini ve eylemlerini bilebileceği ve Derviş'in bunları ona gösterebileceği söylenmelidir: çünkü onun her zaman herkesin düşüncelerini sezdiğine inanılmamalı, sadece kesin olarak kabul ettiği düşünceleri sezebildiğine inanılmalıdır. Ayrıca bu tür falcılığın şeytan aracılığıyla yapıldığına dair çok sayıda örnek bulunmaktadır. Üçüncüsü, binlerce koyunun kanının yıkıldığı ve kemiklerinin götürüldüğü yağmurun rivayetidir. Ama bunun bir kurgu olduğunu düşünüyorum; ve bu olayın bir veya iki kez gerçekleşmesinden dolayı, ebedi bir mucize olarak anılmaya başlandı.

Yine halkın bir sivrisineği ne kadar kolaylıkla deve haline getirebildiğini de biliyoruz. Elbette eski Müslümanların tarihlerinde bu tür yağmur mucizesine dair hiçbir şey yoktur; eğer gerçek olsaydı, elbette ki sessiz kalmazlardı. Ancak Bremond'un dışındakiler bunu Mekke'li hacılardan duyduklarını söylüyorlar. Ama belki de kendileri oyuncak satıyorlardı. Her ne ise, eğer bir uydurma değilse, şeytanın bir oyun ve eğlencesidir; çünkü onun gücü, buna ve Dervişlerle ilgili anlatılan diğer şeylere kadar uzanır. Cisimlerin bu dönüşü ve dairesel hareketi genç acemilerden itibaren sanat yoluyla öğrenilir ve başlangıçta sık sık aksaklıklar yaşansa da, uzun süreli pratiklerle buna alışır; bunu Siena'lı Aziz Catherine Rahibi Vincent da Seyahatname adlı kitabında gördüğünü belirtmektedir. Bölüm 1. 18. Ancak Şeytan'ın da bir ölçüde işbirliği yapması mümkündür, belki de oyuncularımız ve aktörlerimizle işbirliği yapıyordu; onlar çoğu zaman bu dönüşlerden daha harika şeyler başarıyorlar. Geri kalanların da Yahudi olmayanlar tarafından yapıldığını ve çoğunun mucize değil, prestij adını hak ettiğini okuyoruz; Hele ki, buraya kadar sayılanlar ve diğerleri, Hristiyan dininde her gün yapılan mucizelerle karşılaştırılırsa: ölüleri diriltmek gibi; Doğuştan kör olanları bile aydınlatmak; Dilsizlere konuşma, sağırlara işitme, topallara ağır yükleri geri vermek; Cinlilerden cinleri kovmak; Ümitsizliğe düşenleri gemi kazasından kurtarmak; tedavisi mümkün olmayan hastalıklardan aniden iyileşmek; kısırlara bereket bahşetmek; ve dahası (daha da önemlisi) hayırseverlik, alçakgönüllülük, sabır ve diğer erdemler gibi manevi yararlar bahşetmek; kâfirleri gerçek dine çekmek; günahkârları ve suçluları tövbe yoluyla iyi sonuca döndürmek; Ölüm anında yardım getirmek ve onları Tatar düşmanlarının kuvvetlerinden kurtarmak. Müslümanların haksız yere dervişlerine attıkları mucizeler de yoktur; yani, birisinin alevlerin ortasından zarar görmeden kaçabilmesi; ayaklarının altına bir pelerin koyarak veya koymadan suyun üzerinde yürüyebilmesi; demirin yarasını ve zehrin gücünü hissetmemesi; yılanları ve vahşi hayvanları zararsız, hatta tanıdık ve itaatkar bir şekilde deneyimleyebilmesi; ve gösteriş için değil, zorunluluktan veya büyük bir faydadan dolayı, gösteriş için veya görünüşte değil, gerçekten ilahi güçle yapılan diğer benzeri şeyler. Peygamberlik armağanına ait mucizelerden bahsetmiyorum; çünkü bunlar çok sık görülür; Öyle ki, peygamberlik lütfuyla ayırt edilmemiş hiçbir evliya bulmak neredeyse imkânsızdır. Bunlar hakkında hiçbir şüphe yoktur, her ne kadar birçoğu eksik olsa da, çünkü bunlar tek bir yerde, tek bir millet tarafından, tek bir aziz tarafından yapılmamıştır: fakat dünyanın her yerinde, birçok edebiyatçı tarafından ve birçok yazar tarafından yapılmıştır; bunların çoğu bunları görmüş veya güvenilir tanıkların ağzından duymuştur; ve çok farklı yerlerde ve zamanlarda yaşamış ve yazmış oldukları için hepsinin yalan veya dolandırıcılık içinde komplo kurmuş olması imkansızdır. Dervişler hakkında anlatılanların hepsinin yalan ve uydurma olduğunu da iddia etmiyoruz, sadece onların gerçek mucizeler olduğunu inkar ediyoruz. Zira ya her ikisi de (yani dervişlerin ve evliyaların mucizeleri) gerçek mucizedir, ya da her ikisi de sahtedir. Birincisi söylenemez: Zira bu dinlerden biri batıl olunca, Allah, onun yanlışlığını ve batıllığını ispat etmek için gerçek mucizelerle işbirliği yapacaktır. İkinci olarak, tarafların hiçbirini bunu kabul etmeyecektir: ve aslında kabul edemeyeceklerdir, çünkü hepsi zorunlu olarak bir gerçek dinin olması gerektiğini kabul ederler; ister Hristiyan ister Müslüman olsun (çünkü Müslümanlar bile başka bir din olamayacağını kabul ederler), Tanrı da bu dini gerçek mucizelerle uygun şekilde tasvir etmeli ve doğrulamalı, ancak sahte olanlarla aldatmamalıdır. Öyleyse geriye kalan şudur: Bunlardan biri ya doğrudur ya da yanlıştır. Dervişlerin veya diğer Müslümanların mucizelerinin uydurma olduğunu ısrarla vurguluyoruz; Ve eğer biz bunu ispat edersek, artık mucizelerimizin sadece gerçek olduğu ve Tanrı'nın kudretiyle gerçekleştiği açıkça ortaya çıkacaktır. Dolayısıyla, her şeyden önce, Dervişlerin yaptığı veya yapıldığı söylenen şeylerin gerçek mucizeler olmadığı ispatlanmıştır: çünkü bunların hiçbirisi doğal güçle, en azından melek gücüyle yapılamayacak mucizeler değildir: ayrıca ölülerin diriltilmesi ve körlerin aydınlatılması gibi yalnızca Tanrı tarafından yapılabilen hiçbir mucize meşru olarak ispatlanmış olarak ileri sürülmemiştir. İkincisi, bunların çoğu göstermeliktir ve hiçbir çıkar sağlamadan sadece övünme amacıyla yapılır: Göğüslere büyük bir taşla vurulması, uzuvların yakılıp kesilmesi, bedenlerin döndürülmesi ve bunlara benzer başka şeyler bunlardandır. Üçüncüsü, çoğu şeyin aynı şekilde yapılmış olduğu Yahudi olmayanlar tarafından da bulunmuştur ve bu zamanda bunlar Bahmaniler ve diğer Doğu putperestleri tarafından yapılmaktadır. Dördüncüsü, bu dervişlerin çoğu, hele ki evliya denilenler, kibirli ve gururlu adamlardır ve mucizelerine karşılık seyircilerden, tıpkı aktörler gibi ücret alırlar; ve dahası, onlar kötü suçlarla en çok kirlenmiş olanlardır, öyle ki Müslümanlar tarafından bile kötü duyulurlar ve kötü muamele görürler.

[illegible][illegible]

F I N I S.

Ve daha mütevazı bir hayat yaşayan ve kadınlardan uzak durmaya yemin eden aynı erkekler bile bu ahlaksızlıklardan uzak değildir ve sık sık iffet yemini ettikten sonra kadınlara doğru düşerler. Beşincisi, Dervişler sadece Tanrı'nın yasasına aykırı olan bazı şeyleri kabul etmekte kalmıyor, aynı zamanda Sahte Peygamberleri Muhammed'in kurumuna da aykırı olan şeyleri kabul ediyorlar: bu nedenle Ortodoks Müslümanlar tarafından sapkın veya bölücü olarak görülüyorlar. Tevrat'ta Tanrı için, Lev. Bölüm 19. İsraililerin bedenlerini bıçakla kesmelerini ve Yahudi olmayanların kendilerinden biri öldüğünde yaptığı gibi bedenlerine iz bırakmalarını yasakladı. Ve kitap. 3 . Kayıtlı. C. 18. Baal Kâhinleri ile ilgili kanunlarda: Kendi ritüellerine göre bıçak ve mızraklarla kendilerini keserlerdi, ta ki kana bulanana kadar. Bu sebeple dervişler, Allah'ın yasakladığı putperest ayinleri taklit ederek, kılıçla bedenlerini parçalamakta veya kendilerini kesmektedirler. Muhammed'in emir ve yasakları, ibadetlerinde ve törenlerinde müzik aletleri kullanmaları nedeniyle de çiğnenmektedir: zira bütün Müslümanlar, Muhammed'in ibadetlerinde ve kutsal ayinlerinde bütün müzik aletlerinin çıkarılmasını emrettiğini itiraf etmektedirler; Bu nedenle Yahudilerle birlikte trompet, Hristiyanlarla birlikte çan çalmak istemiyordu. Üstelik yukarıda gördüğümüz gibi, Muhammed, kendisi bile Tanrı'yı gördüğünü iddia eden birini yalancı ve küfürkâr ilan etmiştir; çünkü bu, açıkça Kuran öğretisine aykırıdır. Fakat bu iyi dervişler, Tanrı'yı yüz yüze gördüklerini ve onunla son derece samimi bir şekilde sohbet edebildiklerini güvenle iddia ediyorlar. Fakat en önemlisi, Hz. Muhammed'in takipçilerine kesin bir şekilde yasakladığı bir yaşam biçimini benimsemeleridir. Zira (Thelabiensis'in المائدة Menfa Suresi 93. ayetinin tefsirinde bildirdiğine göre) kavminden bazılarının Hristiyanların manastır müessesesini taklit etmeye başladığını anlayınca onları yanına çağırdı ve onlara şöyle dedi:

اِنِّي اَمْرٌ
 بِذَلِكَ ثُمَّ قَالَ اِنْ لَانْفَعَكُمْ عَلَيْهِمْ حَقًّا فَمُوتُوا
 وَافْتَرُوا وَتَوَمَّوْا وَلَعَلَّ فَاَتِي اَقْوَمَ وَلَعَلَّ وَافْتَرُوا وَلَعَلَّ
 وَالدَّسَمُ وَلَعَلَّ النَّسْلَ وَمِنْ رُبْعِي مَنِّي فَلَمَّا مَنِّي
 ثُمَّ جَمَعَ النَّاسُ وَخَطَبَهُمْ وَقَالَ مَا بَانَ اَقْوَمَ حَرَمُوا
 النَّسْلَ وَالطَّعَامَ وَالطَّبِيبَ وَالنَّعِيمَ وَتَوَتَّعُوا الرَّحْمَةَ اِنَّمَا
 اَتِي لَسْتُ اَمْرُكُمْ اَنْ تَكُونُوا تَصْمِيْمِيْنَ اَوْ رِيْعًا
 وَقَالَ لَمَّا بَانَ دَهْنِي تَوَكَّلْتُ النَّسْلَ وَالنَّسْلَ وَالنَّسْلَ
 الصَّوْمِ

A P P E N D I X

C Himerico, et perfuſum inſi Alcorani miraculo, quod Mahumetum plenis buccis, *إله مستعز* *لها لانفاسها* *miraculum perfermans, et perſuſum*, quod nunquam ceſſans, dum vacantes pagella permittunt pauca quædam ex multis, miracula opponere, quæ in Chriſtiana Religione, & veriſſima, & perſeverante eſſe, totius orbis teſtimonio comprobantur.

Primum fit, Domus illa celebrerrima, in qua B. Virgo Deposita in Nazarena Urbe nata & enutrita, Æternum Verbum concepit, & cum eodem toto annos habuit, ac deinde post ejus obitum, in fumma fere veneratione Christianis fuit. Hanc à fundamentis avulsum Angelicus Armatus, die 6. Maii deportavit; & triennio post, die 10. Decembris in Picenum Italia provinciam, ubi nunc omnium Christianorum concursu votivæ frequentatur, sub Laurentia domo nomine, translatus fuiffe, ita certum est, si nullo modo poffit in dubium revocari. Nam eodem tempore hinc huc, & inde per Italiam, & in Illyricam naviga-

mane S. Thomas Apostolus decedens octava Decembris. Nani quotannis, eadem die recurrente, dum ante Sacrum solemniter celebratur, ad initium Evangelii referuntur quodam colore, & fulgore, ut ait, quodammodo post Offertorium clarior evadit, donec Crux tota candida ac nitens appareat. Dum autem fit consecratio, refumiuntur, & iterum in altare reponuntur. Crux colorem suum naturalem, & linguineum sudore talem perfunditur, quo Fidelesque lineola sua infundunt, ac per ea Deus multo tam admiranda operatur. Si quando vero contingat, ut pluvie, vel ventus, aut ullius hominis intemperata, flagellum aliquod grave venifsem calamitatem Christiano populo portendat, experimento compertum est.

[illegible]

quotidie insignibus miraculis, ac prodigijs, quæ ibi fiunt, testatur, quæ Mahumetani ipsi negare non possunt, cum sint ibi in prospectu omnium munera votivæ missæ à quodam eorum Prætorè, seu Basciâ, nomine Corcut, Anno Christi 1552. cum ejusdem

dem attestatione Arabicè scripta, quæ se à B. Virgine, quæ in eo loco colitur, à lethali peccatoris apostemate liberatum fuisse fatetur. Ostenditur etiam ibi pallium, seu tegumentum Altaris exterioris argenteum, gemmis ornatum, ab alio Bascia B. Virgini, ob gratiam ab ea acceptam, oblatum.

Secundum, æquè certum (nam innumeratos, quæ occultatos habet) est Crux illa celebrata in Urbe Maliputiana, in India Orientali, supra quam, cum oraret, vulneratus est ad mortem à quodam Brachmane S. Thomas Apollolis decima octavo de Decembris. Nam quotannis, eadem die recurrente, dum ante cum Sacrum solemniter celebratur, ad initium Evangelii alteri quodam colore, splendore permixto, infuscat, qui post Octotriorum clarius evadit, donec Crux tota candida ac nitens appareat. Dum autem fit consecratio, refumigant Crux colorem fusi naturam, et languentia illius fide infundunt, quæ Fideles in fide infundunt, ac per se Deus multo ad admiranda operatur. Si quando verò contingat, ut Crux illa eo tempore nullatenus immutetur, flagellum aliquod grave, ve insignem calamitatem Christiano populo portendi, experimento comperit esse.

Tertium, certissimum, quia evidentiſſimum: Barii quæ est Apulie in Italia Urbis percelebris) ex offitio S. Nicolai Episcopi Myrensis manat affidue purissimus ac limpidissimus liquor (quem Mannam S. Nicolai vocant) qui in vitreis ampullis servatus, naturam quam corrumpitur, nec verminibus scatere, nisi forte apud eos, quos flagitiis ac libidinibus inquinatos invenerit: & quotidianè per eum miracula patrantur: tamque copiose emanat, ut per omnes Christiani Orbis regiones commodè transmittatur.

Quantum: Tolentino (quæ est Civitas Prævinciæ Picenæ in Italia) ex brachiis S. Nicolai (qui vulgò, *de Tolentino* appellatur) & plufquam trecentis abhinc annis obijt argenteis thæcis inclufis, identidem, turgescen-

Bu emir bana uymaz: Ama siz kendinize dikkat edin. O halde çabuk ol; ve orucunuzu açın: Uyanık kalın ve uyuyun. Çünkü ben hem uyanık kalıyorum, hem uyuyorum; oruç tutuyorum, orucumu bozuyorum; et ve yağ yiyorum; ve kadınlarla yatarım; ve benim hükümlerimden ayrılan benden değildir. Sonra halkı topladı ve onlara vaaz ederek şöyle dedi: "Sizden bazıları kadınları, yemeği, güzel yemeği, uykuyu ve dünya zevklerini yasaklamakla neyi kastediyor?" Fakat ben size rahip ve keşiş olmanızı emretmiyorum: Yasa'da bedensel faaliyet yasaklanmamıştır, kadınların kullanılması yasaklanmamıştır, manastır inşa edilmesi de emredilmemiştir. Söylenenlerden, Hz. Muhammed'in bu dervişlik kurumuna ne kadar yabancı olduğu açıkça anlaşılmaktadır: O kadar ki, onları kendi dervişleri olarak bile tanıımıyordu. Onlar, tam tersine, Hz. Muhammed'in şeriatına pek önem vermiyor gibi görünüyorlar: Septemcastrian bölümü de bunu doğruluyor. 20. Kur'an'a, hatta hakikate aykırı birçok görüşleri vardır. Bu nedenle, daha önce de söylediğim gibi, bu insan ırkı, yukarıda övülen Ricautus'un da ileri sürdüğü gibi, bizzat Müslümanlar tarafından sapkın ve bölücü olarak kabul edilir. 14. Bu Tractatus'un bir koroneri olarak, aynı Septemcastrian'ın 20. yüzyıl civarında bir görgü tanığı olarak yazdıklarını eklemek isterim. Bu Dervişler hakkında. Kuran'ı kullanıyorlar, hatta Kuran'ın kendisini istismar ederek her türlü suçu işliyorlar: hırsızlık, cinayet, fuhuş, zina, tecavüz, soygun ve benzeri: Eğer duyduğum, gördüğüm ve yaşadığım her şeyi anlatmaya kalksam, dinleyenlerde sıkıntı ve mide bulantısı oluşur. Büyü, tılsım ve kehanetlerle o kadar kirlenmiş, bozulmuş ve bozulmuşlardır ki, bu konuda bir sanatı veya bilgisi olmayan yaşlı kadın neredeyse yoktur. Ve biraz sonra: Onların kâhinleri, insanlara karşı büyük bir dindarlık gösteriyorlarsa da, gizlice her türlü kötülükle dolu oluyorlar; öyle ki, her türlü suçu işliyorlar. Dolayısıyla bu tür kimselerin, Allah'ın Muhammedî dini hak din olarak tasdik etmesini istediği gerçek mucizeleri göstermeleri hiçbir şekilde mümkün değildir.

Üçüncü bölümün sonu

Pdf sayfası 191 .

LUDOVICO MARRACCIO'nun yapmış olduğu çalışma sonucunda ortaya çıkarmış olduğu Kur'an reddiye kitabının çevirisine burada son vermekteyim. Bu kitabın tanıtım amacıyla üç bölüm olarak çevirilmiştir.